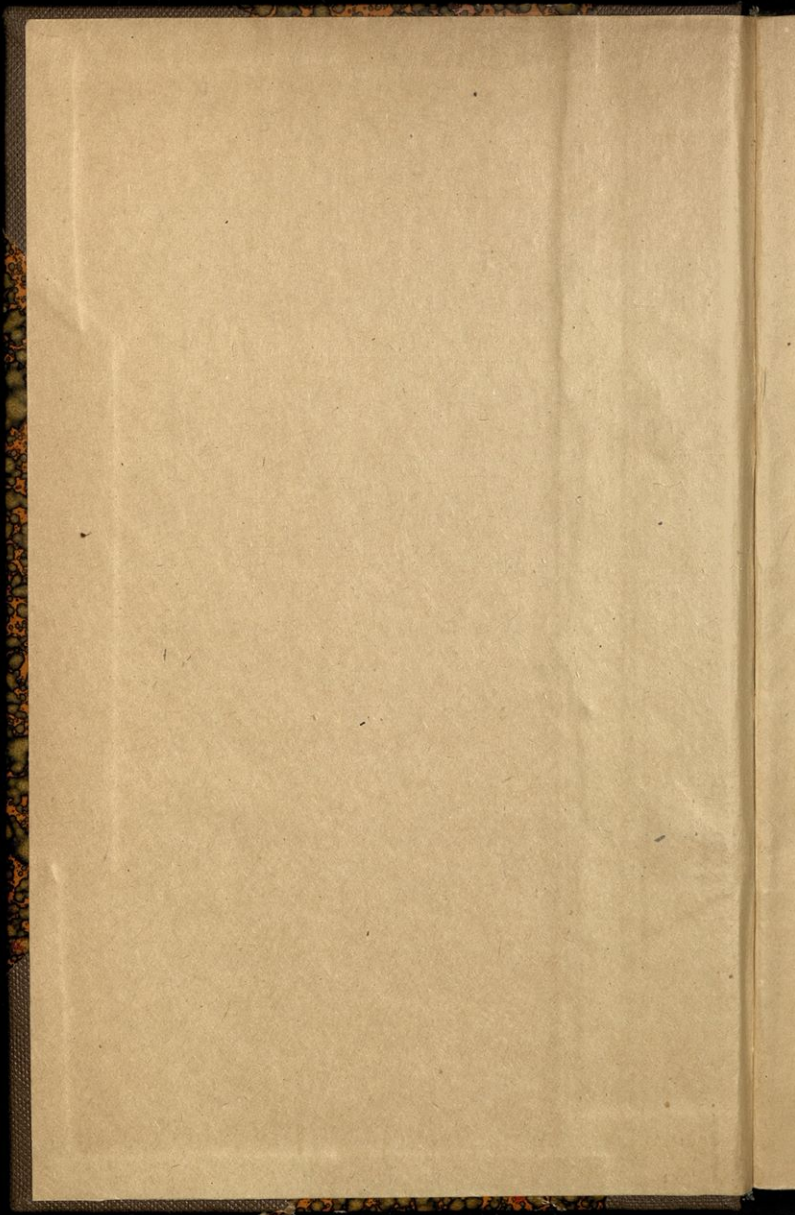
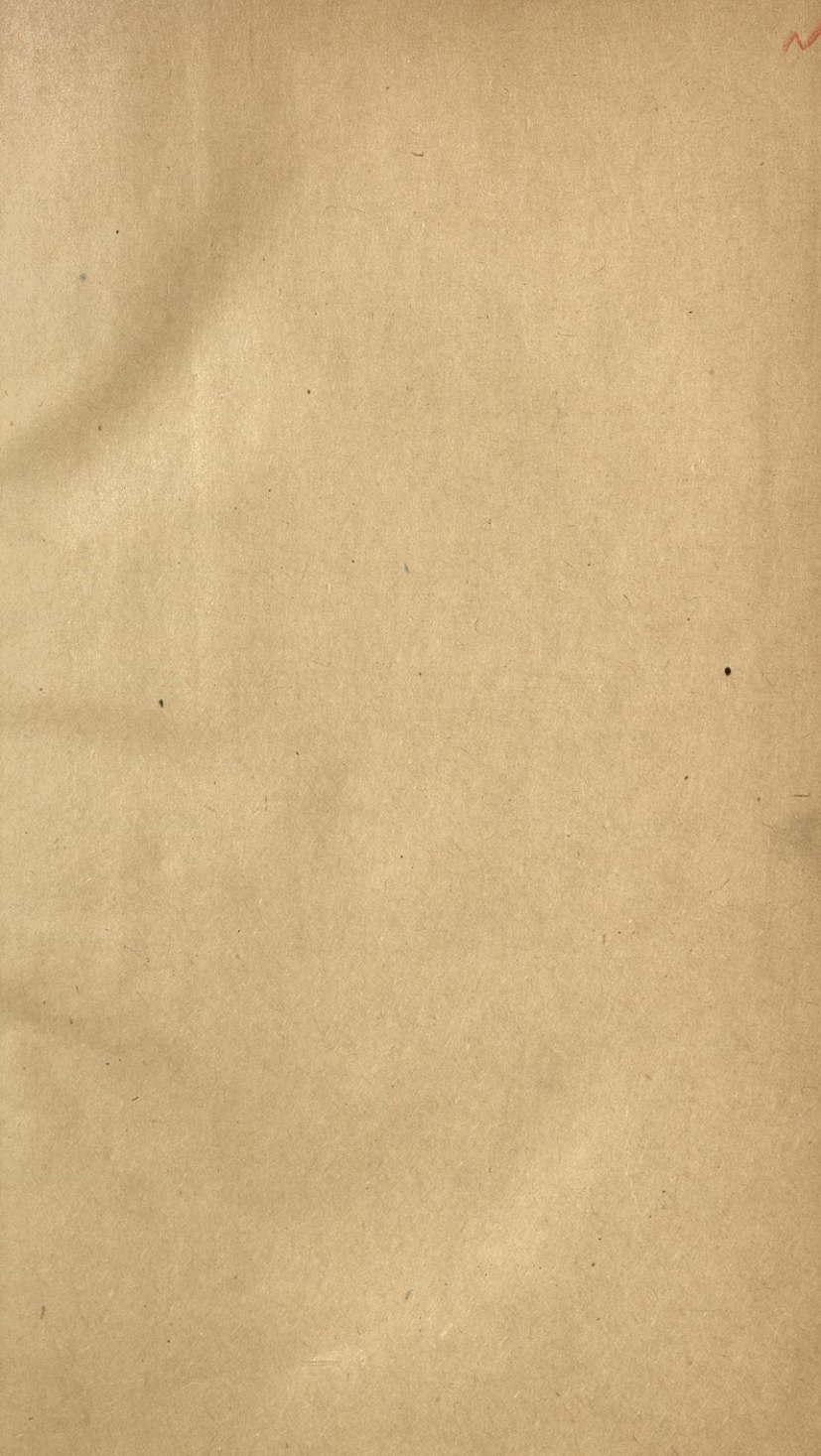

41186

A.

DEPARTMENT OF AGRICULTURE

TO

THE NATIONAL BUREAU OF ENTOMOLOGY

AND

THE BUREAU OF PLANT INDUSTRY

Special Report

THE LARVAE OF THE

FLY (Diptera: Muscidae)

IN THE UNITED STATES

BY

W. H. KILPATRICK, Entomologist, Bureau of Entomology and Plant Industry, U. S. Department of Agriculture

DOMAČI OGOVORI
PO
NEDELSKIH EVANGELJIH
ZA
VERNE LJUDI NA DEŽELI.

Spisal in izustil
FIL. JAK. KAFFOL,
kaplan v Ročini pri Soči.

Izdalo društvo sv. Mohora.

V CELOVCU 1853.

Na prodaj v Celovcu pri J. Leonu, v Ljubljani pri Lercherju, v Gorici pri Soharju, v Gradcu pri Ferstelnu, v Mariboru pri Lejrerju, v Celju pri Geigerju, v Radgoni pri Weingerju, v slov. Gradcu pri Zavadckimu, v Novem mestu pri Vepusteku, v Terstu pri Schimpfu, v Postojni pri Blazniku, na Dunaju pri Dirnböcku, v Zagrebu pri Županu.

DOMAČI OGOVORI

PO

NEDELSKIH EVANGELJIH

ZA

VERNE LJUDI NA DEŽELI.

Spisal in izustil

FIL. JAK. KAFFOL,

Kaplan v Ročini pri Soči.

PREVY DEL.

J. Tscherny

CELOVEC.

Založilo društvo sv. Mohora; na prodaj ima Janez Leon, knjigar,
1853.

41186

50

Gegen die Drucklegung nachstehender Predigten: Domači ogovori po nedelskih evangeljih za verne ljudi na deželi — Spisal Fil. Jak. Kaffol, kaplan v Ročini pri Soči — Pervi del — wird in geistlicher Beziehung kein Anstand befunden.

F. B. Lavanter Ordinariat zu St. Andreä am 7. Sept. 1852.

Anton Martin,

Fürst-Bischof.

41186

Michael Piskl,

Domherr, Konsistorial-Rath.

REVISED

1852

PERVA ADVENTNA NEDELA.

Evangelij: Od sodnjiga dne. Lukež. XXI. 25-33.

OD DRUZIGA JEZUSOVIGA PRIHODA.

Prodati so se zamogli ljudje,“ govori sveti Avguštín, „pa rešiti se niso zamogli;“ zato je cel svet skoz štir tavžent let pomoči pričakoval in po Rešeniku zdihoval s prerokam rekoč: „*Rosite ga nebesa doli in oblaki dežite pravičniga, odpri se zemlja in rodi Zveličarja.*“ Izai. 48, 8. In nebeški Oče se je usmilil. — Svojiga edinorojeniga Sina je poslal na svet grešni človeški rod rešit težke sužnosti peklenškega silnika, kterimu se je bil po pervim grehu prodal.

Pervi prihod „Jezusa Rešenika“ prav spraznovati, sveta mati katoljška cerkev štirtedni adventni čas, kteriga smo dans nastopili, obhaja, in svoje pravoverne otroke budi, na božične praznike se dobro pripravljati, da bi s čistim sercom iz Marije Device rojeniga Sina božjiga ti dan slovesno molili in častili. Pa ker strah božji rešeniga človeka pred greham zavarje, in Jezusoviga zaslužnja se vdeležiti mu pripomaga, sveta cerkev dans nas opomni tudi družiga prihoda „Jezusa Sodnika;“ zato nam vkaže po svetim evangeliij tiste strašne besede od sodnjiga dne premisliti, ktere je bil rešenik Jezus veliki torek zvečer na oljski gori izustil, in s kterimi je bil znamnja posipanja sveta ter svojiga družiga prihoda — kakor Sodnika človeštva — napovedal.

Znamnja, ki bodo končanju sveta in drugimu Jezusovimu prihodu predšle, so po svetem evangeliij čveterne na-
Domači ogovori.

povedane: *na nebu* bo sonce otemnelo, mesec ne bo dal svoje svetlobe, zvezde bodo z neba padale, in nebeške moči se bodo gibale; *na zemlji* bodo velike stiske, strašni svetapotresi, in druge prikazni; *med ljudmi* bo hudo preganjanje narodov in kopernenje od strahu; v *elementih* (življih) bo strašno šumenje morja in valov, huda nevihta vetrov, serdito kroženje ognjenih bliskov in bučanje gromov. — Med tem se bo na nebu sveti križ perkazal, in vsi ljudje bodo vidili Sina človekoviga, Jezusa Kristusa, priti v oblakih neba z veliko močjo in veličastvam. In bo poslal svoje angelje s trobento in z velikim glasam, vse ljudi pred sodni stol zbirat.

Moji kristjani! ni dvomiti, da se bo vse to zgodilo. Sam Jezus nas tega zagotovi, ker v današnjim svetim evangelii pravi: *Resnično vam povem, da ti rod ne bo prešel, dokler se vse ne zgodi. Nebo in zemlja bota prešla, moje besede pa ne bodo prešle.* — Pa bi vtegnil kdo vprašati: zakaj bo Jezus drugej prišel, ljudi sodit, sej berž po smerti že vsa-ciga sodi in obsodi. Glejte od tega hočem dans vam govoriti, in nekatere vzroke kratko razložiti, *zakaj bo Jezus občno sodbo deržal.* — Poslušajte.

Dvojna je sodba za človeško dušo po tim pozemljiskim življenji: *posebna* in *občna*. *Posebna sodba* je tista, kateri se mora duša brez telesa berž po smerti trupla podvreči, in se godi ravno na tistim mesti, kjer se duša loči od trupla. Pri tej posebni sodbi bo duša ali v nebesa vzeta, ali v vice obsojena, ali pa v pekel veržena, kakor si je zaslužila. Resnica te posebne sodbe se opera na besede svetiga Pavla, kateri pravi: „Človeku je postavljeno enkrat vmreti, po tem pa je sodba.“ Heb. 9, 27. — *Občno sodbo* pa imenujemo tisto, katero bo človeška duša drugej s telesam združena na veliki sodnji dan prestati morala, kadar bo Jezus ob drugim prihodu z veliko močjo in oblastjo, s znamenjem svetiga križa se na nebu prikazal, vse ljudi, ki so živeli, živé in bodo še živeli,

iz grobov obudil in pred svoj sodnji stol poklical. Resnica te občne sodbe je vterjena v sedmem členu apostolske vere, ki se glasi: „*Od ondod bo prišel soditi žive in mertve;*“ je vterjena v besedah svetiga Joba, ker pravi: „*Jez vem, da moj odrešenik živi, in da bom posledni dan iz zemlje vstal, in bom zopet z mojo kožo obdan, in v mojim mesu mojiga Boga vidil.*“ Job. 19, 25 — 26.

Ker je tedaj jasno dovižano, da prišel bo ob sodnjim dnevu resnično ostri sodnik in še enkrat očitno vse ljudi presodil, jih po zasluženji ali večno z nebesi poplačal, ali pa večno z peklam pokaznil, morde bo pri tej priložnosti prvo posebno sodbo popravil? Nikar, ampak Jezus Kristus bo pri drugim prihodu občno sodbo zato deržal:

1. da bo duša s telesam vred sojena in ž njim plačilo ali štrafo prijela.

Človek, imenitna stvar iz božje roke, obstoji iz zemljiškiga trupla in pametniga duha, ki sta v tim življenji tako prijateljsko vkupej zvezana, da, ko se eden od družiga loči, človeka več ni. Duša in truplo v tim življenji vkupej delata ali dobro ali slabo; torej se tudi vkupej ali plačila ali štrafe vredna storita. Pa vemo, kadar človek vmerje, da pri posebni sodbi le duša obrajt stori, in se vredniga plačila vdeleži, med tem ko se truplo v grob pokoplje, v katerim se brez vsega veselja in terpljenja v prah in pepel zgubi. Nepravično bi bilo, ko bi truplo clo nobeniga zaslužka ne imelo, marveč brez vsega razločka, ali je na svetu dobro ali hudo delalo, ali je duši pomagalo se zveličati ali pogubiti, večno v zemlji ležalo. — Zatorej bo truplo sleherniga človeka ob drugim Jezusovim prihodu iz pokopališa vstalo, z dušoj se drugej sklenilo, pred sodnika se vstopilo, in ž njo vred plačilo ali kazen po zasluženji prijelo. Te resnice nas sam Jezus prepriča, ker je rekel: „*Ura pride, ob kateri bodo vsi, ki so v pokopališih, glas Sina božjiga slišali, in kateri so dobro storili, bodo vstali k večnimu življenju, kateri so pa hudo storili — k sodbi.*“ Jan. 5, 28 — 29.

Premisli to resnico, moj kristjan, ki svojo truplo zdaj tako cerklaš, da karkoli tvoj život poželi, odreči mu nočes; marveč vse prijetnosti mu omisliš, z veliko skerbjo svojemu gerlu in trebuhu vso slast napravljáš, svojimu jeziku berzda vložiti ne veš, svojim ušesam in očem prostost daš, in si nesramen hlapec vsega meseniga poželjenja; pri tem pa na dušo nič kaj ne porajtaš, svojo vest oglušuješ, serce oma-dežuješ in pamet sramotiš; — prišel bo čas, da bo tudi tvoje mehkužno truplo plačilo prijelo, in takrat gorje tebi, gorje tvojimu truplu! Strašne bolečine boš ti po tej občni sodbi na tvojim truplu prestajal, ker ga nočes zdaj v postih krotiti, in v družih spokornih delih duhu podvreči; v večnim ognju boš za vse mesene kratkočasnosti, ki si jih tukej vžival, razserditi božji pravici ostro plačeval, in temu pek-lenskimu terplenju ne bo konca na večne čase. — Zatorej moji kristjani, da nas taka strašna nesreča ne zadene, poslušajmo svetiga Pavla, kateri nas svari, rekoč: „*Nismo de-ležniki mesa, da bi po mesu živeli; zakaj ako bomo po mesu živeli, bomo vmerli, ako bomo pa dela mesa z duhom morili, bomo živeli.*“ Rim. 8, 12.

Jezus Kristus bo pri drugim prihodu občno sodbo der-žal zato:

2. da bodo pravični od hudobnih očitno ločeni.

V tim pozemljiskim življenji se večkrat godi, da pošten človek bo krivično za malopridneža obsojen in hudobnež deržan, resnični malopridnež pa in pravi potuhnjenik bota poštena imenovana; nedolžni bodo večkrat obrekovani in zaničevani, hinavci pa si znajo dobro ime, čast in spošto-vanje pridobiti in cel svet goljfati. Ja clo že v grobih spijo prijateli božji, čez ktere svet še le laže in malopridne dela jim pripisuje, skrivni hinavci pa v večnim peklu že davno ječijo in gorijo, ko jih svet še le časti in spoštuje. Da se bo tej krivični razsodbi konc vložil, in da bo pred celim svetom slehern za taciga spoznan, kakšin je v resnici bil, bo tisti dan občna sodba deržana. Te resnice nas Jezus prepriča,

ker pravi: „Kadar bo prišel sin človekov v svoji svetlosti in vsi angelji ž njim, takrat bo on sedel na sedežu svojiga veličanstva, in pred njim bodo vsi ljudje vkup zbrani, in on jih bo narazen razločil, kakor pastir razloči ovce od kozlov, in bo ovce na svojo desnico postavil, kozle pa na levo.“ Mat. 26, 31 — 33.

Veseli se, nedolžna duša! ako ravno si v tim življenji od hudobnežov zaničevana, obrekvana in veliko preganjenja terpiš, veseli se, tvoja nedolžnost je Bogu dobro znana, in dan bo tudi prišel, o katerim bo tvoja nedolžnost pred celim svetam oklicana, in „kteri pobožne zdaj preganjajo, bodo očitno rekli: Mi neumni smo njih življenje za nespamet imeli in njih konc za nečast. Poglej kako so zdaj prišteti med božje otroke, in njih odločik je med svetniki.“ Modr. 5, 4 — 5.

Premisli to resnico tudi ti hudobnež in tresi se. — Ti že leta in leta skrivnim pregreham služiš, ti se po smerdlivi mlaki gerde nesramnosti valjaš, tvoje krivice in razujdanosti s temo černe noči pokrivaš; — pa vedi, da vsegave doči Bog te pozna. — Pred svetam se zdaj hinavsko hliniš, pobožnost kažeš in od strahu božjiga govoriš, revež! tisti dan bo cel svet tvoje zvijače in hudobije spoznal, tvoje dela se bodo povsod očitvale, in s persti bodo na te kazali, ktere si tukej sleparil. Oče bo vedil skrivne spačenosti sinove, in sin očetove; — mati bo spoznala gerde ostudnosti hčerne, in hčer materne; — zakonski se bodo nad satansko nezvestobo svojiga sopruga grozili, prijateli in znanci se bodo nad malopridnostjo prijatelov in znancov čudili. „Mi vsi se moramo pred Kristusovim sodnjim stolom skazati, da vsakeri na svojim telesu prejme, kakor je delal, ali dobro, ali hudo.“ 2. Kor. 5, 10.

Strašno bo ločenje pravičnih od hudobnih. — Vsi narodi bodo koperneli, od kraja do konca sveta se bo močno kričanje razmevalo. Starši, kteri so v tim življenju svoje otroke tako serčno ljubili, jih bodo morali takrat večno zapustiti; eni pojdejo na desnico, drugi na levo; — bratje in

sestre, ki so v eni družini na zemlji vkupej živeli, in po bratovsko se ljubili, se bodo takrat večno ločili, — eni na desnico, drugi na levico; — sosedje, kateri so tukej eden drugimu pomagali, in prijатели, kateri so na svetu vedno vkupej bili, se bodo morali ločiti, — eni na desnico, drugi na levico. Oh kaka žalost, kaki jok, kako kričanje! Moja mati! bo vpila hčer; moj sin! bo kričal oče; moja žena! bo zdihoval mož, nikoli več se ne bomo vidili. — Moj brat! poreče sestra! moj сосед! moj prijatelj! moj znanec! bodo ločeni eden drugimu strašno vpili, sedaj se vekomej zapustimo, nikdarveč se ne bomo vidili, nikdarveč se poznali, večne čase si več ne bomo pomagali, zakaj med nami je velik prepad postavljen. Oh, srečni vi, ki ste na desnici, tako bodo pogubljeni solzno izrekli, mi pa nesrečni, večno nesrečni!

ivii Strašno ločenje pravičnih od hudobnih! Kaj bo takrat z nami? — Moji kristjani! kar je nas tukej, vsi se bomo znajdlj v Jozafatovi dolini, vsi bomo priče strašniga ločenja. Vprašam; kdo zmed nas bo na desniči? kdo na levici? Vi mi odgovorite: Bog ve. Ja resnično, Bog ve; pa kaj vam pravi vaša vest? . . . . Sveti Jeronim je bil zmed nar večih spokornikov v cerkvi božji. Zmerzilo se mu je bilo nad zapeljivim svetam, ga zapusti in gre v pušavo. Tam se je neizrečeno ostro pokoril; z kamnam se je na persi tolkel, in kervave rane so njegov život pokrivalo. Pri vsem tem pa je neprenehama s straham premišljeval ostrost sodbe božje. S to mislijo prešinjen je trepetaje klical: *Zmiram se mi zdi, da slišem strašni glas pregrozne trobente, ki bo nas vse enkrat k sodbi klicala. Noč in dan se razlega po mojih ušesih, in stiskana duša nikoli ne more pokoja najti, misleč ostro Veličastvo božje, od ktere bo enkrat sojena.* — Srečni Jeronim, da je pred sodbo tako zvesto in ostro pokoro delal. Posnemajmo ga tudi mi v pravi pokori in perpravimo se za veliki dan božje sodbe, da ne bomo na levico odstavljani in večno zaverženi.

Jezus Kristus bo pri drugim prihodu občno sodbo zato deržal:

3. *da se bo božja pravica očitno spričevala, modrost in previdnost božja pred vsimi ljudmi kazala, ko bo vsak po svojih delih plačilo ali štrafo prejel.*

Pravica božja terja primerjeno plačilo za dobre in vredno štrafo za slabe dela. Ko človek vmerje, pri posebni sodbi od dobrega in slabiga scer obrajt stori, pa njegovi dobri ali slabi izgledi, ki jih je v svojem življenji temu svetu dal, ž njim pokopani ne bodo, marveč se še naprej po svetu razlegujejo od roda do roda do konca sveta. — Poglej pohujšanje. — Kadar pohujšljiveca truplo v grob zibne, ali bodo mar tudi njegovi pohujšljivi navki ž njim vred pokopani? Nikakor, njegovo satansko pohujšanje če dalje po svetu divjaje kot kužna bolezin duše mori in morebiti do konca sveta pogubljuje. Zatorej bi boljši bilo pohujšljivecu, da bi nikoli rojen ne bil. Sodnji dan še le bodo vsi dobri in slabi izgledi popolnoma konc imeli, torej po pravici presojeni ter poplačani ali poštrafani.

Tudi ta resnica tebe kristjan, ki se trudiš druge lepó učiti, in z lepimi čednostmi jim po pravi poti naprej svetiš, veselo tolaži. O kakšina sreča bo za te, ko bodo drugi svoj glas dvignili in sodnika zaprosili rekoč: „*Sodnik nebeški! glej ti človek je nas učil, tebe prav spoznati, ti je nam z lepim izgledam kazal tebi spodobno služiti; bodi njemu zdaj milostljiv, mi prosimo za-nj.* — Kaj hočem pa tebi, hudobni pohujšljivec, reči? O nesrečni! Vidil boš tisti dan pred seboj vse vboge duše, ktere si ti v greh zapeljal, in ktere so tvoji pohujšljivi izgledi in navki večno pogubili. One bodo s togotnim serdam božje maševanje čez te klicale in k pravičnemu sodniku vpile, rekoč; *Sodnik! od tvoje pravice mi terjamo pogubljenje tega hudobneža, on je nas zapeljal, s slabim navkam je nas osleparil, po njegovim izgledu smo se pogubile, pogubljen bodi tudi on.*

Zraven tega, da se bo sodnji dan pravica božja očitno spričevala, bomo tudi modrost in previdnost, s katero nebeški Bog po svojih večnih sklepih ti svet vlada, in človeka k njegovimu cilju in koncu vodi, prav zapopadli, kar nam sedaj ni dano. — Čudno se nam zdi, da vidimo pravičniga s težavami obloženiga, s boleznimi obiskovaniga, in v revšini pod križam zdihovati, med tem ko se brezbožni stalniga zdravja in dobre sreče veseli, in pa v obilnosti posvetniga premoženja svojiga Boga zaničuje. Ali tisti dan se bo modrost in previdnost božja jasno pred vsimi ljudmi kazala. Pravični bodo prepričani, kako potrebne so jim bile nadloge, ki so jih na svetu večkrat stiskale; krivični posvetneži pa bodo spoznali, kako malovredna je bila njih sreča, in kako močno so se goljufali, da so v posvetne zaklade svoje zaupe stavili.

Glejte, zato tedaj bo Jezus Kristus o drugim prihodu občno sodbo deržal: 1. da bo duša s telesom vred sojena, in ž njim plačilo ali štrafo prijela; 2. da bodo pravični od hudobnih očitno ločeni; 3. da se bo božja pravica očitno spričevala, modrost in previdnost božja pred vsimi ljudmi kazala, ko bo vsak po svojih delih plačilo ali štrafo prijel.

Predragi kristjani! Beremo v življenji svetnikov od svete Eudocije sledeče spreobernenje: Eudocija je v nejeveri malike molila in razujzdano v nesramnosti živela. Neki dan gre v hišo svojega soseda, kateri je bil katoljčan. Sosed je svoji družini ravno takrat bral od pravične sodbe božje. Eudocija posluša in se čudi nad tim branjem, ker ni nikoli nič od tega še slišala. Branje od pravične sodbe božje je obudilo v nji velik strah; gre domu, pa serce nji trepetala, in vso noč ni mogla zaspiti. Drugi dan pokliče soseda in ga vpraša rekoč: Ljubi moj sosed! povej mi, je li vse res, kar si včeraj bral od božje sodbe? Sosed nji zagotovi resnico božjo, in še bolj na tanko jo podučil. Eudocija ga prestrašena posluša in milo vpraša: Kaj mi je storiti, da ne bom vekomaj obsojena? Sosed jej odgovori: Odpovej se mali-

kam, zapusti hudobno življenje, bodi verna kristjana, in služi pravimu Bogu. Eudocija je voljna vse to storiti; sosed pa jo pelje k škofu, kateri jo v pravi veri podučí in potlej kersti. Od dne svetega kersta je Eudocija pravemu Bogu zvesta ostala, za Jezusov nauk je življenje dala; zdaj je svetnica in se sodnjega dne ne boji.

Kakor sosed Eudocijo tudi jaz vas zagotovim resnice pravične sodbe božje z Jezusovimi besedami, rekoč: „*Resnično vam povem, da ti rod ne bo prešel, dokler se vse ne zgodi.*“ Luk. 21, 32. Ure in dneva ne vemo, kadaj bo Gospod prišel, tudi angelji nebeški ne vedo, ampak sam Oče; zatoorej bodimo zmiram pripravljeni. Vzemimo si resnico in strah pred sodnjim dnevom k sercu kakor Eudocija, in posnemajmo svetiga Avgušтина, kateri pravi: *Nič meni nazaj držalo od zmerej nižjiga padca v meseno poželjenje, kot strah pred smertjo in sodnjim dnevom.* — S strašnimi besedami bo Jezus sodnik pogubljene preklel, in večnemu peklu čez dal, ker jim poreče: „*Poberite se od mene, vi prekleti, v večni ogenj, kateri je hudiču in njegovim naslednikom pripravljen.*“ Mat. 25, 41.

Moji priserčni bratje! kaj je nam storiti, da tako strašne besede nas ne bodo zadele? Odpovejmo se vsim graham, zapustimo hudobno življenje, bodimo pravi kristjani, služimo Bogu in zahvalimo se mu, da nas do zdaj ni še končal v naših hudobijah. — Dans je svetí adventni čas nastopil, kateri je od katoljške cerkve za pokoro namenjen. O tedaj pokleknimo pred tron milosti božje, in prosimo usmiljeniga Očeta za odpuščanje svojih grehov skoz Jezusa Kristusa svojiga Odrešenika, kateriga imamo zdaj pri Očetu besednika. Če mi svoje grehe spoznamo in se jih spokorimo, jih bo nam nebeški Oče odpustil, in tisti dan jih nam ne bo več očital, temuč po svojim Sinu, kateri bo prišel sodit žive in mertve, bo nas k sebi poklical, rekoč: „*Pridite, vi požegnani mojiga Očeta, posedite kraljestvo, katero je vam pripravljeno od začetka sveta.*“ Mat. 25, 34. Amen.

DRUGA ADVENTNA NEDELA.

Evangelij. Janez v ječi. Matevž XI. 2—10.

OD ODLAŠANJA SPREOBĚRNENJA.

Svet Janez kerstnik, Caharijev sin, napovedovavec Jezusov, je bil v svojim 31. letu od hudobniga Herodeža v gradu Maherunt v ječo veržen, ker mu je serčno očital, da mu ni pripušeno svojiga brata Filipa ženo, z imenom Herodias, sebi poročiti. Ko Jezus v 32. letu k praznikom v Jeruzalem popotuje, gre memo Maherunta, in ker je on velike čudeže delal, hitijo k Janezu v ječo njegovi učenci, ter mu vse od Jezusa dopovedó. Janez na to pošlje iz ječe dva svojih učencov Jezusa vprašat, kdo da je; ali je on tisti, kateri ima priti, ali naj družiga čakajo. Jezus učencema ni naravnost odgovoril, da resnično on je tisti, kateri ima po besedah prerokov priti; ampak jima vkaže Janezu vse dopovedati, kar sta slišala in vidila; naj bi Janez in njegovi učenci iz nauka in čudežev sami sodili, kdo da je Jezus.

Ko je Jezus Janezova učenca odpravil, začne pa on množicam od Janeza govoriti, njegovo stanovitnost, da ni podoben terstu od vetra majanimu, odkritoserčno poviševati, in od ojstre njegove pokore jim praviti, ker je bil v puščavi oblečen s kamelnimi dlakami, in je imel usnat pas okoli svojih ledji, ter je kobilce in divjo sterd jedel, Jezus Janeza nad vse povzdigne, in ga imenuje svojiga predhodnika, kateri pred njim pot popravljaja.

Janez pošlje dva svojih učencov Jezusa vprašat, kdo da je. Dobro je Janez Jezusa, Sina božjega od kersta pri reki Jordanu poznal; pa on je hotel skoz to poslanstvo svojim učencam priložnost dati, da bi tudi oni Jezusa prav spoznali, brez odlašanja k se njemu podali, za njim vedno hodili, in skoz njega se zveličali.

Tudi med nami, moji kristjani, so taki, kateri Jezusa od svojiga kersta sem poznajo, pri katerim so bili v njegovi kervi od izvirniga greha oprani, pa so Jezusa že kdaj drugej zapustili; oni nočejo več za Jezusam hoditi, njegove nauke v sercu hraniti, in po tistih živeti; marveč raji v nesrečnim stanu smertnih grehov dremljajo v večno pogubljenje. Take želim ti svet adventni čas drugej k Jezusu poslati, ter jim ljubeznivo rečem: Moji bratje! hitite nazaj k Jezusu, od kterega ste se skoz greh ločili, njega se poprimite; za njim hodite, vsaka minuta od Jezusa ločen biti je večna smert. — Ne odlašajte spreobernenja. —

In ravno od tega hočem dans vam govoriti. Jaz bom pokazal, da spreobernenje odlašati je strašen greh. — Poslušajte.

Se spreoberniti hoče reči: greh zapustiti, in se k Bogu nazaj podati, od kteriga smo se skoz doprinešen greh nesrečno ločili. Tako spreobernenje je grešniku tako potrebno, da samo hip ga odlašati in brez Boga živeti, je strašen greh; zakaj, povejte, kaj se mora od človeka bolj hudobniga misliti, kakor da on izveličanje svoje neumerjoče duše prostovoljno v nevarnost postavlja; — In vender tako se slehern grešnik obnaša, kateri svoje spreobernenje od dne do dne odlašá.

Da je resnično strašen velik greh spreoberneje odlašati, se prepričamo:

1. ker človek, dokler v grehu živi, si nemore za nebesa nič zaslužiti.

Bog je človeka vstvaril in na ti svet postavil, da bi tukaj svojiga stvarnika spoznal, njemu služil in tako se večniga zveličanja vredniga storil. — Pričijoče življenje je pripravljeno za prihodno večnost. „Mi nimamo tukaj stanovitniga obstoječiga mesta, ampak prihodno iščemo;“ Hebr. 13, 14. pravi sveti Pavl.

Ti svet je za nas čas seve, uni pa je čas žetve. Kar bomo sejali, bomo tamkej v večnosti želi; če bomo dobro sejali, bomo dobro želi, če bomo pa slabo sejali, gorjé nam, tudi le slabo bomo želi. Sveti Pavl nas zagotovi te resnice, ker pravi: „*Kar bo človek sejal, to bo on tudi žel. Zakaj, kateri v svojim mesi seje, bo tudi od mesa strohljivost žel, kateri pa v duhu seje, bo od duha večno življenje žel.*“ Gal. 6, 8.

Vemo pa dobro, da človek v grehu je pred Bogam zaničljiva stvar, je otrok jeze božje, in da vse njegove dela, če so tudi po zapovedi božji speljane, pred Bogam nobene cene nimajo za večno izveličanje: *zakaj, kakor mladika ne zamore sada roditi sama od sebe, če ne ostane na vinski terti, tako tudi mi ne zamoremo nič dobriga storiti, če pri Jezusu ne ostanemo.* Joan 15, 4. Tako nesrečen je tedaj vsaki človek, ki v grehah živi; on dragi čas pozemljskiga življenja slabo zatradi, in lepo priložnost, za večno zveličanje si zaklade spraviti, zanemara. In vedite, da take hudobije se slehern kriv stori, kateri spreobernenje odlaša. — Kristjani! kaj bote rekli vašimu sosedu, kateri spomlad svoje nive neobdelane ležati pusti in v lenobi okoli se klati, med tem, ko vi vašo polje pridno obdelujete, marno sejete, in ves trud si prizadenete za prihodnič potrebni živež? Kaj ne, vi ga bote zaničevali, in mu žugali rekoč: nič ne seješ, nič ne boš žel in lakote boš konc storil. Ravno tako dela pred Bogam nehvaležen grešnik, kateri spreobernenje odlaša, on dobriga nič ne dela, in plačila ne bo prejel. — Vzemi enkrat k sercu to važno resnico, o nepoboljšani grešnik! Dokler v tvojim nesrečnim stanu živiš, so za te vse ure, vsi dnevi, vse leta zgubljene, ti si nerodovitno drevo v vinogradu gospodovim, ktero bo posekano in v večem ogenj verženo, ti si nezvest hlapec, kateri je svoj talent zakopal; pa vedi, da boš enkrat pred ojstrim sodnikom s praznimi rokami stal, kateri te bo vprašal, kaj si v svojim življenji dobriga za nebesa storil; gorje tebi! pravična sodba te bo strašno zadela. Moj prijatelj! da te taka nesreča ne zadene, hiti se

nazaj k Bogu spreobrniti, prosi ga, da bi te on v svoji milosti drugej gori vzel, kot oče v svetim Evangelji zgubljeniga Sina, da bi ti s tvojim Bogom drugej sprijaznen zamogel za večne nebesa si zaslužke spravljati.

Grešnik, kateri se k Bogu spreobrniti odlaša, strašno greši zato:

2. ker si zmerej težej spreobrnjenje napravlja.

Bolj v živo ko je rana zasekana, težej se zaceli; hujši ko je bolezen, in več časa, ko je bolnik zanemaral se zdravil poslužiti, težej in bolj počasi se bo tudi ozdravljaj. Ravno tako se godi z duhovnim poboljšanjem. Težko opravilo je za grešnika k Bogu nazaj se spreobrniti, in s zakletimi sovražniki mora on tudi boj prestati, preden to izveličansko delo dožene, pa bolj, ko on spreobrnjenje odlaša, močnejši prihajajo dušni sovražniki, torej tedaj težej tudi spreobrnjenje. Povejte, ali se zamore serce, katero je že leta in leta od vse ostudnosti in malopridnosti omamljeno v grehah plavalo, na enkrat čiste ljubezni do Boga zauneti? ali bo v stanu človek svoje grešne navade, ktere ga že skoz dvakrat deset let v železnih sponah deržijo, na enkrat zapustiti in za zmerej jim slóvo dati? tisti posvetnež, kateri od postav ni hotel nič slišati, ampak je svoj život za malika imel, ali bo zamogel svoje meso v sužnost devati? kateri je poglavitno za svetam letal, le pregrešne tovaršije ljubil, povsod ostudne družbe vkupej spravljaj in vsimu, karkoli je bilo slabiga, roko deržal, ali bo v stanu zdaj v samoti svoje malopridnosti premišljevati, svoje pregehe zgrevano objokovati in dano pohujšanje popravljati? kaj porečejo nekdajni tovarši družbe? kaj porečejo zapušene družbe? kaj poreče popačeno nagnenje?

Pa denimo, da človek greh zapusti; ali je to že zadosti k sprobrenjenji? Naka, ampak mora nastopiti še zadostenje, da bo božja jeza vtolažena. Zadostenje pa ima biti velikosti hudobije primerjeno, kakor pravi sveti Ciprijan: *„Bolj, ko smo grešili, bolj moramo jokati, veliki rani*

se nima odtegniti primerjeno in dolgo zdravilo, pokora nima biti manjši kot je greh.“ V veči grehe tedaj, ko smo zabrodili, tudi veči pokoro imamo dopernašati, več časa, ko smo v grehah živeli, tudi več časa mora pokora terpeti, in več časa, ko grešnik spreobernenje odlaša, težej bo svoje spreobernenje dognati, ker zmerej veči in težej bo morala biti njegova pokora.

Moj kristjan! resnično je, da več časa ko ti spreobernenje odlašaš, težej se boš spreobernal. In vender so nekteri tako malomodri, da vedno le na juterni dan poboljšanje odkladajo, pa tisti juterni dan preden ne napoči, dokler jih siva starost ali pa huda bolezen na smertno posteljo ne verže. In kaj se takrat godi? Če ravno jim Bog čas dopusti, spovednika poklicati in svojih grehov se obtožiti, je vender tista spoved zelo zelo dvomljiva, ker grešnik od težke bojezni nadlegvan in že na pameti ošebken število svojih grehov celiga življenja povedati ne ve, ne ve razločiti svojih nekdanjih nič vrednih spovedi; ne zamore svojim greham primerjeniga zadostenja na se vzeti, se ne zamore iz serca spokoriti ter dano pohujšanje in storjeno krivico popraviti, ali pa on pred velikim številam svojih hudobij ostermi, na božjo milost obupa in *kakor je živel, tako vmerje in v svojih grehah konc stori.* Moji preserčni bratje! ne bodite nespametni v take nevarnosti se postavljati; per živem Bogu vas zarotim, kateri vaše izveličanje želi, ne delajte si zmerej težej vašiga spreobernenja, ne odlašajte ga od dne do dne, ampak hitite v pravi pokori vaše nekdanje grehe vničiti, da na smertni postelji vas ne bojo strašili, in v obup gnali.

Kdor svoje spreobernenje odlaša strašno greši zato

3. ker on božjo gnado zametuje.

Da se grešnik spreoberniti in svojih grehov spokoriti zamore, mu je gnada božja potrebna, ktera v naše serce *gnus in žalost* nad greham vcepi, ga k dobrimu nagne in v terdnim sklepu greh zapustiti nas podpera. Od potrebe te gnade božje nas sam Jezus prepriča, ker pravi: „*Brez mene*

kaj ne premorete.“ Jan. 15, 5; te resnice nas zagotovi sveti Pavl, kateri od svojiga spreobernenja govore reče: „*po gnadi božji sim to, kar sim,*“ 1. Kor. 16, 10.; v tej resnici nas podučí tudi tridentinski zbor, kateri vsaciga človeka prekolne, *kteri bi terdil, da brez poprejšnega noterdajanja od svetiga Duha in brez njegove pomoči človek zamore verovati, upati, ljubiti in se pokoriti, kakor se spodobi, da bi se posvečijoče gnade vdeležil*“; seja 6. c. 3.

Dokler pa človek svoje spreobernenje odlaša, se on tej gnadi zoperstavi, božjo prijaznost in milost, z katero Bog grešnike kliče rekoč: *Spreobernite se k meni, in jaz se bom k vam obrnil*, hudobno zametuje, ter on noče mili glas poslušati, ki mu oče nebeški večkrat na vest govori, na serce mu terka in greh zapustiti ga vabi, on noče slušati, marveč mu nehvaležno odgovori: Ne še, — greh naj le bo še moj prijatelj, naj bo moje veselje, imam še časa dovolj, — bom že bolj poznej v moji starosti začel Boga poslušati in njemu služiti, — on je dober oče, takrat me bo že gori vzel in meni moje šebkosti odpustil. O hudobnež! nespreobernjeni grešnik! „*Ali zaničuješ bogastvo njegove dobrote, in poterpeljivost in prizanašanje? Ali ne veš, da te božja dobrotá k pokori napeljuje?*“ Rim. 2, 4. Ti nočeš zdaj svojiga Boga poslušati in njegove milosti se nočeš vdeležiti, pa vedi, da tudi on bo svojo roko tebi odtegnil, in kadar boš ti na-nj klical, bo on svoj obraz od tebe odvernil, in te bo pustil v tvojih hudobijah večno nesrečno umreti: „*Po tvoji terdovratnosti in po tvojim nespokornim sercu ti sebi jezo na kup spravljáš na dan jeze in razodenja pravične sodbe božje.*“ Rim. 2, 5. Grešnik! ti zdaj milost božjo zametuješ, pa gorje tebi! prišel bo dan svojiga življenja, v katerim boš na milost božjo klical, ali zastonj, ti ne boš vslišan, kakor zdaj nočeš njegoviga miliga vabljenja poslušati in v nespokornosti boš pod težo tvojih hudobij žalosten konec storil. Pomisli to, moj prijatelj! in vbogaj sovet, kteriga tebi sam sveti Duh da, ker ti tako govori: *nikar se ne mudi k Gospodu se spreoberniti in*

ne odlašaj od dne do dne. Nagloma bo prišla njegova jeza in ob času maševanja te bo končal. Ekl. 5, 8.

Kdor svoje spreobnjenje odlašaja, strašno greši zato

4. ker svoje zveličanje v nevarnost postavlja nevedé za čas svoje smerti.

+ Zraven gnade božje je grešniku k spreobnjenju tudi čas potreben, zakaj človek, dokler na tem svetu živi, je navezan na ure, dneva in leta; on se giblje v času, le v času dobro ali pa slabo dela, le v času si zamore kaj zaslužiti in tudi z časom se zamore poboljšati, svoje grehe zapustiti in k Bogu nazaj se spreobniti.

Kdo je pa gospodar časa? Človek! raštej mi dneve tvojiga prehodniga življenja; povej mi, kolikanj let boš še to zemljo teptal? pokaži mi sredo med tvojim rojstvom in tvojo smertjo? razloči mi, ob kateri uri se bo tvoja duša od trupla ločila? Sirota! ti mi tega ne veš povedati. — Sam Bog je gospodar časa, v njegovi oblasti so hipi, minute in večnost, v njegovih rokah so dnevi in leta tvojiga življenja. Samo to veš ti človek, da umreti boš moral, ali kdaj in kje boš vmerl, tega ti Bog ni še razodel. Grešnik! ti tedaj veš, da sekira je že v drevo tvojiga življenja zasajena, pa vender se k Bogu spreobniti odlašajaš; ti ne veš, ali boš še juterni dan doživel, pa vunder poboljšanje do jutre odkladaš; ti dobro razumiš, da tvoji dnevi in leta so pred Bogom že rašteti, pa na to nič ne pomaraš, marveč kakor nar veči sam svoj sovražnik svoje dušno izveličanje v nevarnost postavljaš. Pri živim Bogu povej mi, ali se zamore bolj strašna hudobija misliti? ali si vstani večiga neumneža mi pokazati, kakor si ti? Vol muka, kadar se mu verv za roge verže in v mesnico ga peljajo; tele ječi, kadar ga na mesarsko klop položijo, in ti pameten človek se ne treseš. — *Norec! še leto noč bodo tvojo dušo od tebe terjali, Luk. 12, 20.* in ti si na večne čase brez milosti pogubljen.

Moj prijatelj, moj priserčen brat! ozri se okoli sebe, kje so tvoji nekdanji znanci? Jih ni več. Eden je na polji

od bliska zadet mertev vstal, drugi je pomlad iz drevja padel in do smerti se vbil; tretji je od božjiga žlaka vdarjen na svoji njivi mertev doli padel; četerti je zvečer vesel šel spat, pa zjutrej je že merzel v postelji ležal. In njih duše, — kje so? — Oh kje so, nočem soditi, pa ti povem, nespreobrnjeni grešnik! da veliko pogubljenih duš v večnim peklju strašno vpije rekoč: Ah! da bi imela še hip časa za spreobrnjenje! ko bi bilo nam dovoljeno še enkrat na zemljo stopiti, bi se hotle oostro pokoriti, v zgrevanih solzah bi hotle naše grehe oprati, v gorečih postih bi hotle naše zapeljivo truplo brez prenehama truditi, v serčnih molitvah bi hotle božjo jezo tolažiti, brez odlašanja bi hotle vse storiti, da bi ne bile več pogubljene! Terdovratni grešnik! ako mene nočes poslušati, kadar ti sveto resnico razkladam, kako strašen greh da je spreobrnjenje odlašati, te prosim, saj poslušaj glas unih pogubljenih duš; ne postavljalj tvojiga zveličanja v nevarnost, ne odlašaj od dne do dne se k Bogu spreobrniti, da te smert ne doseže in da ne boš z unimi nesrečnimi dušami tudi ti v peklenskim terplenju večno zdihoval, jokal in vpil.

Tako tedaj strašno greši vsak, kateri spreobrnjenje odlašaja zato:

1. ker človek, dokler v grehu živi, si nemore za nebesa nič zaslužiti; 2. ker si zmerej težej spreobrnjenje napravljaja; 3. ker božjo gnado zametuje; 4. ker svoje zveličanje v nevarnost postavlja nevedé za čas svoje smerti.

Predragi kristjani! V svetem pismi imamo strašen izgled, kako Bog v življenji nespreobrnjeniga grešnika na smertni postelji zapusti in vslišati noče. — Antijoh, nekdanji kralj, je na Jeruzalem planil, ter si ga je z orožjem podvergel. Vojakam je vkažal moriti, in so morili in pobijali stare in mlade, žene in otroke in deklice in mladenče, Antijoh pa je hitil v tempelj, je pograbil s pogrešnimi rokami svete posode, ter ž-njimi nespodobno delal, in jih ognusil.

Po tim še le, ko je tavžent in osem sto talentov poropal, se je naglo v Antiohijo, svoje mesto vernil, ter ondi v napuhu in prevzetnostih poropani dnar in blago zapravljaj. — On je bil grozovitnež, kateri je bil vkažal starčika Eleazarja, ker ni hotel prešičevne jesti, umoriti in Makabejsko mater s sedmerimi sinovi smertno mučiti. — Pa tudi on ni bil šibi božji odšel.

Drugej se je bil na Judovsko napravil. Pa med potjo ga je Gospod vstavil. Hudodelec je v strašno bolezin padel, cervi so živimu iz trupla lezli, in meso mu je koscama odpadalo. Silniga smradú ni nobeden prenašati mogel — tega napuhneža, ki je merje in kopno strahovati, in zvezde na nebesu doseči menil. — Bolezin je tolika prihajala, da sam ni več mogel svojiga smradú prenašati. Zdaj ga mine visoka ošabnost, — v sé gre in spoznava, da ga je ta tiska zadela zavoljo gnusobe, ki jo je nad Jeruzalemu storil, in zavoljo kervi, ki jo je po nedolžnim sam prelil. — Moliti je začel k Bogu, obetal je sveto mesto osvoboditi, Judam pa velike prednosti dati, sveti tempelj z naj drajšimi darili olupšati, sam Jud biti, in vse strani svetá preobhoditi, ter božjo mogočnost razglasovati in poveličati. — Pa Bog ga ni uslišal in njegovo terpljenje ni odjenjalo. Umerl je morivec, oskrnovavec in preklinjavec v groznih bolečinah, kakor je sam druge podred zateral in terpinčil (II. Mak.), on je umerl brez milosti božje, in njegova duša —

Moj kristjan! tukej se uči, kaj imaš na zadnjo uro čakati, ako odlašáš zdaj, ko imaš čas in priložnost, se k Bogu spreobnerti. Ti boš klical, pa bo prepozno, pa ne bo pomoči; ti boš vpil, pa tvoje vpitje ne bo več do trona nebeške milosti seglo, ti boš obljube delal, pa tvoja obljuba ne bojo pred Bogam veljala; ti boš prosil, pa Bog te ne bo uslišal, in umerl boš brez vsega tolaža, in tvoja duša —

Je res, da razbojnik na desni strani križa je na zadnjo uro milost dobil; pa vedi, da o tistim časi so bili vsi zakladi milosti božje odperti, curkama se je rešna sveta kerv

iz križa cedila; in vender ravno ob tistim se je pa razbojnik na levi strani pogubil. V kaj se boš tedaj ti zanašal? Svet Avguštín te lepo podučí, ker ti reče: „*Eden je, (kteri se je zadnjo uro zveličal), ne obupaj, pa le eden je, ne zanašaj se.*“

Moji priserčni bratje! per izveličanji vaše neumerjoče duše, za katero je Jezus Kristus do zadnje kaplice svojo presveto rešno kerv prelil, jaz vas lepo prosim, ne odlašajte vašiga spreonernenja, ampak še dans približajte se tronu milosti božje, spoznajte pred njim vaše grehe in delajte pokoro. Angelji nebeški se bojo nad vami veselili, in vi bote zgubljeno pravico za nebesa drugej vdobili. Amen.

TRETJA ADVENTNA NEDELA.

Evangelí. Janez pove, da on ni Kristus. Janez I. 19 — 28.

OD DUŠNE ŠKODE SMERTNIGA GREHA.

Napovedovavec Jezusov, sveti Janez, se je konc leta 29. po Jezusovem rojstvu pervikrat v pušavi oglasil. Od tóbe je on vedno okoli reke Jordana hodil in pokoro označoval. Od vsih krajev so ljudi k njemu vreli, njegovo opominovanje poslušali in se kerstiti dali, med kterimi je bil tudi Jezus. Janezov glas clo do Jeruzalema pridoni, in ondi se v judovsko shodnico razmije. Farizeji se hudijo nad Janezam, da si on prederzne ljudi iz grešniga spanja buditi, naglama sovet deržijo, kaj je storiti? in pošlejo duhovnov in levitov do Janeza, ga vprašat, kdo da je. Janez pa jim je odkritoserčno povedal, da on ni ne Kristus, ne Elija in tudi ne prerok, ampak jim reče: „*Jaz sim glas vpíjočiga v pušavi; perpravite pot Gospodov, kakor je rekel Izaija prerok.*“

Ker so poslani bili zmed Farizejev, so hotli Janeza zavrniti in mu očitajo, zakaj da keršuje, če ni ne Kristus, ne Elija in ne prerok. Janez pa jim lepo odgovori: Jaz keršujem le v vodi, in jim oznani Kristusa rekoč: „*Vsredi med vami stoji, ki ga vi ne poznate. On je, kateri ima za menoj priti, kateri je večji od mene, kterimu jaz nisim vreden od čevljev ermenov odvezati.*“ In poslani so se vernili nazaj v Jeruzalem. — Vse to se je godilo v Betaniji (Bethabari), na uni strani Jordana, kjer je Janez kerševal, dne 2. januarja leta 31. po Kristuovim rojstvu.

Janez je bil glas vpijočiga v pušavi, ki je klical: perpravite pot Gospodov; pa grešni Farizeji ga niso hotli taci-ga spoznati, še menj pa poslušati in vbogati, ter se perpraviti, napovedaniga Mesija, kateri je že med njimi skrivaj hodil, z veseljem sprijeti. — Njih grehi so Farizeje sleparili na prihod obljubljeniga Rešnika se prav perpravljati.

Tudi med nami se najdejo nekteri od svojih grehov tako osleparjeni, da se mudijo v tim svetim adventnim času na prihod Jezusa Kristusa se spodobno perpraviti. Takim jaz dans kličem: „*Bratje! vstunite iz grešniga spanja; perpravite pot Gospodov.*“ — Da bi jaz zamogel grešnike izbuditi in greh zapustiti jih pregovoriti, bom z božjo pomočjo razložil veliko škodo smertniga greha za dušo. Poslušajte.

Greh je zavedno in radovoljno prelomljenje poznane božje zapovedi. Človek, kakor ga vidimo na sveti, kadar greši, prostovoljno v svojem djanji Boga zaničuje, ker on sveto postavo nar boljšega očeta prelomi, ali pa dolžnostim od nebeškiga stvarnika sebi naloženim — noče zadostiti. Glejte veliko hudobijo grešnika!

Greh tako popisani je pa za nas dvojni: *vrojeni in lastni.* „Vrojeni greh“ imenujemo tistiga, ki smo ga od pervih naših staršev Adama in Eve poerbali. Ona sta ga bila v Raju storila, ker sta božjo zapoved od prepovedaniga sadu prelomila. Za-nju je bil lasten greh; za-nas pa je vrojen,

ker se z nami vred vrodi. Pa hvala milostljivimu Bogu! ti greh bo per svetem kersti z Jezusovo rešno kervjo iz naše duše izbrisan in po milosti božji z štrafengami vred odpušen. „Lasten greh“ je pa tisti, kteriga mi sami, ko se pameti zavemo, storimo, kaderkoli poznano božjo zapoved prelomimo, ali naši dolžnosti vmanjkamo. — Velik lastni greh je hujši od vsake telesne bolezn; zakaj telesna težka bolezen scer truplo umori, in temu pozemljiškimu življenji konc stori, vunder večnimu dušnimu življenji nič ne škoduje; velik lasten greh pa dušo, tako reči, umori, ker večno izveličanskimu življenji konc vlož. Zatorej se mu pravi — *smerten greh*. Škoda smertniga greha je pa *strašna in mnogotera*;

1. smertni greh človeka od Boga loči.

Goreča ljubezen nas z Bogam, našim nar večim dobrotnikom, in priserčnim očetam, kteri je pri svetim kersti po svojim edinim sinu nas milo usinovil, težno veže, tako da mi v Bogu živimo in on v našim sercu blagovoljno prebiva. „*Ljubezen božja je izlita v naše serce po svetim Duhu, kteri nam je dan.*“ Rim. 5, 5.; „*In Kristus je za nas vse vmerl, da, kteri živé, ne živé več sami sebi, ampak temu, kteri je za nje vmerl, in zopet gori vstal.*“ 2. Kor. 5, 15. pravi svet Pavl. — Greh pa nas odterga od Boga, nas loči od našiga neskončno dobrotljiviga očeta, ja nas stori njegove sovražnike, ognusi naše serce, obropa nas ljubezni božje in pravice za nebeško kraljestvo, ter sužnike nas stori večniga pogubljenja. „*Bog enako sovraži hudobniga in njegovo hudobijo.*“ Buk. mod. 14, 9. *Kdor greh stori, je iz hudiča, zakaj hudič od začetka greši.*“ 1. Jan. 3, 8. „*Plačilo za greh je smert.*“ Rim. 6, 23.

Kdo ne spozna, kakšina strašna nesreča je od Boga ločen biti? Ta je nesreča čez vse druge nesreče. Kaj hoče tak človek storiti? v koga svoje zaupé staviti? v svojih stiskah in težavah v kteriga se zanašati, kteriga v pomoč klicati? Ali zamore od Boga ločen človek svoje oči do nebes

povzdigniti, in od zgoraj doli blagoslov prositi in pričakovati? Nikdar. Tisti pomočnik vsih pomočnikov, kateri tam gori kraljuje, kateriga vsigamogočnost vse svoje stvari ljubeznivo obseže, ni več njegov prijatelj, ni več njegov dobrotnik, ni več njegov oče; človek sam ga je prvi zapustil, kot zgubljen sin svojiga očeta; grešnik sam se je proti svojimu Bogu spuntal, kot nekdanj prevzetni angelji; on sam je svojimu dobrotniku slovo dal, ja v sebi ga je zadušil, kot nezvesti obdelovavci vinograda, ker pretežko se mu je zdelo ljubeznive zapovedi svojiga neskončno dobriga očeta deržati. In ravno v tistim hipu, ko človek zapoved očetovo zaverže, in greh stori, neizrečeno nesrečo podjame, to nas uči svet Avguština, ker pravi: *„kakor kdor ne čuje pa spava, tako kdor svoje dolžnosti ne spolni, brez odlaška škodo podjame, zakaj tako visok je blagor pravice, da nihče se ne more od nje ločiti, brez da bi v nesrečo zabrodil.“*

Dvigni glavo, v grešni postelji zaspani kristjan! obrni tvoje oči k križu, kaj vidiš? odperte rane Jezusove, iz kterih se je curkama za grešnike rešna kerv cedila, pa vedi, da te rane tebi izveličanja ne prinesó, da presveta rešna kerv se je za-te zastonj cedila. Ti si svojiga Rešenika zapustil, njegove svete rane si zaničeval, sveto rešno kerv z nogami poteptal, spuntal si se proti tvojimu Jezusu in se od njega ločil, kot se loči zgubljena ovca od pastirja. Zatorej gorje tebi! ti z njim tudi ne boš imel deleža v nebeškem kraljestvu.

Moji kristjani! vemo iz svetiga evangelja, da nekdanj, ko je Jezus učil, rekoč: *„Ako vi ne bote jedli mesa sina človekoviga in ne bote pili njegove kervi, tako vi nimate življenja v sebi,“* Jan. 6, 54. se je to Judam studilo, ker so le od telesniga mesa in kervi zastopili, in so proč šli. Torej vpraša Jezus svoje učence: ali me hočete tudi vi zapustiti? Serčno pa mu Peter odgovori, rekoč: *„Gospod! h komu hočemo jiti? ti imaš besede večniga življenja.“* Tako odgovorimo tudi mi, moji bratje! Kadar nas zapeljivosti obdajo in

smo v nevarnosti greh storiti in se od Boga ločiti, dvignimo naš pogled nakviško ter recimo: Ne ne, moj Bog! jaz ne bom grešil in tebe razžalil. Če tebe zapustim, kam se bom obernal, saj le pri tebi, moj Bog! je resnica in življenje. In nikdar ne bomo tako nesrečni, da bi se skoz greh od Boga ločili.

Strašna škoda hudobniga greha je:

2. da smertni greh človeku zastopnost ošebki in pamet otemni.

Iz strupene korenine le strupeno sadje raste. Tako iz nesrečniga greha vsaki dan veči hudobija dozori, ja vse strašne nasledke prekletiga greha clo naštetni ni mogoče. Med drugimi žalostnimi nasledki je, da človek, kadar Boga, luč vse resnice, zapusti, in grehu začne sužen biti, na svoji zastopnosti tako šebak postane, da on nektere resnice božje le prav težko ali le nekoliko zapopade. „*Poživinjen človek ne zapopade, kar je božjiga duha, njemu se zdi neumnost in ne more zastopiti.*“ 1. Kor. 2, 14. — Poglejte Adama, perviga grešnika na svetu. Dokler ni grešil, je dobro vedel, da pred Bogam se skriti ne more, kadar je pa v greh padel, je njegova zastopnost tako ošebkela, da je pozabil, da Bog je povsod pričujoč in se je hotel pred obličjem Gospod Boga med drevjem verta skriti; kakor nas uči sveto pismo. I. Mojz. Buk. 3, 8.

Kadar začne človek grehu služiti, svojo pamet tudi tako otemni, da on sam sebe slepari, da njegov greh ni greh, on se tako v svoj greh zaljubi, da za svojiga nar večiga sovražnika tistiga ima, kateri bi ga hotel opominvati, in se ne pusti grajati; človek od greha gospodarjen, tako ob pamet pride, da grehu daruje svoje zdravje, daruje svoje dobro ime, daruje svoje premoženje, daruje srečo svoje družine, on ne pomara ne za svoje otroke, ne za svojo ženo, ne za svoje stariše, ne za dolžnosti svojiga stanu, ne za božje navke, ne za svojo neumerjočo dušo. Vse to on svojimu grehu zadpostavi. Od takih govori prav sveti Pavl, ker reče:

„Oni so se zgubili v svojih mislih, in njih nespametno serce je otemnelo.“ Rom. 1, 21. „Kdor je iz Boga, besedo božjo posluša, zatega voljo jo oni ne poslušajo, ker iz Boga niso.“ Jan. 8, 47.

Kristjani! kaj bote rekli od umniga človeka, kateri čisto vodo ima pa jo noče piti, ampak gre naprej, zagleda smerljivo mlako, in hitro se kalne vode naluka. Ali ni nespameten? V enakiga nespametneža greh človeka spreoberne. On zapusti Boga, kateri je vir vse resnice in sreče, ne porajta nič za svete navke, ne mara nič za službo božjo, duša in večnost so njimu le zadnje skerbi; se valja pa v svojih grehah, se veseli v svoji hudobii, se raduje v telesni minljivi prijetnosti, in svoje dušno večno zveličanje za kratkočasno lažnjivost zapeljiviga sveta prodaja. O slepota razumniga človeka! o sramota bistre pameti! Prav se pertoži sam Gospod Bog nad grešnikom po preroku Jeremiju, ker pravi: „Zavzemite se nebesa nad tim, in vrata njih naj močno žalujejo, reče Gospod. Zakaj dvoje hudo je moje ljudstvo storilo: Mene žive vode studenec so zapustili, in so se kapnice kopali, prederte kapnice, ktere ne zamorejo vodo deržati.“ Jerm. 2, 12—13. „O da bi pač oni pametni bili in zastopili, in posledne reči previdili.“ Deutr. 32, 29.

Strašna škoda hudobniga greha je:

3. da smertni greh človeka obropa posvečujoče gnade božje.

Posvečujoča gnada božja je čeznatorni dar božji in nezasluzena pomoč božja, ki v nas ostane, in stori nas pravične, svete, Bogu ljube in prijetne otroke. To posvečujočo gnado božjo prejme človek pri svetim kerstu po zgolj zasluženji Jezusa Kristusa, in jo toliko časa obderži, dokler po svetim kersti v nedolžnosti živi, kakor hitro pa keršen človek smerten greh stori, posvečujočo gnado zgubi, in on ni več Bogu ljubi otrok, in ni več deležen nebeškiga kraljestva. Glejte strašno škodo hudobniga greha!

Nesrečen je človek brez posvečujoče gnade božje. — On ne zamore nič zares dobriga storiti in si nebesa služiti. Tega nas sam Jezus prepriča, ker pravi: „*Kakor mladika ne more sama od sebe sadu prinesti, ako ne bo na terti ostala, tako tudi vi ne, ako ne bote v meni ostali. Jaz sim vinska terta, vi pa mladike, kateri v meni ostane, in jaz v njim, leti veliko sadu pernese; zakaj brez mene ne morete vi nič storiti. Ako kdo ne bo v meni ostal, ti bo vunkej veržen, kakor mladika, in bo vsahnil, in ga bodo vkup pobrali in v ogenj vergli, da zgori.*“ Jan. 15, 4—6. Glej, moj kristjan! v kako škodo in nesrečo te smertni greh pogrezne. Dokler v smertnim grehu tečiš, je zastonj ves tvoj trud za nebesa, tvoje molitve, tvoje milošine, tvoji ojstri posti in vse tvoje duhovne opravila pred Bogam prave cene nimajo. Ti si podoben unimu figovimu drevesu, kteriga je bil neki gospodar vkazal posekati, ker ni sadu že tri leta donesil. Luk. 13, 6—8. Človek! ko bi ti to dobro premislil in to škodo smertniga greha prav presodil, mislim, da bi ti pač moral hudobni greh prekleti in se ga vedno varvati kot smerdljive kuge. Pa tebe to nič ne spremerzne! marveč te vidim v tvojim nesrečnim stanu se še veseliti, te vidim tvoj greh ljubeznivo objemati, te vidim še vsaki dan v grehe se zakopovati, te vidim skoz cel čas tvojiga posvetniga življenja po grehu brodit, in če za en dan v zakramentu svete pokore tvojo vest greha očistiš, že drugi dan po spovedi zopet v hudobijo zabrodiš. Moj prijatelj, kaj bo? Povej na kaj boš ti tisti dan tvojo pravdo pred večnim sodnikom vperal? Če te bo tudi sreča došla na smertni postelji tvojo vest očistiti, in grehov tvojiga življenja se spokoriti, vunder z praznimi rokami boš pred nebeškimi uratmi stal, in močno se bojim, da se ti vtegne kaj žalostniga prigoditi, zakaj vem, da Jezus je bil neko figovo drevo, ki ni sadu rodilo, strašno preklel. Mat. 21, 18—19. Iz tega pa ne izvira, da človeku v smertnim grehu brez posvečujoče gnade božje živečimu, ni treba nič moliti, in družih dobrih del dopernašati. — Bog nas take zmote

vari! — Marveč grešnik mora noč in dan na milost božjo klicati, in z gorečo službo se mu prikupovati, da bi se oče nebeški njega usmilil, in k pravi pokori ga vodil, da bi mu grehe odpustil, spet na pravo pot ga vernil, ter posvečujočo gnado mu dariti blagovolil. Saj dobro vemo, da *Bog svojo gnado le tistim da, kateri ga za-njo prosijo*, in tudi nismo pozabili, da *nebeško kraljestvo silo terpi, in le silni ga bojo posedli*. Mi grešniki moramo storiti, kot una kananejska žena, od ktere nam pove sveti evangelj, da je toliko časa Jezusa prosila za zdravje svoje hčere, in tako ga nadlegovala, da elo učenci so Jezusa za-njo nagovorili. Mat. 15, 22—28. In kar je prosila, je tudi sprosila. — Tako storimo tudi mi. V naših grehah ne smemo obupati. Veme dobro, da usmiljen Bog noče nas pogubiti. Goreče tedaj ga imamo za njegovo gnado prositi, in z njegovo pomočjo v zakramentu svete pokore naših grehov se očistiti, da zopet v posvečujočo gnado stopimo, njegovi ljubi otroci postanemo, in zgubljeno pravico do nebeškiga kraljestva nazaj prejmemo. Pa za naprej se moramo skerbno greha varvati, da drugej tako strašno nesrečo in veliko škodo ne podjamemo.

Trojno škodo tedaj smertni greh človeku na duši stori namreč: **1.** on nas od Boga loči; **2.** našo zastopnost ošebki in pamet otemni; **3.** nas obropa posvečujoče gnade božje.

Predragi kristjani! Na svetu se ne da kaj bolj hudiga najti, kot je nesrečni greh. Prešebka je naša zastopnost in prekratka naša pamet, velikost greha popolnoma razumeti in presoditi. Nobena bolezen človeka tako revniga ne stori, kakor ga stori strašni greh. — Greh dušo vmori. — Pa vendar nobena bolezen tako silno na svetu ne gospodari, kot ravno greh, in tudi nobene bolezni se ljudje tako malo ne varjejo, kot greha. Vidimo, kadar se v enim mestu huda kuga zavname, da obilno mestjanov svoje hiše, znance, prijatle in sorodovine zapusté, ter se odtegnejo, da bi kužni bolezni odšli. Ali se pa tudi greha ogibljejo? kaj še. — Ne

le, da se grehu ne umaknejo, ampak clo ga iščejo, v grešne družbe nalaš zahajajo, grehu roko derže in satanu služijo.

Preserčni bratje! ali smo tudi mi taki neumneži? Z žalostjo rečem, — da. Mi za vse bolj skerbimo, kot za dušo. Vprašam, od kod to? Pa sej sam dobro vem: to pride ravno od greha. Mi smo od greha pogospodarjeni, torej smo od Boga ločeni; smo na zastopnosti ošebkani, na pameti oslepleni, smo brez posvečujoče gnade, in naše nesreče, naše neumnosti ne poznamo; zato gremo vsakdan nižej v globočino hudobije, ker greh grehu spodmele. Nikoli pa si še naše nesreče k sercu vzeli nismo, se k Bogu obernili, ter v pomoč ga klicali, da bi nam iz stermiga brezdna smertniga greha pripomagal.

Moji bratje! kaj nam pomaga, če stoletno starost dosežemo? kaj nam pomaga, če ves svet posedemo; dušo pa zgubimo? Ali bomo pričujočemu posvetnemu življenju prihodno večno življenje darovali? Ali si smemo v škodo naše neumerjoče duše s posvetnimi sladnostmi dobro voljo storiti? To bi bilo nespametno. Torej ne bodimo taki neumneži, zapustimo saj enkrat naše hudobije, stergajmo iz serca vse napčnosti in pregrehe, ki nam dušo morijo. Ker pa brez pomoči božje storiti nismo v stanu, obernimo se s kesanim sercam in s terdnim sklepam k Jezusu našimu Izveličarju in recimo: „*Križani Jezus! oberni tvoj mili pogled na nas, podaj nam tvojo prebodeno roko in podpiraj nas vstati iz bolehnje postelje naših grehov, pomagaj nam prpravljati pot, preden prideš, in reši nas od vsiga hudiga.*“
Amen.

ČETERTA ADVENTNA NEDELA.

Evangelij: Janez oznanjuje kerst pokore. Lukež III. 1—6.

OD PERPRAVLJENJA NA JEZUSOVO ROJSTVO.

Očak sveti Caharija in njegova žena, sveta teta Elizabeta, sta v starosti od Boga sina prejela — svetiga Janeza kerstnika, kateri je bil v judovskih hribih, od Jeruzalema na jugu tri ure hoda, dne 24. junija leta 4000 stvarjenja sveta rojen. Veliko veselje je pri rojstvu tega sina v Caharijovi hiši gospodarilo.

Janez je prvo mladost pri svojih stariših doživel, je njim lepo podložen bil, je v duhu močen prihajal, je samoto ljubil, v domači pušavi je Bogu goreče služil in svete resnice ter milost stvarnika premišleval, dokler ga ni božji poklic došel, prihod Rešenika svetu očitno napovedati. To se je pa tudi kmalo zgodilo.

Že je bilo vse na obljubljeniga Mesija perpravljeno. Judje niso bili več sami svoji gospodarji, ampak so služili rimski oblasti, in že petnajsto leto je Tiberi, drugi rimski cesar, čez nje cesaril. On je imel tičas na Judovskim namestnike: v Judeji uniga Poncia Pilata, kateri je bil poznej Jezusa križati dal; v Galileji četertniga oblastnika uniga Heroda, kateri je bil veliki petek Jezusa v belo oblačilo oblekel; v Jtureji in Trahoniški deželi četertniga oblastnika Filipa, brata popredniga Heroda, kterimu je bil tudi svojo ženo Herodijado dopustil; v Abileni pa četertniga oblastnika Lizanijata, ajda po veri. Judovsko vero sta vodila duhovna Ana in Kajfež. Zdaj, ko je bil Jezus v 29. letu, in le pet mešcov mlaji od Janeza, vkaže Gospod Bog Janezu vsim ljudem očitno pridigati, in na prihod rešenika jih perpravljati. Janez tedaj pride na vse strani Jordana in oznanuje kerst pokore v odpušanje grehov z prerokam Izajjam rekoč: *perpravite pot Gospodovo.*

Preserčni kristjani! Blagi čas se nam bliža, kmalo bojo napočili božični prazniki, rojstni god Jezusa Kristusa izve-
ličarja našiga. Kakor je Janez nekđaj klical v pušavi: *per-
pravite pot Gospodovo*, tako menim, da tudi jaz ne smem
vmanjkati vas opominvati rekoč: *perpravite se rojstvo Je-
zusovo vredno obhajati*. — In ti bo zapopadek mojiga da-
našnjiga navka. Jaz bom vam razložil: *kako se moramo na
Jezusovo presveto rojstvo perpraviti*. Poslušajte.

Kadar zvemo, da neki imeniten gospod bo nas z svojim
obiskovanjem počastil, se mi perpravimo karkoli v naši
moči leži, njega spodobno sprejeti. Naša perva skerb je
svojo hišo snažno počistiti, klopi, mize in okna omiti in
lepo vse pomesti, naša druga skerb pa je vsaki gerdi smrad
odpraviti, in z prijetnimi dišavami vse shrambe pokaditi, da
bi gospoda veselilo k nam priti in pri nas radovoljno ostati.

Ravno to moramo storiti, če se hočemo na božične
praznike prav perpraviti. Mi moramo:

1. našo hišo snažno počistiti, to je, *naše serce vsega greha
oprostiti*.

Naše serce je hiša božja, v katero je pri svetim kerstu
sveti Duh stopil, in v njim blagovoljno stanovanje izbral, po
besedah svetiga Pavla, kateri pravi: „*ne veste, da ste tempelj
božji, in Duh božji v vas prebiva.*“ 1. Kor. 3, 16.

Dokler človek kerstno obljubo derži, in skušnjavam
satana, katerimu se je pri kersti odpovedal, s pomočjo božjo
se serčno zoperstavi, vedno svojiga Boga v sebi nosi, je
srečen, on je z Bogam in Bog je ž njim. Kakor hitro pa
človek kerstnim obljubam vmanjka, in od svojiga šebkiga
mesa premagan se z greham znani in omadeža, joj nesreča
velika! Duh božji ga zapusti, hiša božja je v človeku raz-
derta, gnada posvečujoča je zgubljena, človek postane sa-
tanu sužen in otrok jeze božje.

Kaj je človeku v takim dušnesrečnim stanu početi?
Bog vse milosti, *kteri noče smerti grešnika*, je zapeljanimu

kristjanu družiga pripomočka prepisal, po katerim se on zamore svojih grehov očistiti, in svoje serce svetimu Duhu v prijetno hišo posvetiti. Zakrament svete pokore je po zgubljeni nedolžnosti edini pripomoček se greha oprostiti in dušo izveličati. Zato je sveti Janez kerstnik Farizejam in drugim grešnikom, kateri so k njemu v pušavo derli, djal: „*Vi gadova rodovina, kdo je vam pokazal, da bote prihodni jezi vbejšali? Storite tedej vreden sad pokore.*“ Mat. 3, 8.; in sam Jezus je rekel grešnim Galilejcam: „*ako se ne bote spokorili, bote vsi pogubljeni*“ Luk. 13, 3.; in prerok Ecehijel govori: „*duša, ktera je grešila, bo vmerla, ako pa krivični nad svojimi grehi pokoro dela, ne bo vmerl.*“ Eceh. 18, 20—31.

Kakor barkar, kadar se mu na visokim morju ladja zlomi in se topi, smert oditi ne zamore, ako za desko zlomljene ladje hitro ne popade, da bi na tisti k kraju splaval in se rešil; tako se človek, kateri je v posvetnim življenji nedolžnost zgubil, večniga pogubljenja rešiti ni v stanu, ako se svete pokore goreče ne poprime, *ker pokora je druga deska po ladjelomu.* Trid. sej. 14. p. 2.

Presodimo zdaj naše pretečeno življenje in odkrito-serčno povejmo, ali smo serčno nedolžnost ohranili? Oh sveta nedolžnost, kdaj že smo te zapravili! kolikanj let je že preteklo, od kar se je naša barka nedolžnosti zlomila, in mi smo se v morju greha vtopili! Kako pač smo bili mi Bogu nezvesti! Če le nekoliko naše hiševanje pregledamo, od kteriga bomo morali enkrat odgovor dati, najdemo v našim sereu gerdeje ostudnosti in nesramneje nečistosti, kakor so bile Magdalene grešnice, najdemo hudobneje sovražtva, nevošljivosti in jeze, kot so bile Kajnove, najdemo na naši duši malopridnej obrekovanje, hinavščino in natolcovanje, kot nekdamnih Farizejev, najdemo na naši vesti strašne krivice, najdemo naš jezik z neštevilnimi lažmi in preklinvanjem omadežan, naše oči, ušesa in vse udje najdemo s tolikanj pregrehami in malopridnostmi obložene, da strah in groza nas mora obiti. Oh velika nesreča! kdaj smo že iz

našiga serca Bogu slovu dali? Pa morebiti smo se že vsih teh grehov očistili, in primerjeno pokoro storili? Joj, pokora je bila za nas do zdaj le prazna beseda! Vse, kar smo storili, je obstalo v tim, da smo bli takšni, kakšne je nas že sv. Avguštin popisal, rekoč: „*Dovolj ljudi se grešniki imenujejo, pa se le naprej greha veselijo; to je le obtoženje greha, pa ne poboljšanje; duša se le dolžna da, pa se ne ozdravi, razžaljenje se le pove, pa se ne odpravi.*“ Mi smo se scer naših grehov obtožili, pa še to le na pol, in od spovednice smo ravno takšni proč šli, kakoršni smo k nji stopili; mi smo čez naše grehe tudi grevengo molili, pa le z jezikam, in serce od tega ni nič vedelo; mi smo tudi opravili, kar so nam bili spovednik nasvetovali, pa samo zato, ker so tako nam spovednik rekli. Glejte, tako smo delali. Ali smo se prav spokorili? ali smo naše serce greha oprostili in drugej Boga v nas vpeljali.

Moji kristjani! še smo sužniki satana, naša hiša ni še čisto pometena, sveti Duh v naše serce ni še stopil, in v tim stanu božičnih praznikov ne bomo vredno obhajali. Tedaj očistimo naše serce vsih grehov v sveti pokori, vbo-gajmo svet modriga Tertuljana, popadimo desko svete pokore, ž njo bomo splavali iz valov naših grehov, ta bo nas v naročje milosti božje prinesla, in mi bomo Jezusa na njegov rojstni god veselo pozdravili.

Na božične praznike prav se perpraviti, moramo:
 2. našo hišo s prijetnimi dišavami pokaditi, to je, *naše serce z lepimi čednostmi venčati.*

Ni zadosti, da per obiskovanji od nekiga gospoda nam napovedanim le našo hišo snažno počistimo, ampak mi moramo tudi vsak gerdi smrad iz hiše spraviti in lepi duh v njo vpeljati, — še le tako bo gospod rad pri nas ostal; tako tudi na prihodno Jezusovo rojstvo se prav perpraviti, ni samo potrebno naše serce greha očistiti, ampak mi moramo tudi z lepimi čednostmi naše serce venčati. Lepe čednosti so tiste prijetne dišave, ktere gerdi smrad iz serca odpra-

vijo, so tiste imenitne rožice, ktere sedež božji v našim sercu krasno opletejo, so tiste svete lampice, ktere pred veličastnim tronom svetiga Duha v našim sercu vedno gorijo.

Izaija prerok, s katerim po današnjim svetim evangeli Janez kerstnik poleg Jordana ljudi na gospodov prihod perpravlja, nam zastopno pove, s kakšnimi čednostmi se imamo previditi, če hočemo stezo gospodovo v naše serce ravno storiti in ga v nas vpeljati, on pravi: „*vsaka dolina naj se napolni, in vsaka gora in vsak grič naj se poniža, in kar je kriviga, bodi ravno, in kar je ojstriga, gladke pota.*“ Iza. 40, 4.

Vsaka dolina naj se napolni: Dolina v našim sercu je pomanjk pobožnosti. Do zdaj nismo mi na molitev nič veliko porajtali, za službo božjo nismo kaj marali, za čast božjo nismo praviga veselja imeli, duh ljubezni božje ni nas gorko vnemal, v našim sercu je divja pustota gospodarila, in mi smo bili podobni ledenimu polju po zimi, na katerim nobena nježna rožica ne cveti, naše serce je bilo božjih čednosti pražno. To praznoto moramo od sebe spraviti, in pravo gorečo pobožnost v serce vcepiti, tako bomo po besedah svetiga Jeronima vsako dolino napolnili, in Izveličarju ob njegovim prihodu v naše serce pot perpravili.

Vsaka gora in vsaki grič naj se poniža: Goré in griči so v našim sercu prevzetnost. Ta prevzetnost, ktera nas pogospodaruje, nas zapeljuje, da se vsim opominvanjem zoperstavimo, nas moti, da z našimi bližnimi le v vednim sovražtvi in razpertii živimo, nas slepari, da sami sebe ne spoznamo in naših šebkosti ne ozdravimo. Dajmo takim prevzetnimu duhu slovo, in sveto čednost lepe ponižnosti v serce zazadimo, da bomo našimu Izveličarju, kteri — v Betlehemski štalici v vbožtvi rojen — se nam v ponižnosti bliža, prevzetnežem se zoperstavi pa ponižnim svojo gnado deli, pri njegovem prihodu pot perpravili. Tako se po učilu sv. Jeronima vsaka gora in vsak grič poniža.

Kar je kriviga, bodi ravno. Krivo je vsaka nepravilnost, z katero smo se na osebi ali na premoženju našiga bližniga ali na zapovedih božjih zadolžili, naše serce omadeževali in dušo ranili. Vse te krivice popraviti je naša visoka dolžnost. „*Blagor lačnim in žejnim pravice, ker oni bodo nasiteni,*“ pravi Jezus. Učimo se od *Caheja*. „*Glej Gospod,*“ reče on Jezusu, kadar ga je v hišo sprejel, „*polovico svojiga blaga dam vbogin, in ako sim koga kaj ogoljfal, povernem čveterno.*“ Če želimo tudi mi izveličarja v naše serce sprejeti, moramo vse krivice popraviti in čednost svete pravičnosti si vdeležiti ter vse naše žive dni le pravično živeti. Tako bomo po besedah sv. Gregorja kar je krivičniga ravno storili.

Kar je ojstriga, bodi gladka pot. Ojstre so ostudnost, nevsmiljenost, jeza, nepoterpežljivost, in druge divjasti našiga cerca, ktere nas v neštevilne grehe zapletejo. Jezus pa je učil le sveto čistost, rekoč: „*Blagor jim, kteri so čistiga serca, ker oni bodo Boga gledali;*“ on je naročeval le usmiljenost, rekoč: „*Blagor usmiljenim, ker oni bodo vsmiljenje dosegli;*“ on je le krotkost in mir in ljubezen priporočeval, rekoč: „*Blagor krotkim, ker oni bodo zemljo posedli, blagor mirnim, ker oni bodo otroci božji imenovani;*“ on je vedno pravil, da le po tih čednostih se bomo vsim njegovi učenci spričevali, in visoke prijaznosti nebeškiga očeta vdeležili. Da bo nam njegov blagor veljal, olepšajmo naše serce s timi svetimi čednostmi; mi bomo na tako vižo Jezusu pri njegovem prihodu vse, kar je ojstriga, gladke pota storili in prijetno stanovanje mu v našim sercu perpravili. Pa kaj pomagajo vse moje besede? Žalosten spomin! Že okoli sedem sto let pred Kristusam je prerok Izaija ljudi glasno klical gospodu pot perpraviti, vpil je Janez kerstnik v pušavi malo mescov pred Jezusovim razglašenjem svojim rojakam na prihod Izveličarja se perpraviti, za njim so vsako leto goreči oznanovavci svetiga evangelja verne budili na sveto rojstvo Jezusovo se vredno perpraviti, pa njih klicanje, vpitje in budenje je veči delj le prazno ostalo, in

ljudje so na to malo kaj porajtali. Kaj tedaj smem pa jaz zaupati? mar bodo moje besede več veljale? Moji kristjani! ne bodite tako terdovratni in za večno srečo strašno neskerbni, ovenčajte se z lepimi čednostmi, napolnite serce z sveto pobožnostjo, ponižnostjo, pravičnostjo, čistostjo, usmiljenostjo, krotkostjo, ljubeznjo in z vsimi drugimi zveličanskimi čednostmi, da bo gospod Jezus Kristus per svojim prihodu vas obiskal in veselo pri vas ostal.

Tako tedaj se imamo na Jezusovo sveto rojstvo perpraviti; 1. da naše serce vsega greha oprostimo; 2. da naše serce z lepimi čednostmi venčamo.

Predragi kristjani! Vas opomnim prilike od deset devic iz evangelja, ktere so vzele svoje svetila in šle ženinu naproti. Pet jih je bilo pametnih, pet pa nespametnih. Pametne so vzele olja v svojih posodah z svetili vred, nespametne pa so vzele le svetila, olja pa niso vzele seboj. Ker se je ženin mudil, so vse podremale in zaspale. O polnoči je prišel ženin, in device so hitro vstale ter so napravljale svoje svetila. Nespametne pa niso imele olja in svetila so se jim jele ugasovati, torej poprosijo pametne naj bi jim olja posodile; pa une niso hotle, temuč so jim rekle: Da nam in vam olja ne zmanjka, pojdite raji k prodajavcam in si ga kupite. Kadar so pa šle kupovat, je prišel ženin, in perpravljene so šle ž njim na ženitnino in duri so se zaperle. Poslednič pa pridejo tudi une device, rekoč: Gospod! gospod! odpri nam. On pa je odgovoril in rekel: Resnično vam povem, vas ne poznam. Mat. 25, 1—19.

Ženin je Jezus Kristus, device so naše duše, svetila so lepe čednosti, olje so naše dobre dela. O polnoči bo na božični praznik Jezus Kristus prišel. Bodimo perpravljene, da ga po vrednim sprejmemo. Naše duše naj bodo vsega madeža čiste, z svetili lepih čednosti previdene in z dobrimi deli ovenčane naj na ženina čakajo, da se jim ne bo godilo kot unim nespametnim devicam, kterih ženin ni hotel

poznati, ampak da perpravljene bodo šle z ženinam na ženitnino večno veselo. Amen.

NEDELA PRED NOVIM LETAM.

Evangeli: Simeon in Ana v tempeljnu. Lukež, II. 33—40.

TRIJE IZGLEDI NA POTI V SREČNO VEČNOST.

Včlovečeni Sin božji, naš Rešnik, je bil rojen v betlehemiški stalici, dne 25. grudna leta 4000 od stvarjenja sveta. — Ko je osem dni dopolnil, je bil otrok po judovski postavi obrezan, in dano mu je bilo ime *Jezus*, kakor je bil angel Gabriel vkazal. To se je godilo dne 1. prosenca leta 4001 stvarjenja sveta, ali pa prvi dan družiga leta po Jezusovim rojstvu; tako da v prvem letu je Jezus samih 7 dni štel. — Ko je bil Jezus 13 dni star, so ga prišli trije modri iz Jutroviga molit, kar se je godilo dne 6. prosenca, drugo Jezusovo leto. — Ko je pa Jezus dopolnil 40 dni, sta ga Marija in Jožef v Jeruzalemski tempelj prinesla po Mojze-sovi postavi ga Bogu darovat. To je bilo dne 2. Svečana, Jezusovo drugo leto. — Kaj se je takrat v tempeljnu godilo, nam pove današnji svet evangelj:

Marija in Jožef sta prinesla Jezusa v tempelj, za-nj in za očiševanje matere Marije dar opraviti, kakor je rečeno v postavi Gospodovi, dve gerlici ali dva mlada goloba. V tempeljnu je bil star Simeon, pravičen in bogaboječ človek, kterimu je bilo od svetiga Duha razodeto, da ne bo vidil smerti, preden ne vidi Gospodoviga Kristusa. Ti prime Jezusa na naročje, ga spozna Rešenika, se zahvali Bogu, da mu je dal Izveličarja viditi, kmalo se oberne k Marii, in ji začne prerokovati, rekoč: to dete je mnogim v Izraelu za izveličanje, mnogim pa v pogubljenje; ti Marija si srečna, da si mati tega deteta, pa vidila ga boš v velikim terplenji, in

to viditi, bo tvojo dušo meč žalosti presunil. V tempeljnu je bila tudi pobožna vdova — Ana, Fanuelova hči, — še ta je pristopila, je Marijo lepo pozdravila in srečno jo počastila, ter je začela vsimu zbranemu ljudstvu od Jezusa prerokovati. — In ko sta Marija in Jožef vse dopolnila po zapovedi Gospodovi, sta se vernila z detetam Jezusam v Betlehem. —

Moji kristjani! stopimo z današnjim svetim evangeljem v Jeruzalemski tempelj; tam najdemo vkupej Marijo, Jožefa, Jezusa, Simeona in Ano. Kakšina sveta družba! Pogledajmo njih opravilo: Marija, se očišuje in Jožef, nje ženin, jo je v tempelj sprejmlil, Jezus se svojimu nebeškemu očetu daruje; pravičen Simeon in pobožna Ana sta vredna sveti družini prišteta bita. — Glejte troje izgledov, kateri nam pot v srečno večnost lepo kažejo. In ravno *te tri izgleda na poti v srečno večnost*, hočem dans vam razložiti. Poslušajte.

Luč prave vere, katero je nam ljubeznivi Jezus prižgal, scer res na poti v srečno večnost lepo sveti, in pravo stezo kaže v nebeško domovino; pa tako poln zapeljiviga prilizevanja goljufnih obljub je ti svet, da šebak človek se večkrat od te svete luči odtegne, v hudoben greh pade, in pravo pot v srečno večnost zgubi. Nesrečen tak človek! kaj mu pomaga kristjansko ime? Dokler v grehu leži, tudi zveličanja upati nima. Kam se hoče tedaj on obrniti? kje pomoč iskati? kako si drugej pravo luč peržgati? — Kar ima storiti, mu vera pove, ker mu veli svojih grehov se očistiti in pravi šad pokore prinesiti. Sama ta pot mu stoji še odperta v srečno večnost.

1. Na tej poti se očistiti, je grešniku Marija Devica, koja je od svetiga Jožefa spremljena v tempelj k očiščevanji prišla, prvi izgled. —

Bila je v stari zavezi od Boga po Mojzesu dana postava, da „žena, koja spočela bo od moža in sina rodila, ima sedem dni nečista biti. Na osmi dan ima biti otrok obrezan.

Žena pa ima po tim še tri in trideset dni v kervi svojiga očiševanja ostati. In kadar bodo dnevi nje očiševanja dopolnjeni, (kteri vkupej znesejo štirideset dni) če je vboga, ima darovati dve gerlici ali dva goloba, eniga v žgano daritev za otroka, drugiga pa za greh, in duhovnik bo za njo molil in ona bo očišena.“ 3. Moz. 12. Marija, prečista Devica, ktera ni bila od moža, ampak od svetiga Duha spočela, in je [po porodu tako čista ostala, kot je bila pred porodam, tej postavi scer ni bila podveržena; vender kot pokorna Abrahama hči in ponižna služabnica svojiga Boga, se ni hotla Mojzesovi postavi spodmakniti; marveč se napravi, kakor hitro so bili dnevi očiševanja dopolnjeni, iz Betlehema v Jeruzalem, pride v tempelj, se podverže očiševanju in prinese, kot vbožica Izraelkinja, dve gerlici v zaukazan dar.

Kristjan! glej lepi izgled pokornosti in ponižnosti. Marija se očisti od nesnage, ktere na sebi nima, in nam pokaže, kaj je nam storiti. — Naše nesnage so grehi, — strašni grehi, s kterimi smo našo dušo omadežali in jo vmorili, naše serce ognusili in ga tempelj satanu napravili. Kakor je bila Izraelskim ženam dana postava očiševanja, tako je tudi nam grešnikom dana zapoved očiševanja naših grehov. In ta je v zakramentu svete pokore. Jezus sam pravi: „*Ako se ne bote spokorili, se bote vsi pogubili.*“ Luk. 13, 5. Grešniki pa smo vsi, kakor pravi apostelj: „*ako porečemo, da mi greha nimamo, sami sebe zapeljujemo, in resnica ni v nas.*“ 1. Jan. 1, 8. Tedaj smo vsi postavi pokore podverženi.

Kdaj pa se imamo očiševanji od grehov podvreči? me kdo vprašati vtegne. — Tega zavernem, in mu rečem: Glej, prijatelj! berž ko so bili dnevi očiševanja dopolnjeni, pride Marija postavu spolnit. Stori tako tudi ti grešnik. Kadar si bil nesrečen v greh pasti, in se zaveš, da si Boga razžalil, ne odlašaj spovedi, ne odkladaj pokore, ampak hitro poklekni pred spovednika, odkri mu tvojo dušno bo-lezen, spoznaj pred Bogam tvoje pregrehe, da ne popade

te božja jeza in te večno konča. „*Ne prepusti, da bi sonce zašlo, preden se tvojiga greha očistiš.*“ — Glej Petra, kadar je petelin zapel, in ga greha zatajenja spomnil, je hitro vunkej šel, milo se je zjokal in z solzami je svoj greh opral. Posnemaj ga in reci: Gospod ne spomni se moje hudobije, nikar je ne zapiši v sodne bukve. Z eno besedo: — ne dajmo si pokoja, dokler se grehov ne očistimo in prosimo Boga, podeljivca miru, da bi kmalo satana pohoditi mogli.

Pa kje se imamo grehov očistiti? Milost božja ni na kraje navezana, ampak povsod na ponudbo. Vender Marija je peršla v Jeruzalemski tempelj in tukaj je zavkazani dar prinesla. — Ako nismo od boleznj zaderžani, se tudi nam spodobi v božjim tempelju svete zakramente prijematj. In glej kristjan, tebi ni treba tako dolgo pot storiti in v daljni tempelj iti, kot Marii iz Betlehema v Jeruzalem — dve uri hoda, — tukej stoji tista hiša, v kateri si je sam Bog med nami stanovanje izbral; v tej hiši si bil že enkrat od vrojene nesnage očišen; v tej hiši se za naše grehe vsakdan nedolžno jagnje nebeškemu Bogu daruje; v tej hiši ti vsmiljeni Bog neizrečene imenitne zaklade ponuja; v tej hiši tudi se ti spodobi grehov se očistiti in zahvalne dare Bogu prnesti. Kakor je ponižni colnar nekđaj iz Jeruzalemskiga tempeljna opravičen šel, bomo tudi mi, ako naše objokane oči k nebeškemu očetu povzdignemo, in iz globočine našiga ske-saniga serca na milost božjo kličemo rekoč: *Gospod! bodi nam vbogim grešnikam milostljiv*, očišeni in opravičeni šli iz te svete veže. In kakor je nekđaj Jezus Marii Magdalenj, kadar mu je v Simonovi hiši z solzami noge močila in z lasmi svoje glave brisala, rekel: „*Odpušeni so ti tvoji grehi*; tako bo tudi nas naših grehov očistil, če se k njemu obrnemo, tukaj pred njegove namestnike pokleknemo, in naše grehe spoznamo. Tako je Marija Devica v svojim očiševanji prav lep izgled našiga očiševanja. Blagor nam, ako se tega deržimo. Mi prejmemo odpušanje svojih grehov, in si vterdimoj zaup za srečne nebesa. —

2. Drugi izgled na poti v srečno večnost je darovanje Jezusa.

Bila je tudi po Mojzesu dana postava, da vsako pervorojeno dete možkiga spola, katero je materno truplo odperlo, ima biti Gospodu posvečeno, in v spomin, da je bil nekdanj Bog v eni noči vse pervorojene po Egiptu pokončal, od Izraelskih otrok pa še eden ni ob življenje prišel, je moral biti vsak pervorojen fantič v Izraelu Bogu darovan, in, da tako rečem, od Boga skoz dopernešen dar odkupljen. Jezus je bil pervorojen sin Marije Device, zatorej ga ona na 40. dan prinese v tempelj, ga postavi pred Gospoda in za-nj zavkazani dar opravi.

Glejte, moji kristjani, drugi izgled za nas na poti v večno srečo. — Kakor je Marija v tempeljno Jezusa Bogu darovala, tako se moramo tudi mi, potem ko smo se nesnage naših grehov pri zakramentu svete pokore očistili, Bogu darovati.

To darovanje pa obstoji v tim, da se mi perpravimo vredno zakrament presvetiga rešniga telesa prijeti, da mi iz našiga serca vse posvetno odpravimo, in baklo prave goreče ljubezni do Boga, našiga neskončno dobriga očeta in do našiga bližniga, kateri je po božji podobi vstvarjen, v našim sercu prižgemo. To je dar, kteriga sam Bog od nas terja, rekoč: „*Moj sin! daj mi tvoje serce.*“ Naše darovanje obstoji v tem, da mi pamet in zastopnost, z katero je nas stvarnik pred vsimi drugimi stvarmi blagodaril, le k pravimu namenu, namreč v spoznanje izveličanskiga navka obračamo, da mi Boga, in kteriga je nam poslal, Jezusa Kristusa, prav spoznamo, da v sveti veri čedalje bolj stanovitni prihajamo, in tudi življenje za to postavimo, zakaj „*le to je večno življenje, da tebe o Bog poznamo, in kteriga si poslal, Jezusa Kristusa.*“ Jan. 17, 3. Našo darovanje obstoji v tem, da naše misli in želje popolnoma božji volji podveržemo, in karkoli se nam naključí, hodi si grenko ali prijetno, radi gori vzamemo, spomnivši se: „*da služabnikom*

božjim vse le k dobrimu služi.“ Naše darovanje obstoji v tem, da naše govorjenje, in vse naše telesne ude le v čast božjo obračamo, z našimi deli le Boga hvalimo, in da se v nič zapeljati ne pustimo, kar bi mu vtegnilo nečast storiti, ja da mi raji življenje damo, kakor z enim samim greham njega žaliti, ker dobro vemo, da le tisti so prijatelji božji, kateri vse njegove zapovedi zvesto deržé in popolnoma spolnijo. Jezus sam pravi: *Ne vsak, kateri meni pravi: Gospod! Gospod! — bo šel v nebeško kraljestvo; ampak kateri spolni voljo mojiga očeta, kateri je v nebesih, tisti pojde v nebeško kraljestvo.* Mat. 7, 21. To tedaj se pravi Bogu se darovati. —

Pa v žalost! kako redki so, kateri to storijo. Prevzetnik, nečistnik, preklinovavec, — ali se vi Bogu darujete? Bogu se vsmili! Vi od taciga darovanja nič ne veste. Lakomnik, nevošljivec, opravljivec, — katerimu Bogu se vi darujete? — Od tod pride, da, ker se mi nočemo Bogu darovati, so naše spovedi večji delj le slabe spovedi, ali pa, če se tudi včasu naših grehov očistimo, kmalo še nižej v grehe pademo, gnada božja nas zapusti, in mi po temi tapamo; od tod pride, da naše obhajila so večkrat ropi božji, in ker naše serca niso Bogu vdane, brez vsiga dušniga dobička od božje mize odstopimo. O da bi nad darovanjem Jezusovim drugi lepi izgled vzeli za izgled na poti v srečno večnost, gotovo bi mi k tistimu nebeškemu Bogu enkrat prišli, katerimu bi se tukej darovali.

3. Tretji izgled na poti v srečno večnost sta *pravični Simeon in pobožna Ana.*

Bil je v tempeljnu pravični Simeon, kateri je Marijo žegnal; bila je v tempeljnu pobožna Ana, ktera je tisto uro tje pristopila in Gospoda častila; oba sta Jezusa Rešnika spoznala, in vsimu zbranimu ljudstvu ga razglasila. Simeon je zavoljo svoje pravičnosti srečo imel Rešenika viditi. Ana pa se je po svoji pobožnosti ravno te sreče vdeležila. —

Glejte tretji izgled na poti v srečno večnost. — Pravičnost in pobožnost nas k Bogu pripeljeta.

Kristjani! kadar se mi naših grehov očistimo, posnemajmo še stariga Simeona, — ostanimo pravični, — ne dajmo se drugej v greh zapeljati. Človek! vzdigni tvoje oči, poglej nebesa, tam gori tvoj stvarnik stanuje, on te je za se vstvaril, vedi, da on te z svojim vsigavidjočim očesam vidi, pred njim se ne moreš skriti; tisti Bog te bo enkrat sodil, boj se ga, on je pravičen in se bo nad grešnikom ojstro maševal, boj se ga in ostani pravičen tudi ti. — Kaj pomaga človeku svojih grehov se očistiti, če se pa kmalo spet z greham oskruni, in pred Bogom krivičen postane. Ti je unimu nespametnežu podoben, kateri svoje roke vmije, in kadar jih je očedil, drugej po blato segne; ti je podoben unimu, kateri svoje noge opere, in naravnost drugej v gnoj stopi; ti je podoben unimu, kateri umazano srajco sleče in še gerši obleče. „Srečen človek“, pravi kraljevi prerok, „kteri se ne vda sklepu hudobnežov, in ne hodi po poti grešnikov, in ne sedi na sedežu hudobije; ampak svojo voljo Gospodovi postavi podverže, in božjo zapoved premišluje noč in dan; on bo kot drevo, ki rase pri potoku, in ob času sad rodi. — Ne tako hudobneži, ne tako; ampak oni so kot prah, kteriga veter po zemlji razpiha. — Gospod poznajpota pravičnih in tek hudobnežov bo v pogubljenji končan.“ Ps. 1.

Kristjani! Kadar smo se grehov očišeni Bogu darovali, posnemajmo tudi prerokinjo Ano, — ostanimo pobožni in vedno Bogu vdani.

Z postam in molitvami je noč in dan sveta vdova Bogu služila. Post in molitev zamoreta tudi nas v službi božji obderžati, zakaj veste, da naše zapeljivo meso se vedno punta zoper duha, le z postam smo v stanu tisto krotiti, ker post je vsmertenje greha, pokončanje hudiga poželjenja, pomoč izveličanja, korenina milosti, in podlaga čistosti, govori sv. Ambrož. Verjemite mi, da nobene duše ni v nebesih, ktera se na sveti ni hotla postiti. — Z postam pa se mora

še molitev skleniti, skoz katero mi od Boga milost sprosimo, da nam on svojo gnado delji in v svoji službi nas poterdi. Pravičnost in pobožnost ste dve čednosti, ktere nam nebeški venec pletate; sej one nas učite le nebeškiga kraljestva iskati, in posvetnih reči se le kot pripomočkov do večne sreče poslužiti. O svete čednosti! nebeške hčere, opletite naše serce; deržite nas vedno v službi božji. Pa kje stanujete pravičnost in pobožnost? O žalost! Vaju išem med ljudmi, pa zastonj. — Današnji kristjani od pravičnosti in pobožnosti nič kej ne vedó in vedeti nočejo. In od tod pa tudi strašna nesreča izhaja, „da veliko jih je poklicanih, ali malo izvoljenih“, od tod, da poboljšanja med kristjani se vidi clo malo, ker Simeona in Ana posnemovati nočemo.

Tako smo pregledali dans tri izgleda na poti v srečno večnost, namreč: 1 Marija je v svojim očiševanji nam izgled naših grehov se očistiti; 2. darovani Jezus je nam izgled se Bogu darovati; 3. Simeon in Ana sta nam izgled pravičnosti in pobožnosti.

Predragi kristjani! Ta sveta družba, katero smo po današnjim evangeli v Jeruzalemskim tempelju vkupej ogle dovali, se zdaj večne sreče v nebesih veseli, in z milim očesam na nas gleda, ali se mi teh izgledov deržimo. Marija nam kot skerbna mati kliče: Sin! hči! očisti se tvojih grehov; „nič omadežaniga v nebesa priti ne more“, očisti se tvojih grehov, in jaz ti obljubim pri mojim Sinu za-te govoriti in pa milost sprostiti. Jezus nam vpije: kristjan! jaz sim za-te bridko smert na križu prestal, da sim te rešil sužnosti peklenke in tvoji duši drugej podobo božjo vtisnil, kaj imaš, da nisi od mene prejel, daruj se tedaj popolnoma mojemu očetu, da moja rešna kri pri tebi ne bo zgubljena. Simeon in Ana pa nam pravita: Kar je Bog svojim prijatelam v nebesih perpravil, nobeno oko ni vidilo, nobeno uho ni slišalo, nobeno serce ni še občutilo, pa le kdor na svetu pravično in pobožno živi, se tako neizrečeniga veselja vdeleži.

Moji bratje! Kdor svet nebesam predpostavi, bo svet in nebesa zgubil, pravi sv. Krizostom. — Tedaj stopimo enkrat na pravo pot, ktera nas zamore v večno srečo pripeljati. Zadosti smo že za svetam derjali, pa ti svet nam ni zamogel še nikoli praviga veselja ponuditi, ni zamogel nikdar našiga serca zadovoljiti. Kaj tedaj se bomo pustili še dolgo časa od puhlih obljub tega sveta slepariti? Posvetna minljivost, mi te spoznamo; — mi čutimo, da posestvo celiga sveta nam nič ne pomaga, mi smo le za večnost stvarjeni. Zatorej hočemo svetu slovo dati, pravo pot v srečno večnost nastopiti, in zvesto se predpostavlenih izgledov deržati, da bomo srečno prišli v tovaršijo nebeških stanovavcov in pred Jezusovim sedežam večno veselje vživali. Amen.

NEDELA PRED RAZGLAŠENJEM GOSPODOVIM.

Evangelij: Angel se prikaže Jožefu in mu reče na Izraelsko iti. Matevž II. 19—23.

TRIJE PRIPOMOČKI ŽIVLENJE POBOLJŠATI.

Ko je bila Marija v Jeruzalemskim tempelju za-se in za dete Jezusa, dne 2. svečana v začetku Jezusoviga drugiga leta, zavkazani dar Bogu opravila, kakor smo pretečeno nedeljo slišali, se je vernila ona in njeni ženi Jožef z detetam v Betlehem. — Herodež, veliki, kterimu so bili trije modri rojstvo noviga kralja Judov oznanili, in se je svoj kraljevi pristol zgubiti bal, je Jezusu po življenji stregel, zato se kmalo po tem, ko so v Betlehem nazaj prišli prikaže Jožefu angel Gospodov v spanji ter mu reče: „vstani in vzemi dete in njegovo mater in beži v Egiptovsko deželo, in ostani tam, dokler jaz tebi rečem. Zakaj Herodež bo iskal

dete končati.“ Mat. 2, 13. In Jožef je to storil, je šel z Jezusom in Marijo na Egiptovsko in tam je ostal. Grozovitni Herodež pa išče Jezusa po celim Betlehemu, in ker ga ne najde, zavkaže vse otroke od dveh let in spodej v Betlehemu in okoli Betlehema pomoriti, se nadjaje, da med temi bo tudi Jezus vmorjen. To se je godilo dne 28. grudna, 2. Jezusovo leto.)

Hudobni Herodež zavaljo te grozovitnosti ni odšel štrafi božji. Že drugo leto po tej hudobii, to je tretje Jezusovo leto, je Herodež okoli velikonočniga časa na kugi vmerl. — Zdaj se drugej angel Gospodov Ježefu prikaže na Egiptovskim v spanji in mu reče: „*vstani in vzemi dete in njegovo mater in pojdi na Izraelsko zemljo, zakaj pomerli so, kateri so detetu po življenji stregli.*“ In Jožef je to storil, ter je vzel Jezusa in Marijo in je prišel nazaj v svojo deželo, vendar pa ni šel več stanovat v Betlehem, ker je Arhelaj, sin Herodežov, tam kraljeval, kteriga se je bal, ampak je prišel na Galilejsko v Nazaret, kakor mu je bil angel Gospodov v spanji ukazal. — Čas, kadaj je Jezus iz Egipta nazaj na Izraelsko prinesen bil, cerkev obhaja dne 7. prosenca četero Jezusovo leto. — Od te dobe Jezus v Nacaretu živi, in zatorej bo Nacarejec imenovan. — Tako gre zastopiti sveti evangelj. —

Jaz vse drugo na stran pustim, in iz današnjiga svetiga evangelja samo opomnim, da angel Gospodov Jožefu vkaže, iz Egipta na Izraelsko se verniti. — Egipt je dežela sužnosti, je podoba grešniga življenja; — Izraelsko pa je dežela srečne obljube, je podoba božjiga življenja. Kakor je bilo po angelju Gospodovim Jožefu ukazano iz Egipta na Izraelsko se verniti, tako tudi nam Gospod Bog zavkaže iz grešniga življenja, v kterim smo do zdaj ležali, se verniti v bogoljubno življenje, da ne bomo pogubljeni, — je nam ojstro zavkazano življenje pobiljšati. Da bomo pa to storiti zamogli, imam vam po današnjim evangelji *tri pripomočke življenje pobiljšati* razložiti. Poslušajte.

Mnogi kristjani na svetu svoje slabo življenje spoznajo, večkrat svoj nesrečni stan obžalujejo, in poboljšanje obetajo, ker vedó, da večno pogubljenje jih čaka; pa v resnici pot poboljšanja nikoli ne nastopijo, in če tudi kakšenkrat prvo stopnjo, grešno življenje zapustiti, storijo, so vendar tako nestanovitni, da kmalo v poprejšne grehe in stare navade padejo. Taki so podobni unimu pastirju, kteriga zjutraj gospodar pokliče, on vstane, pa komaj gospodar odide, že se drugej od spanja premagan na svoje ležiše zavalí. Tu se spričuje, da „*Duh je scer voljen pa meso je slabo.*“ Mat. 26, 41. Če se taki nesrečni grešniki nekterih pripomočkov ne poprimejo, joj! pri vsi voljnosti bodo le žalostno pogubljeni. —

Današnji sveti evangeli jasno pokaže, kaj je grešniku storiti, kakšnih pripomočkov se poslužiti, ako mu je resnica se poboljšati. — Kadar je angel Gospodov Jožefa iz Egipta poklical, mu je rekel: „*vstani, in vzemi dete in njegovo mater in pojdi na Izraelsko zemljo.*“ Tako stori grešnik! —

1. Če se hočeš v resnici poboljšati, vstani in vzemi dete, to je, ti se moraš goreče Jezusa poprijeti. Ti je prvi pripomoček življenje poboljšati.

In res, prosim, kaj je v stanu človek z lastno močjo storiti? — le grešiti. Človeška natora je skazena, pamet oslabiljena, zastopnost otemnena, volja le k slabimu nagnena. Če tudi človek nekoliko spozna, kaj mu gre storiti, cilj in konec svojiga vstvarjenja doseči, vendar on svojimu visokimu namenu raji le nasprot dela, ker je bolj sužen mesu kot pameti; tako, če grešnik spozna svoj nesrečni stan, in si terdno naprej vzame življenje poboljšati, nič ne bo opravil, ako se Jezusa goreče ne oklene, za pomoč se mu serčno ne priporoči, in z doseženo gnado pridno ne dela.

a) Tega se prepričamo iz Jezusovih besed. Kadar je on pri zadni večerji od svojih učencov slovo jemal, jih je zagotovil, da on hoče do konca sveta pri njih ostati in v vsim jih podperati, ker bi brez njega nič storiti ne mogli. Pri tej pri-

ložnosti se Jezus pripodobi vinski terti, učence pa mladikam in reče: „*Kakor mladika ne more sama od sebe sadu prinesiti, ako ne bo na terti ostala; tako tudi vi ne, ako ne bote v meni ostali. Jez sim vinska terta, vi pa mladike, kateri v meni ostane, in jez v njem, leti veliko sadu prinese. Zakaj brez mene ne morete nič storiti.*“ Jan. 15, 4—5. Zastonj tedaj je človekovo prizadetje grešno življenje zapustiti in na pot v poboljšanje se napraviti, ako grešnik Jezusa seboj ne vzame, se ga ne poprime, in zvesto ne derži. On bo kmalo vpešal, kot mladika, ktera se terte ne derži, bo vsahnil, in nikoli sadu ne prinesel: *zakaj brez Jezusa ne moremo nič storiti.*

Poglejte Petra. — On se je pri zadni večerji zarotil, da noče učenika zapustiti. Jezus mu je hotel dati njegovo šebkost občutiti, in Peter ga je zaporedama trikrat zatajil. Jezus ga milo pogleda, in Peter se zavé, se spet učenika poprime, z Jezusovo pomočjo nastopi pot poboljšanja, in nikdar več ni padel. — Tako je vsakimu, kateri hoče greh zapustiti, silno potrebno k Jezusu se obrniti in na pomoč ga klicati, zakaj „*nebeške moči je nam potreba, da nastopimo pot, ktera k čednostim pelja, pa ne, da bi mi pri tem v lenobi ostali, ampak kar je naša dolžnost, moramo z vso gorečnostjo storiti*“, pravi sv. Krizostom.

Kristjani! ali zastopite resnico? Glejte ti je poglavitni vzrok, da se med nami tako malo poboljšanja vidi, ker se spokorniki Jezusa ne primejo in za pomoč ga ne prosijo; ampak z merzlim sercam do Rešenika, več le iz navade kot s pravim sklepam, več le po hinavsko kot odkritoserčno, pot pokore nastopijo. Zato jih vidimo, da v dobrim kmalo opešajo, in se še v večji hudobije zakopljejo, kakoršne so poprejšne bile; zato slišimo tolikanj nesrečnih grešnikov tožiti, ki pravijo: „Saj bi jaz rad to navado zapustil, — tolikokrat sim si že prizadel tega in uniga greha se ogniti, pa moč in zmožnost ste mi vmanjkale, in spet sim padel. Mi žalostni vemo, da goreče obljube, ktere se pri

spovednici delajo, so le puhle besede, s katerimi se iše spovednika ogoljfati in Boga oblagati. Nesrečni grešniki! vse to se vam godi, ker Jezusa na poti iz grešniga življenja v poboljšanje seboj ne vzamete. „Moji otročiči“ vam rečem, kakor je svet Janez na kristjane pisal: „moji otročiči, to vam priporočim, da bi ne grešili; če bo pa kdo grešil, tako imamo besednika pri Očetu, Jezusa Kristusa pravičniga, on je sprava za naše grehe; ne pa samo za naše, ampak tudi za grehe celiga sveta.“ 1. Jan. 2, 1—2. K Jezusu se tedaj obrnimo, po njem smemo zaupati odpušanje, njega se poprimimo, in z njegovo pomočjo bomo pot poboljšanja srečno popotvali.

Kadar je angel Gospodov Jožefa iz Egipta poklical, mu je rekel: vstani in vzemi dete in njegovo mater, in pojdi na Izraelsko. — Tako stori grešnik! —

2. Če se hočeš v resnici poboljšati, moraš tudi delovo mater vzeti, to je, ti se moraš iz serca Marii priporočiti. To je drugi pripomoček življenje poboljšati. —

Pomoč Marije je pravičnimu človeku že potrebna, da zamore svojo pot varno hoditi; to je tako dobro dokazano, da vsaka brumna duša se vedno Marii priporočuje in pod nje varstvo se postavlja. Sveti Avguštín, te resnice prepričan, pobožnim dušam pravi: „Imate prečastito Devico pomočnico vašiga vojskovanja, ktere varstvu se izročite.“ In ne zastonj bo Marija v litanijah imenovana „pomoč kristjanov.“ — Še bolj pa je grešniku, kateri svoj nesrečni stan spozna, greha se znebiti in poboljšanje želi, pomoč prečiste Device potrebna; zakaj poboljšanje je sitno težka reč, človek iz grešniga spanja vstati ima nebeške podpore potreba, pa zavoljo svojih grehov, kateri ga pred Bogam sovražnika storijo, se sam po sebi te nebeške podpore vdeležiti ni v stanu, torej mu družiga ne ostane, kot drugimu prijatelju božjimu se priporočiti, kateri bi zamogli od Boga milost in gnado sprositi. Taka prijateleca pa je Marija; ona stoji med Bogam in grešnikam; „Marija gospoduje od eniga morja do

druziga“, govori sv. Bernard; to je: od morja greha in od morja milosti. Grešnik le skoz njo zadobi odpušanje. „Marija je naša besednica pri Sinu, kakor Sin pri Očetu; clo pri Očetu in Sinu oskerbljuje naše zveličanje in naše prošnje“, pravi neki učenik. Vas še bolj prepričati, da pomoč Marije je grešniku potrebna, ako se hoče poboljšati, vam povem s sv. Petram Damijanam, da je bil spokorni razbojnik na križi le s pomočjo presvete Device spreobrnjen. Imenovani učenik tako pravi: Razbojnik je na križi spreobrnjen bil; zakaj pa ne popred? Zakaj ni sam v se šel, ko je Jezusa na potu spremljal? Ko ga je vidil svoj križ nesti in je za njim šel? Takrat se je spreobrnil, ko je Marija poleg križa stala; takrat je iz razbojnika marternik postal, ko je Marija Sina zanj prosila.

Kristjani! glejte pribežališe grešnikov — našo ljubezivo mater Marijo. Se ve, da le tistim grešnikom je Marija pribežališe, varstvo in tolažba, kateri se po pokori k Bogu spreobrniti želijo, ali se res spreobernejo, z žalovanjem in z dobro spovedjo svoje grehe zbrisejo. Tistim pa, kateri božje dolgo zanašanje napak obračajo, njegovo vsmiljenje zaničujejo, njegovo pravico dražijo, in si vkup naberajo jezo na dan jeze, ni ona pribežališe, ne varstvo, dokler v hudim terdovratni ostanejo. Zatorej grešniki! če je vam na zveličanju vaših duš kaj ležeče, vstanite iz grešniga spanja, priporočite se Marii, in z njeno pomočjo opravljajte vaše poboljšanje. —

Kadar je Jožef po današnjim svetim Evangelji iz Egipta na Izraelsko nazaj prišel, in je vidil, da v Judeji namest Herodeža njegov Sin Arhelaj kraljuje, ni več v Betlehem šel, da bi ne bil morebit Arhelaj Jezusa vmoril, ampak se mu je vganil, in je šel na Galilejsko v mesto Nacaret stanovat. Tako stori grešnik! —

3. Če hočeš v resnici življenje poboljšati, *se moraš grešnim družbam vganiti*, v katerih je tvoja duša v

smertni nevarnosti bila. To je tretji pripomoček življenje poboljšati.

Grešne družbe so tako nevarne, da nikoli se ne more zadosti priporočiti, takih se ogibati; hudobni tovarši so tolikanj steklih psov, kateri sleherniga, ki se jim bliža, smertno okoljejo. Naj bo človek še tako pošten in pravičen, ako se z hudobnežam tovarši, kmalo bo tudi on hudoben, zato je resničen pregovor: „kakoršni so tvoji tovarši, takšni si ti.“ In prav; — vloži zdravo jabelko med gnjile, kmalo bo gnjilo postalo. Tako se godi tudi s človekam. — Te resnice ne potrebujejo nobeniga spričevanja, vsakdanja skušnja je nam zadosti. Opomnim pa vendar tukej svete Terezije. — Majhna Terezija je bila lepo prebivališče sv. Duha. 12 let stara je mater zgubila. Nje oče zavoljo domačih opravkov ni mogel zmerej nad njo čuti. Terezija se soznani z neumno deklico, ktera jo je pohujšala. Sveta Terezija je sama potlej od tega pisala tako: „S tisto spačeno tovaršico sim se bila z vso dušo združila, ker me je napeljevala v to, kar je dopadlo moji slabi natori. Perpovedovala mi je vse svoje posvetno življenje, in s tim mi je v serce prijeten strup vlivala.“ — Tako se bo vsakimu godilo, kateri v slabe tovaršije zahaja, zakaj človeka prerok imenuje „slamo“, hudobne tovaršije pa „ogenj“; ali se pa zamore slama ognju pridjati, da bi ne zgorela? Tako tudi poboljšani ne zamore s hudobnežam prijaznosti deržati, da bi se ne pohujšal. „Pravičen“ pravi Salamon, „zaničuje hudobneža, in hudobnež zaničuje pravičniga, torej ali se pravični z hudobnežam drugej pogoditi mora, ali pa njegovo tovaršijo zapustiti.“

Kaj tedaj bote rekli vi, kateri ste že tolikokrat poboljšanje obetovali, pa še zmerej v tiste hiše zahajate, v katerih ste že večkrat v greh padli? kaj bote odgovorili vi, kateri še vsakdan tiste družbe išete, v katerih ste se z greham soznani? kaj vi, kateri prijaznosti nočete slovo dati, ktera vašo dušo mori? Morebiti ste se zares poboljšali? Prazne

misli, prazni sklepi, prazne obljube! Vi še zmerej po grehu plavate, vam za zveličanje duše ni mar, vi sami sebe sovražite, in vašo dušo zaničujete. Moji slepi prijatelji! ne goljufajte sami sebe, zavedite se vunder enkrat, in zapustite take grešne družbe, zakaj drugači ne zamorete po poti poplavljanja popotovati. Tako tedaj smo slišali troje pripomočkov življenje poplavljanja in so: 1. vstati in dete vzeti, to je, Jezusa se poprijeti; 2. vstati in detovo mater vzeti, to je, Marii se priporočiti; 3. grešne družbe zapustiti.

Predragi kristjani! Mislim, da preveč ne rečem, če terdim, da nam vsim je potrebno pregrešni Egipt zapustiti, v katerim pod težko sužnostjo dušnega sovražnika zdihujemo, in na Izraelsko popotovati, v našo obljubljeno deželo, ktero smo po grehu zgubili, — da vsim nam je potrebno življenje poplavljanja. — Poslužimo se tedaj radi tih treh pripomočkov, poslužimo se jih hitro, dokler še nas angel Gospodov kliče. Vbogajmo, kakor je sv. Jožef vbogal.

Vemo iz evangelja, da neki mladenč je prišel k Jezusu, ter ga je vprašal, kaj ima storiti, da bo izveličan. Jezus mu odgovori: *derži zapovedi*. In ker mu je mladenč zavernil, da jih že od perve mladosti derži, mu Jezus reče: „*Ako hočeš popolnoma biti, pojdi, kar imaš, prodaj, daj vbogim, da boš imel zaklad v nebesih, po tem pridi in za menoj hodi.*“ Mladenč na te besede žalosten postane in proč gre. Mat. 19, 16—23. — Ne bodimo takšni kot ti mladenč; ampak ker vemo, kaj gre nam storiti, da življenje poplavljanja in se izveličamo, deržimo se tega, to spolnimo, pa ne odlašajmo do jutro. Jutro zna biti že prekesno.

Preserčni bratje! Zdaj leta bomo težko vsi vkup. Dovolj nas bo moralo to leto pred ojstrim sodnikom rajtengo storiti. Kdo ve, kateriga bo zadelo? Ker tega ne vemo, vsi nastopimo pot poplavljanja. Gospod Bog bo nam k temu pomoč dal, zakaj „*on tistim svoje gnade ne odreče, kteri ga*

zanjo prosijo.“ On bo nam milost storil, bo nam naše grehe odpustil, in kot poboljšane otroke sprejel v nebeško domovino. Amen.

PERVA NEDELA PO RAZGLAŠENJI GOSPODOVIM.

Evangelij: Kadar je bil Jezus dvanajst let star. Lukež II.

42 — 52.

NAUK IZ SVETIGA EVANGELJA.

Že v začetku četrtega leta svojiga življenja je milo dete Jezus po smerti grozovitniga Herodeza, veliciga, iz Egipta na Izraelsko nazaj prišel in po božji previdnosti v Galilejskim mestu „Nacaret“ z Marijo in Jožefam stanovanje si izbral, da se je dopolnilo, kar je govoreno po prerokih, da bo Nacarejec imenovan.

V Nacaretu je Jezus od tega časa pri Marii, svoji materi, in svetim Jožefu, svojim redniku, do svojiga tridesetega leta živel. — Sveti Evangelisti nam od Jezusoviga življenja v mestu Nacaretu scer malo povedó; — v današnjim svetim Evangelju je vse zapopadeno, — pa v tim malim je prav veliko povedano. — Njegovo domače življenje nam s timi besedami popišejo: „*Dete je raslo, in močno perhajalo, polno modrosti, in božja milost je bila v njim. Jezus je bil svojim starišam pokoren, — je rastel v modrosti in starosti in v milosti per Bogu in per ljudem.*“ Luk. 2, 40 in 51—52. — Od njegoviga očitniga življenja pa so nam zapisali, da, ko je bil Jezus dvanajst let star, je šel s svojimi stariši v Jeruzalem k praznikom, in kaj se je tačas godilo; kakor smo sv. Evangeliju slišali.

Kar so nam sveti Evangelisti od Jezusove mladosti naznanili, je za vse nas polno lepiga nauka, zatorej hoče-

mo to nekoliko bolj na tanjko premisliti, kakor nam sveti Evangelii pové. Poslušajte.

Kar mi sosebniga od Jezusove mladosti vemo, je to:

1. Da je Jezus, ko je bil dvanajst let star, na praznik v Jeruzalem s svojimi stariši prišel.

Edini tempelj so Judje v Jeruzalemu imeli, kateriga je bil kralj Salomon slovito sozidal. — Vsim možkim je bilo v postavi zapovedano o veliki noči, ker so spomin rešenja iz egiptovske sužnosti obhajali, v Jeruzalem priti praznik praznovat. Jožef tedaj — postavi vbogati — se napravi iz Nacareta v Jeruzalem — 15 ur hoda. — Marija, polna brumnosti, hoče svojiga ženina spremiti; pri tej priložnosti vzameta pa tudi dvanajst letniga Jezusa s seboj, in tako popotuje sveta družina proti Jeruzalemu. — Lep nauk za vse kristjane! —

Tudi mi imamo postavo, ktera nam veli: *V nedelo in zapovedane praznike s spodobno andohtjo sveto mašo sliši*; druga cerkv. zap. Ta zapoved nam zavkaže ob nedelah in praznikih v sveto vežo priti, Boga vredno častit, za vse prijete dobrote ga lepo zahvalit, za prihodne potrebe se mu ponižno priporočit, Jezusa v presvetim rešnim telesu goreče molit, svete zakramente vredno prijemat, sveto mašo celo spodobno slišat in pa izveličanske navke, ki bodo od božjih namestnikov razlagani, marno poslušat. Ali pa to dolžnost spolnimo? Žalost serce praviga kristjana presune, če prav pomisli zanikernost v službi božji, ktere se dandanašnji ljude krive delajo; kristjan brez vse vesti sveto mašo ob gospodovih dnevih zanemarajo in svete cerkve so ob nedelah veči del prazne, in za keršanski navk popoldne se nobeden še zmeni ne. Zatorej se pa tudi spolnuje v današnjih dnevih štrafa božja, kakor je bil Gospod Bog po Mozesu zažugal rekoč: „*Ako ne bote mene poslušali, in vsih mojih zapoved ne izpolnili, ako bote moje postave zaničevali,*

vas bom naglo z vbožtvam in z vročino objiskal. — Vi bote zastonj žito sijali, od sovražnikov bo pojedeno. Nebo bom vam kakor železo, in zemljo kakor bron storil, z vašim delam se bote zastonj trudili, zemlja ne bo rodila, in drevje ne bo sadu prineslo. — Deset žen bo v eni peči kruh peklo, vi bote jedli, pa ne bote siti.“ III. Mov. 26, 14—27. — Pravijo, da Marija Devica se je prefekle leta na Francoskim dvema pastirjema na gori Salette čudno prikazala, in oznanila ljudem strašno šibo božjo, ker nedel in praznikov ne posvečujejo.

Moji kristjani! Vzemimo si izgled nad božjo družino, katero vidimo dans iz Nacareta v Jeruzalem k praznikom potovati in bodimo tudi mi bolj zvesti v praznovanji gospodovih dni, obiskujmo radi naše cerkve, saj nimamo tako dalječ. Tako si bomo dušne in telesne nesreče od nas odvernili in božjiga blagoslova se vdeležili. — Kakor sta Marija in Jožef mladiga Jezusa v tempelj perpeljala, tako perpeljite tudi vi keršanski stariši vaše otroke ob nedelah in praznikih v farno cerkev, da se otroci že v mladih letih navadijo Bogu služiti, in tako da izrastejo v pridne keršanske sinove in pobožne hčere, nad katerimi vtegnete vi stariši veselje doživeti, in sveta mati katolška cerkev prave otroke imeti.

2. Jezus je v Jeruzalemi ostal, čez tri dni pa so ga stariši v tempeljnu našli sedeti med pismoučenimi, ki jih je poslušal in popraševal, da so se vsi njegovimu umu in njegovim odgovoram čudili.

V Jeruzalemskim tempeljnu je bil za možki in ženski spol odločen prostor, tako da en spol v kraj družiga spola ni smel stopiti, otrokam pa je prosto bilo. — Tudi so imeli Judje lepo navado, da na potih je ženski spol od možkiga odločen potoval, otroci pa so se po volji tega ali uniga spola držali. — Tako se je lahko godilo, da Marija in Jožef nista Jezusa ne v tempeljnu in tudi ne na poti domu grede pogrešila, vsaki per sebi misleč, da otrok se družiga derži, dokler se nista zvečer od Jeruzalema proti Nacaretu dan

hodá v prenočivnici snidila. O kako močno sta se zgube otroka ustrašila! Vedila sta, da je sin božji, in kakor pravi sv. Alfonz Liguori, sta se močno zballa, da bi ne bila morebiti Jezusa kje razžalila, in da nista več vredna ga pri sebi imeti. Z bolečim sercam sta ga tisti večer pri znanih in sorodnikih iskala, pa ga nista našla. Preden je dan napočil, sta se podala na pot v Jeruzalem nazaj. Še le tretji dan sta ga najdla v tempeljnu med učeniki, ktere je poslušal in popraševal. Maria in Jožef sta tukej lep izgled za keršanske stariše. — Ona sta Jezusa zgubila in sta se močno ustrašila, ako ravno sta dobro vedela, da Jezus ni v slabo tovaršijo zašel. Keršanski stariši! kod pa vaši otroci hodijo, kadar ob nedeljah o pravim času domu ne pridejo? Z žalostjo vam povem, da veči del hodijo po slabih potih, oni se vlačijo okoli z zapeljivimi tovarši po hudičovih plesih in dušno nevarnih kerčmah, oni se zapletajo v prepovedane prijaznosti in pohujšljive družbe. Stariši! vi bote enkrat pred pravičnim sodnikom od zapravlene nedolžnosti vaših otrok ojster odgovor dali; zatorej skerbite za vaše sinove in hčere, varujte jih slabih priložnosti, ne pušcite jih spred oči, in če ste kdaj tako nesrečni jih zgubiti, oh ne dajte si pokoja, dokler jih ne najdete. Vi se popred v posteljo ne vležete, če ne veste, da vaša živina je v hlev zaperta, povejte, kako si zamorete oči zatisnuti, preden veste, ali so vaši otroci z vami v hramu? Ali niso vaši sinovi in hčere več vredne, kot živina?

Marija in Jožef sta Jezusa najdla v tempeljnu vsred učenikov. Lep izgled za vse keršanske otroke! — Poglejte, keršanski otroci! kje morate tudi vi nar rajši biti, — v cerkvi pri duhovnih učenikih, oni so tisti vaši nar veči prijatelji, kteri vam nebeški kruh lomijo, vas lepo živeti učijo in za vašo nar veči srečo, — za izveličanje vaše duše — skerbijo, zatorej poslušajte jih zvesto in obogajte jih. Ljubite vaše stariši in ne žalite jih, ljubite pa čez vse Boga, in kakor Jezus bodite radi v tem, kar je nebeškiga Očeta.

Marija in Jožef sta se močno vstrašila, ko sta bila Jezusa zgubila, misleč, da sta ga kje razžalila in nista več vredna pri sebi ga imeti. Lep izgled za vse kristjane! — Kolikokrat smo ga pa mi z greham zgubili? Nobena zguba ni tako velika, kakor svojiga Gospoda in Boga zgubiti! O tedaj, mi nesrečni grešniki! išimo ga z žalostjo in s solzami spokorjeniga serca; išimo ga s skerbjo v tempeljnu, v molitvi in premišljevanji nebeških reči; išimo ga pri duhovnih v odkritoserčni spovedi in v pravim poboljšANJI. —

3. Jezus se je spet v Nacaret vernil in je ondi ostal.

Po tem, ko sta Marija in Jožef zgubljeniga Jezusa v tempelnu pri učениkih tretji dan najdla, je on kot ubogljiv otrok s svojimi stariši v Nacaret nazaj šel in je do svojiga tridesetiga leta ondi pri Marii in Jožefu ostal. —

Srečni so otroci, katerim je Bog take stariše dal, da skerbno jih po opravljeni gospodovi službi ob nedeljah in praznikih domu peljejo in v domači hiši Bogu služiti jih vadijo. Otroci! radi stariše vbogajte, in ne zgovarjajte se, da doma ni kaj taciga opraviti. Domača hiša je vaše nar varniši prebivališče. Dokler ste pred očetovim in maternim očesam, ste pred greham zavarjeni. Kakor se pišeta pod kokljinimi perutami pred orlam skrite mislijo, tako tudi hudobni zapeljivci v očetovi hiši do nas ne segajo. Kdor pa za očetovo hišo ne mara, in domu ne gre, kadar ga skerbni oče zakliče, je velik nehvaležnež in kmalo v greh bo padel. Te resnice imamo izgled v svetim pismu. Glejte zgubljeniga sina: kadar se je od očetove hiše ločil, kako je bil on nesrečen? V slabih tovaršijah je kmalo celo svoje premoženje zapravlil, in dušo je s strašnimi pregrehi omadežal. Tudi današnje dni imamo te resnice obilno žalostnih spričeb. Keršanske hčere so bile poštene dekline, dokler so pri očetu in materi stale, kadar so pa spred starišov šle, joj! kmalo so se spredile, so devištvo prodale, so globoko v nesrečo padle in pred svetam in Bogam zaveržene postale. Zatorej, otroci! vzemite si nad Jezusam izgled, in radi v očetovi hiši stanujte.

Pa vsi otroci vedno v očetovi hiši stanovati ne morete, mnogoteri uzroki vas kličejo očeta in mater zapustiti. Keršanski mladenči in deklina! kadar očetovo hišo zapustite, ne zapustite tudi Boga. Vedite, da koderkoli hodite, je Bog z vami, njega vedno pred očmi in v spominu imejte, kot nedolžni egiptovski Jožef, njimu se vedno v gorečih molitvah priporočujte, in on bo že vas branil in varoval, zakaj Bog vas ne bo zapustil, če ga vi ne zapustite.

4. Jezus je bil svojim starišem pokoren.

Prav ljubeznivo in priprosto popisuje sveti Vincenc Fereri Jezusovo pokoršino, ter pravi: „Sveta Devica vzame zjutraj verč, da bi vode prinesla, Jožef se ji približa in hoče verč vzeti, na to pa priteče dete Jezus, vzame verč in pravi: Jaz bom šel. O Gospod! zakaj opravljaš tako nizko delo? Zato, da, ko bodo kdaj mladi kristjani slišali, kako sim svojim starišem postregel, bodo tudi oni pripravljeni svojim starišem pomagati, in se tudi nar manjšiga dela ne sramovati.“

Glejte keršanski otroci! pokoršino Jezusovo do svojih starišev. — Kaj porečete k temu sinovi, kateri vašim starišem pokorni biti nočete, in clo jih preklinjate in zdajate? kaj porečete hčere, ktere se iz stariga očeta in matere norca delate, ter jih zaničujete? — Jezus je bil do tridesetiga leta starišem pokoren; vi pa komej nekoliko odrasete, in že starišem vsako besedo prekoljete, jih zasmehujete, in nič vbogati jih nočete. Otroci! kaj pravi k temu Jezus? ali ga vi posnemate, in kakor on svojim starišem lepo pokoršino skazujete?

Keršanski otroci! pomislite, kaj Bog vam obljubi, če stariše spoštujete: *dolgo življenje in srečo časno in večno*; pomislite tudi, kako strašno Bog vam žuga z večnim pogubljenjem, če ne bote starišem pokorni. Vedite nepokorni otroci, da Bog četerto zapoved oestro tepe, in da ne tepe samo v mladosti, ampak tudi še v starosti; zakaj kakor bote vi vaše stariše spoštovali, tako bodo enkrat vaši mlajši z vami

ravnali. Nebo in zemlja sta prisegla, da pravica se mora goditi. Sinovi in hčere! vzemite si to k sercu, in odpovejte se tisti nehvaležni in pregrešni nepokornosti, z katero ste se do sihmal zoper stariše pregrešili, posnemajte Jezusa, ako se hočete njegove ljubezni vredni storiti in nebeškiga žegna vdeležiti.

5. Jezus je rasel v starosti, modrosti in gnadi pred Bogom in pred ljudmi.

Kakor je mili Jezus dan za dnevam, leto za letam starej prihajel, tako je tudi v modrosti in gnadi gori jemal. Res je, da njemu — pravimu Bogu — so bili vsi zakladi modrosti in vednosti odpert, da pred njegovem vsevedjočem očesam je pretečnost, pričijočnost in prihodnost jasno razgernena ležala; pa kakor se je njegova človeška natora razlegvala in zmerej močnejši prihajala, tako je Jezus tudi svojo neskončno modrost svetu oznanoval, enako lepimu soncu, katero, čeravno ima zmerej le eno gorkoto, vender bolj ko nakviško vstaja, bolj goreče tudi s svojimi žarkami zemljo ogreva.

Mladi kristjanje! v modrosti in gnadi božji je tudi vam potrebno vsakdan rasti, da si doveršite srečo, ki jo svet zamore dati, in ktera je vsim v večnosti pri nebeškim očetu pripravljena.

Prava modrost kristjana obstoji v tim, da k izveličanji perpravne pomoči izvoli, in jih prav obrača, da pamet in zastopnost zmerej bolj z božjimi resnicami razjasnuje, da slabo nagnenje vedno v sebi kroti, in svojo voljo božji volji podverže, da strah in ljubezen božjo v sercu obderži, da ima noč in dan v spominu cilj in konec svojiga stvarjenja in pa doseči ga si vse prizadene. Blagor človeku, kateri pri vsih svojih potih Boga pred očmi ima, in pri vsih svojih delih njega v pomoč kliče, njemu se ne bo treba svojiga djanja kesati, srečne dni bo že tukej doživel in njegov zaup za prihodno srečo bo stanovitno vterjen; on je zidal na skalo, in njegova hiša ne bo posuta; modro je delal in vsi

narodi ga bodo častili. — Pa kolikanj je takih? So redki. Nespametnežov je cel svet poln, in posebno današnja mladina v neumnosti v en dan tje živi, že v prvi mladosti si prihodno srečo odje, in na smertni postelji hud strah prestaja zavoľjo neumnosti mladih let. Oh, da bi se pač vsi nad Jezusam razgledovali, v modrosti in gnadi božji rastli, greha se varovali, in dobro delali, tako bi bili ljubeznivi otroci nebeškiga Očeta in deležniki večnega izveličanja!

Taki lepi in koristni navki so nam po današnjim sv. evangelju iz Jezusove mladosti predpostavljeni. Zares so nam sveti evangeljisti v majhnim veliko od Jezusove mladosti povedali.

Predragi kristjani! Meni se zdi, da kar smo po svetim evangelju slišali, mora nam vsim globoko v serce segniti, in nas k lepimu življenju obuditi. Saj veste, da vse, kar je pisaniga, je le nam v podučenje pisano. Jezusovo življenje so tako rekoč bukve, v kterih vsakteri lahko bere, kako naj ravna v svojim življenju, da bo on zapoved spolnil in dušo izveličal.

Mladi kristjanje! vam posebno velja današnji sveti evangelj. Kakor v čistim ogledalu zagledate v Jezusovi mladosti vse vaše dolžnosti. Moji otroci! Jezus vas preserčno ljubi, pa tudi želi, da bi ga vi ljubili, in vi mu bote vašo ljubezen le tako skazali, če njegove svete izglede posnemate, vaše stariše spoštujete, in pokoršino jim skazete kakor je on Marii in Jožefu pokoren bil, če vi v modrosti in gnadi božji zmerej rasete, kakor v letih močnejši prihajate, če se vi greha varjete, kakor strupene kače. Moji otroci! jaz se zanesem, da bote to storili, in miliga Jezusa, kteri je vas pri svetim kerstu za svoje sobratje sprijel, nikoli ne žalili. Položite dans to obljubo v moje roke, jaz pa vam v Jezusovim imenu obljubim srečo na svetu in po tim življenju pa vesele nebese.

Tudi vi keršanski stariši se izgledujte nad Marijo in Jožefom, skerbite za vaše mlajše, kot sta ona za Jezusa skerbela. — Vsi skupej — stariši in otroci — spolnite eden do drugiga vaše dolžnosti, že v tim življenji bote srečni in zvesti perpotvali v nebeški Jeruzalem, kjer se bote z Jezusam, Marijo in Jožefam vekomaj veselili. Amen.

DRUGA NEDELA PO RAZGLA- ŠENJI GOSPODOVIM.

Evangelij: Od ženitnine v Kani Galilejski. Janez II. 1—11.

OD PERPRAVLJENJA NA SVETI ZAKON.

Do tridesetiga leta je Jezus pri Marii in Jožefu v Nacaretu živel. V tridesetim letu svoje starosti dne šestiga prosenca Jezus pa zapusti Nacaret, gre k reki Jordanu, kjer je Janez, Caharijev sin, kerst pokore oznanoval in se je pustil od Janeza kerstiti. Od tod se poda Jezus v pušavo, in po tim, ko se je 40 dni in noči postil, je bil trikrat od hudiča skušen. Druziga nam sveti evangelisti od Jezusa v njegovim tridesetim letu niso zapisali.

Ko je Jezus nastopil 31. leto, ga je Janez pri reki Jordanu duhovnim in levitam, kateri so bili od Judov iz Jeruzalema do Janeza poslani ga vprašat: Kdo da je, očitno razglasil; dne 2. Prosenca 31. leta. Drugi dan po tem pride sam Jezus k Janezu, in ko ga Janez že od deleč vidi, ga vsimu pričijočimu ljudstvu pokaže, rekoč: „*Glejte jagne božje, ktero greh sveta odvzame*“; dne 3. Prosenca 31. leta. Tretji dan Janez dvema svojima učencama: Andreju in Janezu evangelistu, Jezusa odrešenika imenuje, in dva učenca gresta za njim; dne 4. prosenca 31. leta. Četerti dan perpelje Andrej svojiga brata Simona k Jezusu, kterimu da ime Cefa, in tudi Filip in pa Jernej sta se ti dan Jezusa poprijela;

dne 5. prosenca 31. leta. Peti dan je pa že ženitnina v Kani Galilejski, na katero sta bila Marija in Jezus s petimi učenci povabljeni; dne 6. Prosenca 31. Jezusoviga leta.

Na ženitnini v Kani Galilejski je mili Jezus na prošnje svoje priserčne matere Marije vodo v vino spreobernal, in prvi čudež storil; tako je on svoje veličastvo razodel, pa tudi zakonski stan, kteriga je hotel v zakrament povzdigniti, s prvimi čudežam počastil. O srečna ženin in nevesta, da sta Jezusa in Marijo na ženitnini imela!

Pa od kod pride, da se dandanašen tako redki najdejo srečni zakoni? Saj je Jezus zakon v zakrament posvetil, in „velik zakrament“ ga imenuje sveti Pavl? — Pride od tod, ker današnji kristjanje zakonov ne sklepajo v imenu Jezusovim in Marijinim.

Ker je na srečnim zakonu človeku veliko ležeče, in močno potrebno, da vsak, ki hoče v zakonski stan stopiti, dobro premisli in presodi svoje zvonanje in znotranje lastnosti, da se sam sebe v nesrečo ne pogrezne, bom jaz z božjo pomočjo kratko razložil: *kako se mora človek na sveti zakon prav perpraviti.* — Poslušajte:

Prav potrebno je, da človek modro in skerbno vse okolšine presodi, preden se poroči, in toliko časa poroko odlašaj, dokler mu ni iz zakona pametno zaupati prihodne sreče in pošteniga življenja. Vsakdanja skušnja zadosti prepriča, kako žalostni nastopki iz nepremišljene in prenaglene poroke zvirajo. Ne le si človek po nesrečnim zakonu za vso pozemljisko življenje živi pekel napravi, iz kteriga ga samo smert rešiti zamore, ampak tudi dušno srečo za celo neskončno večnost v veliko nevarnost postavi. — Zatorej, kdor se misli poročiti, popred dobro presodi:

1. Ali je od *Boga v zakonski stan poklican.*

Nebeški Bog je velik Oče cele človeške družine. On je po svoji neskončni modrosti sleherniga človeka na svetu za poseben stan odločil, in mu nektore opravila v veliki

hiši človeških otrok odštel, tudi je vsakimu moč in gnado blagodaril, izročene dolžnosti stanu spolniti in se zveličati. Srečen človek, če stan nastopi, v kateriga je od Boga poklican; nesrečen pa, če se v stan zoper voljo božjo prisili. Zatorej je človeku, preden v zakonski stan stopi, in težke dolžnosti tega stana prevzame, dobro premisliti in skerbno presoditi; *ali je od Boga v zakonski stan poklican.*

Svoj poklic spoznati naj človek pregleda svoje teležne in dušne moči.

Telesne moči človeka, kateri na ženitev misli, obstojijo v tem, da je on stanovitnega zdravja na životu, močniga zaroda in priden delavec, da je v posestvi tolikanj premoženja, kolikanj ga je potreba, svojo prihodno družino pri modri varčnosti pošteno rediti. Kar pa dušne moči vtiče, naj človek pred vsim drugim svojo omikanost in izobraženost presodi, ali ima tako podučenje, da mu bo mogoče vse dolžnosti, ktere v zakon stopé prevzame, zvesto spolniti, ali bo znal v novim stanu prav gospodariti, družino pametno voditi, in če mu bo Bog otroke dal, jih v svetih resnicah skerbno podučiti. — Gorje človeku, kateri brez takih lastnosti v zakon se zaveže, on se v nevarnost postavlja, časno in večno nesrečen biti, zakaj dolžnosti zakonskiga stanu so tako velike in težavne, da velikanska moč in angelska potpežljivost je človeku potreba jih prav spolniti.

Težko pa je človeku sam sebe prav spoznati, ker sebična ljubezen sleherniga močno slepari, zatorej naj kristjan pri tim važnim opravilu svoje oči do nebes oberne in milo reče: „*Gospod! kaj imam storiti, da večno življenje posedem*“, naj prosi očeta luči za razsvetljenje, kakor svetuje sv. Jakob, rekoč: „*Ako kdo zmed vami modrosti potrebuje, naj prosi od Boga, kateri vsim obilno da, in nikomur ne oponaša; in ona bo njemu dana. Pa naj prosi v zaupanju brez pomišljevati.*“ Jak. 1, 5. — Po tim naj si še poiše zvestiga prijatelja, nar boljši — svojiga spovednika, naj mu svoje serce popolnoma odkrije, se ž njim čez namenjen zakonski stan

posvetuje in ljubeznivi svet naj vboga. Kdo bo tako nespa-
 meten v zakonski stan nepremišljeno stopiti in prederzno
 se poročiti? In vender to se zgodi. — Brez poslušati do-
 ber svet učnikov, brez prositi nebeškiga očeta za raz-
 svetljenje, brez presoditi, ali bom zamogel dolžnosti za-
 konskiga stana spolniti in težave, ktere si na rame zadenem,
 voljno nositi, se med nami zakoni sklepajo in taki kristjani
 se ženijo, kateri od Boga niso v zakon poklicani. Od tod pa
 tudi na svetu tolikanj nesrečnih zakonov! od tod tolikanj
 pohujšanja po družinah! od tod tolikanj pogubljenja za-
 konskih duš! — Mladi kristjani! ne mislite, da zakonskim
 rožce cvete; marskteri se je že ogoljfal, namesto rožic je
 ternja najdel, in je britke solze čez svojo pot k poroki točil.
 Zakonski stan je spodnej od nezakonskiga stana. Trid. zbor
 sej. 24. *„Kteri je brez žene, skerbi za to, kar je Gospodo-
 viga, kako bi on Bogu dopadel. Kteri je pa oženjen, skerbi
 za to, kar je tega sveta, kako bi on ženi dopadel, in je raz-
 deljen. Žena, ktera nima moža, in devica misli, kar je Go-
 spodoviga, da bi bila sveta na telesi in duhu. Omožena
 pa misli, kar je tega sveta, kako bo možu dopadla.“* Tako
 govori sv. Pavl. 1. Kor. 7, 32—34. In kadar je Jezus dolž-
 nosti, ktere med zakonskimi obstoje, razkladal, so sami
 učenci rekli: *Če je tako reč človeka z ženo, ni dobro v za-
 kon stopiti.“* Mat. 19, 10. — Pa nikjer ni govorjeno, da
 človek ne sme v zakon stopiti. Sveti Pavl pravi: *„Od de-
 vice pa jaz nimam gospodoviga povelja, jaz pa svet dam,
 kakor eden, kteri je od Gospoda milost prejel, zvest biti.“*
 1. Kor. 7, 25. Kdor se tedaj meni od Boga v zakon pokli-
 can, naj se ženi, pa naj se ženi v Gospodu.

2. *Kdor se ženi, naj se iz pošteniga namena ženi.*

Pametnemu človeku se ne spodobi karkoli si bodi brez
 praviga in pošteniga namena početi, ja duhovna vrednost
 vsaciga človekoviga početja leži v pobožnim namenu. Zato
 pravi sveti Avguštin: da „obilno djanj med kristjani se nam
 zdi častitljivih, pa v resnici niso nič menj kot bogubljene,

ker niso iz praviga namena storjene.“ Ker mi od svetiga zakona govorimo, se nam vprašanje ponudi: iz kteriga namena se mora zakon sklepati, da ga Bog posveti? Ravno iz tistiga, k kterimu cilju in koncu ga je Bog postavil. To pa je: *Čast božja in človekovo izveličanje.*

Čast božja je pravi namen svetiga zakona, da „*bo v vsim Bog hvalen skoz Jezusa Kristusa.*“ Če ti kristjan v zakonu stopiš, v kterega te Bog kliče, vedi, da on bo hvalen tukej na zemlji skoz pomnoženje svojih vernih, ktere mu boš v tvojih otrocih na številu pomnožil. Ti jih boš naučil Boga poznati, njimu zvesto služiti, in oni bodo na božje ime klicali, božjim zapovedim pokorno živeli, božjo voljo v vsih rečeh spolnili, in enkrat v nebeškim raji večno čast in slavo prepevali, da je mili Bog svojiga ediniga Sina Jezusa Kristusa odrešenika jim dal, in večno v izveličanje pot jim pokazal. — Glej to mora biti tedaj prvi namen pri tvojim zakonu: *božjo čast v dobro izrejenih otrocih povišati.*

Lastne izveličanje mora biti drugi namen človeka, kteri se ženi. Iz tega cilja in konca je bil vsmileni Bog že Adamu pomočnico dal. „*Ni dobro človeku,*“ je rekel Bog sam pri sebi, „*da je sam; stvarimo mu njemu enako pomočnico. In mu je Eno iz rebra naredil,*“ 1. buk. Moz. 2., da bi bila eden družiga budila Bogu služiti, in nedolžno živeti. — Iz tega namena si imajo tudi dandanašni sveti zakoni sklepvati, da bi mož in žena neomadežvana Bogu služila in se zveličala. Zato pravi sveti Pavl: „*Zavoljo loternje pa vsakteri svojo ženo imej, in vsaktera imej svojiga moža.*“ 1. Kor. 7, 2.

Tudi v tem se med kristjani gerde pregrehe godijo. — Berem v svetim pismu, da angel Rafael je mladimu Tobiju, kadar ga je bil s Saro Raguelovo hčer zaročil, tako govoril: „*Se boš k deklici pridružil v Gospodovim strahu, več iz misli otroke dobiti, kakor iz mesenih želj, da blogoslov v v otrocih zadobiš.*“ Tob. 6, 22. Kje pa je današen ženin, da v pričo Boga terditi sme, da ti je bil sveti namen, ki ga

je v zakonsko zavezo peljal? Tako deleč so clo kristjani od praviga namena odstopili, da Bog čez nje toži rekoč: „*Na me se niste spomnili, in v vaših sercih na me niste mislili.*“ Mladenči nespametni! dekline nepremišljene! stariši nemili! vi pri nar imenitnišim opraviu Boga pozabite, božjo čast in zveličanje na stran pustite! Vaš prvi n amen je po ženitvi premoženje pomnožiti, vaše hiše vstanoviti, zastavljene njive rešiti, vi s snubenjem kupčujete. „*Če Gospod hiše ne zida, zastonj delajo, kateri jo zidajo.*“ Ps. 126. 1. Brez Boga mislite obogateti, pa vaši zaupi gredo po vodi. Oblubljene jutrine niso ob času plačane, zato se začne nar popred med možam in ženo prepir, kateri se kmalo v nesrečno tožbo med tastam in zetam izlije, in satanska vojska se med obema družinama zavname. O nesrečni taki zakoni!

Kdor misli v zakonski stan stopiti, naj skerbi:

3. *da si osebo keršanskiga zaderžanja poroči.*

Izučenost v svetim nauku, lepo keršansko zaderžanje, brunnost in pohlevnost so več vredne lastnosti, kot zlato in srebro. Nedolžno čisto serce, pobožnost in miloserčnost so pri mladih ljudeh obojniga spola nar dražej premoženje. Te lastnosti pri nevesti in zetu so tolikanj dobrih angelov, kateri hišni mir obderžijo in težko butaro zakonskiga stana polajšajo. Na to naj vsaki skerbno pazi, kdor se ženi. Lepota osebe, s katero se zaročuješ, in rudečota obraza, ste kakor rožca na polji, ktera pri pervim viharju odpade, bogata jutrina je menljiva reč; dobro podučenje pa in keršansko zaderžanje so dari, katerih tatje ne vkradejo, celi hiši žegen prinesejo in vsim domačim v nebesa pomagajo.

In res, če je glava bolna, je cel život bolan. Glava v družini pa sta gospodar in gospodinja. Ako sta ona dva razujzdaniga in nekeršanskiga življenja, od kteriga se bo družina lepiga zaderžanja naučila? Gospodar in gospodinja sta v hiši učnika, ona imata visoko dolžnost vse njima izročene duše modro voditi; kako pa jih bota vodila, ako sama podučjenja nimata? Gospodar in gospodinja sta v hiši

luč dobriga izgleda, in morata po vsi hiši lepo svetiti, da ne bo družina po temi malopridnosti hodila, če pa ona slabe izgleda dajata, se vedno prepirata, kdo bo drugim v hiši luč prižgal, da se ne bodo vsi pogubili? Gospodar in gospodinja sta v hiši sol; kakor sol jedi soli, in dobro slast jim da, tako morata ona nju govorjenje modro peljati, da bo serce družine omečeno in zmerej pobožnej; če pa ona strašno preklinjata in razujzdano govorita, kdo bo družino pohujšanja varoval? Zatorej, popred ko sin nevesto v hišo pripelje, skerbno naj se prepriča, ali je keršanskiga zadržanja, in popred, ko hči zetu roko da, naj njegovo pretečeno življenje dobro presodi in pretrese.

V svetim pismu imamo ličen izgled taciga ravnanja. — Pobožni očak Abraham je sklenil svojimu ljubimu sinu Izaku ženo dati, in iz svoje korenine prihodniga zaroda, kteriga mu je bil Bog obljubil, kot pesek na morskim bregu pomnožiti, tako se prepričati. Pa Abrahamu je močno na sercu ležalo, le pobožno ženo sinu priskerbeti. Kaj stori? On pokliče svojiga nar zvestejiga hlapca pred se in mu reče: Položi tvojo roko na moje stegno. Hlapec stori. Na to ga Abraham tako nagovori: Jaz te zarotim per živim Bogu nebes in zemlje, da mojimu sinu Izaku ne daš žene izmed hčeri nezbožnih Kananejov, ampak pojdi v deželo mojih očetov in od tam pripelji nevesto v moje hišo. Hlapec priseže spolniti voljo Abrahamovo, gre v odkazano deželo, se priporoči zvesto Bogu, naj bi mu pokazal, katero deklino je namenil, biti žena Izaka. In po božji previdnosti najde Rebeko, ter jo pripelje v Abrahamovo hišo Izaku za ženo. Ta ženitnina je bila srečna, da je izgled vsim ženitvam; stanovitna vera v praviga Boga, lepo zadržanje, pošteno življenje, in čistost serca so bile drage lastnosti pobožne Rebeke. 1. buk. Moz. 24. Kje so pa sdajne dni taki očetje, kateri kot Abraham svojim sinovam neveste keršanskiga zadržanja priskerbijo? kje so stariši, kateri svojim hčeram le pošteniga ženina dajo? Jaz nočem vam praviti, da oče

pošlje sina le tje snubit, kjer se od bogate juterne govori, in če odrečeno prejme, še domu ne gre, ampak naravnost drugod jo poskusi, na dobro zaderžanje neveste se pa prav nič ne porajta in duhovne lastnosti se ne presodijo; tudi nič ne govorim, da kadar ženin v hišo pride, stariši ne vprašajo, ali je kristjan, ali je pokoren otrok svete cerkve, ali je brumen in pošten, ali pa je malopridnež, hudobnež, in razujzdaniga življenja, da že na suhi palici od loternije opešuje; ampak samo to vam očitam, da vaše prvo vprašanje je: ali imaš veliko bogatijo. In če je to, je ženitva sklenena. O kolikanj nesrečnih zakonov pride iz tega! Nedorodne hčere bodo tako v prezgoden grob vlečene, in lastni stariši so pogrebci. Pridni sinovi bodo od lakomnih starišev za celo življenje v nesrečo pahnjeni. Stariši že veliko let v zemlji ležijo, pa pod težkim zakonom zdihoječi sinovi njih senco preklinajo. — Stariši! mladenči! deklina! verujte mi, da bogatija nikdar prave sreče vam ne prinese, ampak v zakonski stan le keršanski navki in lepo zaderžanje osebe, z katero se za celo življenje zavezete, veselje vpeljejo in srečne dneve napravijo. Zatorej bodite enkrat modri in ženite se v Gospodu.

V tim tedaj obstoji skerbno perpravljenje na sveti zakon, namreč: 1. da človek presodi, ali je od Boga v zakon poklican; 2. da se iz pošteniga namena ženi; 3. da se z osebo keršanskiga zaderžanja zaroči.

Predragi kristjanje! Slabo se je godilo pred Jezusom na sveti. Černa tema gerdih pregreh in hudobniga malikovanja je zemljo pokrivala. Nesramnosti, ki so jih ajdi z možkim in ženskim spolam svoji malikinji Sladi vganjali, se po besedah sv. Pavla ziniti ne smejo. Ljudi so po živinsko živeli. Šebki ženski spol je bil brez vse pravice, in je sužno možkimu spolu stregel. Otroci so redko očeta poznali. Postave zakona so bile slabo priskerbljene. O nesrečen človeški rod! Prišel je Jezus Kristus luč nebeško celimu svetu

prižgat in pamet ljudem razsvetlit. Pervi čudež, z katerim je svetu svoje veličastvo razodel, in od Boga poslaniga Mesija se oznanil, je storil na ženitnini v Kani Galilejski. Tako je on pokazal, da, ako hoče svet rešen biti, in človeški zarod boljši srečo imeti, morajo ljudi zakon zvesto deržati in živinskemu življenju se odreči. Ja mili Jezus je zakon clo v svete zakramente nove zaveze vverstil, po katerim močne gnade deli, in je božjo postavo „*da človek bo očeta in mater zapustil, in se bo svoje žene deržal, in bota dva v enim mesu*“ 1. buk. Moz. 2, 24. slovesno ponovil. Tako je ženskemu spolu od Boga mu dano pravico povernil, možkemu spolu zapoved postavil, otrokam pa pravo rejo priskerbel in vsimu človeškemu zarodu je pot k časni in večni sreči pokazal.

Prave sreče se pa po zakramentu svetiga zakona le tisti človek vdeleži, kateri je v ti stan od Boga poklican, in če se čuti poklicaniga, da sebi le tako osebo zaroči, z ktero si upa z božjo pomočjo v ljubezni in keršanskim miru živeti.

Moji kristjanje! če je človeku na svetu pri kakšnim opraviu pomisliti, gotovo mu je pri stopnji v zakon pomisliti, in če človek kdaj potrebuje razsvetljenja od nebes, ga tukej močno potrebuje. Zatorej jaz vse, kateri na zakon mislijo, in kateri imajo pri sklepkih zakonov kaj govoriti, per njih vesti, per njih telesni in dušni sreči zarotim, imejte Boga v spominu, priporočite se mu za nebeško razsvetljenje, in on vam svoje milosti ne bo odtegnil. Očistite vi ženini in neveste vaše serca posvetniga blata, stopite v posvečujoči gnadi božji pred gospodoviga namestnika, in kadar bo on svet zakrament vam delil, bo tudi Oče nebeški vas milostljivo blagoslovil. Amen.

TRETJA NEDELA PO RAZGLA- ŠENJI GOSPODOVIM

Evangelii: Od goboviga in od stotnika. Matevž VIII. 1—13.

OD LASTNOSTI SVETE KATOLJSKE VERE.

S svojim prvim čudežam, kteriga je bil na ženitnini v Kani Galilejski dne 6. prosenca v 31. letu svoje starosti storil, se je mili Jezus od Boga poslaniga učenika očitno razglasil. Tri cele leta je on od te dobe po Judovskim in mejnih deželah hodil, in povsod je izveličanski nauk učil, kteriga je z čudežami in prerokbami poterdoval. Sredico svojih evangelskih hoj si je bil izbral Kafarnaum, priljudno mesto na Galilejskim tik Genezareškiga morja na severju.

Dva čudeža, od kterih nam današni sv. Evangelii govori, je bil Jezus v drugim letu svojiga učilstva, ali pa v 32. letu svoje starosti storil, in scer pri tej priložnosti: Ko je Jezus v začetku svojiga 32. leta od Genezareškiga morja s svojimi učenci (drugikrat) v Kafarnaum prišel, v tamošni zhodnici učil, in ondi nekiga obsedeniga rešil, po tem pa Petrovo taščo ozdravil, in na večer še druge bolnike slabiga duha oprostil, je drugi dan zjutraj mesto zapustil, in se je v pušavo Genezar podal. Mark. I. 21—40. Luk. IV. 31—44. V pušavi ga gobov sreča in ga lepo prosi, rekoč: Gospod! ako hočeš, me zamoreš očistiti. In mili Jezus se njega vsmili, se ga dotakne s roko in ga očisti, mu pa ojstro zapove, da nima nikomur praviti, temuč le duhovnu se skazati, in zapovedani dar opraviti. Ti čudež storivši se Jezus verne tretjikrat v Kafarnaum, in v mestu ozdravi mertvo-udniga.

Ne dolgo časa po tem, gre Jezus spet iz mesta Kafarnaum, pokliče na poti colnarja Levi-ta (Matevža) za seboj,

se poda na neko goro blizo Genezareškiga morja, si zbere tam dvanajst apostelnov, in po tem derži na množice, ki so za-njim derle, tisti imeniten ogovor, kateri bo v sv. Evangelih imenovan „*gorska pridiga*.“ Po dokončani pridigi Jezus stopi iz gore, in se napravi nazaj četertikrat v Kafarnaum. To zvě neki stotnik, kteriga hlapec je mertvouden v mestu ležal, in pošle Jezusu naprot nektere starašine Judov, ter ga pusti prositi, da bi v Kafarnaum prišel in svojiga hlapca ozdravil. Mili Jezus se ni dal dvakrat prositi, ampak reče: Jaz bom prišel in ga bom ozdravil, in tudi gre. Stotnik zvě, da Jezus se že bliža, hitro torej mu pošle po svojih prijatelih reči: Gospod! ne trudi se. In ko je Jezus že pred hišo, stopi sam stotnik pred njega in mu reče: Gospod! nisim vreden, da greš pod mojo streho, temuč reci le besedo, in moj hlapec bo ozdravljen. Jezus — to slišati — se je začudil, in jim je rekel, kateri so za njim šli: Resnično vam povem, tolike vere nisim v Izraelu našel. Stotniku pa je rekel: Pojdi, in kakor si veroval, tako se ti naj godi. In hlapec je bil ozdravljen tisto uro.

Glejte, moji kristjani! terdno vero goboviga in stotnika v Jezusa. Le po taki veri je prvi za-se in drugi za svojiga hlapca ozdravljenje sprosil. Tudi mi le po pravi veri zveličanje našim dušam pridobiti zamoremo; zatorej hočem vam razložiti: „*ktere so lastnosti prave katolške Vere.*“ — Poslušajte.

Sveta katolška vera je dar božji, čeznatorna luč, od Boga človeku vlita čednost, po kateri vse za res ima in terdi, kar je Bog razodel, in kar sveta katolška cerkev zapove verovati, naj bo v svetim pismu zapisano ali ne! Sam Jezus, edinorojeni sin živiga Boga, je zaklad svete vere iz nebes na zemljo prinesel, in človek s svojimi deli tega zaklada ne zamore zaslužiti, zato je vera — dar božji. Svetih resnic, ktere so k zveličanju potrebne, pamet človeška nikoli prav spoznati bi ne bila v stanu, pa sam Bog je nam

luč svete vere prižgal; zatorej je vera — čeznatorna luč. Človek bi po svetih resnicah tudi ne zamogel živeti, in se zveličati, ko bi ga dobrotljivi Bog s svojo gnado ne podperal, zatorej je vera — od Boga človeku vlita čednost.

Neprenehama hvalimo trikrat dobrega Boga, da med tem, ko še obilno človeških narodov v černi temi nevere in v senci krivovera sedi, je on nam svitlo sonce svojiga izveličanskega nauka zasijati pustil, in prava pot v nebeško domovino pokazal. — Da bi se pa mi v tej pravi veri izveličati zamogli, mora naša vera te lastnosti imeti:

1. Naša vera bodi *vsejemna*; to je: mi moramo vse od Boga nam razodete resnice verovati, mi moramo verovati vse, kar so apostelni učili, in kar sveta katolska cerkev uči. Tako bo naša vera *vsejemna*.

Mi moramo prvič verovati, kar je Gospod Bog razodel. — Bog je sam po sebi nar popolniši bitje, on je večna resnica in neskončna modrost, on ne more ne goljfat ne lagati. „Vse njegove zapovedi so resnica.“ *Bog ni kakor človek, da bi legal, tudi ne kakor sin človeka, da bi se premenil, kar je tedaj on rekel, ali ne bo storil? kar je govoril, ali ne bo spolnil?* 3. buk. Moz. 23, 19. Resnični Bog je že v stari zavezi od časa do časa na svet pošiljal svoje preroke, po katerih je nebeške resnice ljudem razodeval, in med izraelskim ljudstvom vero v praviga Boga obderžal. Kadar so se časi obljube spolnili, je pa poslal svojiga ljubezniviga sina Jezusa Kristusa, da bi celimu svetu nebeške resnice razglasil, in ljudem luč prave vere prižgal. Od njega govori prerok Izaija, ter pravi: „Ljudstvo, katero je v temi hodilo, je veliko svitlobo vidilo, prebivajočim v deželi smertne sence je luč zasijala.“ Iza. 9, 2. — Vse, kar je nam Gospod Bog po Jezusu Kristusu razodel, je nam terdno verovati in gerda pregreha bi bila nad nar manjši čerko njegoviga nauka dvomiti, „zakaj to je večno življenje, da poznamo ediniga Boga, in kteriga je poslal Jezusa Kristusa.“ Jan. 17, 3.

Mi moramo drugič vse verovati, kar so apostelni učili. — Apostelni so zmerej s Jezusom bili, in so svete resnice iz njegovih ust slišali, kakor piše sveti Janez rekoč: „*kar smo vidili in slišali, to vam mi oznanujemo.*“ 1. Jan. 3. Jezus jim je bil ukazal svoj sveti nauk vsim ljudem razglasiti, ker jim je rekel: „*pojdite in učite vse narode, — učite jih držati vse, kar sim vam zapovedal.*“ In da bi se ne bili motili, jim je svetiga Duha obljubil, rekoč: „*Učenik sveti Duh pa, kteriga bo poslal Oče v mojim imenu, on vas bo učil vse, in vas bo opomnil vsega, karkoli sim vam rekel.*“ Jan. 14, 26. kteriga jim je v binkuštni praznik v podobi ognjenih jezikov tudi poslal. Ako bi kdo samo eno resnico tajil, ktero so apostelni učili, je preklet, kakor piše sveti Pavl: *Nekteri so, kteri vas motijo, in hočejo preverniti evangeli Kristusov. Ali dasiravno bi mi, ali angel iz nebes vam kaj oznanoval razun tega, kar smo vam oznanovali, naj bo preklet.*“ Gal. 1, 8.

Mi moramo tretjič vse verovati, kar sveta mati katolška cerkev uči. — Sveta katolška cerkev je steber svete resnice, ona je zazidana na podstavo aposteljnov in prerokov, in sam Jezus Kristus je poglavitni vogelni kamen. Sveta cerkev se v resnici ne moti, sam Jezus jo zmote varje, saj je Petru rekel: „*Ti si Peter (skala) in na to skalo bom jaz svojo cerkev zidal, in peklenske vrata je ne bojo zmagale.*“ Mat. 17, 18. „*Cerkev*“, pravi sv. Irenej, „*uči resnico, ona je svetilo Kristusovo in luč nosi.*“ In sveti Avguštin v katolško cerkev tako vero dene, da reče: „*Jaz bi tudi evangeliju ne veroval, ako bi mi ga cerkev ne poterdila.*“ — Vse, kar je Bog razodel, kar so aposteljni učili, in kar sveta katolška cerkev uči, moramo torej verovati, in tako bo naša vera vsejemna.

2. Naša vera bodi pametna; to je: da mi — v veri dobro podučeni — smo v stanu vzrok povedati, zakaj to ali uno resnico verujemo, in se ne pustimo od lahkover-

nežov motiti, ter smešne in nespametne povesti, kot šebki otroci, za resnice si vsiliti.

Dolžnost praviga kristjana je: vsakdan v veri rasti, in svete resnice, od katerih spoznanja in spolnenja naša večna sreča visi, zmirej bolj si jasnit. To doseči je nam Bog zastopnost dal, in tako je nas vedniga napredovanja v omikarnosti zmožne storil. Da bi se pa mi v vednim rastenju v resnicah ne motili, je nas Bog z pametjo prevedel, po kateri mi zamoremo resnico od laži razločiti. — Je res, da vsih verskih resnic mi z našo po pervim grehu otemneno pametjo zapopasti nismo v stanu, pa tega tudi ni treba; samo paziti je, da kar se nam za resnico predpolaži ni zoper pamet. Če je resnica zoper pamet, ni več resnica, zakaj naše pameti in resnice je edini stvarnik, kateri se ne zagovori.

Karkoli bo nam za versko resnico predpolaženo, ne sme božjim lastnostim nasprotno biti, mora k dušnemu zveličanju pomagati, mora biti vterjeno v svetim pismu ali pa v ustnim izročilu, in mora biti od svete katolške cerkve poterjeno, ktera je od Boga postavljena varhinja svojiga dragiga navka. *Kdor nima cerkve za mater, nima tudi Boga za svojiga očeta.*

Moji kristjani! „ne bodimo kot otroci omahljivi, da bi nas sem ter tje gonil vsak veter uka po človeški hudobii, po zvitosti, z ktero nas hočejo v zmoto zaplesti“, pravi sv. Pavl do Efežanov. Proč tedaj z tistimi praznoverami, z kterimi vas nekteri zapeljivi preroki motijo in znotranji mir vam kradejo, proč z tistimi zopernimi babelami, ktere iz kart, iz dlani in iz družih nespametnih rečeh vam vedežujejo, odpovejmo se vsim vražam in takim neumnostim, ktere so zoper prvo božjo zapoved, prepustimo jih ajdam, kterih vera je bila vsa z takim prepletena, nam pa se spodobi Jezusoviga navka zvestó se deržati, in le v ediniga Boga verovati, kateri nikoli ne pripusti, da bi nam kdo brez božje volje in našiga prida na dušnim in telesnim zdravju škodoval. Prosimo Boga, da bi vedno modre učenike nam blago-

daril, kateri bi goreče nas učili in podperali, da bi v pametni veri dan za dnevam močnejši prihajali.

5. Naša vera bodi terdna in stanovitna, to je: kar smo enkrat prepričani za versko resnico sprejeli moramo vedno zvesto verovati, in raji naše premoženje zgubiti, kakor od spoznane resnice odstopiti, ja raji življenje dati, kakor samo eno resnico naše svete vere zatajiti.

In res, „*kaj pomaga človeku, če celi svet posedi, dušo pa zgubi, ali ni duša več kot svet?*“ „*Ne bojte se tistih,*“ pravi Jezus, „*ki telo umore, duše pa ne morejo umoriti.*“ Človek, če vero zaveržeš, kaj ti še ostane? Apostelj pravi: „*Kdor hoče k Bogu priti, mora verovati, da on je.*“ Hebr. 11, 6. „*Družiga imena pod nebam ni ljudem dano, v katerim bi se mogli izveličati*“ djanj. apost. 4, 12. *kakor samo ime Jezusa Kristusa.* „*Kteri v sina veruje, ima večno življenje. Kdor je pa Sinu neveren, ne bo življenja vidil, ampak jeza božja ostane nad njim.*“ Jan. 3, 36. Lep izgled terdne vere imamo v današnjim svetim evangelju nad gobovimi in nad stotnikami. Zavoljo njih vere pa jim je Jezus tudi milost storil. Pred celo množico je Jezus stotnika pohvalil, pa tudi vsim nevernim Izraelskim otrokam zažugal, da oni bojo odstavljene in v unanjo temo pahnjene, kjer bo jok in škripanje z zobmi, med tim ko bojo ajdje pri mizi in z Abrahamam v nebeskim kraljestvu sedeli. — Nar lepši izgled terdnosti in stanovitosti v veri imamo nad aposteljnam, kateri so vsi do sv. Janeza evangeljista sveto vero z lastno kervjo zapečatili. Zato piše sveti Pavl: „*Jaz menim, da je vse le zguba, kar ni visoko znanje Jezusa Kristusa, Gospoda mojiga.*“ Fil. 3, 8.

Moji kristjani! neštevilno svetnikov se v nebesih veseli, kateri so za sveto vero premoženje in življenje dali; mi jih imenujemo mučence. O bodimo tudi mi njih posnemovavci, deržimo se svetiga navka, ne bodimo terst od vetra majeni, ampak bodimo v sveti izveličanski veri terdni in stanovitni.

4. Naša vera bodi živa in delavna; to je: kar v sercu verujemo, moramo tudi v djanji skazati.

Ni zadosti, da kristjan svete resnice visoko spoštuje in terdno jih veruje, pa družiga ne stori. „Tudi hudiči verujejo in trepetajo.“ Sv. Jak. 2, 19. Človek je dolžen svojo vero v delih kazati. Od tega govori sv. Jakob, ter pravi: „*Bratje, kaj bo vam pomagalo, ako kdo reče, da ima vero, če pa del nima, ga bo mar zamogla vera izveličati? — Kakor je telo brez duše mrtvo, tako je tudi vera brez del mrtva.*“ Jak. 2, 14. 26. In sam naš Izveličar govori: *Ne vsak, kateri mi pravi: Gospod! Gospod! pojde v nebeško kraljestvo; ampak, kateri stori voljo mojiga Očeta, ki je v nebesih, tisti pojde v nebeško kraljestvo.* Mat. 7, 21. „*Per Bogu*“, pravi sv. Pavl, „*niso pravični ti, kateri postavijo poslušajo, ampak ti, kateri postavijo spolnijo, bodo opravičeni.*“ Rom. 2, 13.

In prav — kaj je Jezusa naklonilo, nebeški sedež zapustiti in zaklad svete vere na zemljo prinesiti, kot neskončna ljubezen do nas zagrešenih Adamovih otrok? zatorej mora pa tudi naša vera v ljubezni do Boga in do bližniga delati, in le v delih se skazovati. Dobre dela so sad prave vere in le po sadu se da pravi kristjan spoznati. Nič ne pomaga v sercu verovati, da je Jezus nas rešil in nam v zveličanje svete zakramente postavil, če se mi nočemo težkiga rešenja vdeležiti in svetih zakramentov poslužiti; nič ne pomaga v sercu verovati, da Jezus je sveto cerkev postavil, če pa cerkve nič ne obrajtamo in njeni zapovedi nasprot delamo. Kar v sercu verujemo, moramo v delih kazati; tako bo naša vera živa in delavna.

Mi smo pa še dolžni, kar v sercu verujemo, tudi z ustmi očitno pričati. Ta dolžnost je dvojna: *prepovedljiva* in *zapovedljiva*. Perva nam prepove, da mi pod smertnim graham se ne smemo nikoli *drugoverni* kazati, zakaj tako bi mi živimu Bogu strašno krivico storili. Ko bi kdo med vami kristjani kaj taciga zagrešil, naj se spomni ojstrih besed Jezusovih, ker pravi: „*Kdor se bo mene in mojih besed sra-*

moval, tega se bo sin Človeka sramoval, kadar bo prišel v svoji in svojiga Očeta in v svojih angeljov časti.“ Luk. 9, 26.

„Kdor bo mene pred ljudmi zatajil, tega bom tudi jaz zatajil pred mojim Očetam, kateri je v nebesih.“ Mat. 10, 32. —

Druga dolžnost pa nam zapove očitno z ustmi pravo vero pričati, kadarkoli bomo od višje oblasti za svojo vero vprašani, kadarkoli je zavoljo časti božje, in kadarkoli zavoljo zveličanja bližniga treba. Nam se ni bati za vero življenje dati in kerv preliti, zakaj vemo, da kdor za vero kerv prelije, dušo zveliča; in sam Jezus nam obljubi rekoč: *„Kdor bo mene pred ljudmi spoznal, tega bom tudi jaz pred mojim Očetam spoznal.“* Mat. 10, 32. Kar v sercu verujemo, moramo z ustmi pričati; tako bo naša vera živa in delavna.

Take lastnosti tedaj mora vera vsaciga kristjana imeti, namreč: **1.** da je vsejemna; **2.** da je pametna; **3.** da je terdna in stanovitna; **4.** da je živa in delavna.

Predragi kristjanje! Vas opomnim tistih besed, z kterimi je bil Jezus imenitno gorsko pridigo sklenil. Kdor moje besede posluša, in jih dopolni, je rekel takrat Jezus, je podoben modrimu možu, kateri svojo hišo na skalo zida. Ploha pade, dereče vode pridejo, vetrovi pihajo in na tisto hišo planejo, pa ona ne pade, zakaj vstanovljena je na skalo. Kdor pa moje besede posluša, in jih ne spolni, je podoben možu neumnemu, kateri svojo hišo na pesek zida. Ploha pade, pridejo dereče vode, vetrovi pihajo, se v hišo vprejo, in hiša se podere, in nje podertija je velika. Mat. 7, 24—27.

Gospod Bog se je nas usmilil, in zaklad svete vere nam ponudil. Zahvalimo se mu iz globočine našiga serca za ti predragi dar, bodimo modri, zidajmo hiše našiga izveličanja na terdno skalo Jezusoviga nauka. Jasnimo našo pamet zmerej bolj s svetimi resnicami, in poslušajmo radi učenike, ktere Bog nam pošlje z nami govoriti in svoje zapovedi oznanovati. Boljšajmo zmerej naše serce in božji volji ga

vdajmo, prepletimo ga z lepimi čednostmi, katere v vertu svete vere zoré.

Pa kaj pomaga buditi? Merzli smo bili do zdaj v sveti veri in zares veliki neumneži, kateri hiše na pesek zidamo. Se bojim, da pravični Bog se bo razserdil, in če ne bomo božjih zakladov bolj zvesto hranili, bo on dragi biser svojiga navka nam proč vzel in drugam nesel. — Tje vas peljam v jutrovo deželó. Tam, kjer je bila zibel perviga keršanstva, zdaj neverni Turk silovitno gospodari, samo da sem ter tje najdeš še kakšen redki spomin nekdanjiga keršanstva, kakor redko najdeš v jesen na polji rožico, ki ti pove, da pomlad je že davno pretekla. Tako se mašuje Bog nad nezvestimi kristjani. —

Moji preserčni bratje! da nas taka nesreča ne bo zadela, in da se Jezusove besede, z katerimi je on nekdanj farizeje zavernil rekoč: „Zato vi božje besede ne poslušate, ker niste iz Boga“, Jan. 8, 47., nam ne bodo prilegle, slecimo tisto pregrešno lenobo, ktera nas oklepa, in zaderžuje svete navke z vso paznostjo poslušati. Vzemimo si v izgled perve kristjane, oni so za vero vse dali, nobena pot k učnikom se jim ni predolga zdela, skrivaj so se po gojzdih, berlogih in podzemljiskih jamah zberali svete resnice poslušati. Priskerbimo si tudi mi prave zapopadke v svetim navku, da bomo zamogli Bogu po vrednosti služiti in prav moliti, rekoč: Moj Bog! verujem v tebe praviga, živiga Boga, ediniga v natori, trojniga v peršonah: Očeta, Sina in svetiga Duha. Verujem, da Bog Sin se je včlovečil in na križu nas odrešil. Verujem, da Bog sveti Duh nas v svetih zakramentih posvečuje. Verujem, da pravični Bog vse dobro z dobrim poplača in vse hudo poštrafa. Verujem vse, kar je Bog razodel, kar so aposteljni učili in kar sveta mati kotaljška cerkev verovati uči. V tej veri hočem živeti in umreti in se večno zveličati. Amen.

ČETERTA NEDELA PO RAZGLAŠENJI GOSPODOVIM.

Evangelij: Od viharja na morji. Matevž VIII. 23—27.

ZAKAJ NAS BOG S STISKAMI OBISKUJE?

Spet smo brali v svetim Evangeliju velik čudež, kteriga je naš Izveličar Jezus Kristus na Galilejskim morju storil. On je zapovedal vetrovam in valovam, in je svojo oblast čez celo natoro razodel, se je pa tudi pomočnika, ko bi zaupljivo v težavnih nevarnostih na njega klicali, slovesno oznanil. — Godil pa se je ti čudež pri sledeči priložnosti.

Ko se je mili Jezus v 32. letu svoje starosti od judovskih praznikov iz Jeruzalema nazaj v Galilejo vernil, je on (mesca velikiga travna) v Kafarnaum in okoli Galilejskiga morja po Genezareških krajih lepo in skerbno učil in pa čudopolno ljudi zdravil. O tem času je on tistih osem lepih prilik povedal, od katerih ste že večkrat v svetih evangeljih slišali, namreč, priliko od sejavca, Luk. 8, 24—15; od ljulke; Mat. 13, 24—30.; od semena, Mark. 4, 26—29.; od ženofoviga zerna, Mat. 13, 31—32.; od kvasa, Mat. 13, 24—30.; priliko od zaklada; od biserov in od mreže, Mat. 13, 44—52. Ko je Jezus te prilike pravil, je on veči del v kakošnim čolnu na Genezareškim morju sedel, ljudje pa so se okoli njega po suhim krožili, in zvesto ga poslušali. — Nekiga dne tedaj, ko je velika mnozica ljudi vkupej prišla, je Jezus v čolnič stopil, in učenci ž njim, ter vkaže na uno stran morja peljati. Bile so tudi druge barke zraven polne ljudi, kateri so za Jezusam šli. Jezus truden — od vedniga podučjenja — kmalo v čolnu sladko zaspi, kot nekdej prerok Jona. Zdaj vstane strašen vihar na morji, tako da valovi so čolnič pokrivali. Vsi so mislili, da poginejo,

Ostrašeni stopijo učenci k Jezusu, ga zbudijo in mu rečejo: *Gospod! otmi nas, poginjamo.* In Jezus se zdrami, malo- verne učence vtolaži, zapove vetrovam in morju, in bila je velika tihota. Ljudje — to viditi — so se čudili, da vetrovi in morje so Jezusu pokorni. Tako današnji sv. evangelj. —

Moji kristjani! Naše življenje na tem svetu je podobno temu čolniku na nezvestnim morju. Vihar, kateri je bil morske valove zdražil, da so čolniku s poginam protili, so stiske in mnogotere zopernosti v tem pozemliškem življenji, ki človeka večkrat terpinčijo in silno končati žugajo. Pa, glejte, vse stiske tega sveta, če jih mi prav presodimo in vredno cenimo, nam le k dobri služijo.

Kakor so učenci in ljudi v današnjim evangelju še le bolj terdno v Jezusa verovali, potem, ko je bil viharju in morju zapovedal, tako tudi stiske v tem življenji nas le še bolj vterdijo v ljubezni božji. Tako hočem dans vas [prepričati, in vam uzrok razložiti: „zakaj nas Bog s stiskami obiskuje. Poslušajte.“

„Človek, od žene rojen, kratek čas na svetu živi in veliko terpi, — njegovo življenje je veden boj.“ Tako je že pobožen Job zdihoval. In drugači tudi ne more biti; zakaj mi nismo za ti svet stvarjeni, ampak na ti svet le djani, da bi na prihodno večno življenje se pripravili; vemo pa dobro, da brez boja ni nobene zmage, brez zmage nobene čednosti, brez čednosti nobene zasluge, in brez zasluge nič plačila. Venc večniga življenja, kteriga je nam naš ljubeznivi Izveličar, Jezus Kristus, pri svojim nebeškim Očetu pripravil, mi le tako doseči zamoremo, ako stanovitni po ojstri poti za Jezusam hodimo, in vse sovražnike, kateri ti venc nam kratijo, srečno premagamo.

Če pa mi sploh življenje ljudi, in posebej naše življenje pregledamo, tako najdemo, da smo se od naših dušnih sovražnikov večkrat oslepariti dali, in da smo takrat nar nezvesteji nasledniki Jezusa bili, kadar se je nam vse po volji go-

dilo, in v sladni prijetnosti smo živeli. Kam bi z nami prišlo, ko bi Gospod Bog v tem stanu nas pustil? Po ti kratki posvetnosti bi nas večna nesreča zadela. — Kakor skerbna mati, koja noče svojiga otroka nesrečniga storiti, ga ne mehkuži, tako tudi Oče nebeški nas večkrat ojštro poduči, posvari in pokrega s timle, da nas s terpljenjem poljubi, s težavami, zopernostmi in stiskami obiskuje, ker:

1. Stiske človeka učijo, Boga poznati in svet zaničevati.

Kadar se človeku dobro godi, vse po sreči mu gre, stalniga zdravja se veseli, in nobeniga pomanjkanja nima; se rad prevzame, Boga pozabi, in božje zaklade zanemara, svoje serce pa na to posvetno naveže, in za zveličanje duše malo ali nič ne skerbi; kadar ga pa stiska, zopernosti, težave in drugo terpljenje zadenejo, kadar se mu nesreča za nesrečo na glavo vsuje, kadar ga nadloge in težke bolezni obišejo; takrat se on kot iz spanja zdrami, svoje oči odpre, in nečimernost posvetnih reči spozna, on povzdigne svoj pogled proti nebesam, in se spomni, da tamgori vsigamogočen stvarnik stanuje, koji cel svet modro vlada, in za vsako svojo stvar po očetovo skerbi. Te resnice nas prepriča sv. Avguštin, ker pravi: „*posvetna sreča in posvetna sladkost ste postelja, v kterih mi radi in sladko zaspimo, in na večnost večkrat pozabimo. Gospod Bog, da nas iz spanja zbudi, mora to posteljo stresti, in jo strese, da nam težave, stiske, zopernosti in nadloge pošlje.*“ Zato pravi sv. Pavl: *Tiste, ktere Bog ljubi, jih večkrat tepe.*

Ličen izgled te resnice najdemo nad svetniki, zmed kterih je neskončno vsmiljeni Bog mnoge le s stiskami k sebi privabil. Opomnim tukej sv. Ignacija Lojolana. Rojen leta 1491 na Španskim, se je Ignaci v slabim duhu redil. Mladenč je v soldaško službo pri kralju stopil. Srečno se je zoper Francoze za svojiga kralja vojskoval, pa per mestu Pampeloni je bil ranjen, in je obležal. Dolgo ni mogel iz postelje, in velike bolečine je terpel. Bog ga je bil s stiskami obiskal. Kadar so ga bolečine nekoliko popustile, ga

je pa dolg čas mučil. Prosil je za kake posvetne bukve, da bi se bil z branjem motil, pa tacih bukev ni bilo pri hiši, torej so mu podali bukve življenje Jezusoviga in njegovih svetnikov. V začetku jih ni rad bral, ker je bil prazen do-
briga duha, sčasoma pa je veselje do njih dobil, in bolj ko je bral, bolj mu je veselje prihajalo, tako da je ves vnet bil svetnike posnemati. Njegove slabe navade so se tem svetim željam zelo vstavljale, pa sam si je serčnost dajal, rekoč: „Zakaj bi jaz ne zamogel, kar so svetniki zamogli? Bog mi daje te svete želje, mi bo torej tudi moč dal dokončati.“ Dobro in slabe želje so se v njim vojskovale, med Bogam in svetam je visel, pa gnada božja je pri njem premagala. Ko je ozdravil, je zapustil soldaško službo, in postal vojšak Kristusov. S posti in molitvijo je sam sebe krotil, s solzami je grehe svoje mladosti opral, neskončno milost božjo zmerej hvalil, in nebeške dobrote neprenehama premišljeval. V tim premišljevanji je večkrat iz serca djal: O kako ostudna mi je zemlja, kadar nebesa premišlujem! Ignaci je bil mož poln božjiga duha, napolnjen z nar čistejši gorečnostjo, božjo čast in resnico razširjati. On je bil začetek in oče Jezuitovskiga reda, kterimu se ima keršanski svet obilno zahvaliti zavoljo podučjenja in k dobrimu budenja. Ignaci pa zdaj nebeško veselje vživa, plačilo svojiga truda na sveti, in Boga vedno hvali, da ga je s stiskami učil svet zaničevati in si zveličanski venc služiti.

Glejte, kako resnično je, da stiske nas učijo Boga poznati. Prav je imela sveta Terezija, da je želela terpeti ali pa umreti, umreti ali pa terpeti. Pa saj se ti kristijan tega sam lahko prepričaš, ako si hočeš odkritoserčno povedati; kadaj si za božjo čast bolj vnet, ali v veselju ali pa v žalosti? če si hočeš odgovoriti: kadaj na Boga raji misliš, kadar ti gre vse po volji, ali kadar te nesreče tlačijo? če hočeš presoditi: kadaj bolj goreče moliš, kadar si z vsim potrebnim založen, ali pa kadar te vbožstvo stiska? Resnično, stiske in zopernosti tega sveta so glasovi, ki nam pravijo, da svet

in posvetne prijetnosti so minljive reči, so prijazni klici, s katerimi nebeški Bog nam vpije, da pridite k meni vsi, in ne izročite se svetu, zakaj kdor v svet zaupa, bo s svetam poginil. —

Moji kristjanje! kadar nas vihar tega sveta napade, — kadar revšine, bridkosti, bolezn, preganjanje in druge zopernosti zadenejo, spoznajmo milo roko neskončno dobriga Očeta, kateri po tih zopernostih nas k sebi vabi, molimo ponižno božjo previdnost, podveržimo se pokorno božjim sklepam, serčno čast in hvalo nebeškemu Bogu zapojmo, da on nas ni zapustil, ampak da nas pred drugimi, katerim terplenja ni poslal, serčno ljubi, kakor pravi svet Pavl, da posebnim prijatelam božjim „ni le samo dano, da v njega verujejo, ampak tudi, da za njega terpijo.“ Fil. 1, 29. Pa nikar ne pozabimo Jezusa, kateri je tolažnik naše duše, na pomoč klicati, in se mu priporočiti, da bi nas ne zapustil in obupu čez dal; ampak da bi s svojo gnado nas podperal, s serčnostjo in poterpežljivostjo nas napolnil, da bi mi z njegovo sveto pomočjo vse stiske tega sveta voljno přestali, pravjih obernili in kot zvesti nasledniki Jezusovi vedno se kazali.

2. Stiske so pokora za naše grehe.

Za vsak greh mora človek božji pravici pokoro delati. To je dolžnost človeka. Pa tej visoki dolžnosti se človek rad vteguje, on beži pred vsim, karkoli boli, peče in bode, tako pa si sam sebi pot v nebesa prostovoljno zapera, ker brez pokore grešnik v večno življenje priti ne more. Vsmiljeni Oče nebeški, kateri noče smerti grešnika, timu ravnanju človeka naproti pride, in ker si grešnik sam pokoro naložiti noče, mu pa on čudapolno naloži, ter po takih potih človeka vodi, na katerih ga marsktera nadloga doseže. tako modro življenje grešnika obrača, da ga prisili terpeti in za storjene grehe se pokoriti. Tako pošlje pravični Bog nekterim ljudem bolezen in vbožtvo, drugim zaničevanje in preganjanje, tretjim nesreče in stiske, kakor njegova ljubezniva modrost za spokorenje in poboljšanje grešnika nar koristniši in potreb-

neji odloči; zakaj on je ljubezniv oče, in iše svoje zgubljene ovce kot dober pastir, če pa grešnik njegoviga miliga glasu ne sluša, pride s šibo in ga s stiskami pokori.

Te resnice vas prepričati, ne bom opomnil prvih starišev, ktere je pravični Bog po njih nezvestobi iz prijetniga raja izgual, v potu obraza kruh jesti jih obsodil, boleznin smerti jih podvergel za pokoro perve pregrehe; ampak poglejmo božjo voditev na celim Izraelskim ljudstvu: skerbno vladenje tega ljudstva je bil sam Bog prevzel in pred vsimi drugimi narodi svetá si je bil on izbral Izraelce, ktere je sploh svoje ljudstvo imenoval. Dokler so se Izraelci svojiga Boga deržali, in zvesto po njegovih zapovedih živeli, jim je dobro šlo, vedno so z božjo pomočjo svoje sovražnike čudovitno zmagali; kadar so pa oni praviga Boga zapustili, in jeli hudobno živeti, je kmalo šiba nad-nje prišla, sovražniki so jih podjarmili in v težko sužnost vlekli. V Babilonski in Azirski sužnosti so veliko terpeli, milo jokali in po domačim Jeruzalemu zdihvali, dokler jih ni mili Bog spokorjene in poboljšane v njih ljubo domovino nazaj pripeljal.

Tako ravna modri Gospod Bog tudi z nami. Moj kristjan! kadar te tadaj zopernosti dosežejo, spoznaj, da Bog ti je dober, da te hoče za tvojih grehov delj pokoriti in sebi pridobiti; spoznaj, ti rečem s sv. Avguštinam, da v zopernostih ti Bog svojo milost ponuja, in podverži se njegovi sveti volji; spoznaj neskončno vsmiljenost božjo, in hiti tvoje grehe obžalovati, ter se jih očistiti in pa se poboljšati. Ali slišim, žalibog! da človek v nadlogah in stiskah rad čez božjo previdnost le toži, in bližniga, od kteriga se mu zdi, da nobeniga terplenja ne občuti, hudobno zavidi. Moj brat! če tvoj bližen nobene stiske ne terpi, ali mu boš za to nevošljiv? Ali pa tudi veš, da mu bo na unim kraju groba dobro šlo? „Kdor ni iz števila tih, ki bodo od Boga s šibami obiskovani“, pravi sv. Avguštin, „ni v številu tih, ki bodo božji otroci deržani; in kdor ni od križa Jezusoviga svoj delj pöerbal, tudi erbsine večniga življenja nima upati.“

kaj je boljši, tukej terpeti in tam se veseliti, ali pa tukej se veseliti in tam večno terpeti? Kaj ne, da boljši je tukej terpeti? zatorej le reci z sv. Avguštinam: „*Gospod! le tukaj sekaj, tukej žgi; v večnosti pa prizanesi.*“ Le klicina Jezusa, prosi ga v pomoč, da bi ti zamogel vse stiske tega sveta voljno preterpeti, in tvoje grehe spokoriti, da bi tako delež imel v nebeškem kraljestvu.

3. Stiske nas varjejo prihodnih grehov.

Popačeno nagnjenje človeške nature k slabimu je dobro znano. Dobro stanje in posvetna obilnost, stalno zdravje trupla in mehkužnost timu napčnimu nagnjenju še podkurijo in lahko zmago čez šebko voljo mu pridobijo, da človek iz greha v greh zabrodi in se vstaviti ne ve. Oče nebeški, kateri nad svojimi otroci vedno čuje, in jih le na pravo pot izveličanja naganja, se mnogoterih pripomočkov posluži človeka krotiti; on mu pošlje torej stiske, ktere mu slabo nagnjenje zatorijo in prihodnih grehov ga varujejo. — Premisli to resnico, o človek, in zahvali se milimu Bogu, da te z križami in težavami večne dušne nesreče odteti blagovoli.

Berem v življenju svetiga Bazilja, cerkveniga učenika in škofa v Cezareji, da cesar Valent — nadražen od krivo-vercov, katerim se je učeni škof serčno zoperstavil, je bil sklenil Bazilja iz dežele izgnati. To bi bila velika pregreha nedolžniga svetnika krivično preganjati. Cesar Valent se vsede, in misli že spisani sklep podpisati, po katerim bi bil moral Bazili svojo škofijo zapustiti; pa stol, na kteriga se je cesar vsedel, se je pod njim razdrobil; tri peresa niso črnila dale, in ker je le pisati hotel, se mu je desnica tresti začela. Od tih čudežov prestrašen, je od svojiga sklepa odstopil, in papir pretergal. Ravno tisto noč sta cesarica in njegov edini sin zbolela. Cesar je — spoznavši svojo krivico — svetiga škofa lepó prosil, naj ga pride obiskat in molit za bolniga fanta. Škof je prišel in fantu je bilo berž bolje, potlej pa so k njemu prišli krivoverci in fant je umerl. — Glejte, moji kristjanje! kako je Gospod Bog čudapolno

cesarja Valenta opominjal, in pregrehe varoval. Tako modro tudi z nami ravna. Glej, moj prijatelj! ti si razujzdanosti vdan, in nečistim željam vedno podveržen, ti neprenehama derjaš za tim zapeljivim svetam, in pozabiš, da si za večnost vstvarjen; Bog te pa z boleznijo obiše, in tvoj život z bolečinami terpinči, da dušo ne vsmerti; glej, ti si v posvetno imenitnost zaljubljen in od prevzetniga duha pogospodarjen; Bog te je pa v vbožtvo posadil, in od družih te zaničevati da, da te v ujzdi derži; glej, ti si sužen požrešnosti, ti si postopač in lenuh; Bog te pa v svoji milosti s slabimi letnami poljubi, in v revšino postavi, da bi te nebesam pridobil. *O previdnost božja! kdo te je v stanu zapopasti? o nebeški Oče! kdo zamore tvoje sklepe pregledati? z eno roko ti človeka tepeš do belih kosti, z drugo pa ga gladiš in cerklaš kot svojiga preserčniga otroka!*

Zatorej tedaj nas Gospod Bog s stiskami obiskuje: 1. ker stiske človeka učijo Boga poznati in svet zaničevati; 2. ker stiske so pokora za naše grehe; 3. ker stiske nas varujejo prihodnih grehov.

Predragi kristjanje! Berem od nekiga mladenča imenovaniga „Robinzon Krusoe mlajši“, rejeniga v nemškim mestu Hamburgu, da je svoje stariše malo poslušal in slabo spoštoval, ja odtegniti se vrednim opominvanjem svojiga očeta za nekaj časa je clo sklenil skrivaj domovino zapustiti in po morji se za tri tedne na Angleško peljati. Stori; pa komej ladja na visoko morje priplava, kar grom v podlago vdari in ladja se v globočino potopi. Vsi so v morju konc storili, samiga Robinsona so valovi na neki otok, na kterim ni bilo žive duše, pol mertviga vergli. Na tem otoku je Robinson več let v velikih stiskah in težavah, v terplenji in žalosti sam samičen živel; tukej je on premišljeval svoje poprejšno življenje, se je serčno kesal svoje nepokornosti do starišev, in je spoznal, da pravični Bog ga je zavoljo svojih grehov štrafal. Vsaki dan je na neko goro stopal, iz

katere je tožno gledal na to stran, kjer se mu je zdelo, da njegova domača dežela leži, in bolestna solza mu je lice polila, ko se je na svoje naj ljubše stariše spomnil. Na ti gori je imena svojih premilih starišev v neki strom z kamnatim nožam izrezal, in nad njimi te besede: *Bog vas blagoslovi!* in dole: *Odpustite nehvaležnemu sinu!* Po tem pa je pokleknil in solzne oči k nebu povzdignil, milo je jokal in molil. Navadno je vsaki dan tu svojo molitev opravljal. Za nekaj let je pa vender neka ladja memo otoka priplavala, ktera je Robinsona gori vzela, in ga vsega poboljšaniga v njegovo domovino k prežalostnim starišam peljala. Premislite veselje starišev in sina, kadar so se zopet vidili, — pero tega ni v stanu popisati, in jezik ne povedati, tudi serce težko občutiti. —

Tímu sinu smo mi podobni: Po naši nepokornosti božjim zapovedim, in po naših grehah smo mi že večkrat našiga miliga nebeškiga Očeta nehvaležno zapustili; naši pravi domovini — nebesam — smo slovo dali, in naše serce na ti minljivi svet navezali; mi smo večnemu poginju naprot šli, pa nebeški Bog, kateri nam v strašnim gromu svojo vsigamogočnost oznanuje, je že večkrat nas v svoji neskončni ljubezni, od viharja stisk in zopernosti napasti dal, in nas posadil na otok nadlog, terplenja in križov. Blagor nam, ako mi, kot nesrečni Robinson, našo nespokornost spoznamo, imé nebeškiga Očeta v naše serce zapišemo, milo nad našimi pregrehami jočemo, naše solzne oči proti nebeški domovini obračamo, vsim stiskam se voljno podveržemo in vedno kličemo: *Oče odpusti nehvaležnemu sinu!* prišla bo od smerti pripeljena ladja, ktera bo nas gori vzela, — naša zadnja ura — ona bo nas iz te solzne doline peljala k nebeškemu Očetu, pri katerim nas tako veselje čaka, kakšniga *nobeno oko ni vidilo, nobeno uho ni slišalo, in nobeno človeško serce še ni občutilo. Amen.*

PETA NEDELA PO RAZGLAŠENJI GOSPODOVIM.

Evangelij: Od dobriga semena in ljulke. Mat XIII. 24—30.

ZAKAJ BOG GREŠNIKE NA SVETU TERPI?

Priliko od dobriga semena in ljulke, katero smo dans v svetim Evangelju brali, je bil mili Jezus v svojim 32. letu pomladniga mesca Velikiga travna povedal, ko je četertikrat okoli Genezareškiga morja hodil; nekaj dni popred, kakor je bil velikimu viharji, od kteriga čudeža smo pretečeno nedelo slišali, na morju zapovedal.

Vsaka prilika svetiga Evangelja ima v sebi veliko pomenljive resnice, tako tudi današnja. Kaj ta prilika pomeni, so učenci Jezusa vprašali, in on jim jo je takole razložil: „Kdor dobro seme seje, je Sin človeka — sam Jezus. Njiva pa je ti svet. Dobro seme so otroci kraljestva božjiga. Ljulka so pa otroci hudobe. Sovražnik, kteri je ljulko persejal, je hudič. Žetev pa je končanje tega sveta. Ženjci pa so Angelji. Kakor se tedaj ljulka vkupej pobere in v ognju sožgè, tako bo o končanju tega sveta; Sin človeka bo poslal svoje angele, in bodo vkupej pobrali iz njegoviga kraljestva vse pohujšanje, in te, kteri krivico delajo, in jih bodo vergli v peč ognja. Ondi bo jok in škripanje s zobmi. Takrat se bodo pravični svetili, kakor sonce v kraljestvi njih Očeta.“ Mat. 13, 36—40.

Iz današnje lepo razumne pa strašne prilike vse druge resnice opustim, pa samo opomnim, da hlapci, ko so vidili ljulko med pšenico rasti, so jo hotli pobrati; pa gospod jim ni pustil, rekoč: Nikar, da kje ljulko poberaje ž njo vred tudi pšenice ne porujete. Pustite oboje rasti do žetve.“ V tem rastenju ljulke med pšenico vidimo podobo, da grešniki med pravičnimi na svetu živijo.

Če pomislimo, da grešniki so zakleti sovražniki božji in zaničevavci presvetiga nauka Jezusoviga, bi mi kmalo vtegnili vprašati: *zakaj pravični Bog grešnike na svetu terpi?* Da bi se mi v tej reči ne motili, marveč milost pa tudi pravico božjo spoznali, častili in za naše poboljšanje zmerej skerbeli, hočem vam nekatere uzroke predpostaviti, zavoljo katerih *pravični Bog grešnike na svetu terpi*. Poslušajte —

Neskončno dobrotljiv Bog je človeka brez vsega človekoviga zaslužnja, in zgolj ljubezni božje do njega, za dobro storiti človeku, in za svojo božjo čast povelečati, stvaril. Poglavitni in edini namen človekoviga vstvarjenja je: naj bi pameten in zastopen človek Boga — svojiga stvarnika — prav spoznal, zvesto mu služil in se večno zveličal. Če pa pravico božjo presodimo, ktera vse hudo zaničuje in hudodelnike oestro kaznuje, ja da pokončanje hudobneža v tem hipu terja, ko je on svojimu stvarniku nezvesten; tako bi mi lahko sodili, da grešnik, kateri skoz svojo malopridnost namen vstvarjenja vniči, svojiga stvarnika žali, in serd božje pravice čez se pokliče, ni nobeniga prizanašanja vreden; marveč zasluži, da bi ga strela zaničevaniga Boga zadela, iz tega življenja strebila in v večni peklenski ogenj pogernila. Pa vender — dobro vsim grešnikom — to se ne godi; milost božja oestro pravico kroti, in vsmiljeni Gospod Bog čedalje grešnika na svetu terpi, in ga terpi zato:

1. da bi se grešnik spokoril in poboljšal.

Nebeški Bog je neskončno vsmiljen Oče; on za vse svoje stvari neprenehama skerbi, sosebno pa za človeka, kteriga tako neizrečeno ljubi, da noben Oče svojiga ediniga Sina tako preserčno ljubiti ni v stanu. Ti ljubeznivi oče človeku vse dovolji, kar bi mu vtegnilo k večni sreči pripomagati. — Kadar človek v greh pade, mu druga pot k njegovimu nebeškemu Očetu več ne stoji odperta, kot pot spokorenja in poboljšanja. To pot nastopiti in srečno po njej

hoditi je človeku pa čas potreben, ker le s časama se za-
more poboljšanje dognati. Ako bi Bog nam priložni čas
vzel, in v naših grehah nas vmreti dal, bi gotovo nam pripo-
moček k večni sreči kratil. Tega pa milostljivi Bog ne stori,
marveč „*pusti svoje sonce nad dobrimi in hudobnimi gori iti,*
in dežiti čez pravične in krivične.“ Mat. 5, 45.

— On je zmerej še tisti Oče, kateri je bil po preroku Ece-
hielu presešel, da noče pogubljenja grešnika, rekoč: „*Ka-*
kor resnično živim, nočem smerti hudobniga, temuč da naj
se spreoberne od svojiga djanja in živi!“ Eceh. 33, 11. On
je še zmerej tisti Oče, kateri je bil svojiga edinorojeniga sina
Jezusa Kristusa na svet poslal *iskat, kar je bilo zgublje-*
niga in rešit, kar je bilo zagrešniga. In kakor je Kristus,
kot dober pastir zgubljeno ovco — grešnika — skerbno
iskal, in svoje življenje na sramotnim križu za ves zagrešen
svet postavil; tako išče vsmiljeni Bog še dandanašni greš-
nika, milo ga po svojih namestnikih kliče, čas spokorenja
in poboljšanja mu dovoli, in kadar se grešnik zavé, svojo
nehvaležnost spozna, svojih hudobij se skesa in pa k Očetu
se verne, takrat ga on ljubeznivo sprejme, kot evangeljski
Oče zgubljeniga Sina.

Te resnice imamo v svetim pismu obilno spričeb. Mol-
čim, da ob času Noeta je vsmiljeni Bog 120 let poboljšanja
grešniga ljudstva milo čakal, in ker ga ni včakal, je razun
8 oseb ves človeški rod pokončal; spomnim pa razujzdanih
Ninivčanov: Bog je poslal v grešno mesto Ninive preroka
Jonata, in pusti mestčanam oznaniti: *Še 40 dni in Ninive*
bo razdjano. Ostrašeno ga vsi poslušajo, groza jih obide,
pa od kralja iz zlatiga prestola do zadnjiga berača se ode-
nejo vsi s spokorno obleko, ja clo živina se posti, in vto-
laženi Bog mestu prizanese. — Tako Bog grešnika čaka.

V poterdenje te resnice tudi cerkveni učeniki govoré.
Med drugimi sveti Jeronim pravi: „*s prizanašljivostjo, ktero*
Bog z grešnikom ima, jim da čas in priložnost se spokoriti;
če se pa ne spokorijo, nimajo nobeniga izgovora svojiga po-

gubljenja. — Glejte svetiga Avguština. V svoji očitni spovedi on nam sam pové, da je svoje mlade dni pregrešno živel, ali Bog ga je poterpežljivo čakal, in na prošnjo njegove matere svete Monike mu je milost skazal, njegove napčnosti in pregrehe mu spoznati dal, in sv. Avguštín je postal goreči oznanovavec svetiga nauka, neumoren bojovavec zoper krivoverce, moder učenik katoliške cerkve in spokorjen svetnik.

Kristjan! tukej imaš spričano resnico, da Bog grešnika na svetu zato terpi, naj bi se spokoril in poboljšal. Pa tebi grešnik svetujem, nikar se na to ne zanašaj, zakaj res je, da Bog čaka, ali tresi se, ker ne veš, kako dolgo čaka; vedi pa dobro, da dan Gospodov bo prišel kot tat, vedi, da tisti dan bo ojster odgovor, in več časa ko odlašaj k Gospodu se obrniti, kteriga si po grehu zapustil, težej bo odgovor, strašnejši bo sodba. — Pa kaj? vse to nič ne pomaga! Grešnik! ti spiš, in se ne daš zdramiti. Žalibog! godi se dandanašen, kakor se je ob času Noeta godilo. Bolj vživo ko je Noe svaril, hudobnejši so ljudje bili, in pri vsim prizanašanji vsmiljeni Bog ni poboljšanja včakal. — Grešnik! povej, kako dolgo bo moral pa tebe Bog čakati, da se spokoriš? Ako pomislim, da pri vsim opominvanji, pri vsih naukih in pridgah vedno le hudobnejši prihajaš, da ti, kot v starosti, tudi v malopridnosti gori jemleš, se veliko ne motim, če rečem; grešnik! več let kot te bo Bog k poboljšanju čakal, bolj ojstro te bo soditi moral; zakaj sadu poboljšanja se pri tebi ne vidi. — Moj prijatelj! kaj bo s teboj? Pri tvoji duši, ktera se mene smili, te prosim, odstopi od brezdna večniga pogubljenja, in začni enkrat misliti, zakaj te je Bog vstvaril; opravljaj tvoje spokorenje in poboljšanje, dokler te Bog še na svetu terpi.

Vsmiljeni Gospod Bog grešnika na svetu terpi zato:

2. da bi se po njem pravični v dobrim vadili in rterdvali.

Človek je v dobrim tako šebak in njegova natora je skoz prvo pregreho tako pokvarjena, da veden mir, srečno

stanje in zadovoljnost posvetna tudi bogaboječiga človeka v napredovanju po poti čednosti zadržujejo, in večkrat clo vstavijo. Pobožno serce — od posvetne sreče omamleno — se prevzame in v ljubezni božji merzli; sveta bogaboječnost — od posvetniga veselja premagana — medli in sčasama se zgubi; gorečnost v službi božji vpeša, človek gre na duši rakovo pot, in lahko bi se vtegnil v duhovno lenobo pogrezniti. Pa glejte, zdaj se tega človeka neki hudobnež polasti, en sovražnik ga začne preganjati, krivo ga opravlja, zvito ga ob premoženje in po nedolžnim ob dobro imé pripravi; kar na enkrat se krivo preganjan in v dobrim merzel človek s tolikanj večjo gorečnostjo Boga proprime spozna nečemernost posvetnih reči, in stanovitno on hodi težko pot po solzni dolini sveta do nebeškiga Siona.

En izgled svetiga pisma bo nam to resnico izjasnil: Glejte Davida. Dokler ga je Saul hudo preganjal in grešno po življenju mu stregel, se je David čedalje s lepimi čednostmi venčal, vsaki dan je bolj zvesto Bogu služil. Njegove svete pesmi, v katerih on večkrat zdihuje, *da sovražniki so ga obdali, in njegov pogin iščejo*, so polne ljubezni božje in serčne vdanosti v božjo voljo. Kadar pa Saula več ni bilo, in David je pred vsimi sovražniki svest bil, kadar je David brez vsiga strahu na mirnim in bližnjim Izraelskim prestolu kralj sedel, joj! on je prešeštnik in vbijavec postal. Tukej vidite, kako se človek zmoti, kadar v obilnosti posvetnih sladnosti mirno leži, in brez strahu pred sovražnikom živi.

Kakor se zlato le v ognju skuša in čisti, tako bodo pravični in zvesti prijatelji božji le v preganjanju in stiskah v dobrim vajeni in vterjeni. To preganjanje pa grešniki in malopridneži pravičnim vpeljejo po božjim perpušanju. Zato je rekel prerok: „*V mestu ni hudiga, kar bi ne bil Gospod storil.*“ Amos. 3, 5. In povejte, kje bi bile tiste neštevilne trume svetih mučencov, ki so čast in kinč katolske cerkve, ako bi ne bili hudobneži in grešniki na svetu jih preganjali in morili? Oni so sveto kerv prelili, ktera je bila seme

kristjanov; oni so življenje za sveto Jezusovo vero dali, in s svojo stanovitnostjo obilno spreobrnjenih izveličanski cerkvi pridobili. *Zares čudoviten je Gospod Bog v svojih mučencih!* Dopustil je neskončno modri Bog, da so od časa do časa v sveti cerkvi krivoverci vstali, in jih ni pokončal, temuč je obudil toliko modrih svetih učencikov, kateri so v tej priložnosti z pomočjo svetiga Duha krivim prerokam nasprot svete navke prav zastopno razkladali, prihodne katolčane pred krivo vero zavarjali in božje kraljestvo med ljudmi vterdovali. Tako dela božja modrost, iz teme pravo luč vžgá, iz laži pravico izpelja, iz greha gnado prinese! Bodi vekomaj hvalena in češena!

Grešnik! ta resnica, da Bog te na svetu terpi, naj bi se pravični po tebi v dobrim vadili in vterdovali, je strašna za te. Med tem, ko se po tebi drugi za nebesa izurijo, si ti zmerej bolj ojstro rajtengo nakopuješ, zmerej globokejši v peklenško terplenje se pogreznuješ. Ti si tisti, od kteriga stoji pisano: „*Pohujšanje scer mora priti, ali vender gorje tistimu človeku, po kterim pohujšanje pride.*“ Mat. 18, 7. Spomni se žalostniga konca hudobniga Saula, kateri je Davida preganjal. Od Boga zapušen je obupal, in na gori Gelboe nekiga Amalečana prosil, naj ga umori, — in ga je umoril. II. Buk. kralj. 1, 9—10. Tako se bo tudi tebi zgodilo. Pravični Bog se bo tvojih zvijač naveličal, in kadar bo mera tvojih hudobij verhana, boš večno nesrečen konc storil. Moj prijatelj! ne bodi tako terdovratniga serca, pusti si vender enkrat dopovedati, da strašno je pasti v roke živiga Boga, da strašno je sovražnik božji živeti in vmreti. O začni svoje poboljšanje in spokorenje opravljati, dokler te Bog še na svetu terpi. Glej svojega angelja varha, on milo za teboj hodi in nad tvojimi hudobijami joče, nad tvojo z grehami omadežvano dušo vsa družba nebeška žaluje. Ali te to nič ne spremerzne? ali boš še dolgo sam sebe sovražil? Moj preserčni brat! Oberni se nazaj k Bogu, dokler ti je milost božja na ponudbo.

Prizanašljivi Gospod Bog grešnika na svetu terpi

3. zavoljo pravičnih, in da bi grešniku tukej poplačal, kar je dobriga storil.

Pravim, da Bog grešnika na svetu terpi zavoljo pravičnih. — Te resnice se prepričamo iz sledne prigodbe. Trije angeli so nekđaj Abrahama obiskali. Ko jih je sveti očak prijazno in veselo poslužil, so mu sina iz nerodovitne in že priletne Sare napovedali. Kmaló se trije nebeški gosti vzdignejo in gredó prot Sodomi in Gomori. Abraham jih sprejme. Ko se pregrešnima mestama bližajo, reče vikši: *Vpitje iz Sodome in Gomore čedalje se množi, in nju pregreha je grozovitno velika. Jaz bom doli stopil in pogledal, ali je njih djanje tako hudobno, kakor je vpitje do mene prišlo.* Abraham pa se na to pred Gospoda vstopi in mu reče: *Ali misliš pravičniga z krivičnimi vred končati?* In ga prosi, da bi mestu prizanesel, če se petdeset pravičnih ondi najde. Gospod je obljubil rekoč: *Ako v celim Sodomskim mestu petdeset pravičnih najdem, hočem zavoljo tih celimu kraju zanesti.* Abraham je naprej zaprosil — za štirideset, in Gospod je obljubil zavoljo štiridesetih pravičnih prizanesti. Abraham zaprosi — za trideset, in bo tudi vslišan. Nadalje zaprosi — za dvajset, in bo tudi vslišan. Abraham zadnič zaprosi — za deset in Gospod mu odgovori: *zavoljo desetih pravičnih jih ne bom pokončal.* Pa tudi deset pravičnih v Sodomi in Gomori in v dveh bližnih mestih ni bilo, in vsi grešniki so bili ondi končani razun pravičniga Lota z njegovo brumno družino. I. Moz. buk. pogl. 18—19.

Da Gospod Bog grešniku zavoljo pravičnih prizanaša, nas čini Jezus zagotovi. Ko je on nekđaj svojim učencam razdjanje Jeruzalemskiga mesta napovedal in velike stiske Jeruzalemičanam naznanil, je besedo izustil: *„In ko bi ne bili prikrajšani ti dnevi, bi ne bil otet noben človek; toda zavoljo izvoljenih bodo pokrajšani ti dnevi.“* Mat. 24, 22. Ti izvoljeni pa so bili kristjani. Zavoljo tih prijatelov božjih je previdnost božja reči tako napeljala, da rimski vojšaki,

kteri so napovedane stiske Jeruzalemičanam delali, so za nekoliko časa od mestne oblege odstopili. Kristjani so se pri tej priložnosti rešili. Tudi Judje bi bili lahko vbežžali, pa le malo se jih je te priložnosti poslužilo.

Glej grešnik, komu se imaš zahvaliti, da ti Bog prizanaša. Molitev pravičnih božjo šibo, ktera ti nad glavo že tiči, nazaj derži, da te ni še zadela in končala. Grešniki unih mest so bili pokončani, ker ni bilo med njimi deset pravičnih; Jeruzalemičanam je bila zavoljo izvoljenih rešitev ponujena, pa le za kratek čas. Tresi se grešnik! Ti scer še niši končan, rešitev ti stoji še na ponudbo; pa če ti dragi čas zamudiš, se tebi ne bo nič bolji godilo, kot Sodomičanam in oslepljenim Jeruzalemičanam.

Sim rekel dalje, da Bog grešnika na svetu terpi, naj bi mu tukej poplačal, kar je dobriga storil. — In res, ni ga človeka na svetu, bodisi še tako hudoben, da bi ne bil kakih natornih dobrih del storil. Pravični Bog pa noče nobenemu nič dolžen ostati. Grešniku dobre dela z nebesami že plačati ne more, ker človek v grešnim stanu nebesa služiti ni v stanu; zatorej pa on grešnika na svetu terpi, in z posvetnimi dobrotami mu plačuje njegove zaslužke. Tako vidimo ljudi, kteri za Boga in njegove zapovedi nič ne marajo, biti srečne v svojih vsakdanjih opravilih; druge vidimo visoko starost doseči, ako ravno se njih malopridnosti od ust do ust razlegajo; tretje vidimo posvetno veselje vživati, ako ravno zemljo peštati niso vredni. Bodimo prepričani, da vse to je plačilo za njih nekdanje dela, kakor je Jezus od unih hinavskih farizejev, kteri so se žalostni delali, in obraze gerdi, kadar so se postili, rekel, da oni svoje plačila že tukej prijemljejo, ker jih ljudje častijo. Mat. 6, 16.

Premisli dobro to resnico, nesrečni grešnik, ki se že leta in leta po hudobijah valjaš, in si morebiti po grehu v taki stan prišel, da se ti dobro godi; ja ti, ki se čudiš in praviš: ne vem, kako da sim tako srečen, vse mi gre po volji; — spomni se na večnost in vedi, da vse tvoje plačilo že

tukaj vžiješ, tamkaj pa te čaka večna poguba. Po smerti bo tebi gorjé. — Ti pa bogaboječi kristjan, ki se greha dolžniga ne veš, pa vender pod težkim preganjanjem in stiskami zdihuješ, vtolaži se, obilno plačilo ti je na unim svetu prihranjeno.

Tako tedaj smo slišali, zakaj Bog grešnike na svetu terpi, namreč: 1. da bi se spokorili in poboljšali; 2. da bi se po njih pravični v dobrim vadili in vterdovali; 3. zavaljo pravičnih, in naj bi jim Bog tukaj plačal, kar so dobriga storili.

Predragi kristjanje! Zaveržena vstvar je en grešnik! on je sovražnik vstvarnika, rešenika in posvetovavca, je sramota keršanskiga navka, je gnusoba angeljov in cele družbe nebeške, je sužnik peklenkiga satana, Bog ga scer na svetu terpi, kakor ljujka med pšenico na njivi raste; pa ste slišali iz svetiga evangelja, da o času žetve Gospod ženjičam poreče: „*poberite pervic ljujko in jo povežite v snopke, da se sožgê*“ Tako bo tisti dan, ko bo prišel sodit žive in mertve, sodnik svojim angeljam rekel: Spravite grešnike vkupej, odločite jih na levico, da bodo v večni ogenj verženi, kjer bo jok in škripanje z zobmi.

Preserčni bratje! se bojim, ko bi tisti strašni dan zdaj nas zadel, da bi jih veliko zmed nas na levico odločenih bilo, zakaj greha je med nami neštevilno dovolj. Oh tedaj, moji prijateli, ker poznamo naše šebkosti in grešne rane, ker vemo kaj nas čaka v neograjeni večnosti, ne odlašajmo našiga poboljšanja od dne do dne, ne mudimo se k Gospodu nazaj se spreobertiti, dokler nas milostljivo čaka in kliče. Dans je še nam vsmiljenje na ponudbo, jutre morebiti ga ne bo več. Obernimo se z kesanim sercam in z objokanimi očmi k Bogu, našimu nebeškimu Očetu, prosimo ga za zamero, in vsim greham se odpovejmo, da tisti dan, kadar poreče svojim angeljam: „*Spravite pšenico v mojo žitnico*“, bomo spokorniki na desnico odločeni, in za Jezusam šli v večne vesele nebesa. Amen.

ŠESTA NEDELA PO RAZGLAŠENJI GOSPODOVIM.

Evangelji: Od ženofoviga zerna in od kvasa. **Matevž XIII.**
31 — 35.

KAJ POMENI PERVA EVANGELJSKA PRILIKA.

Lepa je bila prilika od pšenice in ljulke, kakor smo jo pretečeno nedelo slišali, iz ktere smo se učili, da neskončno vsmiljeni Gospod Bog po svojih nezapopadljivih sklepih pravične in grešnike na tim svetu vkupej živeti pusti; pa nič menj lepi ste tudi današnji dve priliki od ženofoviga zerna in od kvasa, kakor smo nju zdaj v svetim evangelju brali, kateri tudi imenitne resnice zapopadete; — one pomnite rastenje svete Jezusove cerkve in razširjenje izveličanske vere.

Mili Jezus je bil ti dve priliki ravno tisti čas in o tisti priložnosti, kot uno od pšenice in ljulke, množicam povedal, in kakor sveti Krizostom misli, iz tegale uzroka: Jezus je bil že popred priliko od semena, kteriga je bil le četerti del v dobro zemljo padel, množicam povedal, in učencam jo tudi razložil, kakor jo bomo v svetim evangelji drugo predpostno nedelo brali, Lukez VIII. 4—5. Učenci — slišati od majhniga števila vernih, — bi se bili lahko prestrašili, in so Jezusa vprašali: koliko tedaj jih bo verovalo in se zveličalo? Da je pa Jezus njihovimu vprašanji nasprot prišel, in njih otožno serce zavoljo majhniga števila vernih vtolažil, zraven tega pa še rastenje svete katolske cerkve ter razširenje svoje izveličanske vere prav zastopno jim pokazal, jim je ti dve priliki od ženofoviga zerna in od kvasa izustil.

Vem dobro, da vsi tih prilik ne zastopijo prav ceniti ne vedó, in praviga nauka iz nju speljati ne razumijo. Ker

je pa po besedah apostelna: „kar koli je pisaniga, v naše podučenje pisano, Rim. 14, 4., mislim, da je moja dolžnost ti priliki vam zastopno razložiti, in pravi nauk vsim v lepo podučenje in sveto zadržanje predpložiti. Ker bi pa jaz predolgo vas mudil, ko bi obedve priliki na enkrat razložiti hotel; tako bom za dans le eno, in scer prvo: *od ženofoviga zerna*, oznanoval, in kratko pa zastopno razložil. Poslušajte.

Ženofovo zerno je podoba Jezusa Kristusa in njegove svete katoliške cerkve.

Nebeško kraljestvo je podobno ženofovimu zernu, ktero je človek vzel in na svojo njivo usejal. Ktero je sicer nar manjši zmed vsih semen; kadar pa sraste, je veči, kakor vse zeliša, in je drevo, tako da ptice spod neba pridejo in prebivajo na njegovih vejah. Tako govori sveti evangelj.

Slehern med nami vé, da *nebeško kraljestvo* pomeni — na tim svetu izveličanski nauk in na unim svetu večno življenje v veselih nebesih, kamor pa druga pet ne pelja razun poti skoz Jezusovo cerkev, v kateri svete resnice stopinje verstijo, lepe čednosti lestovice izdeljujejo, dobre dela dušo spremljejo in sveta vera do nebeških vrat s lučjo sveti. Tako *nebeško kraljestvo* je podobno *ženofovimu zernu*, iz kteriga veliko drevo izraste, da ptice spod neba pridejo in na njegovih vejah prebivajo.

1. To ženofovo zerno je — sam Jezus Kristus, naš učenik in rešenik.

Ženofovo zerno je nar manjši zmed vsih semen. Tudi Jezus je bil na svetu zmed vsih ljudi nar ponižnej in od vsih zaničevan. Le poglejmo. — Rojen je bil v betlehemskim hlevu; njegova prva postelja so bile jasli; povit v slabe plenice, je mraza se tresel. Kmalu od hudobniga Herodeža preganjan je moral domače dežele zapustiti in v ptuje kraje vbejžati si življenje ohranit; kot nepoznan ptujic se je po unajnim Egiptu klatil in pri neprijaznih ljudeh živeža iskal.

Kadar se je smel na Izraelsko vrniti, si je do tridesetiga leta v velikim vbožtvi z rokodelam v Nacaretu svoj vsakdanji kruh služil, je bil — on — sin božji — svojim človeškim starišam pokoren, in je svetu nepoznan ponižno živel. — Trideseto leto svoje starosti nastopivši je Jezus očitno od nebeškiga Očeta za svojiga ljubiga sina oklican, in komej to leto dokončaje začne Jezus na povelje božje vse ljudi Boga prav poznati učiti, se spričuje z čudeži za poslaniga Mesijeta; pa že se množijo sovražniki resnice, ga preganjajo in zaničujejo. Mogočni Judje se njegovimu učilu posmehujejo, hinavski farizeji ga raznašajo za požrešnika, in za prijatla očitnih grešnikov, samopašni fari ga tožijo šuntarja ljudstva, zaničevavca Mojzesovih postav in preklinovavca Boga. Na to bo Jezus kot nar veči hūdodelnik od divjih judovskih beričov in ajdovskih soldatov vjet, nevsmiljeno vklenjen, in pred sodnike postavljen. Kot divjo zver ga vlečijo v tesnih verigah po Jeruzalemu od eniga do družiga sodniga stola. Kajfov hlapec ga po glavi bije, Herodež ga kot nespametneža v belo oblačilo obleče, Pilat ga ukaže nevsmiljeno bičati, in ga vsega razmesarjeniga ljudstvu predpostavi, pa slepo ljudstvo ga nar večimu razbojniku Barabu zadpostavi. Terdovratni žolnirji ternovo krono spletó in na glavo mu jo pritisnejo, da se možgani zmotijo, potim pa se mu priklanjajo in zaničavno ga pozdravljajo, rekoč: *Bodi pozdravljen, kralj!* — Ne še zadosti. Pilat čez njega smertno sodbo izusti, in kar na enkrat mu beriči križ na ramo naložijo, ga vlečejo na Kalvarski hrib, in vred dveh hudobnih razbojnikov, kot nar večiga razbojnika, ga na sramotnim križu vmoré. — Glejte, ali ni Jezus zmed vsih ljudi na svetu nar manjši, nar ponižnej, in od vsih zaničevan? On je podoben ženofovimu zernu, ki je nar manjši zmed vsih semen.

Kakor je neki človek ženofovo zerno vzel in ga na svojo njivo usejal, iz kteriga je kmalo zrastlo veliko drevo, da ptice spod neba pridejo in prebivajo na njegovih vejah; tako je snel Jožef Arimatejec truplo zaničevaniga Jezusa iz

križa, ga je vsejal v nov v skalo izsekan grob, kjer ni še nobeden pokopan bil; pa smert premagljivši je Jezus tretji dan iz groba častito vstal vsim narodom v zaup, svetnikom v srečo, in angeljem v veselje. Tisti zaničevani Jezus, kateri je bil Judam v pohujšanje in ajdam neumnež, je zrastel v veliko drevo, katero svoje veje po celim svetu rasteguje, da milionov ljudi pridejo in na vejah Jezusoviga križa prebivajo.

Sem poglejte na ti križ kristjani! Pred Jezusovo s ternjem kronano glavo cesarji, in kralji in knezi in vojvodi zlate krone doli položijo, ako ravno njih beseda od jutra do večera sveta velja in čez smert in življenje jezer ljudi razsodi, oni pred Jezusa pokleknejo in ga za svojiga Gospoda spoznajo; papež, nadškofje in vsi duhovniki se pred tim Jezusam na tla veržejo in pod njegovo glavo prebivajo; glejte, pod Jezusove na križu raspete roke hitijo žlahtniki in bogatini sveta, se odpovedo prevzetnosti, pozabijo na vse svoje pozemljiške zaklade, spoznajo reveže, ki na beraški palici po svetu lazijo, za svoje brate in v keršanski ljubezni ž njimi vred na Jezusove persi sloné; glejte pred Jezusovimi nogami se grešniki sveta vkupej kličejo, in kakor se popred posvetniga veselja niso mogli nasititi in kratkočasnih sladnosti napiti, tako se zdaj pri Jezusovih nogah nikoli zadosti najokati ne morejo in z solzami grehov oprati, oni delajo obljube poboljšanja in pri Jezusovih nogah prebivajo; glejte na Jezusovo prebodeno serce gledajo sovražniki, pozabijo vse razžaljenje nasprotnikov, stergajo iz svojih pers vso jezo, nevošljivost in togoto, si podajo eden drugimu prijazno roko, se objamejo in kušnejo, kažejo eden drugimu v miru in bratovski edinosti Jezusove rane in pod tim ljubeznivim sercam prebivajo. — Ja resnično, rečem z svetim Ambrožam: „Ženofovo zerno je Jezus, kateri je terpel, in kateriga je Jožef Arimatejec vzel in ga na njivo ali vert vsejal; drevo je postal, kadar je iz groba vstal.

Preserčni prijatelji! tudi mi sedimo pod Jezusovim križam in prebivamo na vejah Jezusoviga drevesa. Učimo se od Jezusa ponižni biti, kakor je bil on; učimo se od njega zaničevanje tega sveta poterpeti in vse terplenje voljno prenesti; spoznajmo svojo malopridnost pred Bogam, in imejmo se za nar manjši stvari, da bomo visoko do nebes zrastli. Saj vemo dobro Jezusove besede: „*Vsak, kateri se ponižuje bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan.*“ Luk: 14, 11. Vsa naša vrednost pred Bogam je naša ljubezen do Boga, tako da bolj ko Boga ljubimo, več smo vredni; menj ko ga ljubimo, menj smo vredni; če ga pa ne ljubimo, nismo nič vredni, pravi sveti Bernard. In kako bi mi Boga ne ljubili? „*saj je Bog ti svet (nas) tako ljubil, da je dal svojiga edino-rojeniga Sina, da kdorkoli vanj veruje, se ne bo pogubil, temuč ima večno življenje.*“ Jan. 3, 16. Srečne so tiste čiste in ljubeznigoreče duše, ktere se kot ptice spod neba nad zemljo povzdignejo in na veje božjiga drevesa vsedejo, v Jezusove rane in v njegovo presveto serce se skrijejo; vsega terpljenja proste, in brez strahu pred nenasitnimi željami, vživajo one popolnoma ljubezen svojiga zveličarja, sedijo v senci njegove vsegamogočne roke, se veselijo vedniga miru, se gostijo pri nar slajših jedih, in so zagotovljene večno srečniga življenja! Take sreče se zamoremo tudi mi vdeležiti po Jezusu Kristusu, našim učeniku in rešeniku. —

2. Ženofovo zerno je sveta katolška cerkev.

Ženefovo zerno je nar manjši zmed vsih semen, pa če se ga na njivo useje, zraste v veliko drevo, da ptice spod neba pridejo, in na njegovih vejah prebivajo. — Taka se je tudi z Jezusovo sveto katolško cerkvo godila. Poglejmo!

Ko je mili Jezus po svojim dokončanim tridesetim letu svoje starosti učiti začel, in v Kani Galilejski z pervim čudežam svoje veličastvo razodel, je ga le pet učencov: Peter, Andrej, Janez evangeljist, Filip in Jernej (Natanael) nasledvalo. Tih petero z Marijo vred so storili Jezusovo

cerkev. — Drugo leto svojiga očitniga učilstva, ali pa 32. leto svoje starosti si je izbral dvanajst aposteljnov. Ti priprosti ribči so bili Jezusova cerkev; pa tudi med timi je bil še Judež Iškarjot mertev ud majhne Jezusove cerkvice. — Tim enajsterim ukaže Jezus — pri svojim vnebohodu na oljski gori — svoj sveti evangelj po celim svetu nesti in ga vsim ljudem oznaniti, rekoč: „*Pojdite po vsim svetu, in oznanujte evangelj vsi stvari.*“ Mark. 16, 15. Pa kako bodo ti možje izročilo spolnili, ker so tako plašniga serca, da kadar je bil Jezus v vertu Gezemani vjet, so vsi pobežjali ter se poskrili; ja clo Peter, kateri se je od družih bolj serčniga hvalil in pri zadni večerji se tudi zarotil, da, ako bi mu bilo z Jezusam umreti, ga ne bo zapustil, ga je iz strahu pred neko deklo trikrat poredama zatajil! Ali ti možje, kateri so po vnebohodu Jezusovim žalostni doli v Jeruzalem šli, in iz strahu pred Judmi se v neki hram skrivaj zaperli, da si ne upajo glave na dan pokazati, bodo križaniga Jezusa, kateri je kot razbojnik sramotno smert storil, po svetu oznаноvali? ali ti priprosti ribči bodo Jude prepričali, da so obljubljeniga Mesijata hudobno umorili? ali bodo oni modre Gerke in požrešne Rimljane pregovorili, da Jezus, kteriga je njegov narod križal, je resnično edino-rojeni sin ediniga Boga, je pravi Bog, ali jih bodo napravili, da bodo neznabogi iz ljubezni do tega križaniga Jezusa svojim malikam, ki so jim vse meseno poželjenje dovolili, slovo dali, njih oltare poderli, in Jezusov sveti križ na oltar postavili, sami sebe zatajili, svoje divje strasti zaterli, vsi požrešnosti se odrekli, ajdovskiga človeka slekli in kristjanskiga oblekli, težek križ na ramo zadeli in za Jezusam hodili? Kdo jih bo poslušal? kdo jim bo veroval? kdo jih nasledoval? kdo v njih družbo stopil, in Jezusovo cerkev pomnožil? — In vender se je vse to zgodilo. Zastonj so se sovražniki zoperstavili, zastonj so rimski silniki na tavženté in tavžente kristjanov morili; sveta kerv mučencov je bila seme, iz kteriga je obilno krist-

janov zrastle. Čudno je to v naših očih! Iz majhniga zerna je Jezusova cerkev zrastle, in tukej je perst božji.

Terpela je scer Jezusova cerkev v prvih časih skoz tristo let strašno preganjanje. Solze se morajo po lici vdreti, kadar v cerkvenih prigodbah beremo, kako da so se v celim obširu tiste Jezusove besede spolnovale, ktere je bil učen-
cam rekel: „*Jaz vas pošlem ovčice med volke*“; iskali so priseženi preganjavci Kristusa bogoslužne duše po mestih, terjih in vaseh; lovili so pravoverne po pušavah in samotnih gojzdih kot divje zveri; petegvali so proč od altarjev praviga Boga duhovne, in pred podobe malikov so jih vlekli, da bi mertvim rečem v čast kadilo sožgali, in strašno so jih pomorili, ker so se taki neumnosti protistavili; pa čast in hvala Bogu, neskončno modrimu, ki vse prav oberne! pri nar hujim preganjanju se je število kristjanov množilo, in Jezusova cerkev je tako rastle, da je modri Tertuljan smel cesarjam reči: „*Po vaših dvorih, po vaših vojskinih trumah, po vaših svetvavnicah, in sodnicah je vse polno kristjanov; in ko bi vse kristjane pregnali, bi bili vaši kraljevi sedeži brez podpore, vaše kraljestvo brez podložnih, vaše mesta brez mestničanov in vaše deželet brez prebivavcov.*“ — Tako je iz majhniga semena sveta katolška cerkev zrastle. Čudno je to v naših očeh, tu je perst božji!

Nabuhodonzar, kralj Babilonski, je nekdej imel prav čudno sanje, ktero ga je bilo močno vstrašilo, pa pozabil ga je bil pred dnevam. Kakor hitro beli dan napoči, skliče vkupej vse modre, in od njih terja, naj bi prvič vganili, kaj se mu je sanjalo, po tim pa mu sanje razložili. Vsi modri se nad tim zavzamejo in kralja zagotovijo, da ga ni človeka na svetu, kteri bi mu sanje vganil, če ga pa njim bo povedal, razložiti mu ga hočejo. Kralj na to ne porajta, tim več razjezen z smertjo modrim zažuga. To zvé Daniel, prerok Gospodov, se priporoči svojimu vsevednimu Bogu, stopi pred kralja, in mu začne sanje praviti, rekoč: „Kralj, ti si v sanjih vidil podobo (štatuo). Ta podoba je bila velika in

strašna. Glava te podobe je bila iz nar boljšiga zlata, persi in roke iz srebra, trebuh pa in stegna iz bron, in pišali železne; en delj stopalov je bil iz železa, en delj pa iz jila. To si vidil, kar kamen se je od gore sim odtergal, in je podobo na njene železne in jilnate noge vdaril in tiste razdrobil. Takrat se je tudi železo, jilo, bron, srebro in zlato razdrobilo in razmetano bilo kot pleve na gumni po leti, ktere je veter raznesel, in ni bilo nikjer najdit; kamen pa, kteri je podobo vdaril, je velika gora postal, in vso zemljo napolnil.“ Tako sanje. Dan. 2.

Ti kamen pripodobi sveto Jezusovo cerkev. Na gori Kalvarii, na kteri je Jezus svojo kerv prelil, se je kamen odtergal, je vdaril na jilnate, železne, bronate, sreberne in zlate podobe ajdovskih malikov, jih je razdrobil in razmetal, in je postal velika gora, ktera se je po celi zemlji razširila. K tej gori se morajo vsi približati, kteri se želijo zveličati; v hladno senco veliciga drevesa, ktero na tej gori raste, morajo vsi perbežati, ki hočejo imeti delež v nebeškim kraljstvu, in vedno zrelega sadu — keršanskiga nauka — jesti; iz sedem vrelcov, kterim se pravi sedem zakramentov, kteri na tej gori zvirajo, mora slehern žive vode zajeti, ki hoče gnado božjo imeti in pravico na nebeško dedinstvo.

Kakor je kamen velika gora postal, kakor je iz majhniga ženofoviga zerna veliko drevo zrastlo; tako je Jezusova cerkev iz majhniga začetka po celim svetu se razširila. Zdaj ona vse tiste ljudi, kteri imajo Boga za očeta, kot skerbna mati pod svoje krilo milo krije; zdaj v naročju te matere imenitniki sveto evangeljsko ponižnost čez vse cenijo, gerški in rimljanski modrijani so pri tej materi pravo modrost najdli, in se resnice naučili, ktera bolj tolaži, kot vse druge vednosti. Grešniki pri tej materi milost išejo, in ona jim več veselja daja, kakor ga jim je celi svet dati zamogel.

Tako tedaj je res, da ženofovo žerno je 1. podoba Jezusa Kristusa, našiga učenika; da je 2. podoba svete katolške cerkve.

Predragi kristjani! Kakor pitce spod neba pridejo in na vejah drevesa, ki iz ženofoviga majhniga zerna zraste, prebivajo, tako smo tudi mi po zakramentu svetiga kersta v naročje svete katolške cerkve prebivat prišli, smo stopili na veliko goro Sion, smo se vsedli pod veliko drevo svetiga križa, slonimo na Jezusove persi in iz njegovih presvetih ran izveličanje zavživamo, — mi smo nasledniki Jezusovi in udje katolške cerkve. Trikrat hvala večnimu Bogu, da je se v svoji milosti na nas ozerl, in nas pod perute edine izveličanske cerkve blagovoljno zbral! Blagor nam! mi smo v Noetovi barki, in zamoremo občnemu potopu oditi.

Mi smo vsi rimski katolčani, in se zamoremo po ravni poti zveličati. Ali se pa bomo zveličali, zdaj to pri nas leži. Bog je nas zamogel brez nas vstvariti, je nas tudi brez našiga zasluženja v pravo cerkev poklical, pa nas ne bo brez nas zveličal. Vas spomnim nesrečniga Iškarjota: On je bil med dvanajsterimi aposteljni, pa večno se je pogubil.

Moji keršanski bratje! bodimo pokorni sveti katolški cerkvi, zvesto deržimo njene zapovedi. Ona je naša mati, in ima od Boga oblast zapovedi nam dajati. — Spoštovajmo spodobno sveto cerkev. Ona je nevesta Jezusova; če pa hočemo ženinu Jezusu dopasti, moramo njegovo nevesto spoštovati. — Ljubimo sveto cerkev. Ona nas ljubi preserčno, nam vedno lomi kruh večniga življenja, nas budi k bogaboječnosti, in pot v zveličanje nam kaže. Ja mi rečemo s svetim Pacjanam: „Ime je nam: kristjan, primek pa: katolčan“; mi hočemo zvesti otroci svete rimske katolške cerkve živeti, in terdno zaupamo v tej cerkvi se zveličati. Amen.

PERVA PREDPOSTNA NEDELA.

Evangelij: Od delavcov v vinogradu. Matevž XX. 1—16.

OD DVOJNIGA OPRAVILA SE ZVELIČATI.

Evangeljsko priliko, ktero nam sveta cerkev današnje nedelo brati veli, je mili Jezus v začetku 34. leta svoje starosti, mesec pred svojo bitko smertjo, pri sledni priložnosti izustil: Ko je tičas Peter k Jezusu stopil in mu rekel: „*Glej, mi smo vse zapustili, in smo za tebo šli, kaj bomo tedaj za to imeli?*“ Jezus učencam obljubi, da bodo v njegovi časti na dvanajstih stolih sedeli in sodili dvanajst izraelskih rodov, in vsim svojim naslednikom obeta večno življenje; kmalo pa še pristavi besede: „*Njih veliko, kateri so prvi, bodo posledni, in posledni bodo prvi.*“ S tim je on hotel svojim učencam in vsim zvestim naslednikom povedati, da, akoravno bodo pred malo obrajtani, bodo pa pred božjim obličjam visoko čislani. To še bolj jasno dokazati jim priliko od delavcov v vinogradu izusti, kakor smo jo v svetim evangelju brali.

Sveti Gregor, cerkveni učenik, nam to priliki takole razloži, da pod delavci, ktere je hišni gospodar zjutrej, ob tretji, šesti in deveti uri v vinograd klical, on zastopi izraelsko ljudstvo, ktero je vsmiljeni Gospod Bog po svetih očakih, prerokih in pismoučenih v starim zakonu vedno v svojo službo vabil; pod delavci okoli enajste ure najetimi pa zastopi ljudi iz vsih rodov svetá, ktere je sam Sin božji, Jezus Kristus, za njim pa so aposteljni k pravi veri klicali, in jih še zdaj božji namestniki v edino izveličansko cerkev vabijo. Nebeški Bog vsim, kateri mili glas božjih učenikov slušajo, k pravi katolški cerkvi prestopijo in vinogradu Gospodovim pridno delajo na dušnim zveličanji, obljubi večno plačilo, in ne gledaje na čas njih spreobrnjenja, ampak le

na stanovitnost njih poboljšaniga življenja in na marljivost in gorečnost njih duhovniga opravila, hoče on vse svoje služabnike povišati, da, če so tudi tukej na zemlji *posledni in pred svetam zaničevani*, bodo v nebeškim kraljestvu *pervi in vsi v veliki časti*.

Če pa presodimo, da celo življenje človeka na tim svetu je le en dan; in če ti dan našiga življenja čvetero zdelimo, kakor so Judje vsaki dan leta v štiri dele zdelili, (kterim so rekli: *perva ura od 6. zjutraj — 9; tretja ura — od 9. — 12.; šesta ura — od poldne — 3. po poldne; deveta ura — 3 — 6.*;) tako lahko celo evangeljsko priliko na naše življenje obrnemo. Vinograd Gopodov je naša duša, — Oče nebeški nas kliče prvo uro našiga življenja, to je: v našim detinstvu, po zakramentu svetiga kersta v svojo službo. Pa mi smo bli nezvesti delavci, smo dušno nedolžnost zapravili. — Oče nebeški nas kliče tretjo uro našiga življenja, to je: v naši mladosti, za dušno zveličanje skerbeti. Pa od sladnost sveta preslepljeni ga redki vbogajo. — Oče nebeški nas kliče šesto uro življenja, to je: v našim moževstvu, zveličanje naše duše opravljati. Pa v posvetne skerbi zakopan ga malokdo vboga. — Oče nebeški nas kliče deveto uro našiga življenja, to je: v starosti na večnost misliti. Pa dosti jih tudi v tem času na tergi pregrešniga sveta zaostaja, in poboljšanje še odlaša. — Usmiljeni Bog pa noče smerti grešnika, zatorej on človeka kliče še ob enajsti uri njegoviga življenja, to je: kratko pred smertjo morebiti na smertni postelji, in mu obljubi primerno plačilo, ako si bo prizadeval storiti, kar mu bo mogoče. Blagor mu, kdor vboga!

✦ Moji kristjani! s veseljem rečem, da po današnji evangeljski priliki je nam vsim hišni gospodar rekel: „*Pojdite tudi vi v moj vinograd.*“ Mi vsi smo poklicani. Ali bomo pa tudi vsi izvoljeni? To zdaj pri nas leži. Vsim nam je mogoče se zveličati. Kaj pa imamo storiti, ako se hočemo zveličati? Meni se zdi, da dvojno opravilo v vinogradu

Gospodovim je nam naloženo, in *od tega dvojniga opravila* bom vam govoril. Poslušajte.

Kdor današnji sveti evangelj pazno prebere, in Jezusove besede dobro premisli, njemu veselje in strah serce presuneta; veselje, ker se vidi med poklicanimi delavci v vinogradu, strah pa, ker ne vé, ali bo tudi med izvoljenimi. To veselje nas vpelja lepo se milimu Bogu zahvaliti, da je brez vsiga našiga zaslužka v naročju svoje svete vere in v krilu svoje katolške cerkve nam dal rojenim biti, in da vsako uro našiga življenja pò svojih namestnikih nas budi za dušno zveličanje skerbeti in vinograd gospodov v našim sercu — posvečujočo gnado božjo — pridno obdelovati. Ti strah pa nas kroti in pred razujzdanostjo zavarje, ker nam vedno vpije: *veliko je poklicanih, malo pa izvoljenih*, in nas naganja zmerej bolj skerbno vse naše djanja in nehanja pregledovati, ter nam veli *delo izveličanja s straham in trepetanjem opravljati*.

Da bi se pa mi gnade, po kateri je mili Bog nas med praverne poklical, vredni skazali, in delež med izvoljenimi imeli, je:

— 1. naše pervo opravilo *vsega greha skerbno se varovati*.

Od vsega hudiga nar hujši je greh, greh je edino hudo na svetu. Greh je zaničevanje Boga v djanju, torej strašna malopridnost. Kadar človek greh stori, zanemara božjo presveto voljo, in svojim željam vsluži, se odterga od Boga, mu, tako rekoč herbet oberne in za stvarmi dirja. Taki človek pač res ni delavec v gospodovim vinogradu. — Greh nas odpelje od visociga namena našiga vstvarjenja. Oče nebeški je nas za se vstvaril in na to zemljo samo postavil, da bi se tukej poskušili za večno zveličanje, da bi vinograd gospodov pridno obdelovali in na večer našiga pozemliškiga življenja nebeško plačilo prijeli; pa greh nas vedno zaderžuje v našim zveličanji in zmerej bolj nas od Boga loči. — Glejte perve stariše! srečna sta bila, dokler nista bila

greha storila. Sam Bog se je njima razodeval, in vsak dan se je za nju v prijetnim raju novo veselje rodilo, ona sta obdelovala vinograd gospodov in v prijaznosti stvarnika sta vedno rasla. Ali, jojmene! kako se je vse to spremenilo, kadar sta od lažnive kače zapeljana prepovedani sad vgriznila in greh storila. Pri tej priči sta morala lepi raj zapustiti, spred božjih oči se pobrati, *in sta umerla*. Ona sta vmerla *na duši*, to je: sta ljubezen in prijaznost in gnado božjo zgubila. Ta dušna smert je bila žalostnejši od telesne smerti, ktera ju je le bolj poznej zadela, zakaj ta smert nju je od Boga ločila.

Vidite, moji kristjani! kako strašna hudoba je greh, on je peklenski porod, zakaj le po satanu je prišel greh na ti svet, on je tolovaj naše duše, ktero na poti v nebesko domovino božje ljubezni in gnade obropa, in sovražno jo vsmerti. — Dobro je sveti Edmund škof hudobo greha poznal; zato je on večkrat rekel, da raji na gromadi živ zgori, kot v smerten greh dovoli; in sveti Anzelm je terdil, da, ko bi on na eni strani hudobo greha, na drugi pa terplenje pekla vidil, bi raji v peklenske terplenje skočil kot z greham se omadežval. Berem od svete Benefride, da, ko jo je bil nekdanj nečisten mladenč Jodok, sin kralja Alana, v nje izbici zalezal, je skoz okno vun skočila in kot vstrašena gerlica v bližno cerkvo bejžala. Razjezan Jodok jo kot divji orel lovi, in pred oltarjem jo z mečem prebode; pa kmalo mu je bilo maševanje varha nedolžnosti za petami; Jodok od božjiga žlaka vdarjen mertev na tla pade, divica pa čudopolno spet oživi. — Jaz bi zamogel tukej še jezer takih izgledov naštet, iz kterih bi se mi prepričali, kako so zvesti božji služabniki greh čertili, se ga varvali, in raji življenje dali, kakor Boga razžalili; pa mislim, da gerdobo in malopridnost greha s tim že dosto naznanim, da s svetim Pavlam rečem: „*skoz greh je smert na leti svet prišla*“, Rom. 5, 12. in scer dušna in pa telesna smert; mislim, da hudobo greha vam že dosto pokažem, če vas opomnim, da

zavoljo greha je pravični Bog ob času Noeta ves svet z groznim potopam pokončal; če vas zagotovim, da, kakor je nebeški stvarnik grešne angelje spred svojih oči na večne čase v peklensko jamo vergel; tako tudi grešnemu človeku svojo prijaznost in ljubezen odtegne, da on v vinogradu tega življenja, dokler v grehu leži, si nebes služiti ne zamore in če se on po zasluženji Jezusa Kristusa greha ne oprosti, enaki osodi s peklenskim satanam v gerlo leti. Strašna resnica, ktera bi mogla človeka napolniti s strahom in trepetanjem!

Pa povejte mi, dragi poslušavci! kje najdem med kristjani še duše, ktere to resnico živo občutijo in greha se varjejo? Žalostna prikazen! Vidim skorej po celim svetu černo meglo prekletiga greha se vlačiti; vidim današnje ljudi v grehu plavati kot riba v vodi; vidim kristjane zemljo peštati (teptati), kteri od perve mladosti do zadnje ure na smertni postelji niso nikoli brez smertniga greha. — O sveta modrost! po kateri so se svetniki greha varovati vedeli, kako je to, da te današnji kristjani ne poznajo? Oni te ne posnajo zato, ker v posvetno sladnost zakopani, in od grešne pohotnosti omagani, svojih oči na kviško povzdigniti ne vedo, in se prepričati nočejo, da ti svet ni njih stanovanje, — oni so pozabili na Boga, smert, sodbo, pekel in nebesa. Moji kristjani! kaj bo, kadar bo na večer našiga življenja gospod vinograda nas poklical plačilo nam dati? Se bojim, da nas vtegne hudo zadeti, ker nas neštevilno grehov cel dan življenja tlači, in vsi teži in pa vročini dneva, to je: vsimu našimu prizadetju za zveličanje nebeško ceno vkra-dejo. — Moji bratje! za terdno vam rečem, da po tej poti se ne bomo zveličali; tedaj moramo slovo dati — ali grehu — ali nebesam. Zberite si, kar je vam ljubši. Kaj ne, da ho-čemo nebesa imeti? — Ja. — In zatorej se vsemu grehu za terdno odpovemo, in zmerej se ga hočemo varvati. To je naše prvo opravilo se zveličati. —

Ako se hočemo zveličati, ni še zadosti le greha se varovati, ampak

2. naše drugo opravilo je: *dobro delati*.

Hišni gospodar je bil po današnjim svetim evangelju delavcov v vinograd poslal, da bi bili pridno delali, in si plačilo služili. Tudi človeka je Bog vstvaril, da bi na svetu njemu služil in zveličanja se vredniga storil. Zveličanje doseči pa ni še zadosti, da se človek le greha varje, ampak on mora tudi dobro delati, po vелеvanji keršanske pravice; *varuj se hudiga in dobro delaj*. Ko bi se človek le greha varoval, pa dobri ga ne delal, bi še le napol svojo dolžnost storil in bi plačila ne zaslužil, *on bi bil leni hlapec, kteriga bi Gospod vkažal vreči v zvonajno temo*, njega bi zadele besede, ktere sveti Duh govori: „*ker si pa mlačen, in ne merzel, ne gorek, bom jaz začel tebe iz mojih ust pluvati*“, skriv. raz. 3, 16. Zvesten služabnik božji mora torej eno storiti in družiga ne opustiti.

Pa ktere so tiste dobre dela, ki smo jih dolžni v vinogradu gospodovim opravljati? Jaz tukej nar imenitniši dobre dela naštejem, in so: molitev, post in milošina. S timi dobrimi deli moramo mi svoje nekdanje grehe pokoriti, prihodnih se varvati in pa zaklade za večno plačilo si spravljati, zakaj „*boljši je molitev s postam in milošino, kakor zaloge zlata spravljati*“, pravi pobožni Tobija.

Naše dolžnosti na svetu so trojne: do Boga, do samiga sebe in do bližniga. Tim dolžnostim, zoper ktere smo se večkrat pregrešili, po naši moči nadomestiti zamoremo le po imenovanih dobrih delih: Bogu, da ga s ponižnim sercam molimo, vedno za odpušanje njemu storjenih krivic goreče prosimo, in za pomoč zvesto se mu priporočimo, s ktero bi se mi vprihodnič zamogli vsih zmot varovati; in Bog vse milosti, kter svoje sonce čez pravične in krivične sijati pusti, in vsakimu obilno modrosti deli, kteri ga zanjo prosi, bo tudi nas vslišal, in ne bo nas v skušnjavo vpeljal, temuč od vsega hudiga nas rešil. Glejte molitev. — Tudi zoper

dolžnosti do samiga sebe smo se zagrešili, ker smo svojimu truplu preveč stregli, dušo pa zanemarali. To ni bilo prav. Mi moramo naš život v sužnost devati in za dušo pred vsim skerbeti. To bomo s postam dognali, zakaj le s postam bomo naš život okrotili, duši ga podvergli in pri Bogu milost dosegli, *kteri po telesnim postu hudobne strasti zaduši, duha povzdigne, krepost deli in veselo plačilo*, kakor sveta cerkev skoz štiridesetdanski post pri sveti maši poje. Glejte post. — Zadnič smo se zagrešili soper našiga bližniga, ker smo ga krivično preganjali. To krivico moramo tudi poravnati, in jo poravnamo takole, da mu na osobi, na dobrim imenu in na premoženji storjeno škodo popravimo. Pa to je silno težko in večkrat nemogoče. Zatorej, kar se ne da pri tem ali unim poravnati, moramo pa sploh skoz bogajimedajanje donesti. „Milošina“, pravi pobožni Tobija, „od smerti reši, ona grehe zbríše, in pomaga najti milost in večno življenje.“ Tob. 12, 9. Sveti Janez Damascenski imenuje milošino nar zvestejiga prijatela, kteri človeka pred sodni stol sprejme in pred večnim sodnikom za-nj govori. Glejte tedaj troje dobrih del, ktere smo dolžni dopernašati v vinogradu gospodovim.

O kako neutrudno so svetniki te dobre dela opravljali! Jaz tukej ne bom pravil, da nekteri so po osem ur na dan molili, in drugi se po stokrat pokrižali; tudi ne bom govoril, da veliko se jih je po štiri in pet dni zaporedama brez vse jedi postilo, ali pa skoz štirideset dni ob samim kruhu in vodi živelo; tudi molčim, da so svetniki večkrat vse svoje premoženje med vboge zdelili, in da nekteri so svojo suktnjo slekli, nagoto bližniga ž njo pokriti; samo opomniti jaz hočem svetiga Antona pušavnika, kteri je nam zapustil ličen izgled z dobrimi deli za dušno zveličanje skerbeti. — Sveti Anton je bil rojen v Egiptu od imenitnih in bogatih starišov. Okoli 19 let star so mu stariši pomerli, in veliko premoženje zapustili. Neki dan stopi v cerkev in sliši brati besede Jezusove: „Ako hočeš popolnoma biti, pro-

daj vse, daj vbogim in hodi za menoj.“ Kakor da bi bile njemu te besede rečene, gré, razdeli svoje premoženje med vboge in se poda v pušavo, da bi se vadil v pokori živeti. Njegova postelja so bile merzle tla, podzglavnik terd kamen, njegov živež kruh in voda, kteriga se je še le po sončnim zahodu poslužil, po dva dni večkrat se ni ote ščal in cele noči je v molitvi prečul. Večkrat so ga skušnjave napadle, pa jih je z molitvijo in s postam premagal. Sveti Anton je povsod slovel in od vsih krajov so ljudi k njemu v pušavo derli; on jih je pa lepo učil in med drugimi jim tole priporočeval: „*Bodimo bogati v dobrih delih, ker tih bomo potrebni po smerti.*“ Obilno pušavnikov ga je posnemvalo, in tudi katolški cesar Konstantin mu je v pušavo prijazno in ponižno pisal, ter sebe in svoje sinove njegovi molitvi priporočil. 105 let star je sveti Anton svoj tek dokončal in z dobrimi deli zaslužen krono nebeško vesel prejel.

Glejte, dragi poslušavci, tako so znali nekdamni ljudje zaklade za nebesa si spravljati, tako so zvesti služabniki božji modro razumeli z dobrimi deli si veselo večnost napravljati, tako so svetniki zavoljo Jezusa cel svet in njegove sleparije zapustili in skerbno Jezusa nasledovali. Oni so bili neutrudni delavci v vinogradu gospodovim. — Kje pa dandanašnji takih skerbnih delavcov najdem? kje najdem med kristjani gorečnosti v dobrim? Moji prijateli, jaz od vas ne terjam, da bi vi vse vaše premoženje med vboge zdelili, svetu popolnoma slovo dali, v pušavo šli, s postam in s molitvijo noč in dan vaše grehe pokorili, ker menda ti ni vaš poklic; pa vender ne zamorem, da bi večje mlačnosti in pregrešne lenobe vam ne očital. Žalosten pogled po keršanskim svetu! Sveta molitev, nar mogočniši pomočnica človeka, in pri Bogu priporočnica, je večji del opušena, — cerkve, hiše molitve, so prazne, — sveti zakramenti ne bodo več vredno počeseni, in po družinah se redko semterje kaki hišen gospodar od domače molitve zmeni.

Od posta nočejo sadajni kristjani nič ali clo malo kaj vediti, oni mislijo, če životu neko jed prikratijo, jim je že ob življenje; tudi na saboto noben več ne porajta, in od kraja se pravoverni ti dan z mesnim mastinijo. Kaj pa hočem od milošine reči? Samo to, da se tudi od bolj premožnih po keršanski ljubezni ne opravlja, in bližnjimu duhovno in telesno milošino storiti zanemara. — Prežalostna dogodba! kam je prišla gorečnost v dobrim, ktera je perve čase keršanstva živela? Kam so tisti neutrudni delavci in oskerbniki dušniga zveličanja prišli? Vstanite iz pokopališ svetniki in svetnice božje! vi prvi kristjani! oglasite se, in povejte današnjim kristjanam, kako ste vi le z dobrimi deli vaše zveličanje dognali, in pregovorite jih vas posnemovati pri njih sedajnim opravilu v vinogradu Gospodovim.

Moji priserčni bratje! Vsi bomo morali pred Kristusovim sodnim stolam se skazati, da vsakteri prejme, kakor je delal ali dobro ali hudo. V kaj bomo takrat našo pravdo operali? — Začnimo vender enkrat modro misliti in dobro delati, dokler je dan; zakaj pride noč, da nam delati ne bo više moč. Jan. 9, 4. „Prizadevajmo si, nas opominva sveti Peter, da mi z dobrimi deli naš poklic in naše zveličanje terdno storimo.“ 2. Pet. 1, 10. Zahvalimo se milimu Bogu, da je nas v svoj vinograd poklical, pa delajmo stanovitno in neutrudno v vinogradu, oskerbljujmo naše zveličanje, da ne bomo le med poklicanimi, ampak tudi med izvoljenimi; zakaj, da brez nas je Bog nas vstvaril, brez našiga zasluženja je nas v svojo izveličansko vero poklical, pa brez nas, brez našiga prizadetja, nas zveličati ne zamore, pravi sveti Avguštin.

Tako tedaj imamo mi kot delavci v gospodovim vinogradu dvojno opravilo, ako se hočemo zveličati, namreč: 1. skerbno greha se varovati; in 2. dobro delati.

Predragi kristjani! „*Veliko jih je poklicanih, malo pa izvoljenih.*“ Strašna, pa resnična beseda! — Se pripove-

duje od Papeža Inocenca IX., da, ko je še kardinal bil, je hodil večkrat nekiga pušavnika obiskat. Pride neki dan, in najde njegovo hišico zaperto; terka na vrata, pa pušavnik se ne oglasi. Misleč, da pušavniku se je kaka nesreča primerila, vkaže vrata s silo odpreti, in najde pušavnika kot mertviga ležati; on ga milo kliče in ga budi. Zdaj se pušavnik iz terdiga spanja zdrami in vzdihne: „Oh kakšne čudne reči sim vidil in strašne prikazni.“ Pa kaj ste vidili, ga vpraša kardinal. In pušavnik odgovori: Jaz sim vidil duše v pekel leteti, kakor na zemljo dež gre. Sim vidil duše bele kot sneg v vice iti; in same tri sim vidil v nebesa se dvigniti, namreč: eniga škofa, eniga meniha in neko vdovo iz Rima. Vse tri je po imenu povedal. Prepričati se te resnice, pošlje kardinal po vsih treh, in poslanci se vernejo, ter kardinalu donesejo, da ravno o tistim času so vse tri osebe umerle. — Glejte tukej veliko poklicanih, pa same tri izvoljene. In če pomislimo, kolikanj je greha po svetu, kako malo pa spokorenja, se ne bomo čudili, če prevedimo, kako redki so, ki si prizadevajo voljo nebeškiga Očeta spolniti, se ne bomo zavzeli, če pogledamo življenje eniga kristjana, od kteriga pravijo, da pravično živi, in prerajtamo njegove pregreške od mladih nog do smertne ure, in če zraven tega še resnico v spomin vzamemo, *da ložej je vedno nedolžnost ohraniti, kot za storjene grehe primerjeno pokoro donesti*, tako pač moramo žalostno zdihniti: *resnično veliko poklicanih, pa malo izvoljenih.*

Moji priserčni bratje, ali pa bomo mi serce zgubili in obupali? Bog nas tega varuj. Mi hočemo stanovitno naše zveličanje opravljati, greha se skerbno varovati in neutrudno dobro delati. Naj velja, kar rado — nebesa morajo naše biti. —

Otroci sveta ravno v sedajnih pustih dnevih tako po zapeljivih veselicah norijo, kot da bi bili ob pamet prišli, in, žalibog, s neštevilnimi grehi si vesti otežijo in pa duše ranijo. Sveta mati katolška cerkev se pa ravno z današnjo

nedelo začne s žalostno obleko odevati, kot da bi veliko norost in razujzdanost svojih nepokornih otrok obžalovati, in za njih grehe se spokoriti hotla. Mi svoje priserčne matere nočemo žaliti, torej dopustimo posvetnim otrokam vse goljufno veselje tega sveta, vso srečo, katero jim ti svet podariti zamore, jim mi zvošimo; pa ž njimi ne zamoremo deržati, ker vemo, da za posvetnim „hajsja“ nastopi večno „gorje.“ Mi hočemo biti odsihdob pokorni otroci svete matere katolske cerkve, zvesti nasledniki Jezusovi, in pridni delavci v vinogradu Gospodovim; tako zaupamo, če ravno bo ti svet nas zaničeval in za poslednje štel, da bomo pa pred Bogam povišani in prvi šteti. Mi hočemo tako živeti, da ne bomo le med poklicanimi, ampak z božjo pomočjo tudi med izvoljenimi. Amen.

DRUGA PREDPOSTNA NEDELA.

Evangelij: Od sejavca in od semena. Lukež VIII. 4 — 15.

ZAKAJ BESEDA BOŽJA PRI DANAŠNJIH KRISTJANIH LE MALO SADA OBREDI?

Naš ljubeznjivi Jezus Kristus je bil iz nebes na ti svet prišel, ves zagrešeni človeški rod rešiti; zato je on povsod po Izraelskim pridigval in svoj zveličavni nauk oznanoval, in vsak človek, bodisi kteriga koli stana, najde v svetim evangelju pravo pot, se zveličati. Pa če sveti evangelj pazno beremo in prilike, katerih se je mili Jezus poslužil, posebej odločimo, z veseljem zapazimo, da skorej vse je on iz opravila kmetiškega stana izbral, kar nam da soditi, da Jezus je bil priserčen prijatelj tega stana, in da med svojimi poslušavci je štel nar več kmetov. Tako je današnja sveta prilika: od sejavca in od semena, katero je bil naš učenik v svojim 32. letu pomlad iz čolniča na Gene-

zarezškim morju množicam, ki so se po bregu okoli krožile in tiho ga poslušale, glasno povedal, prav iz serca kmetiškiga opravila vzeta, in tako zastopno jo je svojim učencam razložil, da le besedico priložiti, pravi sveti Gregor, bi bilo prederzno.

Kakor se je našimu nebeškemu učeniku Jezusu Kristusu pri terdovratnih Judih godilo, da le malo jih je njegove svete nauke sprejelo, in poboljšano živelo; veči del ljudi pa v Jezusa niso verovali, in posebno hinavski Farizeji in prekanjeni pismoučeni so ga sovražili, zaničevali, opravljali in preganjali; kakor se je po Jezusovi smerti njegovim učencam godilo, ktere je bil poslal po celim svetu sveti evangelj vsim stvarjem oznanovat, da so bili zavoljo zveličavniga navka strašno preganjeni in žalostno umorjeni, da pa le redki so njih učilo poslušali, v serce si ga vcepili in življenje po njim obračali; tako se, žalibog, še današnje dni oznanovavcem svetiga evangelja godi, in Jezusova beseda: *učenec ne bo čez učitelja*, se očitno spolnuje; božja beseda, ktero skerbni učeniki goreče pridigajo, in keršanski nauki, ktere oni pri vsaki priložnosti zastopno razkladajo, pri današnjih kristjanih le malo sadu obredijo. Ja clo kmetiškim ljudem, kterim se je morala nekda pred drugimi čast dati, da so z veseljem svete evangelske resnice poslušali, in po tistih živeli, je začelo sveto učilo merzeti, in prava gorečnost v službi božji se pri njih pogrešuje.

Moji prijateli! odkod izhaja ta mlačnost? kaj bo z nami, če bomo v dobrim šli rakovo pot? Kako bomo tisti dan pred občnim sodnikom se opravičili? Vzemimo si k sercu današnjo evangeljsko priliko. — Jaz hočem prav po današnji priliki pokazati: *zakaj beseda božja pri današnjih kristjanih malo sadu obredi*. Poslušajte —

Sejavec, od kteriga je v današnjim svetim evangelju govorenje, je sam Jezus Kristus; *seme* pa je božja beseda. Kakor je Jezus Kristus ob času svojiga popotvanja po Izra-

skim zveličavni nauk povsod pridigal, in seme božje besede v serca vsih poslušavcov sejal, je on po svojim odhodu iz tega sveta svojim apostelnam to seme božje besede slovesno izporočil in po celim svetu ga sejat jih razposlal; kakor so apostelni to očitno izrečeno voljo Jezusovo zvesto spolnili, so tudi oni v Jezusovim imenu svojim naslednikom visoko dolžnost, sveti evangelj vsim ljudem pridigati, goreče priporočili, kakor beremo v pismu svetiga Pavla do Timota, kjer mu priporočuje takole: „*oznanuj besedo, ne jenjaj, bodi si perložno, ali neperložno; posvari, prosi, pokregaj z vsim poterplenjem in ukam.*“ 2. Tim. 4, 2. Vender Jezusov nauk, ako ravno ga božji namestniki skerbno in goreče pridigajo, pri današnjih kristjanih le malo sadu obredi. Pa od kod pride to?

Jezus nam vzroke v današnjim svetim evangelju očitno razloži, ter reče: „*Sejaveč je šel sejat svoje seme; in ko ga je sejal, ga je nekaj padlo poleg pota, in je bilo pohojeno, in ptice neba so ga pozobale.*“ — In priliko razjasni: „*Seme je božja beseda. Kteri so pa poleg pota, so tisti, kteri poslušajo; potlej pride hudič, in vzame besedo iz njih serca, da verujoči niso zveličani.*“ — Po tih besedah so

1. *zapeljivci* tega sveta *pervi vzrok*, da božja beseda pri današnjih kristjanih malo sadu obredi.

Satan je bil od perviga časa sem persežen sovražnik Adamovih otrok, in ves človeški rod prijavnosti božje obropati in v večno pogubljenje ga pogrezniti, so bili njegovi peklenški naklepi. Ko je Jezus veliko delo rešenja opravljal, se mu je satan razserdito zoperstavil, in z vsimi peklenškimi zvijačami ljudi zapeljeval, da bi se ne bili Jezusoviga navka poprijeli. Jezus je človeški rod rešil, satana premagal, in njegovo kraljestvo na svetu razbil. Satanova oblast do rešeniga človeka je vničena. — Pa pri vsem tem hudič še le ne počiva in pokoja si ne da. Kakor rjoveč lev okoli hodi in iše, kteriga bi požerl, on z prekanjenimi zvijačami ljudi zapeljuje, in v svoje mreže lovi. Ker mu je pa

poprejšna moč do človeka po Jezusu Kristusu prikratena, se posluži on hudobnih ljudi, kateri se njemu v službo podpišejo, druge motiti in pogubljeni. Taki hlapci peklenkiga trinoga so zapeljivci, ktere dandanašen po svetu razpošilja. In ravno taki zapeljivci so poglaviten vzrok, da božja beseda pri današnjih kristjanih malo sadu obredi.

Zapeljivci, ti posvetni modrijani, kateri hočejo vse z svojo plitvo pametjo zapopasti, dobro vedo, da jim ni mogoče svojih hudobnih naklepov in živinskih želj brez pripomoči družih dopolniti; tudi jim je dobro znano, da težko jim bo druge v svoje naklepe prigovoriti, če jim popred vere ne vzamejo, zakaj sveta vera je močna bramba zoper hudobno življenje; zato ti brezbožni in brezverni pomagavci satana naj poprej vero družih poderajo in vsim, ktere v svoje živinske želje zapeljujejo, satansko pravijo: Saj ni vse greh, kar farji pravijo. To ni nič, uno ni nič. In to s peklenko modrostjo tako zapeljivo dokazujejo, da veliko nesrečnih kristjanov jim verjame. Tako taki zapeljivci kot pisane ptice neba seme božje besede iz serca lahkovernih kristjanov pozobljejo, da verujoči niso zveličani.

Od tacih zapeljivcov Jezus govori, in se jih skerbno varovati vse opominja, rekoč: „*Varujte se lažnivih prerokov, kateri pridejo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so zgrabljivi volkovi! Po njih sadu jih bote spoznali.*“ Mat. 7, 15. Gorje takim zapeljivcam! ker oni druge ljudi od prave poti Gospodove odvrtačujejo, ker nebeške resnice svetiga evangelja laž imenujejo, ker drage duše nebesam kradejo in peklu pridobljujejo, jih bo strašna šiba božja zadela! Tega imamo v svetim pismu žalostno pergodbo:

Ko sta sveta aposteljna Pavl in Barnaba na otoku Cipru božjo besedo oznanjevala, ju je deželni poglavar, po imenu Sergi Pavl, k sebi poklical, ter je želel slišati božjo besedo. Vstavljal se je jima pa neki krivi prerok Elima po imenu, in je iskal deželcniga poglavarja od vere odverniti. Sveti Pavl pa, napolnjen s svetim Duham, je vanj terdo pogledal in

rekel: „*O polni vse goljufije in vse lažnivosti, sin hudičev, sovražnik vse pravice, ne nehaš prevračevati pravih potov Gospodovih! In glej! zdaj je roka Gospodova zoper te, in oslepel boš, in ne boš vidil sonca nekaj časa. In zdajci je padel nanj mrak in tema, in je okoli tapal in iskal, da bi mu kdo roko podal.*“ Djanj. ap. 13. — Taka strašna in še hujši tema bo vse današnje lažnive preroke in vse zapeljivce, hudičeve hlapce zadela. — Pa gorje tudi vsim kristjanam, kateri se pustite od takih zapeljivcov motiti in oslepariti! Tisti dan očitne rajtinge bodo vaši učeniki pred vsimi ljudmi in pred angelji nebeškimi zoper vas pričevali in vsih zveličanskih navkov opomnili, ktere vam zdaj pridigajo. Opomnili vas bodo, kolikokrat so vas pred zapeljivci svarili, kako so vas ljubeznivo prosili, ti in uni prijaznosti slovo dati, to in uno tovaršijo zapustiti, in une priložnosti se ogniti. In vi ne bote nobeniga zgovora imeli. Pa ne samo to, marveč neverniki se bodo zoper vas dvignili, „*zakaj ako bi se bili taki čudeži godili v Tiri in Sidoni, kakor se pri vas godijo, bi se bili nekdam v žimnatim oblačilu in v pepelu spokorili. Zato vam povem, Tiru in Sidonu bo ložej na dan sodbe, kakor vam.*“ Mat. 11, 21 — 22. Vi boste do pekla verženi: *zakaj ako bi se bili v Sodomi ti čudeži godili, kateri se pri vas godijo, (da se vedno vam sveti evangelj oznanuje), tako bi bile še do dans ostale. Zotorej vam povem, da bo zemlji Sodomičanov na dan sodbe ložej kakor vam.* Mat. 11, 22—23.

Moji kristjani! Ne bodimo takšini, da bi božjo besedo le z mesenim uhom poslušali, do serca pa božjiga navka ne pustili; temuč storimo, kakor nas sveti Gregor opominja, da božja beseda nam do serca segne in se v njem vkorenini. Ne bodimo podobni tistimu, kateri v cerkvi božjo besedo scer poslušajo, pa komej čez cerkveni prag stopijo, že na vse pozabijo, in ravno v tiste pregrešne tovaršije, ravno v tiste zapeljive priložnosti se podajo, od katerih so slišali, da jim duše umoré; deržimo se terdno božje resnice in va-

rujmo se zapeljivcov, kateri nam sveto vero sramotijo in po dušnim življenji nam strežejo. —

Jezus pravi: *Drugo seme je padlo na skalo, in kadar je pognalo, je usahnilo, ker ni imelo vlage.* — In priliko razjasni: *Kteri so pa na skali, so tisti, kateri, kadar slišijo, z veseljem besedo sprejmejo, in ti nimajo korenine, ker nekaj časa verujejo, in ob času skušnjave odstopijo.* — Po tih besedah je

2. *Zagrešeno terdovratno serce* drugi vzrok, da božja beseda pri današnjih kristjanih malo sadú obredi.

„Božja beseda je sveta, in ne bo v nemarni posodi prebivala“, veli sveti Krizostom. Človeško serce je pa posoda za božjo besedo. V človeškem sercu se ima seme božje besede vsaditi, z gnado in ljubeznjo božjo mora biti povlaženo, da se vkorenini, in sad obredi. — Če je pa serce polno hudobije in malopridnosti, če je v grehah oterpnjeno; je tudi brez vlage gnade božje, je brez mokrote keršanske ljubezni in je za božjo besedo nepripravno, kakor so bili Judje, kterim je sveti Štefan očital, rekoč: „*Vi terdovratni in neobrezani na sencih in ušesih! vi se vedno svetimu Duhu zoperstavite.*“ Djan. ap. 7, 51.

Takšini so tudi današnji kristjanje. Pogospodarjeni od hudobniga duha prevzetnosti, kateri jih nagovarja vsako sveto opominvanje ne na-se ampak na druge obrniti, zaljubljeni v svoje strasti in grešne navade, kterih si ne puste sebi krotiti in odjemati; oslepljeni od mesenih počutkov, kterim so se sužni podvergli; pjani od životniga poželjenja in posvetnih sladnosti, kterim so perpravljeni vse darovati, so današnji kristjani tako nesrečni, da so se tako reči, v greh zaribali, in glasu več ne vbogajo, kateri jih iz grešniga spanja budi; njih serca so postale terde kot skala; gnada božja, kateri se oni z grešnim življenjem zoperstavijo, jih je zapustila, in keršanska ljubezen, ktera v pregrešnem sercu vgasne, jih več ne povlaga. — Oni hodijo scer še v cerkev, poslušajo svete pridige, imajo tudi nad lepimi besedami

zgovorniga pridgarja veselje, in ga semtertje hvalijo, pa duh pridige se jih ne prime, pa sveta resnica jim do serca ne seže, pa zveličavni navk jih ne omoči, in tako božja beseda pri njih nobeniga sadu ne obredi. — Oni nimajo vlage gnade božje in keršanske ljubezni v sercu. — Njih serce je zagrešeno in terdovratno.

Berem v življenju svetiga Pavla, da, ko je bil ti apostelj v ječi v Cezareji zapert, ga je prišel Feliks, deželni predsednik s svojo ženo Druzilo, ktera je bila Judinja, v ječo obiskat. Živel je pa Feliks krivično, nečisto in pregrešno. Feliks in Druzila želita, da bi jima sv. Pavl vero Jezusovo razložil. Sveti Pavl začne goreče govoriti *od pravice, od čistosti in od prihodne sodbe*. Feliks — to slišati — se vstraši in obledi, ter reče Pavlu: *kar to zadene, za zdaj le pustimo*, in gre z Druzilo proč. Djanj. ap. 24. — Glejte tukej terdovratniga grešnika. Feliks je od svojih grehov govoriti slišal, in od sodbe, pa hitro se je odtegnil take resnice dalje poslušati. On ni imel gnade. — Kristjan! še hudobniši od Feliksa si ti. On se je vstrašil, ko je slišal, in se je proč pobral; ti pa poslušáš in ne oblediš; ti poslušáš, in resnica te ne zgane; ti poslušáš, in se ne tresesh; ti poslušáš, in božja beseda ti serca ne omeči; ti poslušáš, proč greš, in z merzlo vestjo svetimu navku nasprot storiš. O hudobnež! o priseženi sovražnik božji! terdovratni grešnik! presodi vender enkrat tvoj nesrečni stan, pretehtaj svoji pozemliški tek, objokaj svojo oterpnjeno terdovratnost, in odvali terdo skalo od svojiga serca; pomisli, da božja beseda ostane vekomaj, in ne odstopi od nje ob času skušnjave.

Moji kristjani! odpravimo vso terdovratnost in oterpnjeno suhoto iz našiga serca. Prosimo Boga vse milosti, da bi naše serce s sveto roso njegove gnade povlažiti blagovolil, da bi seme božje besede pri nas ne vsahnilo; prosimo ga s prerokam Jeremiam, da bi iz naših oči izderl potok zgrivanih solz, po katerih bi se naše serce omečilo; prosimo ga, da bi nam blagodaril novo serce in noviga duha prave

keršanske ljubezni, tako serce, pravim, katero bi se pri božji besedi tajalo, kakor se duša neveste taja, kadar ženin ž njo govori. —

Jezus pravi: *Drugo seme je padlo med ternje, in ternje, ki je ž njim vred rastlo, ga je zadušilo.* — In priliko razjasni: *Ktero je pa med ternje padlo, so tisti, kateri so slišali, in gredo in so od skerbi in bogastva, in sladnosti življenja zadušeni, in ne obredijo sadu.* — Po tih besedah je

3. prevelika posvetnost tretji vzrok, da božja beseda pri današnjih kristjanih malo sadu obredi.

Pod posvetnostjo zastopimo tukej prevelike skerbi revežov za časne potrebe, in nezmerno željo bogatinov po vedno večim premoženju; zastopimo sladnost življenja, karkoli životu streže, njegovim počutkam podkuri, in človeka mehkuži. Vse to je ternje v človeškem sercu, med katero seme božje besede pade. Kakor ternje nobeniga sadu ne donese, tako tudi božja beseda v sercu, katero je od prevelike posvetnosti pogospodarjeno, sadu ne obredi.

Ta prevelika posvetnost reveže premaga, da zmerej skerbijo, rekoč: Kaj bomo jedli? kaj bomo pili? s čim se bomo oblačili? prevelike posvetne skerbi jih tako rekoč k tlam pertlačijo, kakor mlinski kamen jim na persih ležijo, in oni ne mislijo, kako bi pravično in pošteno živeli? kako bi dušo z lepimi čednostmi ozaljšali in gnado božjo si ohranili? Tim reče Jezus: „*Išite nar poprej božjiga kraljestva in njegove pravice, in vse to (časno) vam bo perverženo. Ne skerbite tedaj za jutri; zakaj juteršni dan bo sam zase skerbel. Zadosti je dnevu njegova lastna težava.*“ Mat. 6, 33. — Reveži! ki si s takimi posvetnimi skerbmi glave belite in serca obtežujete, povzdignite vaše poglede nakviško. V visocih nebesih naš neskončno dobri oče stanuje, kateri nas ni še pozabil. Poglejte ptice neba, ker ne sejejo, in ne žanjejo, in ne spravljajo v žitnico, in vaš oče nebeški jih živi. — Poglejte limbarje na polji, kako rastejo: ne delajo in ne predejo; pa vam povem, da Salomon v vsi svoji časti ni bil

tako oblečen, kakor njih ena. Ali niste vi veliko več, kakor ptice? ali niste vi veliko več, kakor trava na polji? Oče nebeški za vas vé; prepustite njemu vaše telesne potrebe, išite pa nar poprej božjiga kraljestva in njegove pravice, in vse drugo bo vam perverženo. Pisano je: „Človek ne živi le od kruha, ampak od vsake besede, ktera pride iz ust božjih.“ Deut. 8, 3.

Prevelika posvetnost bogatina z nezmerno željo do premoženja napolni, da več ko ima, le več še imeti iše; da bi mu morebiti še le vtegnilo kdaj permankovati; ga zmoti, da serce in vse veselje pri svojih zakladih ima, in večkrat ga zapelje, da tudi krivično tiste množiti se prederzne: med tem pa pozabi na dušo, zanemara službo božjo, ne porajta na božjo besedo, ja on jo clo sovraži, ker mu njegoviga malika krati; tako pade on v zadrege hudičeve, in ker iše le kar je na zemlji, zgubi „nebeške zaklade, kterih ne konča rija ne molj, in jih tutje ne izkopljejo in ne ukradejo.“ Mat. 7, 20. Zato pravi Jezus: „Resnično vam povem, da bogati pojdejo težko v nebeško kraljestvo.“ Mat. 19, 23. Bogatin! ti slep kert, ki zmerej le po zemlji riješ, povzdigni vender svoje oči proti nebesam, in spomni se, da nisi za ti svet vstvarjen; ti boš moral vse to zapustiti, in kar si spraval, čigavo bo? Jezus sam te vpraša: *Kaj ti bo pomagalo, če cel svet pridobiš, če pa dušo zgubiš?* Ali ni tvoja duša več vredna kakor ti svet? Vedi, da le eno ti je potrebno — dušo zveličati. Zatorej bodi moder, kakor je bil uni hlapec v svetim evangelju, kateri je dobrih biseroiskal, in ko je našel en drag biser, je šel in prodal vse, kar je imel, da ga je kupil. Mat. 13, 45 — 46. — Ti biser je zveličavni nauk. —

Moji kristjani! prosimo vsi vkupej ponižno Gospod Boga, da bi to preveliko posvetnost v naših sercih zaterl, da bi pregrešno zaljubljenost v ti svet v našim sercu zadušil, da bi vsa sladnost življenja, ki svete želje in dušne počutke v nas mori, v naših ledjih vkrotil, in da bi tako naše

serca ternja očistil, in ga pripravil v rodovitno njivo semenena božje besede.

Tako tedaj smo slišali troje uzrokov, zakaj božja beseda pri današnjih kristjanih malo sadu obredi, namreč: 1. so zapeljivci; 2. je zagrešeno terdovratno serce; 3. je prevelika posvetnost.

Predragi kristjani! Jezus reče: *Drugo seme je padlo v dobro zemljo, in je raslo in storilo stoteren sad.* — priliko razjasni: *Ktero je pa v dobri zemlji, so tisti, kateri besedo slišijo, in jo v dobrim in nar boljšim sercu ohranijo in sad obredijo v poterpljenji.* Blagor jim! kateri Jezusov zveličavni nauk radi poslušajo; v svojim sercu ohranijo in stoteren sad po tistim živeči obredijo. — Oni so priserčni prijatelji, oni so bratje Jezusovi. Sam Jezus jih tako imenuje. Ko je Jezus v mesto Kafarnaum nekdej v neki hiši učil, in množica se je okoli njega krožila in zvesto ga poslušala, pride Marija in drugi Jezusovi sorodniki, katerim sveti evangelisti po judovski šegi, bratje Jezusovi pravijo, (pa so bili, po mislih svetiga Jeronima, sinovi Marije Kleofove žene, sestre prečiste Device, po imenih: Jakob, Jožef, Simon, Juda) in pred hišo stoječi pošljejo do Jezusa, da bi radi ž njim govorili. Reče tedaj nekdo zmed množice Jezusu: *Glej tvoja mati in tvoji bratje te xvunaj išejo.* Jezus odgovori: *Kdo je moja mati? kdo so moji bratje? Na to pogleda okoli sebe, pokaže na svoje zveste poslušavce in reče: Glejte, moja mati in moji bratje so ti, kateri božjo besedo poslušajo, in voljo nebeškiga Očeta spolnijo.* Mat. 16, 46 — 50.

Ko je Jezus nekdej hudiča gluho-mutastiga izganjal, in je svoje sovražnike, kateri so terdili, da on z Belcebubam, višim hudičov, izganja hudiče, prav modro jih zavernil, povzdigne neka žena glas zmed množice, in začne njegovo mater, ki je taciga sina rodila, visoko častiti, rekoč: *„Blagor telesu, ktero je tebe nosilo, in persam, ktere si sesal.“*

Jezus pa odgovori: „*Veliko bolj blagor tistim, kateri božjo besedo poslušajo in jo ohranijo!* Luk. 11, 14—29. — Glejte, kako srečni so zvesti poslušavci Jezusoviga nauka, če ga v sercu ohranijo in po tistim žive. Zatorej opomni sveti Jakob, rekoč: „*Bodite delavci božje besede, in ne le samo poslušavci, s čemur bi vi sami sebe golfali.*“ Jak. 1, 22.

Moji preserčni bratje! Jaz vas pri živim Bogu zarotim, kateri je po svojim edinorojenim sinu nam nebeški zaklad izveličavniga nauka ponudil; jaz vas pri večni sreči vaše neumerjoče duše prosim, katero je Jezus Kristus strašno drago odkupil, ne odprite svojih ušes hudičevim zapeljivcam, da bi vam vere ne motili; očistite svoje zagrešene terdovratne serca, in za gnado božjo trikrat dobriga prosite, da bi se božja beseda v vas vkoreninila; ne dajte prostora preveliki posvetnosti v svojih sercih, da bi ternje posvetnih skerbi vsaciga svetiga nauka pri vas ne zadušilo; poslušajte pa radi in zvesto božjo besedo, poslušajte Boga, kateri v pridigah in keršanskih naukih z vami govori, da bo tudi on vas poslušal, kadar v molitvah do nebeškiga trona svoje serca povzdigujete in z Bogam govorite; vcepite vsako sveto resnico v svoje serca, in svoje življenje po tisti ravnajte, spolnite v djanji, kar iz svetiga evangelja slišite, ovenčajte se s lepimi čednostmi, in tako bo seme božje besede pri vas obredilo stoteren sad večniga zveličanja. Amen.

TRETJA PREDPOSTNA NEDELA.

Evangelij: Jezus napoveduje svoje terplenje, in ozdravi slepiga pri Jerihi. Lukež XVIII. 31-43.

OD GREŠNIKOVE HUODOBIJE.

Sveta mati katolška cerkev nam v današnjim svetim evangelju dve važni resnici za premisliti predpolaži: *terpljenje Jezusovo, in ozdravljenje nekiga slepiga per Jerihi.* — Obedva evangeljskiga zapopadka — *pervi ena prerokba, drugi en čudež,* — bota takole zastopljena:

Jezus je že dvakrat poprej svoje terplenje napovedal: prvič svoje 33. leto, mesec veliki serpan, v krajih Cezareje Filipove, Mat. 16, 20—21.; drugič pa perve dni svojiga 34. leta na poti iz Jeruzalema v Kafarnaum, Mat. 17, 21-22; pa njegovu učenci ga niso nikoli zastopili, ker so od Jezusa le posvetne dobičke pričakovali, in mislili, da on bo na zemlji mogočno kraljestvo postavil. — Zdaj se pa že čas bliža po božjih sklepih za rešenje človeškiga roda namenjen, in le malo dni je še do veliciga tedna. Jezus k bolnimu Laccarju povabljen potovaje gre iz Betabare na uni strani Jordana prot Jeruzalemu, on ve, kaj ga v Jeruzalemu čaka, torej odpre svoje svete usta, in tretjič začne učencam napovedovati kakšino strašno terplenje bo v Jeruzalemu prestajal, kakor smo brali v svetim evangelju. — Pa tudi zdaj ga niso učenci zastopili. Kmalo pride Salome, Cebedejovih sinov mati, in Jezusa prosi, naj bi njenima sinoma v svojim kraljestvu pervo službo podelil. Drugi učenci — to slišati — so se jezili, in z unima dvema prepirali, dokler jih ni Jezus vsih ojstro posvaril. Mat. 20, 20—28.

Na poti v Jeruzalem pride Jezus skoz Jeriho. Ondi ga Cahej prijazno sprejme, in k večerji povabi, pri kateri je Jezus povedal priliko od deset liber. Luk. 19, 1—27. —

Ko Jezus iz Jerihe gre in velika množica ž njim, sedi neki slepec po imenu Bartimej, sin Timejov, poleg pota in v bogajme prosi. Tega je Jezus ozdravil, kakor nam današnji sveti evangelj pravi. Od tod gre Jezus v Betanijo, kjer je v petik pred velikim tednam Lacarjâ k življenji obudil, in iz Betanje jaha cvetno nedeljo na oslici v Jeruzalem.

Moji kristjani! Sveta mati katolška cerkev nam sadajne pustne dni, v katerih so vsaki hudobii in malopridnosti široko vrata odperle, ti sveti evangelj brati vkaže, naj bi premislili — kolikanj je Jezus nas rešiti terpel, da bi se skerbno vsega greha in grešnih priložnost varovali, in drago rešenih duš ne zapravljali; naj bi presodili — nesrečni stan slepiga per Jerihi, in si k sercu vzeli, da tako nesrečni smo tudi mi, kadar slepi na pameti in brez božje gnade na duši za go-ljufnim svetam razujzdano dirjamo; naj bi se torej zavedeli in kot uni slepec Jezusa prosili, rekoč: *Gospod! stori, da spregledamo.*

Temu svetimu namenu preskerbne naše matere kalolške cerkve slediti, bom tudi jaz vas z današnjim svetim evangeljam pred greham svaril, in scer takole, da bom po Jezusovim terplenji *hudobijo grešnikovo* pokazal. Poslušajte.

Kadar mi premišljujemo terpljenje našiga Gospoda Jezusa Kristusa, se nam zdi velika hudobija, da so oslepljeni Judje tako grozovitno na križu vmorili Rešenika sveta, in se ne moremo prečuditi, kako da se pač njih terdovratno serce pri tej žalostni prigodbi omečiti ni dalo! Pa še le bolj čuditi se je, da kristjani, kateri v Jezusovim nauku prav podučeni — dobro vedo, kakšne imenitne dobrote so od Jezusa prejeli, in previžani, da pot do večniga zveličanja jim je le on odperl, hudobno se prederznejšo s prekletim greham ljubeznjiviga Jezusa žaliti. Ti je veči hudobija od hudobije terdovratnih Judov. Le poglejmo —

Jezus je po današnjim svetim evangelji svojim učencam napovedal, da bo *nevernikam izdan, in bo zasramovan,*

in bičevan in zapljuvan, in potem, ko ga bodo bičali, ga bodo umorili, in tretji dan bo od smerti vstal. Vse to se je zgodilo:

Perva hudobija Judov je bila ta, da so oni Jezusa nevernikom izdali.

Farizeji, pismoučeni in judovski duhovni so strašno Jezusa sovražili, in vsako priložnost iskali v govorenju ga vjeti, pa jim ni bilo mogoče. Njih hudobija je šla tako daleč, da so Judeža Iškarjota, eniga zmed dvanajsterih, s tridesetimi sreberniki podkupili, naj bi jim Jezusa izdal. Lakomni Judež se pusti oslepariti, in po noči med velikim čertkam in petkam perpelje veliko množico s meči in s kolmi poslano od velicih duhovnov in starašinov ljudstva v Getzemani, ter jim Jezusa s kuševanjem izda. Kakor volkovi nad nedolžno jagne planeje vojšaki in judovski briči nad Jezusa, ga nevsmiljeno zvežejo, ga vlečejo v Jeruzalem, in še tisto noč ga postavijo pred Anaza in Kajfeža, kjer so se pismarji in starašini sošli, in išejo zoper Jezusa kriviga pričevanja, dokler niso dveh krivih prič našli, ki ste rekle: *To je govoril: Jaz morem podreti tempelj božji, in v treh dneh ga spet soxidati.* Komej se je veliki petek jutro storilo, že so vsi veliki duhovni in starišini ljudstva zoper Jezusa sklenili, da bi ga v smert izdali. In zvezaniga peljajo in ga izdajo Ponciju Pilatu, poglavarju deželee, in ga krivo tožijo, rekoč: „Tega smo našli, da zapeljuje naš narod, in da brani cesarju davkov dajati, in pravi, da je on Kristus kralj.“ — Tako so Judje Jezusa nevernikom izdali. —

Kakor so bili Judje Jezusa nevernikom izdali, tako ga grešniki še dan današen izdajajo, ker tako malopridno živé, da nad njih razujzdanim življenjem se clo neverniki pohujšujejo, in zavoljo gerdiga obnašanja kristjanov keršansko vero zaničujejo. Grešniki Jezusa izdajajo, ker s zaverženim svetam, kateri je Jezusov prisežen nasprotnik, prijaznost sklepajo, ker sveti Jezusov križ, pod kteriga so oni pri

svetim kerstu kot novoprerojeni in z božjo gnado napolnjeni vojšaki prisegli, nezvesto zapustijo, in za sladnostjo življenja letijo, ter peklenškemu satanu se v službo podpišejo. Grešnik! ti Jezusa izdaš, ker kerstnih obljub ne deržiš, in tempelj božji v sebi s hudobnim življenjem razderiš, ker per sveti pokori objubljeniga poboljšanja ne doveriš, in k Jezusovi mizi hinavsko pristopiš, pri tej se Jezusoviga presvetiga mesa naješ, in njegove rešne kervi napiješ; potem pa proč greš, kot Judež Iškariot od zadnje večerje, se v poprejšne malopridnosti zavalíš in tvojiga Jezusa za kratko ničvredno posvetno veselje izdaš, kakor ga je Judež Iškariot prodal za trideset srebernikov. Glej grešnik, tvojo hudobijo! Nad teboj se spolnijo besede svetiga Ambroža, kateri pravi: *Njih veliko Judežovo hudobijo čerti, pa Judeža v djanjè posnema.* Ali tresi se grešnik, ti drugi Judež, pravični štrafi ne boš všel. Judež je bil le enkrat Jezusa izdal, pa z večnim pogubljenjem to pregreho plačuje; Judje so bili le enkrat Jezusa nevernikom izdali, pa cel njih zarod za to veliko štrafo prestaja, ti grešnik si pa že tolikokrat Jezusa izdal! Preštej tvoje slabe obhajila, in prerajtaj kolikokrat si bil Judež izdajavec; presodi svoje grehe, in premisli kolikokrat si bil kriva priča zoper Jezusa; spomni se svojih sovražtev in satanskih laži, z kterimi si keršansko ljubezen in sveto resnico sramotil, in povej, kolikokrat si kot Judje Jezusa krivično tožil. O strašna hudobija grešnika! kdo njo zamore prav zapopasti? O peklenška nehvaležnost malopridnih kristjanov! kdo bi se nad njo ne čudil?

Tako hudobni pač niso bili prvi kristjanje. Od njih piše ajdovski modrijan Plini, da so se nekatere dni pred juterno zarjo shajali Kristusa — Boga — častit, in ne v kako pregreho se zapeljevat, ampak eden družiga budit, da bi hudobno ne živeli. Pa kje so tisti srečni dnevi prvih kristjanov? Oh kako močno so se časi spremenili! kako žalostno so se kristjani spačili! Resnično, današnjim kristjanam se zamore očitati, kar je nekđaj Gospod Bog Izraelcam po

preroku Jeremiju očital, ker jim je rekel, da naj gredó gledat, ali neznabogi svoje malike očitno zaničujejo in izdajajo, ter malikovsko službo zanemarajo. Tega pri nevernikih ne bodo zapazili. Moje ljudstvo pa mene izdaja, moja čast in slavo zaničuje in meni služiti mu ni mar. Jerm. 3, 10—11.

Ja velika je grešnikova hudobija, da on s svojim malopridnim in razujzdanim življenjem Jezusa izda. To dobro premisli, moj prijatelj! in presodi še strašno nesrečo, ktera te čaka na unim kraju pokopališa pred Jezusovim sodnim stolom in v neograjeni večnosti.

Druga hudobija je bila ta, da od Judov izdani Jezus je bil zasramovan, in bičovan, in zapljuvan.

Jezus je bil zasramovan. — Ko so bili vojšaki in beriči Jezusa iz verta Getzemani zvezaniga perpeljali, in ga pred velikiga duhovna Anaza postavili, ga ti vpraša za njegove učence in za njegov uk. Jezus mu odgovori: „Kaj mene vprašaš? Vprašaj tiste, kteri so slišali, kaj sem jim govoril.“ Na to je eden služabnikov, kteri je zraven stal, Jezusa za uho vdaril. — Ko je bil Jezus od Kajfeža in starašinov ljudstva ponoči med velikim četertkam in petkam stražam izročén, so ga možje, kteri so ga deržali, hudobno zasramovali: oni so ga zakrivali, ga za uho bili in potem mu rekli: prerokuj, kdo te je vdaril? Še več družiga preklinjevanja so zoper njega govorili. — Veliki petik je bil tudi Herodež, galilejski oblastnik, v Jeruzalemu. Ko je Pilat to zvedel, je Jezusa, ker ga je za Galilejca deržal, k njemu poslal. Herodež pa je s svojimi vojšaki Jezusa zaničeval in zasramoval, in ga je kot nespametneža oblekel v belo oblačilo in ga nazaj k Pilatu poslal. — Judje so imeli pravico, da v velikonočnim prazniku jim je en jetnik izpušen bil. Pilat je imel v ječi prav hudobniga razbojnika Baraba. Nadjaje se, da Judje bodo vender raji Jozusa, kteriga je nedolžniga spoznal, izpušeniga imeli kot razbojnika Baraba, vpraša ljudstvo: *Kteriga hočete, da vam izpustim; Baraba ali Jezusa.* In ljudstvo — od velikih duhovnov in starašinov

Domači ogovori.

pregovorjeno — zaupije: *Izpusti nam Baraba, Jezus pa naj bo križan.* Oni so Jezusa nar večimu razbojniku zadpostavili. — Tako je bil Jezus zasramovan.

Jezus je bil bičovan. — Ko so Judje Baraba jim izpustiti prosili, je krivični Pilat rekel: *Kaj hočem pa z Jezusam storiti? Nič smerti vredniga ne najdem nad njim.* Na to izpusti Baraba, Jezusa pa da bičovati. — Kakor kerviželni risi popadejo vojšaki Jezusa in na dvoriše ga vlečejo; mu potegnejo iz svetiga života oblačilo, in kateri nebo z meglo, zemljo pa s travo krije, zdaj nag pred množico stoji; ga privežejo k stebri, popadejo biče ali gajžle, in pred vsim ljudstvam ga neusmileno razmesarijo. Presveta rešna kerv šviga beričam v obraz, curkama se po stebri cedi, se po tleh poliva. Razstergana Jezusova koža se bičov prejema; koščiki svetiga mesa na tla padajo; ves nedolžni Jezus je le ena rana; pa vender ni še zadosti, še le žvižgajo biči, še le se pretepanje sliši. — Tako je bil Jezus bičovan.

Jezus je bil zapljuvan. — Po tem, ko so se grozovitni vojšaki in neusmileni beriči naveličali Jezusa bičovati se truma vsih vojšakov na dvorišu vkupej spravi. Oni odvežejo Jezusa od stebra in mu škerlatast plajš ogernejo; spletejo krono iz ternja in mu jo na glavo denejo; mu podajo terst v desnico in pred njega poklekujejo in ga zasramujejo rekoč: *Zdrav bodi kralj Judovski.* — Ni še zadosti zasramovanja. — Oni vanj pljuvajo; mu terst iz desnice jemljajo in ga po glavi tolčejo. — Tako je bil Jezus zapljuvan. —

Kakor so Judje in neverniki Jezusa zasramovali, bičovali in zapljuvali, tako ga grešniki še dandanašen zasramujejo, bičovajo in zapljuvajo, in pa se hudobije Jezusovih zasramovavcov in bičevavcov in zapljuvavcov vdeležijo.

Grešniki Jezusa zasramujejo, ker oni vsi hudobni v svojih sercih in polni pregreh Boga svojiga kralja in Gospoda imenujeje, ter pred njegov oltar poklekujejo, po tem pa proč gredó in tako razujzdano živé, kakor da bi ne imeli ne vere ne duše, ne Boga. Nesrečni! oni ne premislijo, da z vsakim

greham Jezusa za uho vdarijo; ti hudobneži ne presodijo, da kakor so Judje k Pilatu vpili: *izpusti nam razbojnika Baraba*, tudi njih malopridne dela zmerej kličejo, da Jezusa za Boga ne spoznajo. Kakor je nekdaj prerok Elija Izraelcam, kateri so se zdaj praviga Boga poprijeli, zdaj pa se malikam perklanjali, razjezeno vpil: *Kako dolgo se na dvoje obotavljate? Če Gospod je Bog, podajte se za njim; če je pa Baal, podajte se za tim*, 3. kralj. 18, 21.; tako rečem tudi jaz vsim grešnikom, Jeruzovim zasramovavcam: kako dolgo bote še keršansko ime sramotili, in vašimu rešeniku nečast delali; če je Jezus vaš Bog, držite se njega, spolnajte njegove zapovedi, odpovejte se grehu, in živite po njegovim navku; če je pa satan vaš Gospod, podajte se za tim, odpovejte se očitno keršanski veri, odstopite od Jezusove cerkve, in ne prejemajte več svetih zakramentov.

Grešniki Jezusa bičovajo, ker svojimu životu požrešno strežejo, na dušo pa, za katero je Jezus svojo rešno kri prelil, ne porajtajo; oni Jezusa bičovajo, ker svojim nečistim željam prostost dajo, jezike k nesramnemu govorjenji razvežejo, ušesa gerde besede poslušati odprejo, po ostudnih potih hodijo, in se valjajo po smerdljivi mlaki loternije in preseštvanja. Nečistnik! stopi k stebru, na kteriga je Jezus navezan; — zoštej žlake, ktere on prijema; — poglej rane, ktere so mu zasekane; — ali tebe terplenje Jezusovo ne spremerzne? — vedi, da on je bičovan, naj bi tvoje nesramno poželjenje ozdravil, — in tebe hudobnež! vender vse to še nič ne zaleže; — še vsak dan ga ti hočeš gažlati — in ga tudi gajžlaš s tvojo nesramnostjo. O ti neusmileni trinog Jezusov! zemlja je Jezusove kervi že sita, ti pa se je še nisi nasitil; beriči so se že bičovati vtudili, ti pa se še nisi vtudil; poberi tedaj iz tal en koščik Jezusoviga mesa in zalepni enkrat tvoje pregrešno nagnjenje, da vender enkrat jenjaš Jezusa bičovati. Oh strašna pregreha nečistnikova! Tresi se ostudnež, za vsako kaplico rešne kervi

boš ti božji pravici s tvojimi solzami v večnim terplenju plačeval.

Grešniki Jezusa zapljevajo, ker svete zakramente neuredno prijemljajo; oni Jezusa s ternjem kronajo, ker hudobno in širokoustno preklinajo. Strašno je že misliti svete zakramente nevredno prijeti, in groza mora človeka obiti eno preklinjevalsko besedo zoper Boga slišati; pa vender vsega tega se žalibog! grešniki krive delajo. Kdo bi veroval, ko bi nas skušnja ne perpričala, da človekova hudobija tako dalječ seže? Kdo bi veroval, ko bi ne bili previžani, da pameten človek se tako močno zmoti! Kakor so Judje in neverniki pred Jezusa poklekovali, in sramotno ga pozdravljali, rekoč: „*zdrav bodi kralj Judovski*“, po tem pa mu v obraz pljuvali; poklekujejo nepoboljšani grešniki pred svete zakramente, in v obraz Jezusu pljevajo, ker sveto rešno telo nevredno prijemljajo, kmalo pa proč gredo, in s tistim jezikom, na kteriga jim je bila sveta hostia položena, Jezusa rotijo in bližniga preklinjajo. Kakor so bili neusmileni vojšaki s ternjevo krono Jezusu glavo razbodli, mu jo grešniki s preklinjevanjem še zdaj razbadajo, in ga s pregrešnim jezikom po glavi tolčejo, kakor so ga uni brezvestneži s terstam tolkli. O nezapopadljiva hudobija današnjih grešnikov! In ti se še kristjani imenujejo!! Odstopite vi Jezusovi zasramovavci, skrite se Jezusovi bičovavci, bežite Jezusovi zaplupavci, nebesa stermijo in zemlja se čudi nad vašo hudobijo!

Če je nekdam Gospod po preroku Miheju tako pikasto hudobnim Izraelcam govoril, rekoč: *Moje ljudstvo, kaj sim tebi storil, ali s čim sem ti nadležen bil?*“ odgovori mi. — *Jeli, ker sim tebe iz Egipta izpeljal, in od hiše sužnosti te rešil.*“ Mih. 6, 3 — 4. Kaj bo pa tebi, grešnik, rekel Gospod Jezus Kristus? Ali ti ne bo tako hudobijo očital: „*Jeli kristjan, zato, ker sim te od peklenske sužnosti rešil, ti mene preklinjaš in zasramuješ, jeli, zato, ker sim za te božjo pravico vtolažil, ti mene gajžlaš; jeli, zato, ker sim*

te neskončno ljubil, in sam sebe tvoji duši za jed in pijačo zapustil, ti mene sovražiš in gerdo z menoj delaš. — O grešnik: vzemi si tako očitanje k sercu, in jenjaj od hudobije, da tebe ne bo pravična jeza vsegamogočniga Jezusa zadela, in te večno končala.

Tretja hudobija je bila ta, da od Judov izdani Jezus je bil vmorjen.

Po tem, ko so vojšaki Jezusa zasramovali, ga vzame Pilat, in vsega kervaviga, s ternjevo krono na glavi, in v škerlat oblečeniga Jezusa še enkrat ljudstvu na pogled postavi, jim rekoč: *Glejte, človek!* Pa vsi so zavpili: *križaj, križaj ga.* In Pilat se volji ljudstva vda, ter jim Jezusa križati da. Oni pa so mu slekli škerlatast plajš, in ga oblekli v njegove oblačila, so mu zadeli na rame težek križ, in so ga peljali na goro Kalvarijo, da bi ga križali. In ko so ga na goro perpeljali, so križ na tla položili, so Jezusu oblačila slekli, so ga na križ permerili, so mu roke in noge na križ perbili, so križ z Jezusom nakviško povzdignili in ga v zemljo zasadili. Na križu je Jezus tri ure med nebam in zemljo strašne bolečine prestal. Ob tretji uri po poldne pa je rekel: *„dopolnjeno je! Oče! v tvoje roke zročim svojo dušo.“* To rekoč je glavo nagnil in dušo izdihnil — Tako je bil Jezus vmorjen. —

Kakor so Judje Jezusa nevsmiljeno križali in na križu vmorili, tako ga grešniki še dan današnji križajo in moré. Oni ga križajo in moré z vsakim greham, ker meč zoper Jezusa potegnejo, pravi modri Origen; oni ga križajo in in moré, ker s vsakim greham Jezusu roke in noge vnovič prevertajo, in s vsako hudobijo mu serce prebodejo. Zato imenuje sveti Bernard grešnike nove križovavce, kateri ne več križanju podverženiga Jezusa na križ perbivajo, in neumerjočiga Bogačloveka moré.

Druga smert, katero Jezusu grešni kristjani napravljajo, mu je bolj grenka od prve; zakaj ne enkrat, ampak neštivilnokrat grešniki vpijejo: *križan bodi*, in taki ljudje, kateri

so se pri svetim kerstu za Jezusove služabnike razglasili, svetiga Duha se vdeležili in sladkosti božje gnade že okusili, taki kristjani, kateri so v sveti pokori že večkrat pre-rojeni bili, se pri svetim obhajilu z Jezusam sklenili, in za-stavo njegove ljubezni in večniga življenja prejeli, taki njegovi prijatelji še vsaki dan v gerde pregrehe padejo in Jezusa križajo in moré. Oh to Jezusa grenko stane, in zato on govori po preroku: „*Ko bi mene moj sovražnik preklinjal, bi jaz poterpel; pa ti človek, moj prijatelj, to storiš.*“

Hudobija grešnikova pa tudi večji štrafe vredna, kakor hudobija Judov; zakaj Judje so bili Jezusa vmorili, preden je bil on za-nje umerl, grešniki pa Jezusa moré po tem, ko je že on za-nje svojo rešno kerv pretil; Judje so Jezusa križali, ker ga niso Sina božjiga rešenika spoznali, grešniki pa Jezusa dobro poznajo, in vender ga križajo; Judje so Jezusa umorili, in so k rešenju celiga sveta pripomagali, oni so le doveršili, kar je bilo po božjih sklepah namenjeno, grešniki pa Jezusa moré, in svoje rešenje vničujejo, oni zoper božje sklepe svoje duše s tim pogubljujeje. Zato pa tudi sveti Pavl piše: „*Koliko hujši štrafo zasluži tisti, kateri Sina božjiga potepa, in kerv zaveze za ognušno derži, v kateri je bil on posvečen, in Duha gnade zasramuje.*“ Hebr. 10, 29.

Oj grešnik! stopi bližej. Poslušaj, kaj ti Jezus iz križa doli govori. On pravi: „*Ah! zakaj si besedo Gospodovo zanícheval, in si hudo storil pred mojimi očmi?*“ 2. kraj 12. — „*Jaz sim tebe ljubil, kakor ljubi mati svojiga edinorojeniga sina*“ 2. kraj 1, 26.; *ti pa si Boga, kateri te je rodil, zapustil, in Gospoda tvojiga stvarnika si pozabil.*“ Deut. 32, 18. — „*Ali nisim še zadosti ranjen? zakaj hočeš mene žalostniga še bolj žaliti? rane tvojih grehov mene bolj bolé, kot rane mojiga života.*“ Sv. Bernard pravi — „*Ne greši več.*“ Jan. 5, 14; „*červavno je zvanjanje terpljenje veliko, je znotrajno še večí, ker vidim tvojo nehvaležnost.*“ Bernard — Oj grešnik! kaj praviš k temu? Ali boš tvojiga Jezusa vbo-

gal? O moj prijatelj! če imaš tudi kamnato srce, mile besede tvojiga rešenika ga morajo omečiti. — O ljubeznivi Jezus! mi grešniki vsi spoznamo, da velika je naša hudobija: 1. ker tebe s svojimi grehi nevernikom izdajamo; 2. ker tebe s svojimi malopridnostmi zasramujemo, bičujemo in zapljuvamo; 3. ker tebe nevsmiljeno križamo in morimo. Pa glej, o Jezus! mi se hočemu vsimu grehu odpovedati in tej svoji hudobii konec storiti. — — —

Predragi kristjani! Ali je res, da se hočemo grehu odpovedati in Jezusa ne več žaliti? — — — Tedaj poklekimo pred križaniga Jezusa, pri njem le najdemo milost in vsmilenost. Glejte, njegove roke so razpete, on nas želi, objeti; njegova glava je nagnena, on nas hoče kušniki; njegovo srce je odperto, on nas še goreče ljubi in nas želi po bratovsko na srce pritisniti. Poklekimo pred njega, in kakor je slepec pri Jerihi po današnjim svetim evangelji vpil: *Sin Davidov, vsmili se me!* prosimo ga tudi mi rekoč: *Križani Jezus, vsmili se nas!* Mi smo bili do zdaj slepi na pameti, ker smo v velicih hudobijah živeli, ker smo tebe, Jezus, malopridno križali. Vsmiljeni Jezus stori, da vidimo, da svojo hudobijo spoznamo, da se poboljšamo, in spokorimo in zveličamo.

Pa jojmene! slišim glas iz svetiga križa, kateri mi pravi, da naše obljube so hinavske, da njih veliko, ki zdaj tu klečijo, bodo v kratkim, še te dni, Jezusa spet izdajali in zasramovali. in bičevali in zapljuvali in umorili. Vi hudobneži! kateri kaj taciga v sercu mislite, vstanite, poberite se iz te svete cerkve, in ne bližajte se več svetimu oltarju. Preden bote tako hudobijo dopernesli, da bi vas božja roka — — — — — Pa boljši je vas milosti božji priporočiti. O križani Jezus! pri tvojih svetih ranah te prosim, oberni do tacih osteplenih grešnikov tvoje milostljive oči; — stori jim, da bi tudi oni vidili, — vlij v njih terdovratno srce kaplico gnade, omeči jih, razsveti jih. —

Stori, o Jezus! da bi vse ljudstvo Bogu Očetu, in tebi in Bogu svetimu Duhu na zemlji hvalo dajalo, in po tvojim britkim terpljenji na težkim križu se večno zveličalo. Amen.

PERVA NEDELA V POSTU.

Evangelij: Jezus se je postil 40 dni, in je bil skušan.

Matevž IV. 1—11.

OD HUDIČEVIH SKUŠNJAV IN KAKO JIH PREMAGATI.

Naš Gospod Jezus Kristus se je bil včlovečil zagrešeni človeški rod sužnosti peklenkiga hudiča rešiti, katerimu sta bila Adam in Eva vse svoje otroke izdala. Preden je on veliko delo triletnega podučila in težkiga rešenja Adamovih otrok pričel, se je pa hotel k temu perpraviti, in se poda potem, ko je bil od svetiga Janeza kerstnika v reki Jordanu dan 6. prosenca 30. leto njegove starosti keršen, naravnost v pušavo, kjer se je s postam in s molitvijo 40 dni in noči na prihodnje blagoslovno opravilo napravljal. — Skoz to je nam zapustil izgled, da moramo tudi mi na vsako delo se s molitvijo perpraviti, in v božjim imenu ga začeti in dognati, ako hočemo, da bo nas nebeški blagoslov podpiral, in da bodo dušno-koristni dobički naše opravila venčali. —

Ko je Jezus že toliko časa postil, je bil po tem lačen. Peklenki satan — viditi Jezusa 40 dni in noči brez vse jedi in pijače — še čudi, in ne vë, ali je Bog v človeški podobi, ali pa je le zgolj človek, torej se sprederzne, stopi k njemu, in ga trojno skuša; — prvič in drugič kot Boga, tretjič pa kot človeka. — Tukej vidimo Jezusa pervikrat v boju s satanam, kteriga kraljestvo na svetu razbiti je on iz nebes prišel. In Jezus je hudiča zmagal.

Moji kristjani! Jezus je v vsih rečih naš izgled. On ni nam le svetilo vsih čednosti prižgal, s kterimi ozalšani imamo za njim potovati, ampak on je tudi pokazal, kaj gre nam storiti, ako hočemo peklenskiga skušnjavca, priseženiga sovražnika človeškiga rodu zmagati; on se je pustil skušati, naj bi mi vedeli, da skušnjave so nam neogibljive; on se je pustil skušati, da je nam gnado in moč pridobil skušnjave premagati; „*Kristus je bil skušan, da bi od skušnjavca kristjan ne bil zmagan*“ pravi sv. Avguštín.

Ker se peklenski satan tudi nas večkrat loti in nas skuša, kakor se je bil prederznil Jezusa skušati, in ker nam Kristus Jezus lepo pokaže, s kakšnim orožjem se mi zamoremo pred tim zvitim skušnjavcam braniti, bom jaz po današnjim svetim evangelji vam govoril *od hudičevih skušnjav* in vam povedal, *kako jih zamoremo premagati*. — Poslušajte —

Na tim svetu ste dvoje kraljestvi v vednim bojo med seboj: *nebeško* in *peklensko*. Pod bandero nebeškiga kralja — pod znamenjem svetiga križa — se pravični kristjani bojujejo — opasani okoli svojih ledji z resnico, in oblečeni s oklepam pravice, in obuti na nogah za oznanovanje evangelja miru, in v rokah deržé škit vere, in orožjeni s čelado zveličanja in z mečem Duha; — pod bandero peklenskiga kralja pa služijo oslepljeni grešniki, posužnjeni hudobneži in zapeljani malopridneži. — Vojvoda peklenski je scer od Jezusa premagan bil, je pahnen v peklenski brezden in z večnimi verigami priklenjen, on je podoben priklenjenimu pesu, kteri scer laja nad vsakim, pa nobeniga ne more vgrizniti, ako mu blizo ne gre, pravi sv. Avguštín; no ti peklenski pes se posluži neštevilnih zvijač, ljudi motiti, zapeljati, in pod svoje bandero klicati, tako, da karkoli se na svetu hudiga in grešniga godi, je on zvirni uzrok; zato ga sveti Peter pripodobi rujovečimu levu, kteri okoli hodi in iše, koga bi požerl. 1. Pet. 5, 8. — Mi kristjani smo se per

svetim kerstu timu peklenskimu vojvodu odpovedali, on nima do nas oblasti, ako se mu sami ne vdamo; pa vender on noče od nas popolnoma odstopiti, marveč kakor naš nar silnej sovražnik nas vedno preganja, povsod nam zaderge stavi, in iše, da bi mu mi oblast do nas dali. — On nas skuša. — Kakor je po današnjim svetim evangelji Jezusa Kristusa hudič trojno skušal, tako skuša tudi nas na trojno vižo:

1. *Satan nas skuša na sercu*, ker nas s takimi željami navda, ki se našimu nagnjenji priliznejo in zčasama nas v velike grehe in malopridnosti zapeljuje.

Poglejmo sveti evangelj. — Ko se je naš zveličar 40 dni postil, in je bil po tem lačen, stopi satah v človeški podobi k njemu, in ker ga vidi jedi potrebniga, mu svetuje si pomagati. Ti si lačen, mu reče skušnjavec, in v tej pusti samoti nič ne najdeš za jesti. Pa sej veš, kaj Bog zamore; *ako si Sin božji, reci, da naj ti kamni kruh bodo.* — Tako dela peklenski pes tudi z nami. Se prepričati ali smo mi zvesti služabniki božji, ktere posvetno terplenje in stiske tega sveta ne zamorejo od našiga stvarnika ločiti, se on posluži vsih naših okolišin, naših slabosti in potreb, naših počutkov in želj, ter nam svetuje samim sebi si pomagati. On se nam nevidno bliža, in skrivaj nam v serce tako govori: *Ti si v potrebah, in veliko terpiš, stegni svojo roko in na enkrat ti bo pomagano, ti boš vsega obilno imel; ti želiš to ali uno kratkočasno veselje vživati, glej — sej to bi ne bila tako strašna pregreha, — reci le eno besedo in tvoja želja bo spolajena; tebe dolžijo tega in uniga, izusti le eno majhno laž, in ti se boš pred vsimi ljudmi opravičil; čez te je tvoj sosed to in uno govoril, ali mu boš molčal? pojdi in očitno se ž njim spuntaj; tvoj bližni jo tebi krivico storil, ali boš tako malodušen, da mu je boš prizanesel? pojdi in poverni mu z verhano mero. Tako nam skušnjavec v serce govori in nas zapeljuje.*

In bolj pobožen ko je človek, tudi večkrat ga skušnjavec napade in bolj vživo ga skuša, da bi ga ob posve-

čujočo gnado perpravil, ktero mu je Jezus, hudičev nasprotnik, blagovolno pridobil. Zato beremo od svetnikov, kako so bili od skušnjav napadani, in kako gorki boj so imeli s satanam, preden so ga premagali. „Kakor si tolovaji“, govori sv. Krizostom, „nič ne prizadenejo, hišo oropati, v kateri se le seno in slamo hrani, ampak le une hiše spodkopljejo in oropajo, v kateri se zlato in srebro spravlja; tako se tudi hudič malo prizadene dušo skušati, ktera gnade božje nima, pa vso moč si da dušo premotiti, ktera je polna svetosti in bogata na zasluženji.“ —

Pa čeravno je vse to resnično, vender se človek nima peklenskiga skušnjavca bati, ampak stanoviten naj stoji pod Jezusovim križam in serčno naj se vojskuje zoper satana. — Sam Jezus je nam orožje v roko dal, s katerim zamoremo *skušnjave serca* premagati. In to orožje je — *beseda božja*.

Ko je hudič Jezusu nasvetoval iz kamnja kruh narediti, s katerim bi se bil vtegnil lakoto vtolažiti, mu Jezus odgovori: *Pisano je: človek ne živi le od kruha, ampak od vsake besede, ktera pride iz ust božjih*. Tako je hotel Jezus nam vsim povedati, da sreča človekova ne obstoji samo v tem, da on svoje želje in nagnjenje serca spolni, marveč da spolni voljo božjo; da človek nima le za truplo, ampak veliko bolj za dušo skerbeti; zakaj beseda božja pa je kruh duše.

Posnemajmo tudi mi Jezusa, kadarkoli bo peklenški sovražnik nas na sercu skušal, odgovorimo mu, da mi najdemo nar večje veselje v tim, da zvesto božjo besedo poslušamo, jo v sercu ohranimo in spolnimo. Kadar bo nas s *pregrešnimi mislimi* navdajal in k nečistosti zapeljeval, recimo mu: O hudobni skušnjavec! povej, ali ni družiga veselja. Ti me hočeš v večno pogubljenje pogrezniti; zakaj „*nobeden loternik ali nečistnik nima deleža v Kristusovim in v božjim kraljestvu*.“ Ef. 5, 5. Kadar bo nas nad našiga bližnjega dražil, in jezo ali sovražtvo v serce nam zasajal, recimo mu: O peklenški šuntar! ti me hočeš milosti božje neyredniga storiti; zakaj to je nam Jezus vказal: „*da*

eden družiga ljubimo,“ Jan. 14, 17.; *in da si eden drugimu iz serca odpustimo, če hočemo, da bo Oče nebeški nam odpustil.* Kadarkoli bo nas v kaki greh zapeljal, recimo mu: **O** priseženi sovražnik naše duše; dobro te poznamo, ti želiš našo večno smert, pa božja resnica govori: *kaj nam pomaga cel svet posesti, ako dušo zgubimo;* mi družiga ne želimo kot večno življenje duše, torej le odstopi peklenški skušnjavec! in pusti nas v miru. — Skušnjave serca zamoremo z božjo besedo premagati. —

2. *Satan nas skuša na razumu,* ker nam glavo s takimi mislimi napolni, ki se naši prevzetnosti priliznejo, in sčasama nas v zmote in prederznosti zapeljejo.

Poglejmo sveti evangelj. — Ker ni satan o prvi skušnjavi pri Jezusu nič opravil, in s svetovanjem iz kamnov kruh narediti, da bi njegovo lakoto vtolažil, ga ni mogel premotiti; vzame Jezusa, in ga po zraku pelja v sveto mesto Jeruzalem, ga postavi na verh tempeljna, in mu reče: *Ako si Sin božji, verzi se doli; zakaj pisano je: Svojim angelam je zavoljo tebe zapovedal, in na rokah te bodo nosili, da kje s svojo nogo ob kamen ne zadeneš.* — Tako je hotel satan v Jezusovi vserazumni glavi prevzetnosti zbuditi, ter ga je spomnil, kaj da je od Sina božjiga že pisano, misleč, da Jezus se bo kmalo iz verha tempeljna doli spustil, naj bi se hudiču Sina božjiga spričal.

Tako dela peklenški skušnjavec tudi z nami. — Če spodpihovanjem telesniga nagnenja nas na sercu zapeljati ne zamore, tako iše naši prevzetnosti in častilačnosti podkuriti in glavo zmotiti, da bi mi svetih resnic ne verovali, in da bi mi čez druge se povzdigvaje padli in tako nizko se pogreznili, kakor satan, kteriga je pravični Bog zavoljo prevzetnosti iz veselih nebes v večno žalostni pekel pahnil. S to zvijačnostjo se je bil skušnjavec prvih starišev lotil: On je lahkoverno Evo oblagal, da, če bota od prepovedaniga sada jedla, bota Bogu enaka in vse vedela. To je bilo Evi zadosti, prevzetnost nji je razum oslepila; se ji

zdi, da je pravi uzrok dane božje zapevedi izvedela, ter kmalo po prepovedanim sadu roko stegne. Nesrečna mati! v svoji prevzetnosti je sama sebe in nas, svoje otroke v sužnost peklenskiga silnika izdala.

Pa čeravno nas hudič tako skuša, da iše naš razum s prevzetnostjo zmotiti, in da nas pelje na kraj brezdna, kakor je bil Jezusa na verh tempeljna postavil, vender sile nam ne more storiti, da bi se v brezden pregrehe in pogubljenja vergli. Le stanovitni stojmo pod Jezusovim križam, in vojskujmo se serčno, da krono dosežemo; v ponižnosti gledajmo prot nebesam, iz katerih so bili prevzetni angeli pahnjeni, in vedim, da „*podstava svetosti je bila zmerej ponižnost*“, pravi sveti Ciprian, „*in da Bog se prevzetnežam zoperstavi, ponižnim pa gnado da.*“ 1. Pet. 5, 5. — Orožje, s katerim zamoremo te hudičeve skušnjave premagati, je — *molitev.*

Jezus je skušnjavcu, ki mu je rekel iz verha tempeljna doli se spustiti, odgovoril: „*Je pisano: Ne skušaj Gospoda svojiga Boga.*“ S timi besedami, pravi sveti Jeronim, je zveličar pšice skušnjavca zlomil. Mi pa imamo molitev, pšice hudičevih skušnjav zlomiti, zakaj kadar molimo, mi očitno svojo nezmožnost pred Bogam spoznamo, svojo pamet in zastopnost Bogu podveržemo, kakor ponižni berači na vrata vsegamogočniga Očeta terkamo, in ga prosimo za mili dar praviga razsvetljenja, in nagovarjamo, da bi se sam Bog nam dal. In tisti, kateri je rekel: „*Molite, da v skušnjava ne padete*“, nam prevzetnost, s katero je nas zapeljivec napolnil, blagovoljno odvzame, in dobriga duha nam da. Zato je tudi prerok David prepeval: *po tebi (o Gospod) bom od skušnjav rešen; jaz se ne bom hudiga bal, ker si ti z menoj.*

Kolikanj da molitev velja satana premagati, nam sledeča prigodba spriča:

V nekim nemškim mestu je bil hudič moža tako oslepil, da je svete navke katolske cerkve zaničevati in se čedalje bolj v nejeverstvo Rongeanizma pogrezovati začel. Njegova

žena gre grozno žalostna k škofu, in mu vse dopove. Škof jo potolažijo, ter ji molitev ko edini pripomoček priporoče. Žena se potolažena domu verne, ter dan na dan moli; pa mož se še zmiram ne poboljša. Kar mož zboli, in revna žena zopet k škofu gre vnovič svojo žalost razodet. Škof jo kakor pervikrat potolažijo in vnovič molitev perporoče, pa tudi perstavijo, da, ako se bo pri možu poboljšanje vidilo, naj hitro pride povedat, bodisi po dnevu ali po noči, in spremili jo bodo k možu.

Zvečer so škof svojimu služabniku rekli, da ne sme nikogar več k njemu pustiti, razun neke žene, ki so mu jo bolj na tanko popisali. Okoli polnoči hišni zvonček zapoje, sluga z okna popraša, kdo da je, in vidi, da je imenovana žena, ktera ga prosi škofu povedati, da mož po njih poprašuje. Sluga gre v škofovo stanico, v spavnico, pa škofa ne najde; iše jih v kaplanovi stanici, po hiši, pa zastonj; kar mu v misel pride, da so morebiti v hišni kapelici. In tako je tudi bilo. Tukej je najdel škofa in njih kaplana pred oltarjem klečati. Stopi k njem, in jim pové, da je tista žena peršla; na to se škof vzdignejo in grejo z njo k skesanimu možu, kateri se precej spové, drugi dan sveto obhajilo prejme in odslej s svojo ženo v miru in po keršansko živi. Sam mož je pripovedoval, da molitev žene in škofa ga je rešila in slovez je šel na vse kraje. *Zg. danica 1852.*

Glejte, kristjani! kaj molitev premore? kako ona nas reši iz sužnosti našiga sovražnika, kateri nas skuša na razumu, nas s prevzetnostjo podpihuje, da bi svete resnice katoliške cerkve zaverгли, in nas zavito moti, naj bi vir zveličanja zapustili, ter se njemu v službo podpisali. — Oh tedaj poprimimo se molitve, da hudičeve skušnjave na svojim razumu srečno premagamo.

3. *Satan nas skuša na telesnih počutkih*, ker nam posvetne reči tako dopadljive stori, da se nad njimi naši počutki radi spodtaknejo in da posesti jih hočejo, kar pa človeka v velike hudobije zapelja.

Poglejmo sveti evangelj. — Že dvakrat jo je satan pri Jezusu poskusil, pa zastonj; ni mogel zvedeti, ali je on Sin božji. Še vtretjič ga hoče skušati, pa kakor človeka. Ga pelje torej na silno visoko goro, in mu pokaže vse kraljestva sveta in njih veličastvo, in mu reče: „*Vse to bom tebi dal, ako pred me padeš in me moliš.*“ O hudirjeva laž! o satanska goljufija! o zapeljiva obljuba! čez vse posvetne kraljestva hoče hudič Jezusa gospodarja postaviti, če njega moli, — pa sam ni nič imel. —

Tako dela peklenški skušnjavec tudi z nami. On iše vse tisto našim počutkam predpoložiti, kar vč, da se naši oslavljeni natori perlizne; on nam take priložnosti napravi, in v take tovaršije nas zapelje, v katerih se očem, ušesam, jeziku in drugim počutkam vojska napove. On nam obljubi čast, premoženje, imenitnost in vse posvetno veselje in srečo, če mi le Bogu služiti se odpovemo, in njemu se priklonemo. Ali kaj je vsa posvetna sreča brez Boga? Prerok David nam pove, ker reče: „*Jaz sim vidil hudobneža, kako se je nakviško vzdignil, kakor cedro na Libanu sim ga vidil povišaniga; pa kratki čas, skorej memo gredeč, ga nisim več vidil; jaz sim ga iskal, pa nisim po njem najdel ne duha ne sluha.*“ Sreča, ktero nam satan obljubi, je goljufna sreča, on jo sam nima, torej jo nam tudi dati ne zamore; prava sreča in stanovitno veselje pride pa le od Boga.

Prav priprosto je sveti Jakopon v lahorazumni priliki pokazal, kako hudič skoz telesne počutke iše našo dušo ob prijaznost in gnado božjo perpraviti, ter pripoveduje: Neka devica je imela žlahtni biser. Petero bratov so ji hotli zvito biser iz rok izmuzniti. Pervi brat je bil obrazar, in tako sestro nagovori: Ljuba sestra! daj mi bizer, in jaz ti hočem tak izobraz izdelati, kakorsniga še nisi tvoje žive dni vidila. Devica pa noče. — Drugi brat je bil dišavokupec in sestri reče: Moja sestra! daj mi bizer in jaz te bom s takimi prijetnimi dišavami preskerbel, da kodarkoli pojdeš, se bo vse tebe veselilo. Devica pa ga ne sluša. — Tretji

brat je bil kuhar, in sestri pravi: *Draga sestra! daj mi bizer, in jaz ti bom take jedi napravil, da enakih nisi še pokušala. Devica pa se ne da premotiti. — Četerti brat je bil godec in sestro naprosi: Zala sestra! daj mi bizer, in take dance ti bom zagodil; kakoršnih nisi še slišala. Devica pa mu bizer odreče. — Peti brat je bil bolj prekanjen od družih in sestri se tako prilizuje, rekoč: Ljubezniva sestra! daj mi bizer, in jaz ti hočem tako zaliga ženina pridobiti, da pod soncam enakiga ni. Devica se nad tem bratom zgrozi in nevoljno ga odpravi. Tako prilika. — Devica je naša duša; bizer je gnada božja; bratje device so naši telesni počutki, podgled je obrazar, dišek je dišavokupec, slast je kuhar, posluh je godec i. t. d. Na tih počutkih nas hudič vedno skuša, in našo dušo hoče gnade božje obropati. Oh kristjani! ne poslušajmo njegovih obljub, in ne prodajmo mu svojih duš.*

Orožje, s katerim zamoremo hudičeve skušnjave na svojih telesnih počutkih premagati je — *post.*

Ko je hudič Jezusu tolikanj posvetniga dati obljubil, če pred njega pade in ga moli, se Jezus nad tem lažnjivim sleparjam zjezi in mu veli: „*Poberi se, satan,*“ in kmalo besede pristavi: „*pisano je: Gospoda svojiga Boga moli, in njemu samimu služi.*“ S timi besedami nas uči Jezus, zakaj je nas Bog vstvaril, namreč: da bi mi njega molili, njemu pokorno služili, vse svoje misli, želje, govorenje in dela v čast obračali, in da se nikoli ne pustili v kaj taciga zapejljati, kar bi vtegnilo našiga Boga žaliti; tedaj da svojim skušnjavcam, ki nas hočejo od Boga ločiti, serdito rečemo: „*poberi se satan.*“

„*Poberi se satan,*“ pa vedno vpijemo, kadar se postimo; zakaj kdor se posti, svoje truplo strahuje in hudobno meso dobrimu duhu pokorno dela; kdor se posti, sam sebe zatajeva, in svojim telesnim počutkam berzdo vklada, vloži, pa hudičevo podpihovanje vgradi, in njegovim skušnjavam moč odvzame. — Sveti Pavl je nam v tej resnici

očitna priča. V svojim životu je imel on hudiga skušnjavca, kakor sam pravi: „Dano mi je želo mojiga mesa, služabnik satanov, da me bije. Za tega voljo sim trikrat Gospoda prosil, da bi odstopil od mene; pa mi je rekel: Dovolj ti je moja gnada, ker moč se v slabosti popolnoma skaže.“ 2. Kor. 12, 7—9. Pa sveti Pavl je tega skušnjavca premagal in scer s postam, kakor pove, rekoč: Jaz svoj život tarem in v sužnost ga devam.

Moji kristjani! posnemajmo svetiga Pavla; poslušajmo svetiga Ambroža, kateri pravi: Naša slabost je takrat močna, kadar je meso s postam pokroteno, kolikanj životu meseniga soka odtegneš, tolikanj kreposti duši prideneš, in postimo se radi, da bomo hudičeve skušnjave premagali, in božjo jezo zavoljo svojih grehov vtolažili, kakor so jo bili nekdanj Ninivičani vkrotili. —

Tako tedaj peklenski satan na trojno vižo nas skuša, namreč: 1. *on nas skuša na sercu*; 2. *on nas skuša na razumu*; 3. *on nas skuša na telesnih počutkih*. Orožje zoper te hudičeve skušnjave pa so: *božja beseda, molitev in post*.

Predragi kristjanje! Mi smo nastopili štiridesdanski post, v katerim se imamo prav perpraviti, praznike Kristusoviga vstajenja vredno obhajati. — Naš milostljivi nadškof so v svojem pastirskem listu, ki so ga v začetku letašnjiga štiridesdanskiga posta svojim vernim razposljali, nam v živo priporočili: božjo besedo poslušati, goreče moliti in natanjko zapovedani post deržati. Oni so dobro vedeli, da tega trojniga orožja se moramo poslužiti, ako hočemo svojiga sovražnika, peklenskiga satana, premagati in naše duše zveličati, za ktere je Jezus Kristus svojo rešno kerv pretil.

Jezus Kristus, nas učenik, se je v pušavi postil in je molil, preden se je s satanam za naše rešenje vojskovati začel, in on ga je premagal, ter nas oprostil. Zdaj pa leži pri nas, ali hočemo z Jezusovo pomočjo tako varno živeti, da se sami hudiču v sužnost ne prodamo, da se njegovim

zapeljivim skušnjavam serčno zoperstavimo, in neskončnih zakladov božjiga usmiljenja vdeležimo. Vdeležili se jih pa bomo, ako zvesto božjo besedo poslušamo, jo v sercu ohranimo, vsakimu hudičevimu zapeljevanji jo zoperpostavimo in svoje življenje po njej ravnamo; vdeležili se jih bomo, ako goreče molimo in radi se postimo, kakor je sam Jezus nam izgled zapustil in nas učil, „*da nekteri hudiči se ne dajo drugač izgnati, kot z molitvijo in z postam.*“ Mat. 17, 20.

Moji priserčni bratje! poslužimo se tedaj radi tega trojniga orožja, vojskujmo se serčno na tim svetu za nebeško kraljestvo da bomo dosegli, kar nam vsmiljeni Gospod Bog po svetim Jakobu, aposteljnu, obljubi rekoč: „*Blagor mu, kteri skušnjava preterpi; zakaj kadar bo iskušán, bo on prijel krono življenja, ktero je Bog obljubil tem, ki njega ljubijo.*“ Jak. 1, 12. Amen.

DRUGA NEDELA V POSTU.

Evangelj: Jezus se je spremenil na gori. Matevž XVII.
1 — 9.

KDO JE JEZUS KRISTUS?

Žalostno bi bilo za človeka na tem svetu, ko bi v večno življenje vere ne imel, in kmalo bi per svojim terplenji opešal, ko bi v pravičniga Boga svojih zaupov ne stavil. Nebeški učenik Jezus Kristus je to dobro vedel, zato vedno v serca svojih naslednikov, po tem, ko jim je preganjanje napovedal, ki ga bodo zavoljo njega preterpeti morali, hladilno tolažbo na prihodno večno veselje, ki jim je pri nebeškim Očetu obilno perpravljeno, blagovoljno vljil. Takšen okrepčaven tolaž svojim učencam dati, je bilo, po mislih svetiga Krizostoma, Jezusa na gori Tabor, dne 6. Velikiga serpana, 33. leta njegove starosti, se spremeni naklonilo, kar nam današnji sveti evangelj pové.

Malo dni popred je namreč mili Jezus svoje terplenje učencem pervikrat napovedal. Peter — to slišati — se zavzame, in se oberne k Jezusu, ter mu reče: „*Nikar Gospod! tebi se nima to zgoditi.*“ Na to se Jezus razserdi in Petra okrega, rekoč mu: „*Poberi se od mene, satan! ti si meni v pohujšanje; zakaj ti ne zastopiš, kar je božjiga, ampak le človeškiga.*“ Mat. 16, 20—23. — Potem pa se oberne Jezus k vsim učencam in jim reče: „*Ako kdo hoče za menoj hoditi, naj zataji sam sebe, naj zadene svoj križ in naj mi sledi.* Na dalje jim govori od terpenja in smerti, katero bodo morali zavoljo njega in svetiga evangelja preterpeti. Pa jim obljubi za vse to obilno plačilo v nebeškim življenji, in njih serčnost poveličati izusti, da nekteri zmed njih ne bodo umerli, dokler ne vidijo sina človekoviga v njegovim veličastvi priti. Mat. 16, 24—28. — Šest dni potem pelje Jezus tri svoje nar ljubše učence: Petra, Jakoba in Janeza, na goro Tabor, in jim pokazati en žark svojiga veličastva, se pred njimi spremeni.

Sveta mati katolška cerkev, se meni zdi, zdaj v postnim času ti sveti evangelj svojim vernim iz dvojniga uzroka brati vkaže: prvič naj bi premislili današnjiga svetiga evangelja v sercih katoljčanov živo željo po nebeškim veličastvi zavneli, in pravo pokoro za dopernešene grehe delati ter vse terplenje tega sveta voljno poterpeti napeljali; drugič pa naj bi se dobro prepričali, da Jezus je resnično Sin božji; zatorej naj si k sercu vzamejo neskončno ljubezen božjo do človeškiga roda, kadar bodo v prihodnim velikim tednu terplenje in smert Jezusa Kristusa premišlevali. — Temu drugimu namenu svete cerkve slediti, in v vaših sercih zlato iskrico hvaležnosti do Boga vžgati, ker je po svojim sinu nas milostljivo večne pogube rešil, hočem jaz dans vam v kratkim navku razložiti: *Kdo je Jezus Kristus.* — Poslušajte.

Od kar je bila peklena kača v raji z lažjo Evo zapeljala, je ves človeški zarod v težki sužnosti hudičeviga silnika zdihoval. Nebeške vrata so bile vsim Evinim otrokam zaperte. Gospod Bog pa vender človeškiga rodu ni za zmeram zavergel in čisto obupu izdal, ampak je v sercu človeškim blago nado prihodniga rešenika vžgal. Ti zaupna želno rešenje se je posebno pri Izraelskim ljudstvu ohranil in čedalje bolj vterdoval. Očak Jakob je na smertni postelji že svojimu sinu Judu napovedal, da iz njegoviga rodu ima Rešenik rojen biti. 1. Buk. Moz. 49, 10. Prerok Daniel je v Babilonski sužnosti clo čas že odkazal, o katerim ima Rešenik priti. Dan. 9, 24. — In kar je bilo napovedano, se je tudi zgodilo. Rešenik je prišel, kteriga mi kličemo Jezus Kristus, in mu „druga oseba“ v presveti Trojici pravimo.

Kdo pa je Jezus Kristus?

1. Jezus Kristus je *edino rojeni Sin Boga Očeta*.

Sam Bog Oče je Jezusa Kristusa za svojiga Sina oklical. In scer pervikrat pri reki Jordanu, kadar je bil od Janeza keršen. Ko je Jezus takrat iz vode stopil, glej, nebesa so se njemu odperle, sveti Duh se nad njim prikaže v vidi-joči podobi goloba, in iz nebes se sliši glas Boga Očeta, kteri pravi: „*Leti je moj ljubi Sin, nad kterim imam jaz dopadanje.*“ Mat. 3, 13—17. — Drugikrat ga za svojiga sina razglasi na gori Taboru. Ko se je namreč Jezus na ti gori pred svojimi tremi učenci spremenil, in sta se jim Mozes in Elija, dva nar bolj slovita moža iz stare zaveze perkazala, učencam spričat, da Jezus ni ne Mozes ne Elija, in sta z njim govorila, se je Peter v svojiga spremeneniga učenika tako zaljubil, da je hotel vedno njegovo obličje gledati, zatorej nasvetuje, rekoč: Gospod! dobro je nam tukej biti; ako hočeš naredimo tukej tri šotore, tebi eniga, Mojzesu eniga, in Eliju eniga. Ko je še govoril, glej, jih je svetel oblak obsenčil, in glas iz oblaka govori: „*Ti je moj ljubi Sin, nad kterim imam dopadanje; njega poslušajte.*“ Mat. 17, 1—5. — Tretjikrat je Bog Oče Jezusa Kristusa v

Jeruzalemskim tempeljnu cvetno nedeljo poveličal. Ko so namreč takrat neverniki željeli Jezusa poznati, reče Jezus: „*ura je prišla, da bo sin človeka poveličan.*“ — „*Oče stori svoje ime častilljivo.*“ En glas tedaj iz neba zadoni rekoč: „*Jaz sim ga poveličal in ga bom zopet poveličal.*“ Množica, ki je to slišala, reče, da je zagermelo. Drugi pa pravijo: angelj je z njim govoril. Jezus pa na to odgovori: „*Ne zavoljo mene se je ti glas storil, ampak zavoljo vas*“; jim je hotel reči, da bi vi mene spoznali sina božjiga, in v me verovali. — Jaz pustim na stran, kar je angelj Gabriel Marii Devici govoril, ko ji je sina naznanil, rekoč: *Glej, spočela boš v svojim telesu, in rodila sina, in imenuj njegovo ime Jezus. Ti bo velik in Sin Narvišiga imenovan.* Luk. 1, 31 — 32; tudi molčim, kako je Bog Oče rojstvo Jezusovo po nebeških angeljih pastirjem in po zvezdi modrim na Jutrovim oznanil; tudi nič ne govorim od neštevilnih čudežov, ktere je sam Bog Oče pri smerti Jezusovi storil, ko je tema cele tri ure vso zemljo pokrila, sonce je otemnelo, zagrinjalo v tempeljnu se je pretergalo na dvoje od verha do tal, zemlja se je potresla, skale so pokale, in grobi so se odperli, in mertvi so vstali, ter so v mesto prišli, temuč mislim, da iz trojniga glasa Boga Očeta je dovolj že dokazano, *da Jezus Kristus je resnično edino rojeni Sin Boga Očeta.*

Moj kristjan! Bog Oče je tebe tako ljubil, da je svojiga edino rojeniga sina na svet posljial, da se ti ne pogubiš, ampak vanj verujoč večno življenje imaš. Jezus Kristus je tebi tako vsmiljenje skazal, da je radovoljno nebesa zapustil, na svet doli stopil, tebi rešit iz peklenške sužnosti, in z razžalenim Bogam Očetam te spravil. — O kristjan! kaj mora tvoje serce pri tih mislih občutiti? Kakšina serčna hvaležnost do Boga Očeta in do Jezusa Kristusa te ima presuniti? Kako bi ti imel Boga Očeta in Sina z vso močjo in čes vse ljubiti? Noč in dan bi ti imel na tvojih kolenih klečati in nju častiti, svoje življenje njima popolnoma darovati bi se ti kar pomisliti ne smel. — Ali pa to storiš?

— O človek! ti si pred Bogam Očetam velik malopridnež; zakaj ti njega ne ljubiš; tvoje dela to obilno spričujejo. Ti si pred Jezusam hudoben nehvaležnik; za neskončno usmiljenje, kteriga ti je skazal, mu le s zaničevanjem poverneš. Človek! če je Bog Oče tvoj oče, kakor ga vsakdan kličeš, zakaj mu nisi tudi ti pokoren sin? Če je Jezus Kristus tvoj brat, zakaj mu nočeš biti pa ti hvaležen sobrat? Kristjani! spoznajmo svojo dolžnost, ljubimo Boga in kteriga je poslal Jezusa Kristusa.

2. Jezus Kristus je *Bog in človek skupej*.

Jezus je Bog, po božji natori Bogu Očetu popolnoma enak. — Te resnice se prepričamo iz Jezusovih besed: Ko je Jezus, mesec gruden v 33. letu svoje starosti, o prazniku letniga požegnovanja Jeruzalemskiga tempeljna v tempelj prišel, so ga Judje obsuli in ga vprašajo rekoč mu: „*Kako dolgo boš nas še dvomiti pustil? Ako si ti Kristus, povej nam očitno.*“ Jezus pa jim na to odgovori: „*Jaz vam pravim, toda vi ne verujete. Dela, ktere jaz v imenu svojiga Očeta delam, spričujejo od mene. Vi pa ne verujete, ker niste iz mojih ovac. Moje ovce moj glas poslušajo, in jaz jih poznam, in one za meno hodijo. In jaz jim večno življenje dam, in vekomaj ne bodo pogubljene, in nobeden jih ne bo iz moje roke stergal. Kar je meni moj Oče dal, je vikši od vsega. In nobeden ne more tega iz roke mojiga Očeta stergati. Jaz in Oče sva le eno.*“ Judje — to slišati — se razjezijo in ga hočejo kamnjati, rekoč mu: *Mi te hočemo kamnati zavoľjo preklinjevanja, ker ti, kteri si človek, sam sebe za Boga delaš.* Jan. 10, 22—34.

Ko je Jezus pri zadni večerji svojim učencam od Očeta govoril, ga poprosi Filip, naj jim Očeta pokaže. Na to Jezus reče: „*Tolikanj časa sim že pri vas, in vi me ne poznate. Filip! kdor mene vidi, vidi tudi Očeta. Ali ne verjete, da jaz sim v Očetu in Oče je v meni.*“ Jan. 24, 8—10. — Sveti Janez evangeljist, kteri je sveti evangelj iz ediniga namena pisal ljudi prepričati, da Jezus je resnično Bog,

prav lepo to visoko resnico razloži, ker sveti evangelj tako začne: *V začetku je bila Beseda, in Beseda je bila per Bogu, in Bog je bila Beseda. — Vse je po Besedi storjeno, in brez nje ni nič storjeniga, kar je storjeniga. V nji je bilo življenje in življenje je bila luč ljudi. — In Beseda je meso postala in je med nami prebivala polna milosti in resnice.* Jan. 1, 1 — 14. Beseda, od ktere sveti Janez tu govori je „Jezus.“ — Jaz vas družiga spričevanja te resnice iz svetiga pisma in iz cerkvenih učenikov ne opomnim, tudi Jezusovih čudežov v misel ne vzamem, s kterimi je on svojo božjo vsegamogočnost jasno spričeval, ker vsi dobro vemo, da samo misliti: Jezus morebiti ni Bog, bi bilo strašno preklinjevanje; samo še določim, da vse lastnosti, ktere Bogu Očetu, prvi osebi v sveti Trojici pripisujemo, jih tudi Jezusu Kristusu, drugi osebi v sveti Trojici prilastiti moramo.

Jezus je pa tudi človek, in po človeški natori je manj od Boga Očeta. — Te resnice, da Jezus je tudi človek se slehern lahko prepriča, kdor sveti evangelj bere. On najde per svetim Lukežu zapisano, kako je angelj Gabriel k Marii Devici stopil, ter ji govoril: „*Glej! spočela boš v tvojim telesu in rodila Sinu, in imenuj njegovo ime Jezus*“; on najde, kako je sveti božični večer Marija v Betlehenskimi hlevu svojiga pervorojeniga sina porodila, in ga v plenice povila, in v jasli položila, ker zanje ni bilo prostora v hiši. Luk. 2; on najde per svetim Janezu, da „*Beseda*“, od ktere sim že rekel, da Jezusa pomeni, „*je meso postala*“ Jan. 1.; najde nadalje v življenji Jezusovim, da je bil telesnim potrebam podveržen: on je jedel, je pil, je spal, je jokal, — in vsi njegovi nasledniki so ga za človeka imeli. Jezus sam se je imenoval „*Sin človekov*“ rekoč Judežu Iškarjotu: „*Gorje tistimu človeku, po kterim bo Sin človekov izdan.*“ Mat. 26, 24.

Pa čeravno je bil Jezus tudi človek, in po svoji človeški natori nam popolnoma enak, je pa bil brez vsiga greha, zakaj „on se je perkazal, da bi naše grehe odvzel, in v njem

ni greha“ pravi sveti Janez, v 1. list. 3, 5. V tem se Jezus od družih ljudi razloči, ker je bil prost od vrojeniga in vsega lastniga greha, in pa po svojim rojstvu, ker ni bil od moža ampak od svetiga Duha zarojen.

Jezus Kristus je tedaj *Bog in človek skupej*; v njegovi edini osebi sta božja in človeška natora razločno združene, ste božja in človeška volja v edinim bitji zapopadene. — In to je visoka skrivnost naše svete katoliške vere.

Moji kristjani! Jezus Kristus, kateri je od vekomaj Bog — svojimu nebeškemu Očetu popolnoma enak, — se je v Mariinim telesu včlovečil, da bi on tako — Bog in človek skupej — za naše grehe nebeškemu Očetu zadostil. — Kolikanj pač mora človek vreden biti, da se je sam Sin božji ponižal, se včlovečiti, *podobo hlapca na se vzeti*, naj bi v grehu mertviga človeka spet oživljal, da bi bil po njim nova stvar in nov deležnik nebeške časti? „O kristjan“, to rečem s svetim Leonam, „spoznaj tvojo vrednost, in ker si spet božje natore deležen postal, ne zavali se v poprejšno ničvrednost skoz razujzdane malopridnosti. Spomni se, ktere glave in kteriga života si ud.“ Sam sin božji se je v človekovo natoro oblekel in „naše telesa so postale *udje Kristusa*.“ 1. Kor. 6, 15. Kako tedaj, ali se ne spodobi, da bi mi naše telesa v vsi svetosti in čistosti ohranili? Pač; sveti Pavl nas opominja rekoč: *Častite in nosite Boga v svojim telesu*. 1. Kor. 6, 20.

Kaj porečem tedaj vama nečistnik in nečistnica! ktera se po kurbirskih posteljah valjeta, vajne trupli ostudnosti izdasta, in svetiga Duha iz vajnih teles izganjeta? O ostudneža, tako tedaj v vajnima telesama Boga nosita? tako tedaj svoje duše, za ktere je Jezus svojo rešno kerv prelil, cenita? — Kaj bom rekel tebi samogoltnež, ki v jedi in pijači mere nimaš, svojo človeško natoro pod živinsko ponižaš, pamet, ktero ti je Bog dal sam sebe in Boga prav spoznati in stvarniku se popolnoma darovati, malopridno zametuješ, telesno zdravje zapravljajš, in drugim pohujšanje dajaš?

Tako tedaj ti v svojim telesi Bogu služiš, in Jezusa, kteriga ud si, častiš? Vi vsi hudobneži, kateri svojih dragih in imenitnih teles nič ne spoštujete, marveč neštevilnim greham služiti jih silite, in s tim tudi duše morite, stopite sem, in poslušajte iz ust tistiga Jezusa, kateri se je bil zavoljo nas včlovečil, visoko in strašno resnico, *da vsi bomo sodni dan v tistih telesih iz groba vstali, v katerih zdaj ali dobro ali slabo delamo, da bi vsak prijel plačilo po zasluženji.* Jan. 5, 28—29. In takrat se bodo telesa pravičnih častitljivo spremenile po podobi Jezusovi, Fil. 3, 21.; telesa hudobnih pa častitljiviga spremenjenja ne bodo deležne, ampak nesnažne ostale. 1. Kor. 15, 51 Zatorej, kristjani! ker smo iz oblasti teme rešeni in po Jezusu Kristusu v luč in kraljestvo božje preseljeni, slecimo stariga človeka z njegovimi deli, in odpovejmo se vsim greham. Kakor po dnevu pošteno hodimo, ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ampak oblecimo Gospoda Jezusa Kristusa, kateri je iz usmiljenja do nas iz nebeškiga trona na svet doli stopil in našo človeško natoro oblekil, da bi srednik postal med nami in Bogom Očetam.

3. Jezus Kristus je *naš učenik, naš rešenik, in bo naš sodnik.*

Ves človeški rod je bil po izvornim (vrojenim) grehu posebno te škode deležen, da um vsih ljudi je bil otemnil, oni niso resnice prav spoznali, njih volja je bila popačena in k hudimu nagnjena, gnado božjo in pravico do nebeškiga kraljestva so bili zgubili. Jezus Kristus, edino rojeni Sin božji, kateri se je bil milostljivo včlovečil, nesrečni Adamov zarod rešiti, je moral vse te žalostne rane, ktere je bil človek po grehu podjel, ozdraviti, da ga je resnično rešil.

Jezusovo prvo opravilo je bilo *otemneni um s pravo resnico razsvetiti in popačeno voljo k dobriemu nagniti in podpirati.* To je Jezus tudi storil: On je po Izraelskim povsod hodil, in Judje, ktere je bila previdnost božja izbrala, zaklad svetiga nauka hraniti in med druge narode nesti, je tri leta

skerbno učil, svete resnice, ktere so Izraelci od Boga že imeli, je poterdoval in bolj natanjko razkladal; k temu je pa še nove nauke dokladal, od keršanske ljubezni, od božjih lastnost, od zadostenja za grehe, od večnosti i. t. d. Koderkoli je hodil, po mestih in vaseh, po samotah in pušavah, po hribih in dolinah, po morji in suhim, je neutrudeno ljudi učil, kteri so v velikim številu za njim derli. In ker on kot človek povsod ni mogel biti, je izbral učence, in jih je sem ter tje učiti razpošiljal. Ja, da bi človeški zarod nikoli brez učениkov ne ostal, je svojim učencam naročil, po svoji smerti poseben stan duhovnih učениkov odločiti, kteri imajo do konca sveta dragi zaklad svete vere hraniti in med vsimi narodi te zemlje razširiti. — Glejte, tako je Jezus naš učениk. — Še več. Da je mili Jezus popačeno voljo ljudi ozdravil, k dobrojmu jo nagnil, in krepko podpiral, je postavil sedem zakramentov, v kterih vsakimu človeku bodisi ktere koli starosti, kterigakoli stana svojo okrepčavno moč in milost deli, in ga zagotovi, da Jezus je ž njim, če le človek hoče z Jezusam biti, in z njegovo pripomočjo neutrudeno delati.

Tako je Jezus otemneni um ljudi razsvetil in oslabljeno voljo podpiral.

Pa Jezus je imel še zgubljeno *gnado božjo* človeškemu rodu pridobiti in pravico do nebeškiga kraljestva poverniti. Tudi to je vsmiljeni Jezus storil: On je razžaleni pravici božji za naše grehe na svetim križi zadostil. Veliko je bilo razžaljenje, težko je bilo zadostenje. Neskončna je bila storjena krivica, neskončna je morala biti tudi povernitva. Bog je bil skoz greh razžalen, le Bog ga je zamogel vtolačiti, Smerti je bil zagrešeni človek vreden, le skoz smert Bogačloveka je zamogel biti rešen. In Jezus, Bog in človek skupej je to doveršil. Sem poglejte. — Na lesu je prvi človek grešil, na lesu je Jezus Kristus, kakor nar veči razbojnik sramotno smert storil. Svojo presveto rešno kerv je on do zadnje kaplice pretil, in je naše grehe opral, in je

Božjo jezo vtolažil, in je peklenško kraljestvo razbil, in je nam nebeške vrata odperl, in je nas hudičeve sužnosti rešil, in je z nebeškim Očetam nas zopet sprijaznil. O veliko vsmiljenje božje! o neskončna ljubezen Bogačloveka! Da človek živi, je moral Bogčlovek umreti. Kaj porečeš k temu ti človek? Čudi se nad ljubeznijo božjo do tebe; ti hudobnež si grešil, pravični je bil štrafan, kar si ti grešnik zaslužil, je on preterpel, kar si ti zagrešil, je Gospod plačal. Tukaj je dobrotu brez prilike, gnada brez zasluge, ljubezen brez mere. O človek! zdihni in reci: Jezus je moj rešenik.

Jezus bo pa tudi naš sodnik. Bogčlovek je nam voljo svojiga nebeškiga Očeta razodel, on je nas večne pogube, kateri smo bili po vrojenim grehu podverženi, na težkim križu rešil; je nam presvete zakramente zapustil, v katerih se zamoremo vsak dan odpušanja lastnih grehov vdeležiti, in njegovo pomoč pobožno živeti prijeti; on je za naše zveličanje vse storil in nam pot pokazal, po kateri zamoremo do nebeškiga Očeta priti; prav je tedaj, da bo Jezus enkrat vsačiga med nami pred svoj sodni stol poklical, in obrajt z njim storil, kako je njegove svete nauke deržal, kako po tistih živel, kako se njegoviga rešenja in presvetih zakramentov poslužil? To se bo pa godilo berž po smerti z vsakim človekam posebej, kakor nas zagotovi sveti Pavl, ker pravi: *Vsi se moramo pred Kristusovim sodnim stolom pokazati, da vsak prejme, kakor je delal v svojim telesu ali dobro ali hudo.* 2. Kor. 5, 10. In to se bo godilo veliki sodni dan s vsimi ljudmi skupej, kakor sam Jezus pravi: *„Kadar bo prišel Sin človeka v svoji svetlosti, in vsi angeli z njim, takrat bo on sedel na sedežu svojiga veličanstva, in pred njim bodo vsi ljudje vkup zbrani, in on jih bo narazen razložil, kakor pastir razloči ovce od kozlov, in bo ovce na svojo desnico postavil, kozle pa na levico.* Mat. 25, 31 — 30.

Moji kristjani! Jezus je naš učenik; — oh bodimo mu skerbni učenci, poslušajmo radi njegove svete nauke, obderžimo jih zvesto v svojim sercu, in svoje življenje po

tistih ravnajmo. — Kolikanj ljudi je še na svetu, katerim luč svete vere ni še zasvetila! Tje bi vaz zamogel peljati v gojzde daljne Amerike in v zamorske hribe hudo vroče Afrike, kjer naši sobratje še v neveri divjo živé, kruh Jezusoviga nauka se jim še ni lomil; da vse to opustim in samo vas spomnim, da bodimo Bogučloveku za predragi njegov zaklad hvaležni, in tako živimo, kakor se naslednikom njegovim spodobi.

Jezus je naš rešenik. Oh bodimo mu mi hvaležni rešenci. Drago je nas odkupil, „on je sam sebe za nas dal v dar in v klavo daritev Bogu.“ Efež. 5, 2. Oh ne zametujmo njegoviga rešenja, skoz hudobno življenje, ne zametujmo gnade božje, katero je on nam s svojim darovanjem na križu od nebeškiga Očeta sprosil in z lastno kervjo našim dušam vtisnil, ne zametujmo pravice do nebeškiga kraljestva, katero je on nam pridobil. Jezus je na križu pismo našiga pogubljenja raztergal, pa mi s vsakim greham to pismo ponovimo in spet podpišemo. Gorje nam bo tam, če tako malopridno delamo.

Jezus bo naš sodnik; vse nas bo enkrat pred se poklical in odgovor terjal, kako smo mu za njegov nauk, za rešenje in za svete zakramente hvaležni bili? Oh kaj mu bomo takrat odgovorili? Svoje kervave rane bo kazal, ktere so mu zavoljo nas vsekane bile, vse žlake bo pred nami zaštel, ktere je za nas preterpel, svoje prebodeno serce bo odkril, s katerim je nas ljubil; kaj mu bomo odgovorili? našo nehvaležnost bo nam očital, naše neštevilne grehe bo nam naprejštel, naše nezvestobe bo nam kazal, kaj mu bomo odgovorili? — Da ne bo tisti dan nas večja nesreča zadela, kot nevernike, spoznajmo Jezusa za svojiga učenika in rešenika in bodimo mu skerbni učenci in hvaležni rešenci, tako se ne bomo bali ga imeti sodnika. —

Jezus Kristus je tedaj 1. edino rojeni Sin Boga Očeta; 2. je Bog in človek skupej; 3. je naš učenik, naš rešenik in bo naš sodnik.

Predragi kristjani! Berem v življenji svete **Margarite** device, da, kadar jo je neznabožni sodnik **Olimbri** zavoljo keršanske vere pred se poklical, ji takole reče: **Deklina!** povej mi tvoje ime in vero. Devica odgovori: **Jaz se kličem *Margarita***, sim iz žlahtne rodovine in sim kristjana. Na to reče sodnik: prvo in drugo ste spodobne reči; tretjo pa je nedostojno; kaj je bolj nespametno, kakor križaniga **Boga** imeti? Devica ga vpraša rekoč: prosim, povejte, od kod ste zvedeli, da **Gospod Jezus** je bil križan? Sodnik odgovori: Iz bukev kristjanov. In **Margarita** sodniku reče: Kakšno visoko poštovanje je to, da vi, ker v tistih bukvah berete od **Kristusoviga** sramožljiviga križanja in od njegove časti, prvo verujete, drugiga pa verovati nočete! To slišati, se sodnik zjezi, in **Margarito** s strašnimi mukami vmori.

Tega hudobniga sodnika posnema še dan današnji obilno prav obilno kristjanov. Oni **Jezusa Kristusa** poznajo in na kristjansko ime, katero so od **Kristusa** prejeli, kaj veliko deržijo; pa **Jezusa** v sercu nositi, pa njegove presvete nauke v življenju spolniti, pa **Jezusovih** presvetih zakramentov se pogosto poslužiti, pa iz hvaležne ljubezni do **Jezusa** vse terpljenje tega sveta voljno preterpeti in greha se skerbno ogibati in po njegovim zasluženji svojo dušo zveščati, to jim ni mar.

Priserčni brate! pomislite nekoliko, kako veselje je ljubeznivi **Jezus** vsim svojim prijatelam pri nebeškim **Očetu** perpravil? Trije učenci so ga po današnjim svetim evangelji le spremeneniga kratki čas vidili, in že so bili v njega vsi zamaknjeni, da so sami na-se in na vse posvetno pozabili. Oh kaj bo še le v nebesih? dajmo voljno naše posvetno življenje, kakor ga je dala devica sveta **Margarita**, da bomo večno življenje posedli pri našim rešeniku **Jezusu Kristusu**. Amen.

TRETJA NEDELA V POSTU.

Evangelij: Jezus hudiča izganja. Lukež XI. 14 — 28.

MARIJA MAGDALENA.

Med čudeži, s katerimi je Jezus resnico svojiga navka dokazoval, in pa sam sebe poslaniga rešenika se spričeval, najdemo tudi mnogotere izganjanja hudiča, iz česar spoznamo, da Jezus je imel popolno oblast čez nečistiga peklenkiga duha. Od izganjanja hudiča govori tudi današnji sveti evangelj.

Ko je mili Jezus pomlad drugo leto svojiga očitniga učilstva od praznikov iz Jeruzalema domu (v mesto Kafarnaum) prišel, so mu od hudiča obsedeniga slepiga muteca prinesli. Jezus je hudiča izgnal, in človek je vidil in govoril, in množice so se čudile. Farizeji — viditi, da ljudstvo v Jezusa tako zavpa in visoko ga časti, — ga začnejo obrekvati in pravijo, da z Belcebubam, višim hudičom, ne pa z božjo močjo, hudiče izganja. Jezus jim pa modro dokaže, da s satanam satana ne more preganjati; zakaj tako bi bil satan sam zoper sebe razdehlen in njegovo kraljestvo bi ne moglo obstati. Satan pa s satanam derži, zatorej se godi: *Kadar nečisti Duh iz človeka pride, iše povsod pokoja, in ker ga ne najde, hoče nazaj v človeka iti, iz kteriga je bil izgnan. Pa ker sam ne more človeka premotiti, naj bi mu serce odperl; gre in prevzame sedem pomagavcov, sedem drugih duhov, hujših kot on; ti pridijo, človeka motijo, dokler jim serca ne odpre, in gredo va-nj in prebivajo tam. — In poslednje listiga človeka je hujši, kakor prvo. — Tako je Jezus Farizeje modro zavernil, da z Belcebubam hudiče ne izganja, ampak le s perstom božjim, in da božje kraljestvo je na svet prišlo. — Ljudstvo — to slišati — se je veselilo, in neka žena ni molčala, marveč povzdigne glas zmed množice, in*

telesu, ktero je Jezusa nosilo, in persam, ktere je sesal, blagor reče; Jezus pa odgovori: Veliko bolj blagor tistim, kateri božjo besedo poslušajo, in jo ohranijo.

Moji kristjani! hudičevo kraljestvo na svetu je *greh*; božje kraljestvo je *posvečujoča gnada*. Hudičevo kraljestvo na svetu je od Jezusa Kristusa razdjano, pa satan s svojimi pomagavci iše še vedno svoje poterto kraljestvo zazidati in ljudi v greh zapeljuje. Treba je tega nečistiga Duha od sebe odgnati, greh v pokori zbrisati in gnado božjo si pridobiti. Vse to zamoremo pa le z perstam božjim po Jezusu Kristusu.

V svetim pismu imamo nad Marijo Magdaleno, ktero je bil mili Jezus sedem hudičev oprostil, posnemavni izgled, kaj je nam storiti, če hočemo svoje grehe vničiti in posvečavne gnade se vdeležiti. In od te *Marije Magdalene* bom vam govoril. Poslušajte.

Tri četertinke ure od Jeruzalema leži vas Betanija. Tukej je stanovala Marija Magdalena pri svojim bratu Lacarju in sestri Marti. Magdalena ni praviga, posnemanja vredniga življenja peljala. Sveti evangelisti scer nam ne povedo, v katerim grehu je bila zapopadena; pa ker jo imenujejo očitno grešnico v mestu, in če nje mladost presodimo in zapeljivost bližniga Jeruzalema, svesti si mislimo s svetim Bernardam Sanečanam, da nesramnega greha ni bila čista in je drugim pohujšanje dajala.

I. Ko učenik Jezus svoje 32. leto v Jeruzalem k praznikom potuje, pride skoz Betanijo in se pri Lacarju, s katerim je vozko prijaznost sklenil, oglasi. Marta, Lacarjeva sestra, Jezusa v svojo hišo sprejme, in si daja veliko opraviti, mu prav postreči. Kje je pa Martina razujzdana sestra Magdalena? Oh nji je sveti dan napočil, hip božjiga razsvetljenja se ji je približal. Mili Jezus je v Martini hiši lepo učiti začel, in med tem, ko si je Marta s postrežbo veliko opraviti dajala, sedi Magdalena pri nogah Gospodovih in

poslušša njegove besede. Nebeška moč zveličavniga navka jo presune, Jezusove resnice ji zaspano vest zbudijo, goreči žarki božje ljubezni nji v serce šinejo. Ona sedi pri Gospodovih nogah in na vse drugo pozabi, poslušša Jezusove besede in na se jih obrača; kot blisk ji pretečene leta, mesci in dnevi v spomin priletijo, pregleda svojo vest, presodi svoje zaderžanje, in spozna, da ni po Jezusovim nauku živela: spozna, da njeno serce, ki je bilo željno, svetu dopasti, se ne sjedini z dopadjenjem božjim; spozna, da njene mesene prijaznosti in posvetne ljubezni so zoper božjo prijaznost in ljubezen; spozna, da na svetu je vse le nečemerčnost, zapeljivost in goljfiija; spozna svoje grehe, in serce se ji topi; sedi pri Jezusovih nogah in luč božje besede jo razsvitljuje, kot ostudne prikazni in strašne pošasti se ji njene nekdanje pregrehe pred očmi valijo. Strah jo obide, pred božjo pravico nji ni več obstati, in komej Jezus svoje učilo konča, že se Magdaleni od kesa solze po licu cedijo; ona gre in milo se zjoče.

Glejte kristjani, Magdaleno prvo stopnjo k spokorenji. Ona svoje grehe spozna in se jih zgreva, se vidi grešnico in se joče; nje zgrivane solze so spričevavno znamenje, da ji je iz serca žal, ker ni po Jezusovim nauku živela in božjih zapoved deržala. — Vse to je sad ediniga navka, kteriga je Magdalena zvesto poslušala in k sercu ga vzela.

Pa Magdalena ni samo svoj greh spoznala in se ga kesala, temuč je tudi terdni sklep se poboljšati storila. Težko jo je scer to stalo, in veliko tesnih okolšin je imela premagati: Mlada, lepe postave, bogata kakor je bila, bi jo bilo lahko merzelo naenkrat vsim zaljubljenim prijatelam slovo dati, njih družbi se odreči, vsimu posvetnemu veselju se odpovedati, in tako rekoč, v cvetu življenja svet zapustiti. Kaj porečejo nekdanji znanci? kaj bodo govorili ljudje? kaj bodo mislile poprejšne tovaršice, kako se bodo posmehvale in se norca delale? Pa Magdalena je premagala; zavneti ljubezen do Jezusa je posvetno ljubezen iz nje

serca izgnala, in hip spoznanja svojih pregeh je bil začetek poboljšanja; zakaj ona je vedila, da več časa, ko se poboljšanje odlaša, težej se ga dožene; je vedila, da gnada božja ni ne na leta ne na dneve navezana, ampak po božji volji človeku ponujena, katero če dans zaveržeš, jutro je ne boš imel; je vedela, da več časa ko človek grehu služi, veči rano duši vseka, terdneji korenine v sercu stori; zatorej se ne mudi, ampak hitro odpravi od sebe, kar jo je v greh zapeljevalo, sožge, kar so ji bili poprejšini prijatelji v znamenje svoje ljubezni podarili, sterga iz sebe prevzetne oblačila, podere na glavi ves lišp, razbije zerkalo, pred katerim poprej nikoli zadosti ozaljšati se ni mogla, verže proč vse drage mazila in prijetne dišave, samo alabastrovo pušico dragiga mazila iz nardoviga klasa si ohrani, pade na nage kolena, povzdigne roke in oči nakviško in kot omedlena od zgrivane žalosti proti nebesam steri. Zdaj skoči naglama nakviško, popade alabastrovo pušico in kakor da bi bila iz sebe prišla, plane iz domače hiše, in ker sliši da Jezus je pri nekim farizeju na kosilu, leti naravnost k Jezusu. Magdalena! vstavi se, ti se očitnemu smehu čez dajaš. Kako te bodo povabljeni sodili, če te bodo vidili pred Jezusa stopiti? Vstavi se, zdaj ni časa, zdaj ni priložnosti, zdaj ni prostora Jezusa za odpušanje prositi. Pa Magdalena ne posluša, na vse to nič ne porajta, gnada svetiga Duha jo žene, ona ve, da po drugi poti se ne zamore odpušanja grehov vdeležiti, kakor če se Jezusu k nogam verže; zatorej leti v farizejovo hišo, kjer upa Jezusa najti.

Moji kristjanje! pustimo za čas Magdaleno na poti k Jezusu, in presodimo sami sebe, ter prilikajmo se z Magdaleno. Kdo da je pred Bogam veči grešnik, ali mi ali Magdalena, nočem soditi, samo smem reči, da, ako pomislimo, kako mi hudobno živimo, kolikokrat vsak dan Boga razžalimo, akoravno bo vedno nam božja beseda oznanjena, se nimamo ničesar pred Magdaleno hvaliti, ktera poprej ni od Jezusa nič vedela. Še več: Magdalena je pervikrat Jezusa

poslušala, in njegove besede so ji že do serca segnile in vest nji omečile, da je terdno sklenila se poboljšati; mi pa tolikokrat svete pride in izveličavne navke poslušamo; skerbni učeni nam jasno dokazujejo, kako zaveržena stvar pred Bogom je grešnik, kako strašna nehvaležnost pred Jezusom je v greh pasti, kako prekleta prederznost pred svetim Duham je v grehah živeti, in vender naše serce se ne omeči, se ne zjoče; naša vest se ne zbudi, mi ostanemo terdi kot kamen in nobeniga sadu poboljšanja ne rodimo. Povejte mi, poslušavci! kdo je hudobnejši: Magdalena ali mi? katerimu bo pred pravico božjo ložej obstati — Magdaleni ali nam? Oj grešnik! oj grešnica! zbudi se, ti si Magdaleno v grehu posnemal, posnemaj jo tudi v poboljšanju. — Glej, komej je ona svoje ostudnosti spoznala, že so se ji zgrivane solze iz očeš vtrinite, vsega, kar ji je bilo priložnost v greh, se je znebila, in vsa vjokana se je k Jezusu hitro napravila. Grešna duša! kaj boš pa ti storila? Jaz te vidim že leta in leta v smertnim spanju, te slišim še stokrat reči: ne še dans, jutro se bom poboljšala, te poznam le na pol zgrivano in v tvojih sklepah nestanovitno. Grešna duša! morebiti tebi druga pot k Jezusu odperta stoji kakor Magdaleni? Odkritoserčno ti povem, da druge poti ne poznam, in če ti drugač kot jaz misliš, se močno goljfaš. Po Magdalenini poti moraš iti, če ne, ne boš nikoli k Jezusu prišla. Zatorej grešna duša, zbudi se, poglej okoli sebe, v kakšini nevarnosti spiš! Tvoji grehi te hočejo kot tolikanj hudičov požreti, tvoje slabe tovaršije in zapeljive priložnosti te še zmerej globokej v pregreho tlačijo, nad teboj pravična božja roka z ostrim mečam žuga, joj! kaj bo? hitro moja prijatelca zapusti grešno posteljo, daj slovo vsim pregrešnim družbam, odpravi od sebe, kar te je v greh zapeljevalo, razbi, kar je bilo vzrok tvojiga padca in napravi si pušico zgrevanih solz, ter hiti k Jezusu, dokler se še najdi pusti.

II. Nekoliko dni po tem, ko je Jezus v Martini hiši učil, je bil k nekemu farizeju, po imenu Simon Gobov, na kosilo

povabljen, Jezus je prišel v hišo farizejovo in k jedi sedel — Marija Mgdalena — dobro vedoč, da greh le spoznati in ga obžalovati ni še zadosti; temuč da život greha se mora razdreti in končati — zve za Jezusa, ljubezen do njega ji žene serce, ona bi rada iz Jezusovih ust slišala tolažne besede, ona bi mu rada svoje zgrevano serce odperla in odpušanje od njega dobila. Kaj stori? Ona si obleče spokorno oblačilo, popade pušico dragiga mazila in hiti v farizejovo hišo. In je zad k Jezusovim nogam stopila, ter mu je začela s solzami noge močiti in jih je s lasmi svoje glave brisala, in mu je noge kušvala in z mazilam mazala.

Magdalena je prav razumela, da s čem je grešila, s tim mora odpušanje služiti. Prevzetne oblačila so ji bile pripomoček družih oči na-se potegniti in prijaznost nesramnežov si prikupiti, spokorna obleka ji mora Jezusovo milost nakloniti. Njene oči so bile vrata, skoz ktere so zaljubljeni pogledi dušo ranili, oči morajo biti studenc zgrivanih Jezusu dopadljivih solz. Njeni lasje so bili zapeljive zaderge družih serc, lasje naj ji Jezusovo serce pridobé. Njene usta so se odperale, nečiste besede izgovarjati, usta morajo biti očišene skoz kuševanje presvetih Jezusovih nog. Drago mazilo je pomagalo njeni život lepšati in prijeten duh mu dajati, drago mazilo naj bo zdaj Jezusu darovano in odpušanje grehov naj nji služi.

Ko farizej Simon, kateri ga je bil povabil, to vidi, sam per sebi pravi: Ko bi bil on prerok, bi pač vedil, kdo in kakošna je žena, ki se ga dotikuje, da je grešnica. Jezus pa, ker je skrivne misli Simonove vedel, je rekel: Simon! ti imam nekaj povedati. On mu reče: Učenik, povej. In Jezus stori permero med Simonam in Magdaleno, ter tako začne praviti: Neki posojevavec je imel dva dolžnika; eden je bil dolžen pet sto denarjev, eden pa petdeset. Ker nista imela s čem plačati, je obema odpustil. Kteri tedaj ga bolj ljubi? Simon odgovori: Menim da tisti, kterimu je več odpustil. Jezus pa je rekel: Prav si razsodil. Na to Jezus pokaže

na Magdaleno in reče Simonu: Vidiš to ženo? Sim prišel v tvojo hišo, in mi nisi po prijateljski navadi vode za noge dal; ta pa mi je s solzami noge močila, in s svojimi lasmi jih brisala. Kušljeja mi nisi dal; ta pa, ker je v hišo prišla, mi nog ni jenjala kuševati. Moje glave mi nisi s oljam pomazal; ta pa mi je noge z mazilam mazala. Zato ti povem: Veliko grehov ji je odpušenih, ker je veliko ljubila. Magdaleni pa reče: „*Odpušeni so ti grehi; pojdi v miru.*“

Oh sladke besede: „*Odpušeni so ti grehi.*“ Magdalena! povej, kaj si pri teh besedah občutila? kakšino poprej nepoznano veselje je tvoje serce presunilo? kako si bila sama s seboj zadovoljna? povej, Magdalena! ali so vse poprej uživane prijetnosti sveta le napol tebe srečno storile? ali si šla kdaj iz kratkočasnih družeb le napol tako mirna domu? ali so ti kdaj priliznene besede tvojih prijatelov serce tako razveselile, kot Jezusove: „*odpušeni so ti grehi, pojdi v miru*“? Srečna Magdalena! ti si občutila, da človekovo serce je za Boga vstvarjeno, in da ni pokojno, dokler v Bogu ne počiva; žalostna in vsa vjokana si šla k Jezusu, vtolažena in vesela greš od njega; z težko in nepokojno vestjo si šla k Jezusu, z lahko in mirno vestjo greš od njega; grešnica si šla k Jezusu, čista vsih grehov in pred Bogam opravičena greš od njega; sužna pekleniskiga silnika si pri Jezusu pomoč iskala, in on te je oprostil tvojiga sovražnika, in sedem nečistih duhov je iz tebe izgnal. O srečna Magdalena, da si iz Jezusovih ust besede slišala: „*Odpušeni so ti grehi, pojdi v miru.*“

Moji kristjani! ali ne zamoremo tudi mi take sreče doseči, kakošno je Magdalena pri Jezusu dosegla? Pač, mi zamoremo, ja mi smo dolžni, kolikorkrat Magdaleno v grehu posnemamo, k Jezusu brez odlašanja se podati in za odpušanje ga prositi. In to se ima goditi pri sveti spovedi.

Magdalena je vedela, da le Jezus jo zamore vtolažiti, in hitro se je k njemu podala. Tudi mi vemo, da Jezus je svojim učencam, in po njih svojim namestnikom oblast dal,

zgrevanim grešnikom grehe odpustiti, ker jim je rekel: „*Prejmite svetiga Duha, katerim bote grehe odpustili, so jim odpušeni; in katerim jih bote zadržali, so jim zadržani.*“

Jan. 20, 23. Kadar mi pred Jezusove namestnike poklek-nemo, svoje serce jim ponižno odpremo, vsih grehov, kateri našo vest težijo, odkritoserčno se spovemo, in karkoli nam v zadostenje naložijo, ter Jezusoviga odrešenja se vdeležiti nam predpišejo, radovoljno prevzamemo, po tempa v Jezusovim imenu nam rečejo: „*odpušeni so ti grehi, pojdi v miru*“, ravno tako srečni postanemo, kakor je Magdalena bila, in kar Jezusovi namestniki rečejo, tolikanj velja, kakor da bi sam Jezus nam rekel. Čudite se vsi kristjani, hvalite vsi grešniki Jezusovo milost. On nas ni zapustil; temuč, ker je naše slabosti poznal in vidil, da po kerstnim preropenji si bomo z lastnimi grehi vrata v zveličanje sami za-perli, je nam hotel milostljivo pomagati, je zakrament svete pokore postavil, in novo preropenje pravih spokornikov vpe-ljal. O srečni mi grešniki, da imamo tako vsmiljeniga Boga!

Pa, o grenki spomin, ki mi serce vteži! kje so danda-našnji tisti zgrevani spokorniki, kakor je bila Magdalena? Vem dobro, da solze, kušljeji, žalostna obleka ne razderejo še života greha, in niso gotove znamenja spokorenja; temuč „*pretergajte svoje serca*“ pravi prerok Joel, v tim obstoji duh prave pokore; pa Magdalena je z vunajnimi znamenji znotrajno ljubezen do Jezusa sklenila. „*Veliko grehov ji je odpušenih, ker je veliko ljubila.*“ Ker pa pri današnjih spo-kornikih ne vidim nobeniga takiga znamenja, z merzlim ser-cam se k spovednici vstopijo, ravnodušni se grehov obto-žijo, s sirovimi besedami se zgovarjajo, brez vsiga serč-niga počutka spovednikovo posvarenje poslušajo, in velikost svojih hudobij ne spoznavši, svojimu stvarniku storjene kri-vice neočutivši, brez vse ljubezni božje — proč gredo, kaj imam družiga od njih soditi, kakor da so v greh še le za-ljubljeni? kaj jim imam družigi reči, kakor da *grehi jim niso odpušeni, ker nič ne ljubijo Jezusa?* Grešniki! ki se spo-

koriti in od Boga odpušanje prijeti želite, — dokler ne bote Magdalene posnemali, in svojih serc popolnoma od greha ne odvernili in jih z ljubeznijo božjo ne napolnili; vedite, da niste pravi spokorniki, in vaše nade, da so vaši grehi vam odpušeni, so goljufne, vaši zaupi, da ste pred Bogam opravičeni, so prazni; zakaj slehern greh, uči sveti Avguštín, je kriva ljubezen v sercu, ja slehern greh ljubezen božjo v našim sercu vgasí, in mi pred Bogam pravi spokorniki nismo, dokler vgasnjene ljubezni božje v sercu spet ne prižgemo. Zatorej, o grešniki! pretergajte svoje serca, izženite malika iz sebe, in vcepíte živo božjo ljubezen v serca, po tem še le bodo vas popolnoma opravičile spovednikove besede: „*odpušeni so ti grehi, pojdi v miru!*“

III. Poglejmo na dalje na Magdalenino življenje. — Od tistega blagiga hipa, od kar ji je Jezus milo rekel: „*odpušeni so ti grehi*“, najdemo našo spokornico novoprerojeno. Pojdimo jo iskat v poprejšne družbe, jo ne najdemo; poglejmo nje lišpanje, ga ne vidimo; le od Jezusa praviti jo slišimo. Ona Jezusa tako ljubi, da le pri njem biti želi, zatorej zapusti brata in sestro za čas, se vštevili v družbo družih žen, in gre za Jezusam. Luk. 8.

Saboto pred cvetno nedelo najdemo Jezusa spet v Betanii in na kosilu pri ravno imenovanim Simonu Gobovim. Med povabljenimi je tudi Lacar bil, kteriga jo poprejšni dan ljubeznivi Jezus k življenju obudil, in Marta per mizi streže. Kje je pa Magdalena? Morebiti se je v poprejšne grehe zavalila in se sramuje pred Jezusa priti? Pa glejte, kakor pred dvema letama k Jezusu neka žena pristopi, ona ima alabastrovo pušico dragiga mazila, in ga izlije na njegovo glavo, in hiša je bila od duha mazila napolnjena. Ta žena je Magdalena. Ona obhaja spomin svojiga spreobrnjenja; ona hoče pokazati, da ni še pozabila, kakšina gnada jo je bila v tej hiši pred dvema letama došla, ko ji je Jezus rekel: „*odpušeni so ti grehi, pojdi v miru*“; ona hoče Jezusu spričati, da ga še le goreče ljubi, da mu je še le hva-

ležna za vsmiljeno odpušanje grehov. — Jezusovi učenci — to viditi — so bili nevoljni, in rekli: Čimu ta potrata? Zakaj to bi se bilo dalo drago prodati in dati ubogim. Jezus pa učence zaverne, da uboge zmerej pri sebi imate, mene pa nimate zmerej, in jim reče: Magdalena je dobro delo nad menoj storila; zakaj ker je ona to mazilo izlila na moj život, je to storila za moj pogreb. Mark. 14.

Ko je bil Jezus v vertu Getzemani vjet, so bili učenci pobežali. Morebiti je tudi Magdalena Jezusu nezvesta postala? Nikdar. Mi jo najdemo z Jezusovo materjo pod križam stati in milo jokati, mi jo vidimo, kako ona Jezusovo truplo k pogrebu sprejme, tam se vsede, milo joče in od pogreba ločiti se ne more; mi vemo, kako je ona skerbno nakupila dišav, da bi z drugimi ženami vred Jezusovo truplo v pokopališu mazala; mi beremo, kako je ona pri pokopališu nevtolažena jokala, ker ni Jezusa najdla, misleč, da nekdo ga je iz groba vkradel. Ona je Jezusa brezkončno ljubila; zato ji je pa tudi Jezus ljubezen povernil, in po svojim vstajenji se Magdaleni prvi prikazal. O srečna Magdalena! jaz ne najdem besed tvojo srečo prav izgovoriti in drugim jo napovedati.

Morebiti bo kdo mislil, da Magdalena je scer zares Jezusa goreče ljubila, pa vender zavoljo njega ni nič terpela. To misliti se goljfaš, moj prijatel. Po Jezusovim vnebohodu so bili vsi njegovi prijatli močno preganjani, torej tudi Magdalena in nje brat Lacar in sestra Marta. Z drugimi kristjani vred so bili vjeti, v barko brez vesla in jadra djani, in na visoko morje v potop odpeljani. Pa Bog svojih ne zapusti nikoli. Po težkim terpljenji na morji in velikih nevarnostih perplava barka z vsimi srečno v Marsilijo, francosko mesto. Lacar postane ondi prvi škof in Marta živi pri njem. Magdalena pa, ktera le vedno na Jezusa misli in nebeške reči premišljuje, se poda poleg mesta na visok hrib, in stanuje ondi v samotnim berlogu trideset let odločena od vsih ljudi; toda angeli so jo vsakdan nakviško povzdignili,

da je nebeško petje poslušala, dokler ni sladko v Gospodu zaspala in z Jezusam se sklenila.

Glejte kristjani, kako gre nam živeti, če hočemo k Jezusu priti; glejte grešniki, kako gre za Jezusam zvesto hoditi, in poboljšano življenje peljati, kako gre za Jezusam križ voljno nositi, ko smo bili pri spovedi naših grehov odvezani in smo besede slišali: „*odpušeni so ti grehi, pojdi v miru.*“ Sveta Magdalena! mi tebe visoko častimo, ki si po težki poti pokore do nebeške krone prišla; mi se ti lepo zahvalimo, da si nam ličen izgled dala, da v naših grehah nam ni obupati, ampak le hitro pot pokore nastopiti in stanovitno za teboj iti; mi te pa tudi ponižno nagovorimo, sprosi nam gnado pri Jezusu Kristusu, da bi bilo tudi nam mogoče, kar si ti srečno dognala.

Pa kaj pravim? ali bi morebiti nekterim med nami nemogoče vtegnilo biti pretečenih grehov se prav spokoriti in v prihodnič vsih se čisto varovati? Bog nas vari misliti. Z božjo pomočjo je nam vse mogoče, in milostljivi Bog nam svoje gnade ne odreče, če ga za-njo ponižno prosimo. Jaz ne tajim, da z Jezusovo pomočjo je Magdalena svoje spokorenje dognala, in zato v poprejšne grehe več ni padla, ker je zvesto za Jezusam šla; pa tudi mi bote dovolili, da, kar to zadene, imamo mi kristjani pred Magdeleno posebne prednosti. Tega vas prepričati, molčim od vsiga družiga in samo spomnim, da, ko je Jezus od mertvih vstal in se je Magdaleni prikazal, je ona svoje roke po Jezusu stegnila in v veliki ljubezni ga je hotla objeti, Jezus pa se je vmaknil in rekel: „*Ne dotikaj se me.*“ Nam kristjanam pa Jezus tako ne govori, marveč on nas milo k sebe kliče, je postavil zakrament presvetiga rešniga telesa, v katerim se sam Jezus z nami sklene, nas vabi rekoč: „*prejmite in jejte moje meso*“, on se nam da v zastavo večniga zveličanja, presune naše seree s svojo ljubeznijo, nas okrepča in nam moč podeli, le njemu živeti. Povejte mi resnico, ali ni nas pred Magdaleno Jezus povišal? ali ne daja nam pomoci in gnade po-

božno živeti? ali je nam mogoče poboljšano življenje peljati in čisto vsiga greha se varovati? O ja, Jezus je vse za nas storil, in če se pogubimo, smo svojiga pogubljenja sami krivi.

Tako imamo nad Marijo Magdaleno očiten izgled, da, če mi grešniki želimo odpušanje grehov imeti in se zveličati, je nam treba: 1. naših grehov serčno se zgrevati; 2. ponižno se jih obtožiti; in 3. življenje poboljšati. Če tega ne storimo, se homo vsi pogubili.

Predragi kristjani! Kadar sta bila Adam in Eva zavoljo perviga greha iz prijetniga raja izgnana, je pravični Gospod Bog Kerubina z ognenim mečam pred vrata postavil, ki jima je nazaj v veseli vert branil. Tako je pravični Gospod Bog tudi na prag nebeških vrat sveto pokoro postavil. Noben grešnik ne zamore v zveličanje priti, če ne gre pod ojstrim mečam svete pokore, pravi modri Tertulijan. — Magdalena je bila tako srečna, da je pod tim mečam šla v večno življenje, pa Magdalena se je tudi ojstro pokorila, in ložej bi nji bilo vedno nedolžnost ohraniti, kakor nje grehov se spokoriti. Vender Magdalena je stanovitno svoje zveličanje dognala.

Grešniki današnjih časov, glejte edino pot, ki vam še odperta stoji; glejte težke stopnje, po katerih morate za Magdaleno hoditi, če je vam dušno zveličanje ljubo. Spokorniki! presodite, ali ste na pravi stezi, ali ste resnični spokorniki. Če Magdaleno posnemate, blagor vam, če pa za njo ne gresté, gorje vam. — Pa morebiti se dandanašnji ni treba tako ojstro pokoriti? Odgovorite mi, ali se je božja pravica spremenila? ali je nebeško veselje bolj dober kup, kot je bilo nekdej? če je gorečnost spokornikov vpešala, ali je zavoljo tega trojedini Gospod Bog prisiljen bil od svoje večne ojstrosti odstopiti? Nikdar. „*Nebeško kraljestvo še le silo terpi, in le silni ga na-se potegnejo.*“ Mat. 11, 12.

Moji priserčni bratje ! Nastopimo vsi ojestro pot pokore, ker vsi smo grešniki, pa pokorimo se drugač, kakor smo se dosihdob pokorili. Začnimo se prav pokoriti ti velikonočni čas, o katerim praznujemo skrivnost našiga rešenja. Dajmo slovo enkrat in za zmeram vsim greham, in skoz celo leto napravljajmo si pušico zgrevanih solz, da bomo vsaki velikonočni čas našimu rešeniku Jezusu Kristusu s tistimi noge vmili in obletnico našiga rešenja in letašniga spreobrnja obhajali. Tako bomo konc našiga pozemljiskiga življenja, kakor spokorjena Magdalena, pod ojstrim mečam svete pokore v večno življenje šli tisto veselje vživat, ktero je Jezus svojim spokorjenim prijatelam pri nebeškim Očetu milostljivo perpravil. Amen.

ČETERTA NEDELA V POSTU.

Evangelij: Jezus nasiti 5000 mož. Janez VI. 1 — 15.

KAJ NAM DA NEBEŠKI KRUIH.

Dvakrat je bil ljubeznivi Jezus svoje poslušavce čudapolno nasiti: pervikrat je bil v začetku tretjiga leta svojiga očitniga učilstva v pušavi blizo mesta Betsajde 5000 mož, brez žen in otrok, s petimi ječmenovimi kruhi in dvema ribama nahranil in še dvanajst košov koscov je bilo ostalo; drugikrat pa je bil ravno tisto lelo po leti 4000 mož, tudi brez žen in otrok s sedmerimi kruhi in z nekaj ribicami nasiti, in ostankov je bilo sedem jerbasov.

Sveta katoliška cerkva, naša skerbna mati, nam vkaže vsako leto oboje čudapolno nasitenje brati, in scer prvo današnjo četerto nedelo v postu, drugo pa po leti šesto nedelo po binkoštih. Nje namen je ti: Človek na tim svetu vpotrebuje dvojniga kruha: kruha za dušo, in kruha za truplo. Dušni kruh je nam Jezus iz nebes prinesel, in ga

v presvetim zakramentu rešnega telesa nam podeli; telesni kruh pa iz zemlje rasti pusti, in tega s pridnim obdelovanjem zemlje si služiti nam veli. Z današnjim prvim čudapolnim nahranjenjem 5000 mož želi sveta cerkva nas opomniti, naj bi se mi skerbno perpravili velikonočno jagnje Jezusa Kristusa v presvetim zakramentu oltarja vredno prejeti v večno življenje naše duše; z drugim čudapolnim nahranjenjem 4000 mož po leti pa nas dobro serčno spodbosti misli, naj bi mi marljivo delali, in za truplo si živeža priskerbeli.

Pa če mi sveti evangelj pazno beremo, tudi najdemo, da Jezus ko je 5000 mož s petimi ječmenovimi kruhi in z dvema ribama nasitil, ni družiga mislil, kakor perpraviti svoje poslušavce na težko zapopadljivi navk, kteriga jim je kmalo poznej v Kafarnaumski shodnici od *nebeškiga kruha* razkladal; zakaj glejte: Ko je mili Jezus tako čudapolno nasitil množico, so ga resničniga preroka imeli, in po sili kralja storiti mislili. Jezus pa je sam zbežal na goro. Učenci Jezusovi so med tem v barko stopili, in, ker je že noč bila, se proti Kafarnaumu peljali. Še le po polnoči je prišel Jezus — po morji kakor po suhim gredé za njimi. Množica drugi dan o prvi zarji Jezusa v pušavi, kjer je bila včerej čudno nasitena, iše, pa ker ga ne najde, persope za njim v Kafarnaum. Ko vidi Jezus množico za seboj priti, reče: „*Vi me išete, pa ne zato ker ste vidili znamnje, ampak ker ste jedli kruh in ste bili nasiteni.*“ Po tem jim začne razkladati navk od *nebeškiga kruha*. Jan. 6.

Tudi jaz mislim, da je moja dolžnost vam, dragi poslušavci! od *nebeškiga kruha* govoriti; zatorej sim namenil dans vam razložiti *kaj nam da nebeški kruh*. — Poslušajte.

Nebeški kruh, od kteriga je ljubeznivi Jezus svoje 33. leto o velikonočnim času v Kafarnaumski shodnici množici govoril, ob leti pa veliki četertik na Sionu pri zadni večerji svojim učencam v jed ga predpložil, ter v zakrament ga postavil v vedni spomin svojiga terpljenja in ža-

lostne smerti, v živi spomin svoje neskončne ljubezni do nas, in da bi se on sam našim dušam v duhovno jed za večno zveličanje izročil, ima v sebi take imenitosti in sladkosti in gnade, da človeška pamet — to premisliti — ostermi in vsak jezik je preslab od tega vredno in prav govoriti. — Ti kruh je drevo življenja vsred paradiža vsajeno, kteriga sad vsim, ki ga jedó, neumerjočnost blagodari; ti kruh je mana iz nebes, ki vso sladkost v sebi ima; v tim kruhu se včlovečena modrost z nami sklene, ktere veselje je biti s človeškimi otroci; v tim kruhu dobri pastir svoje ovce z lastno kervjo nahrani; v tim kruhu Jezus pri nas vse dni ostane, da je popotnica vsim romarjem, in zastava prihodniga večniga življenja.

Srečen je človek, kteri ti nebeški kruh vredno prejme!

1. Kristjan se skoz vredno zavžitje presvetiga nebeškiga kruha z Jezusam sklene, da zamore s svetim Pavlam reči: „Živim, pa ne živim jaz, ampak Jezus v meni živi.“ Gal. 2, 20.

Te resnice nas sam Jezus perpriča, ker pravi: „Kdor je moje meso, in pije moja kerv, ostane v meni in jaz v njim.“ Jan. 6, 57. Vredno zavžitje presvetiga rešniga Telesa človeka z Jezusam tako združi, da on je živi ud Jezusoviga telesa, in kakor se mladika vinske terte derži, se derži tudi človek Jezusa, da človek je Jezusov in Jezus je človekov. — Od te resnice nam sveta Terezija pove: Ona je imela lepo navado vsak dan k svetimu obhajilu pristopiti. Neki dan pa se je mudila; kar pride zali fantič v Tereziin samostan. Ko ga Terezija vidi, ga vpraša, kako da je v samostan prišel, in kdo mu je vrata odperl. Fantič molči. Terezija ga vpraša, kako se kliče. Fantič na to reče: povej poprej, kako se ti kličeš. Terezija mu odgovori: Jaz sim Terezija Jezusova, in fantič reče: Jaz sim pa Jezus Tereziin, in zgine. — O srečen človek, kteri je sladkosti nebeške jedi okusil, in se božje natore Jezusove deležniga storil; njegovo serce se v presveti ljubezni topi, on je ves v Jezusu in zamore reči:

jaz sim človek Jezusov; pa tudi Jezus, kteriga je zavžil, mu odgovori: jaz sim Jezus človekov.

Pa kakor je neizrečeno srečen, kdor Jezusa vredno prejme, še le bolj nesrečen, kdor ga nevredno zavžije. Sveti Pavl nas opominja, rekoč: *Kdorkoli bo nevredno jedel ti kruh, ali pil kelih Gospodov, bo kriv telesa in kervi Gospodove. — Kdor namreč nevredno je in pije, si sodbo je in pije; ker ne razloči telesa Gospodoviga.* 1. Kor. 11, 27—29. Tak je zdajavec Jezusov, kakor je bil Judež Iškarjot, kterimu je Jezus pri zadnji večerji rekel: „gorje tistimu človeku, po kterim bo sin človekov izdan! Boljši bi mu bilo, da bi ne bil rojen tisti človek.“ Mat 26, 24. Po nevrednim zavžitju nebeškiga kruha se grešnik z Jezusam ne sklene, marveč njegov serd si nakloni, in večno pogubljenje si podpiše. — Satan gre v njega, kakor je pri zadnji večerji po grižleji v Judeža Iškarjota šel. Jan. 13, 27.

Zatorej rečem s svetim Pavlam: *Naj človek sam sebe presodi; in tako naj je od tega kruha in pije od kelhu*“, naj je vredno nebeški kruh; in kadar ga je, naj se spomni Jezusoviga terplenja, naj se s čisto vestjo in svatovsko oblečen Jezusovi mizi bliža, naj v goreči ljubezni in s ponižnim sercam presveto rešno Telo zavžije, tako se bo z Jezusam sklenil.

2. Nebeški kruh v človeku gnado božjo ohrani in povikša.

Zakrament presvetiga rešniga Telesa je zakrament živih, to je, človek, preden ti zakrament prejme, mora biti že živ na duši — brez smertniga greha na vesti, v stanu posvečavne gnade božje v sercu; torej se mora grešnik pri spovedi poprej skazati, in v zakramentu svete pokore svojih smernih grehov očistiti, ter posvečujoče gnade vdeležiti. Ko bi se človek prederznil v edinim smertnim grehu k obhajilu stopiti, bi nobene gnade ne prijel; marveč bi strašen rop na Jezusovim Telesi storil. Kadar pa kristjan vsih svojih smernih grehov očišen in v posvečavni gnadi zakrament

oltarja prejme, mu ti nebeški kruh *gnado božjo* ohrani in povikša.

In kako bi nebeški kruh tega v človeku ne doveršil, saj človek v tim presvetim kruhu samiga Jezusa, kateri je vir vse gnade, prejme; saj je sam Jezus rekel: *Jaz sim kruh življenja, kdor k meni pride, ne bo lačen; in kdor v mene veruje ne bo nikoli žejen.* Jan. 6, 35. Lakota in žeja naše duše pa je hrepenenje po gnadi božji, torej če naša duša Jezusa v sebi ima, je popolnoma gnade božje nasitena, in ker je Jezusova ljubezen ogenj vedno goreč, ki serce čisti in um razsvetljuje, tudi gnada božja se v človeku povikšuje. — „Kakor nas život po vživanji telesnih jedi ne bo samo ohranjen, ampak tudi raste, in vedno močnejši prihaja; tako nebeški kruh dušo ne le redi, ampak tudi novo moč ji daja, gnado božjo ji množi, in jo podpera, da ima nad božjimi rečmi zmerej veči dopadanje.“ Rim. Kat. Zato pravi sveti Ciprijan: „Kdor se od božje mize loči, se loči od večnega življenja, ker brez gnade tega presvetiga zakramenta peša.“ — Zatorej kristjani! bližajmo se s zaupanjem prestolu gnade, da milost dosežemo, in pomoč zadobimo v pravih času.

3. Nebeški kruh človeka očisti malih madežov in ga pred prihodnimi smertnimi grehi zavarje,

Neštevilm slabostim je človek podveržen. Po besedah svetiga Janeza pravični sedemkrat na dan pade in se Bogu zameri. Mali madeži nam božje gnade scer ne vkra-dejo, toda jo vmanjšajo. Tudi težko nam stane, spoznati vse te male madeže in pri sveti spovedi se jih obtožiti; pa vendar oni nas božje ljubezni nekoliko nevredne storijo, in čeravno večnega pogubljenja nam ne vpeljejo, pa od veselnih nebes nas nazaj deržijo, in po smerti bi se jih mi v težkih vicah čistiti morali. Tukej pride nam trikrat vsmiljeni Bog v pomoč, in kakor nam zavoljo neprecenljiviga zasluženja Jezusoviga pri sveti pokori smertne grehe odpusti, nas pri vrednim zavžitju nebeškiga kruha tudi malih made-

žov očisti in popolnoma v svojo ljubezen sprejme. O čudopolna milost našiga neskončno dobriga Boga.

Pa še več. Slabosti človeka so hude, in naše življenje je veden boj. Greh nas neprenehano zalezuje in mi zmeram v nevarnosti visimo, grehu se vdati in dušo pogubiti. Kako bi nam dobro stal pomočnik, ki bi nas prijateljsko pred greham varoval in za nas se bojeval? Veselite se, kristjani! taki pomočnik je mili Jezus v presvetim rešnim Telesu. Tridentinski zbor nas te vesele resnice zagotovi, ter pravi: „Jezus je hotel, da bi bil ti zakrament dušam duhovna jed, s katero bi se živeli in poživiljali po njim, kateri je rekel: *kdor mene jè, tudi zavoljo mene živi*; in da bi bil pripomoček, po katerim bi se malih nekdanjih madežov očistili in pred smertnimi grehi zavarjali.“ Trid. zbor. sej. 13, p. 2. V ti namen seže tudi sveti Francišk Zalezjan s besedo, ter pravi: „Dvojni ljudje potrebujejo pogostiga svetiga obhajila: prvič popolnoma ljudi, ki so pripravljene, in bi prav ne storili, če bi se k studentu vse popolnosti ne bližali; drugič oni, ki so nepopolnoma, da se pripravijo saj popolnost kdaj doseči; močni, da ne oslabijo, slabi pa, da ne okrevajo; zdravi, da ne zbolijo, bolni pa, da vnovič ozdravijo. Ljuba duša! povej jim, ki te grajajo, da ti nepopolnoma, slaba in bolna potrebuješ tistega pogosto prijeti; ki je tvoja popolnost, tvoja moč in tvoj zdravnik.“

Moji kristjani! ko bi mi prav pomislili, da nebeški kruh nas malih madežov očisti in pred grehi zavarje, pač bi mi zvesto in pogosto ti sv. zakrament prejemale, in sveta cerkva bi ne bila nikoli silena s zapovedjo verne k temu budit. Pa ker mi za dušo le malo skerbimo, in nikoli prav ne presodimo, kje je nam mili Jezus skrinjo svojih zakladov odperl, zato le redko k božji večerji pristopimo. In od tod pride, da veliko kristjanov v pregrehah spi žalostno spanje večniga pogubljenja, in še vsakdan globokej se v grehe pogrezne, ker se tega presvetiga zakramenta nočejo poslužiti. Zato rečem s svetim Franciškam Zalezjanam:

„Kristjani, ki se večno pogubijo, nobeniga izgovora imeli ne bojo, kadar jim pravični sodnik pokazal bo, da so po duhovsko vmreti hotli, česar bi ne bilo potreba, ker bi bili tako lahko življenje in zdravje ohranili, uživaje presveto rešno Telo. O vi revni zaverženi! jim poreče, zakaj ste vmerli, dokler ste sad in hrano življenja v svoji oblasti imeli?“ —

O dušna mlačnost! o obžalovavna malopridnost! da bi današnji kristjani spoznali čas obiskovanja, da bi se zdravili, in kakor so se prvi kristjani pri vsakim preganjanju s zavžitjem presvetiga rešnega Telesa zoper greh zavarjali in nezvestobo v veri, naj bi tudi oni praviga zdravnika pri pogostih obhajilih iskali. Oni bi živo občutili, da resnično nebeški kruh človeka malih madežov očisti, in pred smertnimi grehi ga zavarje.

4. Nebeški kruh človeku hudo poželjenje pomanjša, ter moč mu da, vse skušnjave in sovražnike premagati.

Troje sovražnikov ima človek, kateri ga vedno nadlegujejo in dušo mu pogubiti hočejo: *hudo poželjenje v lastnim mesu, zapeljivni svet, peklenkiga satana*. Zoper te tri sovražnike mu je nebeški kruh močna bramba. — Kako da nebeški kruh *hudo poželjenje pomanjša in okroti*, nas prepriča lastna skušnja, in vas samo opomnim; kakšni se tisti dan čutite, ko ste pri svetim obhajilu bili? ali niste vsi pokojni, brez slabiga poželjenja, brez grešnih misli, vsi pobožni in bogovdani? O ja, vi se čutite novoprerojeni, vi ste s seboj zadovoljni in polni nebeškiga veselja. Glejte, kako nebeški kruh *hudo poželjenje pomanjša in vkroti*. Zato se je sv. Vincenc od Pavla jokal čez mlačnost kristjanov, ki tako po redko k božji mizi grejo, in jim je klical, rekoč: „Ali ne občutite, bratji moji! ali ne čutite božjiga ognja v svojim serci goreti, kadar v svetim obhajili prečastito, moleno Telo Jezusa Kristusa prejemate?“

Pa tudi zoper skušnjave zapeljiviga sveta in peklenkiga satana je nebeški kruh močno orožje. — Sveti Bazilij nam pove, da o prvih časih keršanstva, ko so Jezusovi

sovražniki sveto cerkvo hudo preganjali in kristjane ne-
vsmiljeno morili, ja slehern kristjan, kateri ni bil blizo duhov-
nikov, je nebeški kruh doma pri sebi hranil; tako so ga hra-
nili pušavniki v pušavah; pa iz tega uzroka, da, ko so bili
od sovražnikov napadeni, so hitro presveto rešno Telo za-
vžili, in tako moč dobili, raji smert preterpeti, kakor od
prave vere odstopiti. Zato pravi sv. Ciprijan: „Ni v stanu
mučenstvo preterpeti, kdorni od cerkve z orožjem previden,
serčnost vpeša, če je nebeški kruh ne okreva.“ „Ako si
skušan“ govori sveti Ambrož, „imaš mizo zoper vse, ki ti
nadlego delajo.“ In sveti Avguštín prav lepó podučí, kako
satan od človeka, kateri se je s presvetim rešnim Telesam
nahrnil, odstopi, ker reče: „Kakor oroslani, ki jim iz ust
gori, gremo proč od presvete božje mize, in smo strahoviti
hudiču.“

Glejte, moji kristjani! kako ljubeznivo je Jezus za nas
skerbel, ko je zakrament presvetiga rešniga Telesa po-
stavil. On je dobro vse sovražnike naših duš poznal, zatorej
je pa tudi sam sebe nam izročil, da bi mi skoz njega vse
zapeljivce premagali. O preserčni nas Jezus! kdo zamore
tvojo ljubezen zapopasti! Ja resnično nobeniga izgovora ne
bo človek imel, če se pogubi.

5. Nebeški kruh da človeku zastavo častitiga vstajenja telesa in večniga življenja.

Te resnice nas sam Jezus zagotovi, ker pravi: „*Jas
sim kruh življenja. Vaši očetje (Izraelci) so v pušavi mano
jedli, in so vmerli. Leti je kruh, kateri od nebes doli pride;
da kateri bo od njega jedel, ne vmerje. Jaz sim živi kruh,
kateri sim od nebes prišel. Ako bo kdo od letega kruha
jedel, bo vekomaj živel. In ti kruh — je moje meso v živ-
ljenje sveta.*“ Jan. 6, 48—52. „*Kteri je moje meso, in pije
mojo kri, ima večno življenje, in jaz ga bom poslednji dan
obudil.*“ Jan. 6, 35. Ali je potreba z večimi besedami to ve-
selo resnico spričevati? Kdo se bo prederznil nad tim dvo-
miti, kar je sam Jezus učil? O veselite se vsi, ki se vredno

Jezusovi večerji bližate, in od tega presvetiga kruha jeste; če se smerti bojite, ti kruh je življenje, če nebesa želite, on je pot; ja vi vsi švesto rečete: „po zavžitju tega Jezusoviga mesa nisim več prah in pepel, ampak ves nebeški; nisim več sužen, ampak prost. Po tim presvetim Telesu smem zaupati kmalo iti v nebesa, in vse dobro, kar je tam prihraneno, vživati in večno življenje posesti, in v stan angeljov povišan biti, in vedno v njih družbi živeti“ sv. Kriz. Blagor nam kristjanom! da imamo na milosti tako bogatiga in nam tako bližniga Boga, kateri se vedno nam v duhovno jed ponuja. Mi ga tukej v podobi beliga kruha zavživamo, on bo pa poslednji dan nam rekel: „*pridite vi moji prijatelji, posedite kraljestvo, ktero je vam pripravljeno od začetka sveta,*“ in mi bomo veseli za Jezusam šli, in kakor ga tukej zavživamo v presvetim rešnim Telesu, ga bomo tamkej od obličja do obličja gledali in vekomej vživali. O veselje, kteriga jezik ne more izgovoriti, tudi serce ne še občutiti!

To tedaj nam da nebeški kruh, namreč: 1. Mi se po njim z Jezusam sklenemo; 2. On nam gnado božjo ohrani in povikša; 3. nas očisti malih madežov, in pred prihodnimi smertnimi grehi zavarje; 4. hudo poželjenje nam pomanjša ter moč nam da vse skušnjave in sovražnike premagati, in 5. nam da zastavo častitiga vstajenja telesa in večniga življenja.

Predragi kristjani! Berem v življenjopisu svetiga Sira, da v njegovi škofii se je hotel neki Jud z presvetim rešnim Telesam norca delati in je pristopil k božji mizi, ter je nebeški kruh prijel. Pa kaj se mu zgodi? Živogoreči ogenj se mu je v gerli vnel, in kot divja zver je od bolečine tulil. Kristjani povedó Siru, in sveti škof se prebliža, ter mu spodobno presveto hostijo, ki se ni ne golta ne jezika tikala, temuč v njegovih ustih kakor v zraku visela, s svojimi persti iz ust vzame, in tako je hudobnega zasmehovavca presvetiga zakramenta od njegoviga terplenja rešel. — Jezus

Kristus je s tim pokazal, da kdor ni ud njegove svete cerkve, ne more njegoviga rešniga Telesa prijeti; pa je tudi hotel s strašnim izgledam kristjane posvariti, da, ako ravno je on v tim zakramentu neizrečene gnade in predrage milosti ljudem zapustil, gorje tistim, ki ga nevredno prejmejo, — živogoreči peklenski ogenj jih bo večno pekel.

Kako tedaj se imamo perpraviti ti nebeški kruh vredno prijeti, da se bomo vsih gnad vdeležili? Iz današnjiga svetiga evangelja vemo, da ljudje, ki so bili v pušavi s petimi ječmenovimi kruhi čudapolno nahraneni, so veselja stermeli, in svojo hvaležnost hotli Jezusu tako skazati, da so ga mislili po sili vzeti in ga kralja storiti; pa Jezus ni za njih posvetno kraljestvo maral, ter jim je zbežal. — Glejte, kaj imamo mi storiti. Postavimo ga kralja svojiga serca, in obljubim, da on nam ne bo zbežal, temuč rad kraljestvo naših serc prevzel, saj on sam to od nas terja rekoč: „*Sin! daj mi tvoje serce.*“

Priserčni bratje! odprimo tedaj Jezusu svoje serca; očistimo se zdaj pri velikonočni spovedi vsih grehov, kateri bi mu vtegnili stanovanje per nas neprijetno storiti; dajmo slovo vsim gerdim pošastim, ki Jezusa od nas odganjejo, ozališajmo mu kraljevi prestol v svojih sercih z lepimi čednostmi, ponižno ga prosimo, naj bi s svojimi gnadami k nam prišel, ter zdihnimo z evangeljskim stotnikom rekoč: *Gospod! nisim vreden, da greš pod streho mojiga serca, ampak reci le besedo, in moja duša bo ozdravljena.*“ In nadjam se, da usmiljeni Jezus bo nam milost storil, bo k nam prišel, bo nas vsega zlega ozdravil, in v našim sercu ljubeznivo kraljeval. O srečni, stokrat mi srečni! če bo Jezus v naših sercih kraljeval, bomo tudi mi enkrat pri njem v nebeškim kraljestvu gospodarili. Amen.

PETA NEDELA V POSTU.

Evangelj: Judje hočejo Jezusa kamnjati. Jan. VIII. 46—59.

OD BOŽJE MILOSTI DO GREŠNIKA.

Kar nam današnji sveti evangelj pové, se je godilo Jezusovo 33. leto, mesca Oktobra, berž po Judovskim prazniku *zelenih šotorov* v Jeruzalemskim tempelju. — Osem dni je ti praznik terpel, kteriga so Judje vsako leto obhajali v spomin, da njih očetje so gredé iz egiptovske sužnosti v obljubljeni deželo nekda v pušavi 40 let pod šotori prebivali, in od vsih krajev Judovske dežele so množice obilno o tej priložnosti v Jeruzalem potovale, v Salamonovim tempelju dobrimu Bogu se zahvalit, da je tako milostljivo njih očete v pušavi preživel. Tudi Jezus, kteri se je vsake priložnosti poslužil, ljudi učiti in jim dobrote skazovati, je iz Galileje v Jeruzalem k prazniku prišel. — Že dokler je praznik terpel, so se Farizeji in pismoučeni nad Jezusam, ki je lepo v tempelju ljudstvo učil, hudobno hruponili, in bi ga bili radi prijeli, pa so se množice bali. Jan. 7.

Pervi dan po dokončanem prazniku pride Jezus iz oljske gore v tempelj. Judje mu pripeljejo prešestnico, ga vprašajo, kaj bi z njo storili, pa Jezus jo ne obsodi, in jo spusti. Jan. 8, 3—11. — Kmalo po tem začne Jezus očitno v tempelju govoriti, se imenuje luč sveta, toda Farizeji ga ne zastopijo; pa veliko iz množice jih je v njega verovalo. Verujočim obljubi Jezus, da, če bodo njegov nauk deržali, jih hoče rešiti. Oglasijo se nekteri, rekoč, da oni so Abrahamov zarod, torej prosti, in rešenja ne potrebujejo. Na to reče Jezus; vem, da ste Abrahamov zarod, pa vi ste grešniki, in po Abrahamovo ne delate; kakor grešniki ste iz hudiča, ne pa iz Boga, zatorej tudi božje besede ne poslušate. To slišati so se Judje silno togotili in Jezusa imeno-

vali Samarijana, ter mu rekli, da hudiča ima. Jezus se je izgovoril, da nima hudiča, temuč da je prišel iz nebes, da je vsim, ki vanj verujejo, večno življenje od Boga Očeta prinesel; jih je zagotovil, da on je od vekomej, in že Abraham ga je želel viditi in ga je rešenika v duhu tudi vidil, ko mu je Bog rekel: „v tvojim semenu bodo vsi narodi sveta blagoslovjeni.“ 1. buk. Moz. 22, 18. Grešni Judje tega niso hotli razumeti, tedaj so pobirali kamnje, da bi vanj lučali; Jezus pa se je skrtil, in je šel iz tempeljna. Jan. 8.

Moji kristajani, če vse to premislimo, kar nam sveti Janez v 7. in 8. postavi svetiga evangelja popiše, če presodimo, kolikanj si je mili Jezus prizadeval, grešne Jude sebi pridobiti in kako so ga pa oni gerdo imeli, hitro bi se čudili nad milostjo Jezusovo, da terdovratnih Judov ni končal. — Pa čudimo se raji nad milostjo božjo do nas grešnikov, in hvalimo milostljiviga Boga, da v naših hudobijah nas ni še pogubil. Premislimo dans to tiho nedelo, nekoliko *milost božjo do grešnika*. Poslušajte.

Milost božja, edina podpora in perbežališe grešnikov, je ljubezniva resnica, da, akoravno ima neskončno visoki Bog v svoji oblasti vse strele, ž njimi hudobneže končati, in nad njim se zavoljo svoje razžaljene časti maševati, vender, ker ga želi enkrat poboljšaniga in zveličaniga imeti, za čas mu prizanese, in kakor da bi razžalenja ne porajtal, poterpi, vabi, opominuje, kliče in prosi grešnika, naj bi se spreobernal, k njemu perbližal in odpušanja vdeležil. Zato pravi sveti Pavl: „Bog hoče vse ljudi zveličati, in k spoznanju resnice jih perpeljati.“ 1. Tim. 5, 4. *Bog je Oče vsmiljenja, je Bog vsega tolaženja*. 2. Kor. 1, 3.

Milost božja do grešnika se v tim pozemljiškim življenju na trojno vižo spričuje, namreč:

1. *Milost božja se pričuje do grešnika v dolgočasnim poterpljenji in miloserčnim prizanašanji*, da nebeški Bog grešnika berž po storjenim grehu iz tega sveta ne

potrebi in v večno pogubljenje ga ne pogrezne, temuč mu zasluženó štrafo prizanese in čas spokorenja mu dovoli.

Prav za prav človek, kateri greh stori in Boga zaničuje, ni vreden, da bi še na tem svetu živel in božjih dobrot, katerih je ti svet poln, čedalje vžival; zakaj on je svojiga stvarnika razžalil in noče njegov prijatelj biti, torej tudi ne zasluži stvarnikovih reči povživati. Še več. Bog je pri vstvarjenji tega sveta po pravici le na svojo čast gledal, „vse je Gospod zavoljo sam sebe storil.“ Prip. 16, 4. Tudi človek je iz tega cilj in konca vstvarjen, da bi Boga prav spoznal in njemu služil. Grešnik se noče timu edinimu namenu svojiga stvarnika vgoditi; temuč s svojimi grehi nasproti mu dela, mu noče služiti, in svojiga nar večiga dobrotnika zaničuje, ga sramoti; torej je vreden, da bi bil iz sveta potrebljen ti hip, ko greši, da bi bil štrafan za svojo nehvaležnost in gerdo malopridnost. Pa neskončno dobri Bog ima s takim hudobnim človekam poterpljenje, ter ga pusti med drugimi pravičnimi še pri življenji; on ima z grešnikom milost, in mu zasluženó štrafo miloserčno odlašá, mu da čas, naj bi se on ovedel, svoje pregrehe spoznal, se spokoril in poboljšal.

Z grešnikom se godi na svetu, kakor se je z unim figovim drevesam godilo, od kteriga nam sveti evangelj pove, da ga je neki gospod v vinogradu imel; ker že tri leta sadu ni rodilo, vkaže gospodar vertnarju, da naj ga poseka in sožge; pa vertnar mu reče: Gospod! poterpi še eno leto, jaz hočem drevo okopati, pognojiti in lepo ogleštati, če pa čez leto sadu ne bo prineslo, ga bom posekal in v ogenj vergel. Luk. 13, 6—10. Tako grešnik, — on je suho drevo na zemlji, ki je Gospodov vert, in ni prostora na svetu vreden, pa božja milost ga terpi in k poboljšanji ga čaka, zakaj „kakor pravično živim“, pravi Bog po preroku, „nočem smerti grešnika, ampak naj se spreoberne od svojiga djanja in živi.“ Ezech. 33, 11.

Ja milost nebeškiga Očeta gre še dalje; on grešniku clo čas naznani, do kteriga ga hoče k pokori čakati: Po Noetu je pregrešnim ljudem pred občnim potopam 120 let na poboljšanje jih čakati obljubil. 120 let je preteklo, in ker grešni narod Noetoviga opominvanja ni sprejel, je pravični Bog ves svet strašno končal razun Noeta in njegove pobožne družine. Ninivičanam je mili Bog po Jonatu 40 dni naznanil, in ker so se v prahu in pepelu pokorili, jim je milost božja prizanesla.

Očitno se je milost božja v stari zavezi spričevala. Kako v novim zakonu? O čudite se, in stermito veselja vsi narodi sveta! Milostljivi Bog ni samo po prerokih in družih svojih služabnikih zagrešenim ljudem svojo poterpežljivost in miloserčno prizanašanje razglasoval in ponujal; ampak ko so se časi spolnili, je svojiga edinorojeniga Sina Jezusa Kristusa na svet poslal, da bi grešnike pregovoril, od svojih hudobij odstopiti in božjiga usmiljenja se vdeležiti. Od tiste dobe, od kar je sveti Janez kerstnik v pušavi vpil: „*done-site vreden sad pokore*“ Luk. 3, 7. in je rešenika že v sredi med ljudmi stoječiga naznanil, je Sin božji nastopil in začel neskončno milost Boga Očeta vsim narodam razglasovati. Cele tri leta je po Izraelskim okoli hodil in pridgal, da noč je prešla in dan se je približal, povsod je grešnike iskal in jih budil božjiga poterplenja in prizanašanja, in milosti se poslužiti; sam se je prilikal dobriemu pastirju, ki zgubljeno ovco iše, in milo jo kliče, dokler je ne najde in k čedi pri-nese; se je pripodobil skerbniemu zdravniku, ki bolne duše zdravi; nebeškiga Boga pa prienači milimu Očetu, ki zgubljeniga sina dobroserčno posinovi in vsaciga, bodisi grešnik kakoršinkoli, milo sprejme, če se k njemu oberne in svoje hudobije zapusti. — Pa kaj bom vam dalje pravil, berite sveti evangelj, in premislite, kaj je Sin božji za grešniga človeka vse storil; berite sveti evangelj, in presodite, kako poterpežliv in prizanašljiv je nebeški Bog do grešnika, berite sveti evangelj in vi se morate nad božjo milostjo čuditi,

vam se morajo hvaležne solze iz očes vtrinati, da imamo tako neskončno miliga Boga v nebesih, kateri *dolgocasno poterplenje in milosercno prizanasanje nam gresnikom skazuje.*

Grešnik! si slišal, da nisi vreden, da to zemljo peštaš, da v hipu, ko si svojiga stvarnika razžalil, bi tvoja duša bila v peklenški ogenj veržena biti imela. In to se ni zgodilo. Grešnik! zahvali se milimu Bogu. Ti si sovražil božje zapovedi, in nebeški navk si od sebe zametal; mili Bog je to vidil, pa je molčal. Ti si najdil tata in z njim si se združil, in z nečistniki si se bratil; mili Bog je to vedel, pa je molčal. Tvoj jezik je poln hudobije, ti si sedel in zoper svojiga brata govoril, in nedolžnim pohujšanje dajal, mili Bog je to slišal, pa je molčal. Gospod Bog vse tvoje gerde pregrehe pozna, pa te ni še končal, ima s teboj poterplenje in te štrafati še odlaša, — on tvoje poboljšanje želi. „Ali ne veš“, te vpraša sveti Pavl, „da te poterpežljivost božja k pokori kliče“? Rom. 2, 4. Vedi grešnik, da roka božja ni prikrajšana, ona ti prizanaša, pa kadar se bo nad teboj božja poterpežljivost vmedla, te bo še le bolj ojestro zadela. Nerodovitno drevo je bilo ob leti posekano in v ogenj verženo; tudi tebe terdovratniga nespokorneža bo pravični Bog preklel in peklenškemu silniku izdal, da te bo terpinčil do belih kosti.

Pa tebe, grešnik, vse to nič ne zagreje. Pojdi z menoj; te peljem v Egipt; tukej ti pokažem nad Faraonam tvojo prihodno nesrečno osodo. Neusmiljeno je ti kralj stiskal vboge Izraelske ljudi. Po Mojzesu in Aronu mu Bog vkaže Izraelce sužnosti izpustiti. Farao ne vboga. Desetkrat — z desetimi čudeži — ga mili Bog opominuje od njegove terdovratnosti odstopiti. Pri vsakem čudežu se Farao prestraši in ljudstvo izpustiti obljubi, pa komej čudna štrafa odjenja, že tudi kralj svojo besedo prekličē. Božja poterpežljivost se vmede nad Faraonovo terdovratnostjo, božja roka vdari, in po celim Egiptu, kar je pervorojeniga, eno noč vmerje, le Izraelcam smert zanese. Prestrašeni Farao ti hip Izraelcam

iti vkaže. Pa komej odidejo že Farao žene svojo vojsko za njimi in jih pri rudečim morju zaleze. Mojzes vdari na božje povelje s svojo palico na morje, in morje se mu razdeli, da Izraelci po suhim čez rudeče morje grejo. Farao dirja s svojimi vojšaki v morje za njimi, pa za-nj ni bilo več milosti božje, ker jo je toliko časa napak obračal, morje se zaverne in vsa Faraonova vojska potone. In Faraonova duša kje je? . . . . Oj grešnik, glej tvojo osodo, če terdovraten ostaneš. Oh kolikanj jih z Faraonom vred v večnim peklu gori, kateri so božjo milost napak obračali in se je niso hotli poslužiti. Oni kličejo in zdihujejo, pa milost božja jim ni več na ponudbo; oni preklinjajo uro in dan svojega rojstva, preklinajo sami sebe in svojo lenobo, pa vse jim je zastonj; oni si še želijo le majhen trenutek milosti božje, pa ni več časa. — Grešnik, ako nočeš mene poslušati, poslušaj te nesrečneže, samo posluži se milosti božje, *ktera s teboj poterpelne in prizanašanje ima.*

2. *Milost božja, se do grešnika spričuje v neizmerni dobrotljivosti, da nebeški Bog človeku neštivilne dobrote deli, čeravno v grehah leži.*

Dobrotljivost miliga Boga do človeka se slovi že v stvarjenji sveta: V šestih dneh je vsigamogočni stvarnik svoje krasno delo dokončal. In Bog je vidil, da je bilo vse dobro. Pa ni bilo še človeka. Ko je bilo zanj že vse prpravljeno, je dobrotljivi Bog človeka po svojim obrazi in podobi vstvaril, ga je gospodarja čez ribe morja, in čez ptice neba, čez zverine, čez celo zemljo in čez vse lazijoče živali, ki se na zemlji gibljejo postavil, s pametjo in zastopnostjo ga je obdaril, in vse zeliša in drevesa mu je v živež odkazal. Zato pravi David: „Kaj je človek, in sin človekov, da ga (ti Bog) obiskaš in se njega spomniš? Vse si njegovim nogam podvergel.“ Ps. 8. Kakšina neizmerna dobrotljivost Boga Očeta do nas človeka! Kako hvaležen bi pač moral biti človek svojimu Bogu? Pa čuda prevelika; — vse druge reči so svojimu stvarniku hvaležno pokorne, samo človek

mu noče biti pokoren. Sonce, mesec in zvezde deržijo vedno tek, kteriga jim je stvarnik od nekđaj odkazal; ptice pod nebam, ribe v vodi in živali na zemlji živijo po postavi, ktero jim je Bog prepisal; vse zeliša in drevesa se po štirih letnih časih cveteti verstijo in sad roditi obračajo, kakor jim je stvarnik velel; veter piha, se bliska in gromi, deži in sneg gre in zmerzuje, kadar Bog vkaže, vse svojiga stvarnika časti in vboga, samo človek, gospodar cele zemlje, noče zapovedi svojiga dobrotljiviga stvarnika deržati, mu noče biti hvaležen in pokoren; ta pametna stvar se prederzne zoper večne postave delati in proti svojimu Bogu se puntati. O malopridni nehvaležnež! ali ne zasluži da bi ga božja vsegamogočnost od gospodarstva čez druge reči odstavila, in poslednimu červiču zemlje zad ga postavila? ali ne zasluži, da bi se mu božja roka odtegnila, in ga pustila nar žalostnej konc storiti? saj taki nepokornež ni nobene dobrote vreden. — In vender ga dobrotljivi Bog živi, zanj skerbi, in neštetilne dobrote mu deli. Glejte milost božjo do grešniga človeka.

Kadar človek človeka razžali, se prijaznost med njima razterga, in si pomagati več nočeta. Kadar otrok očeta ne vboga, ga oče nekej časa od svoje ljubezni odstavi, in več prošenj mu odreče, ktere mu je poprej ljubeznivo privoljil. Kadar pa človek Boga razžali, mu noče pokoren biti, in tako rekoč, z grehi ga zaničuje, nebeški oče nima s tim nehvaležnim otrokam samo poterpežljivost', da ga po zasluženji ne konča; temuč po svoji visoki milosti mu dobrotljivo roko odpre', in čedalje ga z dobrotami osiplja, mu za slabo z dobrim poverne: „*On pusti svoje sonce nad hudimi in dobrimi sijati, nad pravičnimi in nepravičnimi dežiti.*“ Mat. 5, 45. „*On nam ne stori po naših pregrehah in nam ne povrača po naših hudobijah.*“ Ps. 102, 10. Zares prečudna milost nebeškiga Očeta! — Pa tudi gorje nam, ko bi nebeški Bog tako z nami ravnal, kakor mi z našim bližnim, in bi le po zasluženji dobrote daril. Povejte, kje je tisti, ki bi si upal

svoj pogled proti nebesam povzdigniti in na nebeške vrata terkati, ter pomoč od zgorej doli prositi? kje je tisti pravični, da bi zaupal zavoljo svoje pravičnosti od nebeškiga trona kaj terjati? Ni ga pod soncem, — vsi smo dolžniki božji, smo grešniki. Pa Bog je neskončno milostljiv, in vse dobro od njega nam pride; brez razločka oseb svoje zaklade nam odpre, in o pravim času nas blagodari; on stegne svojo bogato roko in vse nas blagoslovi.

Pa ne misli, o grešnik! da Bog za tvoje grehe ne vë, ne reci: *grešil sim, in nič hudiga se mi ni zgodilo*; on pozna tvojo potuhnjenost, pa te z dobrotami osiplja, da bi se tvoje serce omečilo in ljubezen do njega vnela, — da bi tvoje hudobije zapustil, in se k njemu spreobernal; Bog hoče tvojo nehvaležnost z dobrotljivostjo premagati. Če pa pri vsim tem le nespokoren ostaneš, gorje tebi! na unim kraji pokopališa boš božji pravici ves dolg oestro plačal. Grešnik! ti rečem, kar je sedmi Makabejskih bratov hudobniku Antijohu rekel: Ko je bil namreč ti mladenč, posledni svojih bratov, k smerti peljan, ker ni hotel, kakor tudi njegovi brati ne, svinskiga mesa jesti; stopi njegova mati k njemu, in namesto, da bi mu po Antijohovi volji svetovala, kraljevi zapovedi se podvreči, ga tako nagovori: *Prosim, dete moje, poglej nebo in zemljo, in vse, kar je v tistih, in spoznaj, da je Bog te reči iz nič stvaril, kakor tudi človeški rod; tako se ne boš tega rabelna bal*. Mladenč trinogam reče: Na koga čakate? Nisim pokoren kraljevi zapovedi, ampak zapovedi postave, ktera je nam po Mojzesu dana. Po tem pa Antijohu zažuga, rekoč: *Ti pa kralj, ki si izmišlovavec vsiga hudiga, ne boš roki božji odšel. Ti nar pregrešniši, in med vsimi ljudmi nar hudobniši, nikar se zastonj s praznim zaupanjem ne povzdiguješ čez božje služabnike razserden; zakaj ti se še nisi sodbi vsigamogočniga Boga, kteri vse vidi, odlegnil; temuč boš po sodbi božji za tvojo prevzetnost zaslušeno pravično štrafo prejet*. 2. Mak. 7. Tako rečem tudi jaz tebi grešnik, kteri iz vsmiljene roke nebeškiga Očeta

neštevilne dobrote prejemlješ, dobrotnika pa s tvojimi grehi zaničuješ, prevzetno živiš in na Boga kar ne porajtaš. Vedi, da božji roki nisi še odšel; vedi, da nad teboj pravični sodnik stoji; on te s svojimi dari milo k sebi kliče, pa če se z ljubeznijo k njemu ne oberneš, vedi, da boš za tvojo nehvaležnost zaslužen o štrafo prejel.

Moji kristjani! zahvalimo se milimu Bogu za njegove neštevilne dobrote, s katerimi nas — nevredne grošnike — obilno obdaruje; pa globoko si v serce vtisnimo besede svetiga Avgušтина, ktere pravi: „Ni večje nesreče od sreče grešnikov, po kateri bo štrajfljivost povišana, in slaba volja, kot znotrajni sovražnik, vterjena.“ Premislimo besede, da „nespametne bo njih sreča pogubila“, prip. 1, 32.; in dokler nebeški Oče nas k sebi kliče po svoji neizmerni dobrotljivosti, hitimo se njegove milosti poslužiti.

3. Milost božja do grešnika se spričuje v neskončnim vsmiljenju, da nebeški Bog človeku vse grehe popolnoma odpusti, in jih tako rekoč pozabi.

Te vesele resnice vas prav zastopno zagotoviti, spomnim srednika med staro in novo zavezo, Jezusa Kristusa na hribu Kalvarji iz križa, darovano jagne za grehe celiga sveta, visijočiga, kteriga željno čakaje so zagrešeni človeški narodi pred njim milost iz nebes prejemali, in v kteriga zaupljivo verujoči vsi grešniki sveta za njim vsmiljenje od nebeškiga Očeta prejemljajo. — Pravim pred njim; zakaj le v obljubi na prihodniga rešenika je Oče nebeški spokorjenim grešnikom v stari zavezi milost ponujal, le na obljubljeniga rešenika gledaje je mili Bog po preroku Izaiju zgrevaniga grešnika tolažil, rekoč; „Jaz sim, jaz sam sim, ki bom hudobije tvoje zbrisal, in tvojih grehov se ne bom več spomnil“ Iza. 43, 25.; le zavoljo rešne kervi prihodniga rešenika je vsmiljeni Bog po preroku Jeremiju poboljšanim grešnikom govoril, rekoč: „Jaz jih bom očistil vse hudubije, s ktero so zoper mene grešili, in bom milostljiv vsim njenim malopridnostim, po kterih so mene zapustili in mene zani-

čevali.“ Jerm. 38, 8. Ja le zavoljo svoje obljube na Jezusa Kristusa, katero je bil že pervima štaršema storil, in jo je vedno ponavljal, in skoz vse čase jasnej razglasoval, je nebeški Bog v stari zavezi odpušanje grehov vsim spokornikom milostljivo dovolil, in jih tolažil, da, če so njih grehi rudeči kot škerlat in črni kot vogle, jih hoče narediti bele kot volno in sneg. — Pravim za njim, zakaj le zavoljo Jezusa Kristusa, kateri je na terdim lesu svetiga križa božji pravici zadostil, in predragi zaklad svoje rešne kervi nam zapustil, mili Bog poboljšanim grešnikom v novi zavezi grehe odpuša, kakor uči sveti Janez rekoč: „*ako bo kdo grešil, imamo besednika pri Očetu, Jezusa Kristusa, on je sprava za naše grehe*“ 1. Jan. 2. 1—2.; le Jezusovo visoko zasluženje grehe nam izbriše, uči Tridentinski zbor, ker pravi: „*Kristusova smert je edini zaslužavni vzrok v odpušanje grehov.*“ Trid. zb. sej. 22.

Pa poglejmo Rešenika Jezusa Kristusa, in mi bomo nad milostjo božjo do grešnika stermeli. — Ti edinorojeni Sin živiga Boga ni samo v priliki od kralja, kateri je hlapcu deset tavžent talentov odpustil, Mat. 18, 23—28. neskončno vsmiljenost svojiga Očeta do grešnika pokazal, in samo v zgrevani Magdalen, v prešeštnici v tempeljnu, v Caheju in v stoterih drugih osebah lične izgleda milosti božje do nas grešnikov postavil; temuč da je vsim grešnikom sveta odpušanje pridobil, da je raztergal pismo njih pogubljenja, je sam sebe božji pravici daroval, je svojo rešno kerv do zadnje kaplice prelil, je sramotno smert na križu kot nar hudobnej razbojnik storil. Oj grešniki! sem obrnite svoje oči, glejte sina božjiga za vaše grehe na križu med nebam in zemljo viseti; njegova glava je zavoljo vaše prevzetnosti s ternjem nabodena; njegov život je zavoljo vaše nečistosti z bičanjem razmesarjen; njegovo serce je zavoljo vaših sovražtev s sulico prebodeno; njegove roke in noge so zavoljo vaših krivic s žebli prevertane; on je ves ker-vav, da bi vaše duše omil; on je ves v bolečinah, da bi vas

ozdravil; on je ves žalosten, da bi vi veseli bili. Poslušajte ga, on na križu za grešnike tolikanj terpi, pa je še poln ljubezni do grešnika, — grešnemu razbojniku še na križu milost in odpušanje obljubi. O križani Jezus, moj jezik je prešebak tvojo milost prav dopovedati, uči me ti, kako bi jo zamogel vredno povelicati! Vi vsi narodi človeški, kar jih je že na svetu živelo, in kar jih bo še živelo, stopite pod Jezusov križ in stermito nad milostjo božjo do grešnika. Prebližajte se, grešniki! in razvežite jezike neskončno usmiljenost trojniga Boga častiti. Nedolžna kerv Jezusa Kristusa, ki se iz svetiga križa cedi, opere naše grehe; tukej nam nebeški Oče vse grehe popolnoma odpusti, in spomnivši se svojiga včlovečeniga Sina, jih, tako rekoč, pozabi. Ja grešniki sveta, odprite svoje serca, in od veselja jokajte, mili Bog noče vašiga pogubljenja; pridite sem, in oklenite se okrog vrata svojimu Jezusu, on derži raspete roke, in želi vas objeti, on je glavo nagnil in želi vas kušniti, on ima odperto serce, in želi vas na tisto ljubeznivo pritisniti.

Je res, da mili Bog odpusti grešniku njegove grehe zavoljo neskončniga zasluženja Jezusa Kristusa. Tega nas prepriča sveta katolška cerkev, ker prave spokornike in spokornice med svetniki časti. Jaz bi vam zamogel dolgo versto takih našteti, pa vse druge opustim, in same Marije spokornice opomnim, od ktere cerkveni listi tako pravijo: Sedem let stara Marija je stariše zgubila. Žlahta jo je perpeljala k svetimu Abram, njenimu stricu v pušavo, blizo mesta Edesa. Tukej je do dvajsetiga leta v sveti nedolžnosti in čistosti živela. Zdaj jo je spačen človek zapeljal. Marija ni imela več miru, vest jo je pekla, milo je jokala, pred stricam se je sramovala. — Ona vteče od njega, in gre v mesto, kjer je hudobno življenje peljala. Sveti Abram, nje stric, jo povsod iše, pa je ne najde; on noč in dan vsmiljeniga Jezusa prosi, naj bi mu ne dal umreti, dokler bi Marije ne najdel, in jo spreobernal. Za dve leti zve, da neki kerčmar v mestu jo v službi ima, in ostudne dobič-

ke z njo dela. Stric obleče oblačilo stariga vojšaka, gre v pivnico, da denarjev kerčmarju in ga prosi mu jo pokazati. Kerčmar mu jo perpelja; pa Marija strica ni spoznala. Se napravi večerja, in sveti Abram in Marija sta vkupej večerjela. Po večerji se sv. Abram odkrije in Marii reče: „Moja hči! ali me poznaš? O kaj si postala! kaj si! Kdo te je tako nesrečno storil? O, kje je tvoja nedolžnost, kje tvoja pobožnost? kje je tvoje prejšno spodobno življenje?“ Deklina ni mogla od sramote pogledati in od strahu besede ne pregovoriti. Sveti Abram jo prime za roko in reče: „Moja hči! zapustiva to hišo in pojva v pušavo, tam hočeva tolikanj časa Boga za odpušanje prositi, da se bo naju vsmilil.“ Zdaj še le pride Marija k besedi in reče: Ljubi Oče! ali bi jaz mogla pred Bogam milost doseči. Stric ji da zaup in serčnost. Na to Marija reče: Oče! le pojdiva in kar mi porečeš, bom rada storila. — In gresta. — V pušavo pridši sveti Abram zapre grešnico v neko hišico, da bi v pokori živela do smerti. Marija se je res pokorila, in vedno svoje grehe objokovala. Mili Bog se je nje usmilil, ji je grehe odpustil, ji je tudi dar čudeže delati dal, dokler je štirideset let stara sveto vmerla. Katoljška cerkev jo svetnico časti v imenu: *Marija spokornica.*

Resnično, moji poslušavci, milost božja je neskončno velika. To se spričuje 1. da Bog z grešnikom dolgočasno poterpljenje in miloserčno prizanašanje ima; 2. da mu dobrotljiv Bog neizmerne dobrote blagodari; 3. da mu po svojim neskončnim usmiljenju grehe odpusti.

Predragi kristjani! Milost božja je edina palica, na katero se mi vbogi grešniki v tim pozemljiškim življenji vperamo. Brez milosti božje bi nam bilo obupati, in na dušno zveličanje komej misliti; zakaj pri teh slabostih, katerim smo vsi Adamovi otroci podverženi, pri tim silnim nagnjenji k slabimu, kteriga v sebi čutimo, kdo je tako močen, da bi ne padel? kdo je tako stanoviten, da bi ne grešil? In vesele ne-

besa bi nam bile vekomej zaperte! Jezerkrat hvala našimu nebeškimu Bogu, da je do nas tako vsmilen. Mi hočemo milost Gospodovo večno prepevati in njegovo usmilenje vekomej poveličevati.

Pa milost božja seže le do pokopališa, na unim kraji pogreba gospodari le pravica, ojstra pravica. Ja tudi v tim pozemljiškim življenji ima milost božja svoje mejnike. — Tje vas peljem, moji kristjani, še enkrat na Kalvarsko goro, in vas postavim pod Jezusov križ.

Kadar je cel svet milost za grešnike prosil; milost je prosilo nebo, ker je sonce otemnelo; milost je prosila zemlja, ker so hribi pokali in grobi se odpirali; milost je prosila Marija, priserčna mati, ker je križ objemovala in se milo jokala; milost so prosile tiste odperte rane, iz katerih se je curkama rešna kerv cedila, kadar so bili vsi predragi zakladi božje milosti odperti, se je le desni razbojnik Dizma zveličal, Guizma pa, nesrečni razbojnik na levi, se je na strani vmerjočiga Jezusa, pred njegovimi očmi žalostno pogubil, in je tako rekoč iz naročja Rešenika padel v peklenko terpljenje. Kaj pomeni to? Pomeni, da, kdor Jezusa zaničuje, bo zaničevan; kdor ga zapusti, bo zapušen; kdor na božjo milost prederzno greši, ni milosti vreden; kdor milost božjo napak obrača, bo brez milosti pogubljen.

Priserčni bratje! Ne bodimo tako nespametni, kot so bili Judje, kateri so po današnjim svetim evangelji kamnje pobirali, da bi Jezusa lučali, ker jim je resnico pravil; temuč *dans, ko njegov glas slišimo, ne vterdujmo svojiga serca*, hitimo pred tron milosti božje, izbrišimo svoje grehe z zgrevanimi solzami, pokleknimo pred križaniga Jezusa in prosimo s prerokam, rekoč: *Vsmili se nas o Bog po svoji veliki milosti; in po obilnosti svojiga vsmiljenja izbriši naše hudobije. — Ne zaverzi nas spred svojiga obličja; in svojiga svetiga Duha nam nikar ne odvzemi. Vstvari v nus o Bog, čisto serce, in ponovi v našim oserčji praviga Duha. Ps. 50.*

Amen.

ŠESTA NEDELA V POSTU.

Evangelj: Jezus jezdi v Jeruzalem. Matevž XXI. 1 — 9.

OD PONOVLJENJA STARIH GREHOV.

Kar smo v svetim evangelji brali, se je ravno današnji dan godilo, Jezusovo 34. leto. — Judovski velikonočni prazniki so se bližali, že se je bilo obilno ljudi v Jeruzalemu snidilo k praznikom se pripraviti. Jezus se je mudil v Betanii, kjer je bil štir dni v pogrebu ležijočiga Lacara pretečeni petek k življenji obudil; včerej pa (saboto pred cvetno nedelo) je na večerji pri Simonu Gobovim bil. Ljudstvo zve za Jezusa, in sliši kakšen čudež da je z Lacaram storil; zatorej so šli včerej nekteri iz Jeruzalema v bližno Betanijo, da bi oživljeniga Lacara vidili in Jezusa poslušali.

Dans, cvetno nedelo, se je Jezus iz Betanije napravil v Jeruzalem. Da bi se pa spolnile besede preroka, kateri pravi: „*Silno se veseli hči Sion, ukaj hči Jeruzalem; poglej, kralj tvoj pride k tebi pravičen in odrešenik; on je vbog sedi na oslici in na žebetu oslice*“, Cah. 9, 9. vkaže Jezus iz vasi Betfage pri oljski gori oslico in žebe podjarmene oslice sebi perpeljati. To se zgodi. Učenci položijo svoje oblačila na nji, in so Jezusa gori posadili. On jezdi v Jeruzalem. — Ljudstvo v Jeruzalemu zve, da Jezus pride, in hitro se mu naproti poda. Na oljski gori ga sreča, in se združi z množico, ki ga je že iz Betanije spremila. Velicega veselja se množice zavnamejo: nekteri so svoje oblačila po potu razgrinjali, drugi so pa veje z dreves sekali in na pot stlali. Jezus vsred množice jezdi, — iz vsih ust mu čast in hvala doni. Ljudstvo ga v velikim slovezu v Jeruzalem sprejme in neprenehama mu slavo daja rekoč: Hozana Sinu Davidovemu! Hvaljen bodi, kateri pride v imenu Gospodovim.

Domači ogovori.

Ljubi poslušavci! Če presodimo, kar se je dans z Jezusom godilo s tim, kar se mu je godilo veliki petek, moj Bog! kakošen razloček! Dans ga ljudstvo visoko časti in mu veselo prepeva hozano in hvalo; pet dni poznej, veliki petek, pa je iz celiga gerla vpilo: „*Križaj, križaj ga!*“ Dans ga kakor kralja v velikim slovezu v Jeruzalem sprejmejo, veliki petek pa ga kakor nar hudobnišiga razbojnika na Kalvarski hrib k smerti vlečejo. Ali vidite tukej nestanovitnost človekovo?

Tej judovski množici je podoben vsak kristjan, kateri, po tem ko se je v zakramentu svete pokore svojih grehov očistil, in je v zakramentu presvetiga rešniga Telesa Jezusa z velikim veseljem v svoje serce sprejel, proč gre, in malo dni poznej stare grehe ponovlja, se proti Jezusu spunta in vmoriti ga hoče. — Ker se nadjam, da ste se že veči delj pri velikonočni spovedi svojih grehov oprostili, bi jaz vas prav rad pred vsimi grehi zanaprej zavarval, zatorej hočem dans vas svariti pred *ponovljenjem starih grehov*. — Poslušajte.

Stare grehe *ponovljati* hoče reči v poprejšne grehe pasti, tako, da človek, kadar se je pri sveti spovedi svojih grehov obtožil in odpušanja vdeležil, od spovednice proč gre, in — slab mož svoje besede — se kmalo ravno v tiste grehe spet zavali, katerih se poboljšati je bil poprej sklenil in svojimu spovedniku besedo dal. — Takih nezvestih grešnikov je dvojja sorta. Nekteri padejo v stare grehe in človeške slabosti; pa kmalo svojo nesrečo spoznajo, se zjočejo, storjene obljube in sklepe se čedalje greha varovati, ponovijo, in z gorečo serčnostjo svoje dušno zveličanje opravljajo. Zavpam, da takim bo nebeški Bog milostljiv, in jim svojo gnado, če ga bodo zvesto zanjo prósili, blagodaril, po kateri bodo v stan djani, svoje slabosti ozdraviti in pred prihodnimi grehi se zavarvati. — Drugi pa stare grehe iz hudobije ponavljajo. Takim ni bilo mar se poboljšati; če-

ravno so k spovedi šli, so vender ljubezen do svojih grehov še v sercu imeli, in kmalo po spovedi so se k poprejšnemu življenju vernili, ter serčno veselje le pri svojih grehah, kakor pri zapeljivim maliku, najdejo. Taki grešniki so obžalovanja vredni; nebeški Bog jim grehov ne odpusti in oni večnemu pogubljenju v gerlo derjejo.

Moje serce se milo razjoče, kadar veliko nesrečo in strašno hudobijo taci grešnikov premislim, in presodim, da obilno obilno je današnje dni med kristjani taci ljudi. — Da bi se ovedeli, in od svoje malopridnosti odstopili; da bi se ovedeli, in verige, z kterimi jih peklenški satan sebi priklenjene derži, rastergali, ter se jih otresli, jim hočem te večne resnice v premislek predpostaviti:

1. Človek, kteri stare grehe ponovlja, je *proti Bogu velik nehvaležnik, ker gnado, milost, ljubezen in prijaznost božjo zopet in večkrat zamečuje.*

Velika in strašna hudobija je že ta, da človek samo enkrat v greh dovoli; on svojiga stvarnika zaničuje, mu noče pokoren biti, se odpove dedišni večnih nebes, se odreče vdeležnosti Jezusove rešne kervi, da slovo svetimu Duhu iz svojiga serca, in se prostovoljno v sužnost peklenškiga sovražnika verne. Nebeški Bog, kteri je do človeka serčniga usmiljenja prepoln, ga v njegovi hudobii še ne zapusti in večnemu pogubljenju ne izda; marveč ga milo kliče in mnogotero budi, nazaj se k Njemu podati, ter mu odpušanje ponuja in ga zagotovi „*da bo v nebesih veči veselje nad enim grešnikom, kteri se spokori, kakor nad devet in devetdesetimi pravičnimi, kteri ne potrebujejo pokore.*“ Luk. 15, 7. Kadar grešnik milo vabljenje nebeškiga Očeta vboga, svojo nesrečo in hudobijo spozna, pred ražaleniga Boga poklekne, odpušanje ga prosi in zanaprej mu zvesto služiti obljubi, ga usmileni Oče nebeški spet prijazno sprejme, nepokornost poprejšno mu odpusti, milost in gnado mu da, večne štrafe mu prizanese, svojo ljubezen in prijaznost mu poverne in deležnika nebeškiga kraljestva ga po Jezusu Kristusu stori.

Pa vse to le pod pogodbo, da človek ne bo več grešil, temuč čedalje Bogu zvestej služil. O kako dober je Bog, da grešnika spet milo sprejme! kako hvaležen bi mu pač imel človek biti! raji življenje dati, kakor še enkrat ga ražaliti, bi moral biti, božjo prijaznost zopet sprejeti, spokorjeni grešnik perpravljen.

Pa, — kdo bi veroval, — po tem ko je mili Bog grešniga človeka v svojo prijaznost in ljubezen sprejel; ko mu je njegove grehe vsmileno odpustil, in ga kot zgubljeniga sina na novo z dragim oblačilam nebeške milosti in gnade oblekel; ko mu je dal že okusiti, kakošina sreča in veselje da je božji otrok biti; gre ti človek — ti najdeni zgubljeni sin — in spet zapusti svojiga nebeškiga Očeta, zopet mu noče pokoren biti, se spunta vnovič proti svojimu Bogu, in stare grehe ponovi, zaničuje milost in gnado božjo, in prijaznost in ljubezen vsigamogočniga Boga zaničuje. O strašna hudobija! o prekleta nehvaležnost takih priderznih ponovljavcov starih grehov!

Prijatelji! kaj bote rekli pri sledeči priliki? — Neki kralj je imel hlapca. Ti se je bil zoper kralja spuntal, torej je bil k smerti obsojen. Že ga peljejo na morišče, že mu oči zavezujejo, da bi ga ob glavo djali. Kar na enkrat sam kralj na morišče prisope, vkaže sodbo vstaviti, vzame hlapca pred se, in mu takole govori: „Moj hlapec! ti si smerti vreden, pa jaz ti odpustim. Da se pa postavi zadosti, hočem, da ima biti moj priserčni sin namesto tebe vmorjen.“ To se zgodi, kraljev sin stopi na morišče in bo ob glavo djan. Kaj se vam zdi, kako hvaležen je pač bil rešeni hlapec tako milimu kralju? obljubim, da tavžentkrat je bil perpravljen za svojiga kralja življenje postaviti. — Pa, čudite se, tisti hlapec gre, in kmalo se zopet zoper kralja spunta, ga hoče iz pristola vreči in vmoriti. O velika nehvaležnost! kaj ne, da taki gerdun ni bil vreden, da ga je zemlja nosila in sonce obsijalo. — Vidim vam na licu, da tega nehvaležneža vsi obsodite. — Glejte, ti nehvaležni hlapec je vsak človek,

kteri stare grehe ponovlja. — Nebeški kralj je dal svojiga edinorojeniga Sina Jezusa Kristusa vmoriti, da mi živimo, ki smo bili večne smerti vredni. Ti kraljevi Sin je za naše grehe božji pravici zadostil, in le po njegovim neskončnim zasluženji bodo nam grehi odpušeni. Ti grešnik pa za to nič ne porajtaš. Kadar so ti bili pri zakramentu svete pokore zavoljo Jezusove rešne kervi lastni grehi odpušeni, in si večni pogubi odšel, se spet v stare grehe zavalíš, se puntaš vnovič zoper nebeškiga kralja, zaničuješ ravno tiste večne postave, po katerih živeti si bil obljubil, zaničuješ Jezusove navke, zaničuješ svojo drago odkupljeno dušo, zaničuješ Jezusovo rešno kerv, zaničuješ milost in gnado nebeškiga kralja, se puntaš zoper Boga, in ga v sebi moriš. Oj nehvaležni grešnik! povej, ali si odpušanja vreden? Sveti Tomaž ti pove, *da milost božja bo veliko bolj zaničevana, če po odpušanji poprejšnega greha spet ravno tisti greh ponoviš.* Oj grešnik! ki stare grehe ponovljaš, kot pes kar skozla, spet poje, povej, ali ti ne bo pravični Bog svoje milosti odtegnil, in ti boš v svojih pregrehah konec storil? Sveti Peter ti reče, *da boljši bi bilo za te, ko bi ti poti pravice ne poznal, kakor da po spoznanji nazaj stopiš od tega, kar ti je bilo po svetim povelji izročeno.* 2. Pet. 2, 21.

Moji kristjani! zares velika nehvaležnost proti Bogu je stare grehe ponovljati. Taki grešnik se božjiga usmiljenja nevrednega dela, in večno pogubljenje si zmeram bolj nakopuje. Zatorej, varujmo se grehov, katerih smo se zdaj velikonočni čas spovedali; varujmo se grehov, kateri so že koli kdaj vest nam težili; varujmo se vsih grehov, ker vsi naši duši neizrečeno škodo vpeljejo, in pred našim trojedinim Bogam nas zaveržene storijo; varujmo se skerbno, pomoči od zgorej doli neprenehama prosimo, in Oče vse milosti, pri katerim je obilnost vsih zakladov, nas ne bo zaverigel.

2. Človek, kteri stare grehe ponovlja, je sam svoj narveči sovražnik: *on svojo dušo zmerej bolj v pogubljenje napravlja in se bo težko kdaj poboljšal.*

Da se bo hudoben ponovljavec starih grehov resnično težko kdaj poboljšal, najdemo prvi vzrok v grešniku. — Poznamo človeško natoro, da s ponovljenjem starih grehov zmerej bolj ošebkuje, in duhovno moč stare grehe zapustiti zgubljuje. Godi se takimu grešniku kakor bolniku, kateri, ko se je začel ozdravljati, na enkrat nazaj v poprejšno bolezen pade. Zdravnik — to viditi — se ostraši in reče: težko jo bo vnesel. Tudi grešnik, ki stare grehe ponovi, bo težko svojo dušo rešil. — Zraven tega, da v starih grehah človekova natora oslabuje, takiga grešnika pa še gnada božja zapuša. — Dobro veste, da od posvečavne gnade božje tukej ne govorim, zakaj grešnik v svojim nesrečnim stanu take nema; temuč jaz menim djansko gnado, ktera je slehernimu potrebna, da ga vspreobenjenju podpera, in terdim, da grešnika, kateri stare grehe ponovlja, ta delavna gnada čedalje bolj zapuša. In kako ne? saj se ljubezen do Boga v takim terdovratnim grešniku vedno manjša, in ljubezen do stariga greha množi, in če taki grešnik tudi k spovedi gre, saj le nevredno zakrament svete pokore sprejme, ker nima v sercu prave grevenge in terdniga sklepa se poboljšati, — tedaj vselej le nižej v greh stopi in veči sovražtvo božje si napravi. Njegova nesreča je tako velika kakor uniga iz svetiga evangelja, v kteriga namesto eniga sedem hudičov gredo in v njem prebivajo. In poslednje tega človeka je hujši kakor pervo. Luk. 11. — Kako se bo tedaj ti nesrečni grešnik poboljšal, zmerej šebkejši prihaja, in ima vedno z močnejšimi sovražniki opraviti? Kako bo iz starih grehov vstal, ki delavno gnado božjo in roko svojiga rešenika od sebe paha?

Da se bo ponavljavec starih grehov težko kdaj poboljšal, najdemo drugi vzrok v grehu. — Ta je prekleta lastnost greha, da večkrat ko ga človek stori, bolj se mu greh prilizne, bolj ga vklene. Kakor lev, kadar že človeške kervi okusi, se ne da več vkrotiti; tako človek, kadar se strupene sladnosti greha napije, se v greh, tako rekoč, za-

ljubi, in taka žeja po njem ga žene, da težko, prav težko se ga bo zderžal. — Te žalostne resnice vas prepričati bi jaz zamogel vam mladenča pred oči postaviti, kateri se je pervikrat z nečistostjo oskrnil. On preklinja svoj greh in objokuje zgubljeno devišstvo, pa vender vse svoje misli in želje so le pri grehu, clo ponočne sanje so le pri tem. Pa kaj bom dalje pravil, saj vi sami, žalibog, iz lastne skušnje veste, kako hudoben greh človeško serce silno pogospodari, kako se hitro v navado vpelja, in v tesne verige človeka vklene. Greh s človekam ravno tako ravna kot ječnar z jetnikom: Kadar ječnar zaspi, jetnik vteče. Pa naj ga nazaj dobi, nesrečni jetnik! z dvojnimi verigami ga vklene, skerbnej kakor popred na-nj pazi, vsako priložnost k vbegu mu odvzame, in terdo ž njim dela. Tako greh — naj se mu človek zopet vda, po tem ko se ga je pri zakramentu svete pokore oprostil, in ga ponovi, gorje mu! bolj tesno se ga bo vklencil, bolj v živo se mu bo v serce vgnездil, in tako ga bo pogospodaril, da težko prav težko se ga bo grešnik znebil.

Glej človek, tako se godi vsakimu, ki stare grehe ponovlja; zmerej bolj se v hudičeve sponе zapleta, njegove spovedi so zaveržene, njegove obhajila so ropi božji, on vedno vpije: Jezusova rešna kerv naj pride čez me in čez mojo dušo, in se bo prav težko poboljšal. In ti grešnik že leta in le tako delaš. Vidim te, da komej od spovednice odstopiš, kjer si tvojiga spovednika za sveti žegen ogoljfal, in že se v stare grehe zavalíš, kot se skopana svinja zopet po luži valja; slišim te, da od perve mladosti, ko si se bil pervikrat k spovedi perpravil, se vedno enakih grehov obtožiš, samo da k starim greham še vsaki dan veliko družih priložiš. Oj grešnik! kaj bo? kam boš prišel? O vboga tvoja duša! Čuda prevelika! vrabec iz strehe zberlí, kadar puška vstreli, in se dolgo ne verne; lesica se jame ogiba, v kateri je skopeca zapazila; pes v hišo več ne pride, kjer je bil otepen, in človek, pametna stvar, se pa ravno tje poda, kjer je bila njegova duša že smertno ranena. Večni

Bog, ali si ti človeka tako malopridniga vstvaril? O ne, ti si ga pred vsimi drugimi stvarmi razumniga povišal, pa človek se le sam spridi, in ker si mu prostost dal, jo on ravno v tvoje razžalenje obrača; kar si mu ti prepovedal, to on želi, se navadi tvojim svetim zapovedim nasproti delati, in ker ga ti vsmiljeni Bog za vsako pregreho berž ne štrafaš, si misli: „grešil sim, in kaj se mi je hudiga prigodilo,“ Ek. 5, 4., in po tem greši naprej. Ali tresite se vsi hudobneži, ki stare grehe ponavljate, in zoper dobro opominvanje oterpno serecē imate, božji pravični jezi ne bote odšli, v svojih grehah se postarate in v svojih starih hudobijah boste tudi nesrečni konec storili.

Tako tedaj je strašna hudobija stare grehe ponavljati, ker je 1. taki človek proti Bogu velek nehvaležnež: on milost, gnado, in ljubezen in prijaznost božjo zopet in večkrat zamečuje; 2. taki človek je sam svoj nar večji sovražnik; on svojo dušo zmerej bolj v pogubljenje spravlja, in se bo težko kdaj poboljšal.

Predragi kristjani! Berem v poterdenje današnjiga nauka sledečo prigodbo: Blizo Divijona, mesta na Burgundskim, je živel neki bogatin in žlahnik. Ti je bil gerdi pregrehi vdan. Nekterokrat se je delal, kakor da bi se bil hotel poboljšati, pa kmalo je spet svoj stari greh ponovil. Navajeni greh ga je ob zdravje perpravil, in na smertno posteljo vergel. Neki duhovnik ga gre obiskat in ga k spovedi nagovarja. Pa zastarani grešnik ne posluša. Ko duhovnik žalostno odide, glej, zagleda bolnik nad posteljo na zidu z velikimi čerkami besede zapisane: *Isite Gospoda, dokler se najdi da.* Bolnik misli, da ga hoče duhovnik s tim strašiti, se jezi, in žuga vsim gorje, če hitro besed iz zida ne zbríšejo. Pa duhovnik in noben živ človek ni bil na zid zapisal. Besede se zbríšejo. Pa glej, bolnik kmalo druge čerke na zidu zagleda in bere: *Vi me bote iskali, in me ne bote najšli.* Kdo bi ne mislil, da to ne bo bolnika spreber-

nilo. Pa vse je prazno, bogatin ostane nespreobrnjeniga serca, in hudo kriči, da naj hitro izbrišejo. Bolnik se obrne na drugo stran in pred seboj zagleda zapisane besede: *V svojih grehkih bote vmerli.* On prebere in — vmerje. Cela hiša se v podstavju strese, in tak strah vsepričujoče obide, da njegova zapušena žena z hčera mi vred in z sinam v samostan stopijo. — Vidite tukej nesrečno osodo grešnika, kteri stare grehe ponavlja; glejte, kako globoko on pade, božja milost ga zapusti, nima gnade se spreobrniti, in v svojih grehkih bo vmerl.

Priserčni bratje! Nadjam se, da ste se zdaj pri velikonočni spovedi svojih grehov očistili; zato vam z Jezusovimi besedami rečem: „*Glejte, zdravi ste; nikar več ne grešite, da se vam kaj hujega ne zgodi.*“ Ne mislite, da sama spoved vam vaše grehe izbriše in pri Bogu vas pravične stori; temuč delajte vreden sad pokore, in varujte se starih grehov ponavljati; poboljšajte svoje življenje, in vi, ki mislite, da terdno stojite, varujte se, da ne padete! — Čujte in molite, da v skušnjavo ne padete; zakaj čeravno je duh voljen, je pa meso slabo. — Imejte zmerej pred očmi križaniga Jezusa, kteri je svoje življenje dal, da je nas z nebeskim Očetam zopet sprijaznil. — Premišljujte radi in pogosto njegovo britko terpljenje in žalostno smert, in poslužite se večkrat presvetih zakramentov, ktere je on v izveličanje naših duš postavil. — Spomnite se vedno smertne ure, in oistre sodbe in neograjene večnosti. Tako imam zaup, da se bote vbrani starih grehov ponavljati, imam zaup, da se bote lahko vsega greha varovali, in s pobožnim življenjem zvesto nebeski venec služili. Amen.

VELIKONOČNA NEDELA.

Evangelj: Jezus vstane od smerti. Marka XVI. 1—7.

OD NAŠIGA DUHOVNIGA VSTAJENJA.

Veselje se današnji dan po celim keršanskim svetu razmeva. — Jezus je od smerti vstal. — Premagan je satan, razbito je peklenško kraljestvo, človeški rod je rešen. — Jezus je častitljivo zmagal. — Veselje čez vse veselje!

Da je Jezus resnično od smerti vstal, nas prepričajo sveti evangelisti, kateri nam povedo, da se je Jezus velikonočno nedelo petkrat prikazal: Pervič se je perkazal Marii Magdaleni v vertu. — Marija Magdalena in druge brunne žene so bile namreč na večer veliko saboto dišav kupile. Velikonočno nedelo pa pridejo clo zgodej k grobu, da bi Jezusovo truplo mazale. Ko se na poti k grobu grede pogovarjajo, kdo da jim bo od dur groba kamen odvalil, zagledajo na enkrat kamen že odvaljen. Magdalena, to viditi, se vstraši, in misleč, da truplo Jezusovo je vkradeno, leti nazaj v mesto in pové Petru in Janezu rekoč: *Gospoda so iz pokopališa vzeli, in ne vemo, kam so ga djali.* — Med tem so druge tri žene: Marija Jakobova, Salome in Joanna k grobu prišle, kjer resnično niso Jezusoviga trupla najšle, pa dva angelja sta jim rekla, da Jezus je od smerti vstal, in sta jim vkazala učencam povedati, da v Galileji ga bodo vidili. Žene gredo vse vstrašene od groba po drugi poti domu. Ko so žene od groba odšle, prisopejo Magdalena, Peter in Janez k grobu, pa niso na poti unih žen srečali. Oni najdejo pečatnik raztergan in kamen odvaljen. Peter in Janez stopita v pokopališe, in sgledujeta rjuhe, v ktere je bilo Jezusovo truplo zavito, in potni pert, ki je bil na njegovi glavi, — in sta verovala. — Peter in Janez gresta od groba, Magdalena pa še le tam ostane. Ona milo joče, se perkloni

in v grob pogleduje, kar v pokopališu dva angelja v belim oblačilu zagleda, ktera ji rečeta: *Žena zakaj jočeš.* Magdalena jima odgovori: *Ker so Gospoda vzeli, in ne vem, kam so ga djali.* To rekoč se Magdalena ogledne, in vidi človeka, kateri jo vpraša: *Žena, zakaj jočeš? koga išeš?* Magdalena ga misli vertnarja in mu reče: *Gospod, ako si ti njega vzeli, povej mi, kam si ga položil, in ga hočem vzeti.* Na to ji reče človek: *Marija.* In Magdalena v njim Jezusa spozna, in zdihtne: *Rabboni,* stegne roke, ter ga hoče objeti, pa Jezus se ji vmakne in ji reče: *Ne dotikaj se me, ker nisem še k svojimu Očetu šel.* — Tako se je Jezus Marii Magdaleni prikazal.

Drugič se je perkazal unim trem ženam. Ko so namreč od pokopališa po drugi poti domu šle, je nje Jezus srečal in jim rekel: *Pozdravljene bodite.* One so perstopile, in so njegove noge prijele in so ga molile. Mat. 28, 9—10.

Tretjič se je prikazal Simonu Petru na poti od pokopališa domú. Luk. 24, 34.

Četertič se je prikazal dvema učencoma, ki sta popoldne v Emauz šla in se jima je v lomljenji kruha spoznati dal. Luk. 24, 13—35.

Petič se je prikazal na večer vsim učencam, tode Tomaža ni bilo zraven. On je skoz zaperte vrata med nje stopil, ki sta una dva iz Emavza pridši še le pravila, da sta Jezusa vidila, in jih je pozdravil: *Mir vam bodi,* ter je pri njih pečeno ribo in sat medu jedel, Luk. 24, 26—44. — Vse to se je današnji dan godilo.

Jezus je tedaj resnično od smerti vstal, in nam so nebesa odperte. — Pa kaj bi nam pomagala Jezusova bitka smert in od smerti vstajenje, ko bi se mi njegoviga rešenja ne hotli poslužiti, ko bi mi ne hotli z Jezusam iz groba svojih hudobij vstati in greh večno zapustiti? Zatorej mislim, da v mojo dolžnost seže, vam *od našiga duhovniga vstajenja* kratek navk predpoločiti. — Poslušajte.

Kakošno ima biti naše duhovno vstajenje, nam sveti Pavl v današnjem listu pove, ker nas budi, rekoč: *Bratje? „postergajte stari kvas, da bote novo testo,“* Stari kvas so naše nekdanje hudobije, so naše stare malopridnosti, so naše neštevilne krivice, so naši grehi, v katerih smo dosihdob ležali pred Bogam Očetam zaverženi otroci, pred Sinam njegovi sovražni sobratje, pred Bogam svetim Duham brez posvečavne gnade božje in nerodovitni udje svete katoliške cerkve. Vse grehe tedaj moramo iz svojiga serca postergati, da bomo Bogu novo testo; da ne bomo veliko noč v starim kvasu obhajali, in tudi ne v kvasu hudobije in malopridnosti, ampak v opresnih kruhah čistosti in resnice. Iz smerdljiviga groba svojih grehov moramo vstati, če hočemo Jezusoviga rešenja deležni biti, in velikonočno jagne vredno jesti.

Kako pa imamo delati, da resnično iz groba svojih grehov vstanemo? Odgovor mi je na jeziku. Pa preden ga izustim, vas povabim, dragi prijatelji, pojdimo se dans sprehajati v vert poleg Golgate in na vertu grob pregledovati, iz kteriga je Jezus častitljivo vstal. Tukej se bomo učili, kaj gre nam storiti, če hočemo res iz groba svojih hudobij vstati.

1. Kadar je Jezus od smerti vstal, je pečat, s kterim je bilo njegovo pokopališe zapečateno, raztergal, in je kamen od duri groba odvalil.

Pečat in kamen na grobu, v kterim grešnik žalostno in nesrečno spi, so grehi, ki jim deržijo serce oteženo in obsejeno. Ako tedaj želi iz nesrečniga groba vstati, je pač potreba, da on ti pečatnik greha razterga, in kamen hudobije od serca odvali.

To pa on zamore storiti po serčni grevengi, čisti, ponižni spovedi in primerjenim zadostilu. — Jaz ne vprašam, ali ste že vsi velikonočno spoved opravili, hudi pečatnik raztergali in težki kamen od serca odvalili, ter vest očistili, in duhvnimu vstajenji si pot odperli; samo to rečem: močno

se bojim, da jih je veliko, ki so sicer velikonočno spoved opravili, in se pri Jezusovi mizi nebeškiga kruha nahranili, pa vendar kamnja od serca niso še odvalili in tudi ne pečata raztergali; zakaj če premislim visoke in svete dolžnosti, ktere človeka vežejo, če se hoče tega svetiga zakramenta vredno poslužiti; če presodim pa na drugi strani slabo pravljanje današnjih kristjanov, da mislijo le s poverhnim obtoženjem nekterih grehov, in tako rekoč, s tremi besedami od celiga leta rajtengo dati; o joj, žalost me obide, serce me zaboli, jaz moram takim reči: vi ste odvezo prejeli, pa vaše serca so še le z grehi zapečateni; vi ste pri spovedi bili, pa vaše vesti še teži kamen malopridnosti. Nesrečni! vi mislite, da ste vstali iz groba grehov, in ste očišeni; pa še ležite v postelji grešniga spanja, vaše duše še le zdihujejo v smerdljivim grobu pogubljenja, se še čutijo sovražnice božje, še le žalujejo v železji peklenskiga satana.

— Vender nočem nobeniga soditi, samo opominujem, da naj se ne misli pravičniga, kdor je krivičen. Sleherni sam sebe presodi, in če je kdo med nami, kterimu njegova vest spričuje, da ni še kamnja hudobije od serca odvalil, in ne še pečata svojiga jezika tako raztergal, da bi se bil prav odkritoserčno svojih grehov obtožil, naj premisli besede svetiga Avguština, ker pravi: *„kdor svoje grehe skriva in se sramuje čisto se jih spovedati, bo imel Boga sodnika in maševavca“*, in naj se ne mudi k Gospodu vse milosti se podati, božjo jezo s pravo pokoro krotiti, ter življenje poboljšati, da ne bo velikonočniga jagneta nevredno jedel. Naj si prizadeva pečat večniga pogubljenja raztergati, in težki kamen od duri groba odvaliti k duhovnimu vstajenji. — Vam pa, dragi bratje! ki ste čistiga serca in pokojne vesti, rečem s svetim Pavlam: *„Ako ste vstali s Kristusam, išite, kar je gori, kjer je Kristus, sedeč na desnici Božji; hrepenite po tistim, kar je zgorej, ne pa, kar je na zemlji. Zakaj vmerli ste, in vaše življenje je skrito s Kristusam v Bogu. Kadar se bo pa po-*

kazal Kristus, vaše življenje, takrat se bote vi perkazali z njim v časti.“ Koloč. 3, 1—4.

2. Kadar je Jezus od mertvih vstal, je tančico, v katero je bilo njegovo truplo zavito, v pokopališu pustil. Peter in Janez sta jo ogledovala, ko sta bla v grob stopila, in scer sta najšla rjuhe in potno pečo vsako posebej.

Tančica, katero v Jezusovim pokopališu najdeš, pomeni grešnikove slabe navade, bližne priložnosti, zapeljive tovaršije in grešne nevarnosti. Vse to moramo zapustiti, ako smo resnično k duhovnemu življenju vstali. — Vem dobro, moji kristjani, da to storiti človeku tesno stane, da navada ima železno srajco; da bližna priložnost nektere s hudimi verigami oklepa; da nevarne tovaršije so večkrat priliznene; pa vi mi bote dovolili, da, dokler se grešnik tim ne odreče in jim slovesa ne da, tudi mogoče mu ni življenje poboljšati in Bogu služiti; torej da ni še iz groba greha vstal. — Grešnik, ti si se pri velikonočni spovedi obtožil, da si hudi jezi podveržen in naglimu preklinevanju vdan, da rad širokoustno lažeš in tvojiga bližniga strupeno obrekuješ; pa po zadnji spovedi si ravno takšen. — Povej, ali si vstal od greha? Nikakor. Ti si od spovednice s seboj nesel potno rutico slabe navade, in nisi še k duhovnemu življenju vstal, ker tančice tvoje slabe navade v grobu ne najdem. Ti grešnik si se grehov spovedal, v ktere so te tvoji bližni tovarši zapeljevali, in si spovedniku obljubil, da čedalje se hočeš tih morivcov tvoje duše skerbno ogibati, pa te vidim, da njih družbe še le ljubiš, in zmerej bolj se z njim bratiš. — Povej, ali si od greha vstal? Nikakor. Ti si od spovednice s seboj nesel rjuho, v ktere so te tvoji tovarši zavili; ti še le ležiš v grobu hudobije, in tako si boš noge zapledel, da kadar bi hotel rad vstati, ne bo več časa, in prijatela ne boš najdel, da bi te tvojih zapeljivih tovašij rešil.

Pa morebiti bo kdo sam pri sebi rekel: poznam svoje slabosti, in rad bi gerde navade zapustil, pa nisim v stanu.

Prijatelj! je res, da rutica tvojih slabih navad ti je terdo okoli glave zavezana, in se je z lastno močjo ne zamoreš oprostiti; pa glej na križ, vsa naša zmožnost je v njem, kateri je s svojimi ranami naše slabosti ozdravil; poklekni pred njega vsaki dan, ponovi v pričo britke martre dobre sklepe, prosi ponižno križaniga Jezusa za pomoč in po njem, v njem in skoz njega ti bo vse mogoče. — Drugi poreče: bližne priložnosti v greh je res treba zapustiti, in jaz dobro vem, da lete so uzrok moje dušne smerti, pa vender iz te ali une hiše ne morem stopiti, ker me živi; ti in uni prijaznosti se ne morem odreči, ker sim od ondi že več dobrot prejel; te ali une osebe ne morem zapustiti, ker moja prihodna sreča od te visi; pa vem, kaj bom storil: jez bom po tej hiši bolj skerbno hodil, bom v tej prijaznosti bolj pazno živel, bom s to osebo bolj varno govoril. — Moj prijatelj! Jeli nočeš moriša tvoje duše zapustiti; ti nočeš rjuho grešnih priložnost raztergati — zavoljo telesnih dobičkov? — Ali ti pa ni Jezus Kristus vzkazal roko odsekati, oko izdreti in nogo odžagati, če te pohujšujajo? ker je rekel, da boljši ti je z eno roko, z enim očesam in z eno nogo zveličanemu biti, kot imeti dve roki, dve očesa in dve nogi, pa se pogubiti. Mat. 18, 8—9. Kaj bi ti storil, ko bi iz te hiše kužna bolezen žugala, ko bi te tvoje prijaznosti ob premoženje pripravljale, ko bi tebi una oseba strupa namešala? Kaj ne, da bi se takih tovaršij ogibal? In glej ondi tvoji duši žuga huda beezen, ondi ti kradejo gnado božjo, in strup večne smerti ti mešajo. Povej, ali ni duša več kot truplo? Sam Jezus reče: „*kaj pomaga človeku, ako cel svet zadobi, svojo dušo pa pogubi.*“ Mat. 16, 26.

Ravno takó prazne goljufive so tvoje nade, da se boš odsihdob bolj varno zadržal, in v tvojih nevarnih priložnostih ne boš grešil. „*Zamore li človek ogenj v svojim naročji skriti, da bi se njegovo oblačilo ne vnelo? ali po žerjavci hoditi, da bi se njegovi podplati ne ožgali?*“ Prip. 6, 28. Ne, ne, moj prijatelj! če hočeš iz groba greha vstati,

moraš bližne priložnosti, zapeljive tovaršije in grešne nevarnosti zapustiti, — moraš sleči rjuhe, ktere so te do zdaj vezale. — Blagor jim! kteri so to že storili, angeli varhi imajo nad njimi veselje, in kažejo peklenškemu satanu prazni grob, v kterim so grešniki ležali, ter ga vprašajo: *zakaj jih išeš med mertvimi*; vstali so, niso več pod tvojo oblastjo; tukaj imaš tančico, v ktero si jih bil zamotal; družiga ti od njih več ne ostane, ker so se Jezusa poprijeli, in velikonočno jagne vredno jedo.

3. Jezus je od mertvih vstal, in nikolj več ne vmerje; smert ne bo več čez njega gospodarila.

Tudi v tim deržimo se Jezusa svojiga Rešenika, in ker smo iz svojiga serca stari kvas greha postergali, ker smo iz groba hudobije vstali; varujmo se, da spet ne vmerjemo, da zopet gnade božje ne zaveržemo, in v poprejšni grob malopridnosti se ne zavalimo. Prav lepo nas sveti Pavl k temu budi, ki pravi: „*Mi vemo, da Kristus, kadar je enkrat od mertvih vstal, ne vmerje več, smert ne bo dalje več čez njega gospodarila. Ker je on zavoljo greha vmerl, je le enkrat vmerl; ker on pa živi, le Bogu živi; tako tudi vi mislite, da ste scer grehu odmerli, da pa Bogu živite v Kristusu Jezusu Gospodu našim. Greh nima tedaj gospodariti v vašim vmerjočim telesi, da bi vi njegovo poželjenje bogali, in vi nimate tudi svojih udov kakor orožje hudobije grehu podati; marveč vdajte se Bogu, kakor taki, ki ste od mertvih oživali, in podajte svoje ude Bogu, kakor orožje pravice, in greh ne bo čez vas gospodaril.*“ Rim. 6, 9—14.

In resnično, povejte, dragi poslušavci, kaj pomaga bolniku rane celiti, ako se spet kervavo vreže? kaj pomaga v lastni hiši ogenj gasiti, ako kmalo po tem sam zopet zažgeš? ali ni velika neumnost kamen na hrib valiti, in ga iz verha po bregu nazaj potakati? tako bi nam naše duhovno vstajenje nič ne pomagalo, ako bi kmalo po velikonočni spovedi spet grehu roko podali, v hudobije se zapledli in v

pokopališe malopridnosti nazaj se vlegli. *Le kdor do konca stanoviten ostane, bo žvelican*“, nas večna resnica uči.

Moji kristjani! želim, da bi vi resnice, ktere sim pretečeno nedelo vam pravil, v spominu ponovili, zraven pa še premislili, kako se sam Gospod Bog čez človeka, kteri mu je služil in poznej ga z greham razžalil, milo pritoži, ker mu takole govori: „*ako bi bil moj sofražnik mene zašentoval, bi bil jaz poterpel; — da pa ti človek, moj prijatelj, kteri si se pri moji mizi mojiga mesa nahranil*“ — — — ps. 54. Ja da kristjan, kteri svojiga Boga prav pozna, kteri ve, kolikanj je Jezus za njega preterpel, kteri se je v velikonočnim času Jezusoviga rešenja poslužil, v zakramentu svete pokore svojih grehov očistil, in tudi Jezusoviga rešniga Telesa pri presvetim obhajilu nakusil, spet v greh dovoli, poznano gnado božjo zaverže, in proti svojimu stvarniku, rešeniku in posvečovavcu zopet se spunta, to je prevelika nehyvaležnost. Zatorej, varjite se take malopridnosti, marveč živite z Jezusam večno srečno življenje, ker ste z Jezusam od mertvih vstali.

Te lepe navke našiga duhovniga vstajenja se pri Jezusovim grobu učimo, namreč: 1. pečatnik rastergajmo in kamen od serca odvalimo, to je, grehov se očistimo; 2. potno ruto slabih navad, in rjuhe bližnih grešnih priložnosti zapustimo; 3. grehu se večno odpovejmo, če hočemo iz nesrečniga pokopališa greha vstati in z Jezusom veliko noč veselo obhajati.

Predragi kristjanje! Kadar je bil angelj Gospodov o polnoči vse pervorojeno po Egiptu pomoril, in je Farao Mojzesu vkažal Izraelce odpeljati, so bili veseli in naglo vstanejo, ter za Mojzesom gredo. Kadar jih je Gospod Bog čudapolno čez rudeče morje peljal, Faraona pa z vso njegovo vojsko v morje potopil, se je iz ust vsaciga Izraelca lepa hvaležna pesem proti nebesam dvignila, da jih je mili Bog iz Egiptovske sužnosti in Faraonave neusmiljenosti

rešil. V spomin tega rešenja je Mojzes ljudstvu postavil, vsako leto velikonočne praznike hvaležno obhajati in Gospod Bogu zvesto služiti. Ljudstvo je bilo vse obljubilo. Vender od vsih Izraelcov, ki so iz Egipta šli, sta samo dva: Jozue in Kaleb v obljubljeni deželo prišla, vsi drugi so zavoljo svoje nepokornosti v pušavi pomerli. Ta je scer žalostna resnica, pa jaz jo vender opomnim, ker želim, da bi vam v koristen navk služila.

Preserčni bratje! Kakor je bil Mojzes Izralce iz Egiptovske sužnosti rešil, je nas rešil Jezus Kristus iz peklenške sužnosti. Spomin tega rešenja obhajamo vsako leto o velikonoči; in da bi se Jezusoviga rešenja prav vdeležili, se tudi o tej priložnosti svojih grehov spovemo, in z presvetim rešnim Telesam prevedimo. Mi Jezusu zvesto služiti obljubimo. Pa varjimo se, da ne bomo, kot Izraelci v pušavi, našimu Bogu nehvaležni, da ne bomo v grehah pomerli in nikoli obljubljene dežele — veselih nebes — vidili.

Gospod Bog je Izraelcam v obljubljeni deželo pot kazal: kakor steber oblaka je po dnevi in kakor en steber iz ognja je po noči pred njimi hodil. **2. Buk. Moz. 13, 21.** — **Gospod Bog** kaže tudi nam pot v nebesa: steber svetiga križa vedno pred nami stoji. Če na to gledamo, za njim hodimo: ne bomo nikoli zašli. **O** bodimo zvesti posnemovavci našiga križaniga Jezusa, da bomo k njemu prišli in enkrat v družbi nebeških angeljov pred njegovim sedežam veselo prepevali večno Alelujo. Amen.

Predragi kristjanje! Kadar je bil angelj Gospodov o
 polnoči vse prerojeno po Egiptu pomoril, in je Karo
 Mojzes vkazal Izraelce odpeljati, so bili veseli in naglo
 vstajali, ker za Mojzesom grede. Kadar jih je Gospod Bog
 v pušavi čez rubece morje peljal, Karona pa z vso svojo
 govo vojsko v morje potopil, so je iz ust vsačiga Izraelca
 lepa hvalezna pesem proti nebesam dvigala, da jih je milil
 Bog iz Egiptovske sužnosti in Karonave nesamijevosti

Domači govor.

PERVA NEDELA PO VELIKI NOČI.

Evangelj; Jezus se prikaže učencam. Jan. XX. 19—31.

OD TROJNIGA MIRU POBOŽNIGA ČLOVEKA.

Kar je nam sveti Janez v današnjim svetim evangelji zapisal, se je godilo deloma *velikonočno nedelo*, deloma pa osmi dan poznej, — današnjo nedelo. Velikonočno nedelo na večer, ko so bili vsi Jezusovi učenci, razun Tomaža, vkupej zbrani, je Jezus skoz zaklenjene duri med nje stopil, jih je pozdravil z besedo: *Mir vam bodi*; jih je potolažil, ker so se ga bili zbali, jim je pokazal roke in stran, in je tudi pečeno ribo, ter sat medu ž njimi jedel; po tem pa jim je veliko oblast, ljudem grehe odpušati, izročil, ker jim je rekel: „*Prejmite svetiga Duha; kterim bote grehe odpustili, so jim odpušeni; in kterim jih bote zaderžali, so jim zaderžani.*“ Pri tej priložnosti se je bil Jezus po svojim od smerti vstajenji *petič* prikazal, kakor smo že pretečeno nedelo slišali.

Šestič se je bil Jezus današnji dan vsim učencam, ko je bil tudi Tomaž z njimi, prikazal. Drugi učenci so namreč Tomažu pravili, da so Jezusa vidili, pa Tomaž ni veroval, in je rekel, da tudi veroval ne bo *dokler ne vidi na Jezusovih rokah znamenj žebljov, in ne dene svojiga persta v rane žebljov, in ne položi svoje roke v njegovo stran.* Čez osem dni — današnji dan — so bli vsi učenci, in Tomaž ž njimi v ravno tistim hramu, ker pride Jezus skoz zaklenjene duri, stopi med nje, jih spet pozdravi: *Mir vam bodi*, in reče Tomažu, naj vloži roke v njegovo stran, in naj bo veren. In Tomaž je veroval.

Sedmič se je Jezus v Galileji pri Genezareškim morji prikazal Petru, Jakobu, Janezu, Tomažu, Jerneju in dvema drugima učencama, kadar so ribe lovili. Jan. 21, 1—14.

Osmič se je bil prikazal več ko pet sto bratam. 1. Kor. 15, 6.

Zadnič pa se je bil vsim svojim učencam dan svojiga vnebohoda prikazal; je svaril njih nevero, in terdobo njih serca, jih je peljal na oljsko goro, jim je vkažal svoj nauk po celim svetu oznanovati, jih je blagoslovil, in pred njimi se je v nebo vzdignil.

Pojdimo nazaj k današnjimu svetimu evangelju. — Beremo, da Jezus, ko se je učencam prikazal, jih je po svojim od mertvih vstajenji zmerej pozdravil, rekoč jim: *Mir vam bodi*. — Jaz vse druge nauke iz svetiga evangelja dans zamolčim, in pervo nedelo po veliki noči, ker zaupam, da ste vsi z Jezusovo pomočjo iz groba vaših grehov vstali, vas serčno pozdravim z Jezusovo besedo: *Mir vam bodi*. — In od trojniga miru pobožniga človeka vam želim sveti nauk predpoložiti. Poslušajte

Lepa reč more pač mir biti, ker ga je mili Jezus tako ljubeznivo svojim učencam vošil in ga jim po današnjim evangelji trikrat priporočil. — In res, mir je nar večja sreča človeškiga serca, je nar žlahtneji rožica, pri kateri človeku vedno veselje cveti, je nar dražej biser, kteriga si mora slehern kristjan priskerbeti. Pravi mir človeka stori časno in večno srečniga. Taki mir pa je trojni:

1. Je mir z Bogam, kteriga le tisti človek ima, ki vse božje zapovedi zvesto spolni, v prjaznosti in ljubezni svojiga stvarnika živi, in raji kerv prelije in življenje da, kot nebeškiga Očeta razžali; v miru z Bogam tisti človek živi, kteri ima cilj in konc svojiga počenjenja, djanja in nehanja le visoko čast in slavo božjo, in se vsega greha bolj skerbno varje kot strupeniga gada in smerdljive kuge. Blagor takimu! njimu se Jezusove besede priležejo, ktere je učencam rekel: „*Vi ste moji prijateli, ako bote storili, kar vam jaz zapovem.*“

Jan. 15, 14.

Mir z Bogam imeti, človeka v pozemliškim terplenju tolaži. Naj se človeku le vsujejo na glavo revšine in težave sveta, naj ga le obdajo stiske in zopernosti, naj le poskusijo priseženi sovražniki žalost mu delati, in strah pred smertjo naj se ga polasti; njegov mili pogled proti nebesam, kjer ve, da vsegavedoči Oče kraljuje, ki brunniga človeka nikoli ne zapusti, ga serčno vtolaži, in sladki spomin, da tisti neskončno modri vladar človeških reči vse le k našimu pridu obrača, in za svoje prijatele vedno skerbi, mu serce z veseljem napolni, da s syetim Jobam reče: „*Kakor je Gospodu dopadlo, tako se je zgodilo: hvaleno bodi Gospodovo ime.*“ Job. 1, 21. — Vse drugačno se pa grešniku godi; on ima vedno nepokojno serce, vest ga neprenehama grize; nič mu ne pomaga bogatija in čast in žlahtno ime; skrinja polna zakladov mu je shramba strupenih modrasov, kraljeva krona mu je le tern na glavi, on zdihuje in ne ve, kam se djati; on občuti resnico Izajjovih besed, da „*hudobneži nimajo miru.*“ Izai. 57, 21.

Poglejmo Kajna, perviga Adamoviga sina, in resnica bo nam dokazana. Kadar je nesrečni Kaja svojiga nedolžniga brata Abelna iz nevošljivosti vsmeril, ker je vidil, da bratova daritev je bila Bogu všeč, njegova pa ne, in mu je Gospod Bog na serce govoril, vprašaje ga: kje je tvoj brat Abel, ter mu očitaje, da kerv vmorjeniga brata v nebo vpije; je Kajna taki strah obšel, da on hoče vteči spred božjiga obličja in leti po gojzdu kot divja zver, pa šiba božja gre za njim, — njegova nepokojna vest mu vmorjeniga Abelna vedno pred oči derži, in on ga ni več imel miru z Bogam. — Pa kaj bom izgledu družih ljudi predpostavljal, in vam iz tistih dokazaval, kako blagor je človeku z Bogam v miru živeti, kako gorje pa mu je brez božjiga mira; saj mi dobro čutimo, kakošno veselje naše serce presune, kadar prav delamo; mi čutimo, da smo le takrat srečni, kadar smo čednostni. V keršanski čednosti se dvignimo do svetiga veselja čistih duhov, do nebeške prijetnosti; vsaka pregreha pa nas

pogrezne v brezden nepokoja, straha in nesreče; vsaka malopridnost nas verže v prepad duhovne pustote, kjer žalost in kesanje nas čaka. Mi čutimo, da ljubezen božja je v naše serca z ognjenim perstam zapisana, in da mi smo srečni, dokler se od božje ljubezni voditi pustimo, — mi imamo mir z Bogam; — kadar pa ogenj božje ljubezni v sebi vgasimo, smo močno nesrečni, — mir božji je nas zapustil.

Moji kristjani! mi smo bili z svojim hubobnim življenjem mir z Bogam zapravili; naše serce je bilo žalostno, naša vest je naš pekla, mi smo občutili, kako hudo in grenkó je, Gospoda Boga zapustiti; — mi smo bili strašno nesrečni. Zdaj smo se pri velikonočni spovedi z našim Bogam spet sprijaznili. Naši spovedniki, katerim je sam Jezus oblast dal, grehe nam odpustiti, so nam naše serce vtolažili, našo vest očistili in mir božji nam povernili, ker so nam rekli: *Odpušeni so ti grehi — pojdi v miru.* Ne bodimo več tako hudobni, da bi se zopet zoper Boga spuntali, in njegove svete zapovedi, ktere je z lastnim perstam na hribu Sinaju v dve kamnitni tabli zapisal, nezvesto prilomili. — **Gospod Bog je bil vsmilen**, in je nam naše grehe odpustil, in nas vse hudobije očistil; pa če bomo njega in njegove zapovedi zopet zaničevali, ne vem, ali bo še kdaj nam svoj mir ponujal; to pa mi je dobro znano, da je z gromam in bliskam na hribu Sinaju vsim žugal, kateri bi se sprederznili, božjim zapovedim nasprot ravnati. — **Mi smo z Bogam mir storili**, oh tedaj obderžimo ti mir, *da se ne bo nam kaj hujiga prigodilo.*

2. *Je mir z našimi bližnimi*, kateri v tem obstoji, da se vsi ljudi na svetu za bratje spoznamo, eden drugimu pomagamo, težko breme pozemljiškiga terplenja nositi, eden z drugim v lepi edinosti in sveti prijaznosti živimo, da se vsi ljudi na svetu tako ljubimo, kakor **Oče nebeški nas vse ljubi.**

Cel svet je velika božja hiša. Bog nebeški je Gospodar v tej hiši, mi pa smo družina te hiše, smo otroci ediniga Očeta, in smo med seboj bratje in sestre. Kakor vsak boga-boječ hišni gospodar želi, da bi njegovi otroci v miru med seboj živeli, in nič ga bolj ne razžali kakor prepir v njegovi družini; tako želi tudi naš nebeški Oče, da bi vsi njegovi otroci na svetu v lepim miru, spravi in zastopnosti med seboj živeli, in nič našiga Boga Očeta bolj ne žali kakor sovraštvo, jeza in razpartija med ljudmi na svetu. Zato pravi sam Jezus: *Jaz vam novo zapoved dam; da se med seboj ljubite; kakor sim jaz vas ljubil, da se tudi vi med seboj ljubite. V tim bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako bote ljubezen eden do druziga imeli. Jan. 13, 34—35.* In sveti Pavl priporočuje rekoč: *Kar je mogoče imejte mir z vsimi ljudmi.*⁴ Rim. 12, 18.

Srečna je hiša, v kateri lepi mir prebiva! Vsa družina kot pišeta ene koklje pod perutami skerbignga očeta in pobožne matere vkupej živé; večerna in juterna molitev se nikoli ne opusti; vsako delo jim gre po volji od rok; žegen božji se pri tej mirni družini očitno slovi. Srečna sosesina, v katero se je prijateljski mir vselil! Ljudje eden druziga radi obiskujejo, pri delu si radi pomagajo. Tam ni ne preklincev ne opravljivcev; otroci ne slišijo pohujšanja in se v strahu božjim izredijo. Sosed soseda pred škodo varje in v nesreči ga serčno tolaži. Bog je med njimi in jih obilno obdaruje.

Pa povejte mi, bratje, kje taki predragi mir stanuje; pokažite mi streho, pod katero si je ljubi mir kotič izbral; imenujte mi sosesino, v kateri keršanski mir prebiva. — Žalibog! nikjer tega z cvetečimi rožicami ovenčaniga fantiča — miru z bližnimi — ne najdem. Ga išem po družinah in samotnih hišah, pa kaj vidim? — Vidim, da mož se s svojo ženo gerdo terga, in strašno se priklinjata, da mlado dete se v zibeli trese; vidim, da stari sivoglavni oče bo od svojiga lastniga sina za plačilo, ker mu je z veliko skerbjo

lepo premoženje izročil, malopridno zaničevan; vidim, da prevzetna nevesta, ktera je včerej v to hišo prišla, kruh be-
račit, dans že fasta in taščo hudo zasramuje, in jima slovo
od hiše daja; vidim, da bratje in sestre, otroci ediniga očeta,
nimajo med seboj nobene prijaznosti in ljubezni; vidim, da
tukej ga ni miru, temuč da je jama strupenih kačonov. O
keršanski mir! kje si? — Ga išem po naših sosesinah in
vaseh, pa kaj najdem? — Najdem, da sosed s sosedam v
sovražtvi živita, eden drugimu le škodo želita in delata;
slišim hude prepire in gerdo izdajanje; slišim lažnivo obre-
kovanje in opravljenje; vidim nekeršansko vkljubovanje;
najdem da prva soseda sta nar veči sovražnika. O joj, sveti
mir, kteriga je nam Jezus iz nebes prinesel, kam si se zgu-
bil! nebeška ljubezen do bližniga, ktero je mili Jezus z lastno
rešno kervjo v naše človeške serca zapisal, kdo te je
zbrisal!

Moji kristjani! trikrat s solzami je že zemlja oblita, in
težko je scer naše potovanje po tej žalostni dolini sveta;
pa obljubim, da naše življenje na svetu bi polajšano bilo, ko
bi mi vedili z svojimi bližnimi lepi mir obderžati. — *Mir
vam bodi*, je Jezus učencam rekel, ko je bil od mertvih vstal;
Mir vam bodi, rečem tudi jaz vam, ki ste zdaj po veliko-
nočni spovedi iz groba svojih grehov vstali. Vi ste pred
živim Bogam obljubili svojim razžalnikam odpustiti, in le pod
to pogodbo vam usmileni Bog vaše grehe odpusti; vi ste ob-
ljubili z svojimi bližnimi sveti mir storiti, in le pod to pogodbo
mili Jezus vas za svoje sobratje spozna. O tedaj deržite
besedo, če se hočete Jezusoviga težkiga rešenja vdeležiti,
in živite s svojimi bližnimi v keršanskim miru.

3. Je mir s sam seboj, kteri v tim obstoji, da človek
hladno serce obderži, in se nerodnim počutkam in
spridenim željam ne izda, ako ravno mu silo delajo
in pogospodariti ga hočejo; da si čisto vest ohrani, in
se ne pusti od dušnih sovražnikov premotiti; da se
preveč posvetnim skerbim ne podverže, marveč v

vsih rečeh v božjo previdnost zaupa, s svojim stanam zadovoljen živi, — terdno prepričan — da modri Bog ga hoče v tem stanu zveličati.

Mir s sam seboj je vir praviga veselja, je korenina vse človekove sreče, kar mu je ti svet ponuditi zamore; pa le redki ga sebi obderžijo, marveč takiga srečniga prijatelja veliko ljudi že v prvi mladosti odžene, in si napravi življenje polno grenkosti in žalosti, si oteži srece in vest, da nikoli več pokoja nima. Le prevdarimo nekoliko tiste poglavitne bolezni, ki se rade v človeško serce vgnezdijo. Nekatere je prevzetnost pogospodarila. Oni išejo vse poti, se pred drugimi povišati, in nimajo nikoli miru, ker njih hrepenjenje po posvetni časti ne bo nasiteno. — Drugi so se lakomnosti prodali. Oni vse svoje skerbi v to obračajo, posvetne premoženje spravljati, pa več ko imajo, več imeti želé; kakor vodeničen bolnik, če bolj pije, bolj je žejen; tedaj nimajo nikoli miru, ker „bogastvo tega sveta ne nasiti, temuč človeka še bolj lačniga stori,“ pravi sveti Bernard. — Tretji so se v sužnost nečistosti vklenili. Oni že v mladih letih devištvo zapravijo; si oskrunijo vest in serce s to gerdo pregreho; zapravljajo telesno zdravje; pridejo pred svetam ob čast in poštenje; oslepijo na pameti in zastopnosti in se poživinijo; če se tudi do vrata v nečiste sladnosti pogreznejo, jim ni še zadosti. Taki so mir s sam seboj večno zapravili. — Četrtim je nevošljivost serce prevzela. Oni srečo svojiga bližniga s hudobnim očesam gledajo, sami sebe terpinčijo, ker večkrat s svojim strupenim jezikam do bližnjiga ne morejo; v svojim sercu miru ne poznajo. — Pete je samogoltnost podjarmila. Oni vedno okoli jedo in pijančujejo, imajo trebuh za svojiga Boga, pa ti Bog jim nikoli mira ne da. — Šesti so se jezi podvergli. Njih serce je podobno šumečimu morju, katero ne more biti tiho; vsako priložnost išejo se maševati, nočejo nič vediti od keršanske poterpežljivosti, so vedno nemirni in prezgodej v černi grob zibnejo. — Tako se ljudem godi.

Povejte poslušavci, ali niso vsi ti že na tem svetu nesrečni? pa njih večnost — kakšna bo? Kdor v grehu živi, v grehu odmerje in se večno pogubi. — Blagor mu, kateri vse svoje zaupanje le v Boga stavi, in se popolnoma božji volji podverže. Gospod ga ne bo zaverigel; temuč ker mu je človek v tim življenji svoje serce v prijeten tempelj posvetil, se mu bo mili Bog v nebesih od obličja do obličja zavživati dal.

Moji kristjani! vi ste zdaj pri velikonočni spovedi storili mir z Bogom, in mir z vašimi bližnimi; pa to ni še zadosti. Storite tudi mir sam seboj. Poglejte v globočino vašiga serca; morebiti najdete v tistim še le tako strupeno korenino, iz ktere so bili vaši zdaj pri spovedi vničeni grehi izrastli, in vprihodnič drugi pognati vtegnejo; morebiti najdete, da hude navade vas še le nadlegujejo; morebiti da prevelike skerbi za posvetne reči vas od goreče službe božje še le odpeljujejo. O tedaj lotite se tiste premagati in iz serca jih izkopati; pazite na-se, in izročite se Bogu s dušoj in s telesam; vse svoje misli, želje in nagnjenje le Očetu nebeškemu podverzite. — Tako bote mir s sam seboj imeli.

Trojni mir tedaj si mora človek priskerbeti, namreč: **1. mir z Bogom; 2. mir s svojimi bližnjimi, 3. mir s sam seboj.**

Predragi kristjani! Ko je Noe s družinoj v rešivni barki po vodi plaval, med tem, ko so se vsi drugi ljudje potopovali in nesrečno smert delali, se mi zdi, da pač strah in žalost sta mu serce vjedala. Kadar mu je pa za 47 dni drugokrat izpušena golobica na večer zeleno oljkno vejico v svojim kljunu nazaj prinesla, se je Noetu serce vmirilo, ker je spoznal, da vode se ponižujejo. Kmalu potem je na božje povelje iz barke stopil s svojo družino vred in z vsimi živalimi, ter je Gospodu oltar postavil, in mu je zahvalen dar prinesel. Gospod je daritev blagovoljno sprejel, in mu obljubil, da ne bo nikoli več tako strašno štrafal. **1. buk. Moz.**

8. — Tudi naše serca, dokler smo v grehilih ležali, sta strah in žalost dražila, pa nedolžno jagne Jezus Kristus je nam iz nebes oljkno vejico zveličavne sprave z našim Bogam prinesel, in je tudi sveti mir v naše serca vsadil. Postavimo zdaj Gospodu oltar, in prinesimo mu pripravno daritev. — Ti oltar bodi naše serce, daritev pa bodi prava keršanska ljubezen, da ljubimo Boga čez vse, bližniga pa kakor sam sebe. Tako bomo imeli mir z Bogam, mir z našimi bližnimi, in mir s sam seboj, in občutili bomo, kako sladko da so besede Jezusove, ktere je rekel: *Mir vam bodi. Amen.*

DRUGA NEDELA PO VELIKI NOČI.

Evangelj: Jaz sim dober pastir. Janez X. 11 — 16.

KRISTJANI SO DOLŽNI ZA SVOJIM DOMAČIM PASTIRJEM HODITI.

Po dokončanem judovskim prazniku *zelenih šotorov*, ko se je mili Jezus, svoje 33. leto, mesca Oktobra, neki dan v Jeruzalemskim tempeljnu zavoljo svetih resnic z Judi prepiral, so ga hotli kamnjati; pa Jezus se je bil skrilit in iz tempeljna šel. — Tako smo slišali peto postno ali tiho nedelo. Na tisto zgodbo iz Jezusoviga življenja se veže današnji sveti evangelj. —

Ko je namreč Jezus iz tempeljna šel, je vidil pri potoku Siloe od rojstva slepiga človeka, — je na tla plunil, s slinam blato storil, in s tim blatam njegove oči pomazal; po tem mu je vkažal v bajerji Siloe se vmiti. Slepcec je storil, in je spregledal. Vsi ljudje, ki so slepca poznali, so se čudili. Farizeji to zvedó in slepca pred-se pokličejo. On pride in jim pové, kako se mu je zgodilo. Farizeji pa ne verujejo, in pokličejo pred-se še starše slepca. Ti pridejo, in jim zagotovijo, da tile je njih sin, kteri je bil slepec rojen. Slepcec,

ves vesel, začne pred zborom Farizejev Jezusa visoko častiti, zato ga pa razjezeni Farizeji preklinajo in iz shodnice izobčijo, ter so postavili, da sleherni, ki bo Jezusa imenoval Mesija in vanj veroval, ima izobčen biti. Jan. 9.

— Jezus je to zvedil, in ker je neki dan ozdravljenega slepca vidil, ga je vprašal: ali veruješ v Sina božjiga? in kadar mu je Jezus rekel, da je on sin božji, mu je slepec odgovoril; da veruje. — Zraven so pa tudi nekteri Farizeji bili. Tim začne Jezus očitati, da niso pravi pastirji, ker za ovce prav ne skerbijo, in po paši večniga zveličanja jih ne peljajo; da oni so le najemniki, kateri so zavoljo lastniga dobička, kakor tatje in tolovaji, skoz okno v ovčjak zlezli, in kadar jim ovce dobička več ne nesejo, ali pa, kadar volka priti vidijo, popuste ovce in bežé. — Sam pa se Jezus imenuje dobriga pastirja, kateri svoje življenje da za svoje ovce, in jih prav vodi po poti večniga življenja. On želi vse ovce v eden hlev združiti, da bi bile vse zveličane. — Tako sveti evangelj. —

Dragi poslušavci! Jezus je bil resnično dober pastir. — Blagor jim, kateri so ga poslušali in za njim šli, oni zdaj večno veselje uživajo. — Ko je pa Jezus v nebesa šel, je to pastirstvo svojim učencam izročil, ker jim je na oljski gori rekel: *„Pojdite, in učite vse narode, in kerstite jih v imenu Očeta, in Sina, in svetiga Duha. Učite jih deržati vse, karkoli sim vam zapovedal. In poglej jaz sim z vami vse dni do konca sveta.“* Mat. 28, 19—20. — Za učenci so nastopili duhovniki, in so zdaj v Jezusovim imenu pastirji Jezusove prave čede — vernih ovčic — katolških kristjanov. Blagor jim, kateri svoje duhovne pastirje poslušajo, in za njimi gredó; — oni bodo večno življenje pri Jezusu, našim naj vikšim pastirji, v nebesih posedli. In od tega hočem dans vam govoriti. Jaz bom vam dokazal, da *kristjani so dolžni za svojim domačim pastirjem hoditi.* — Poslušajte.

Cel svet je božji tempelj: zemlja je oltar; nebo je ve-
 ličastno zagrinjalo; sonce, luna, zvezde so svitile lampice
 v velikim domu obešene; megla je kadilo, ki se špred proti
 nebeškemu prestolu vali. Vse stvari v tem velikim tempelju
 svojiga stvarnika časté, in pametni človek, gospodar vsih
 stvari, ker vé, *da Bog je duh, in ni na noben kraj navezan,*
 ga zamore povsod v *duhu in resnici* prav moliti, kakor je
 Jezus Zamarjansko ženo učil. Jan. 4, 20—24. — Pobožnost
 pa je ljudi napeljevala Bogu odločene hiše zazidati, v kte-
 rih se zdaj zbirajo, božjo službo opravljat. — Cerkvami so
 pridjani duhovni pastirji, katerih sveta dolžnost je, njim izro-
 čenim vernim ovčam nebeški kruh Jezusoviga nauka lomiti,
 očitno božjo službo voditi, za kristjane moliti in darovati,
 in pa svete zakramente jim deliti. — Oh (kako prijetno je
 slišati, kadar o Gospodovim dnevi z juterno zarjo lepo vbrani
 zvonovi iz visoke line glasno bučijo po logih in selih, ter
 pravovernim oznanujejo, da je Gospodov dan napočil, in jih
 budijo v cerkev priti, in Gospodu dati, kar je Gospodoviga!
 kako lepo je gledati, kadar se pobožni kristjani pohlevno
 domači cerkvi bližajo vsi vneti za službo božjo! Oh, kdo bi
 se veselja ne razjokal, v sveti krasno olepšani domači cerk-
 vici vidite ovčice krog svojiga pastirja, bogate in revne,
 gospodarje in posle, stariše in otroke prazno oblečene in v
 službi božji vse zamaknjene. To je gotovo živo znamenje
 občestva svetnikov, katero Bog veselo gleda in obilno bla-
 goslovi. —

Nimajo torej prav taki kristjani, kateri v tuje, dalne
 cerkve gredo, in brez praviga uzroka zapustivši svojiga
 pastirja in svojo cerkev po družih letajo kakor zgubljene
 ovce. Zato jaz pravim, da kristjani so dolžni za svojim do-
 mačim pastirjem hoditi, in scer:

1. Kristjani so dolžni pridige in keršanske nauke svojih
 domačih pastirjev poslušati.

a) Sveta mati katolska cerkev to želi in zaukaže. — V
 prvih časih keršanstva, — tako nam pove sveti Ju-

stin mučenec — so se vsi kristjani, ki so v mestu in po deželi živeli, o Gospodovih dnevih v enim kraju snidli. Tukej se jim je del svetiga pisma prebral. Na to se je škof dvignil, in jim razkladal resnice iz prebravniga, ter jih budil svete nauke zvesto obderžati in postistih živeti. — Ko se je sčasam število kristjanov pomnožilo, in so oni po deželah dalječ vsaksebe živeli, da se niso mogli lahko sniditi; so dalni kristjani lastniga pastirja dobili. Pri tem so se ob nedelah in praznikih zberali Jezusove nauke poslušat, in pod greham jim je prepovedano bilo, svojimu pastirju se odtegniti in drugimu se pridružiti. Tako so po deželah fare (in kaplanije) z lastnimimi pastirji postale. Vsakimu fajmoštru (ali kaplanu) so bili po zastavljenih mejah pravoverni kristjani odločeni, za katerih dušno izveličanje mu je bilo skerbeti izročeno, in pod smertnim greham mu naloženo, sebi podverženim kristjanom svete Jezusove navke marljivo razkladati.

Pa kakor so duhovni pastirji visoko dolžnost imeli svojim pravovernim božjo besedo razlagati; so bili tudi kristjani dolžni, le svoje duhovnike poslušati. Sveta cerkev je tiste očitno pokorila, katerih ni po tri nedele ali praznike v domači fari pri svetem opravilu bilo. Sveti Tridentinski zbor goreče želi, naj bi farmani v nedelo in praznik s svojim pastirjem združeni službo božjo opravljali, in zapoveduje dušnim pastirjem verne opominjati, naj bi k domači službi božji hodili, ter je posebno zaterdil, da ni nihče izgovorjen od dolžnosti v svoji fari besedo božjo poslušati, če ni nobeniga pametniga zaderžka. Seja 24, 4.

b) Domače duhovne pastirje poslušati je tudi kristjanov lasten dobiček. — Vse pridige in keršanski nauki, da pravi sad donesejo, morajo potrebne lastnosti imeti. Med drugimi lastnostmi morajo biti zastopljive in duhovni potrebi kristjanov primerjene; to je: da cerkveni učenik

— en po domače govori, in da take resnice uči, katerih njegove
 diavovce niso še slišale, ali pa so jih že pozabile; da jih
 zoper take pregrehe svari, ktere med njegovimi vernimi
 gospodujejo; in da take čednosti priporočuje, ktere se
 okolicišnam njegovih farmanov priležejo. Brez takih
 lastnosti bo učilo malo zaleglo. — Tako pridgati in učiti
 pa le domači duhovni pastir zamore; zakaj le on pozna
 svoje ovčice, le on vè, kteriga nauka nar bolj potrebu-
 jejo, le njemu je znano, kterim pregreham so njegovi
 verni podverženi, le on pozna jezik, kteriga mora go-
 voriti, da bo zastopljen; tedaj le domači pastir zamore
 svoje ovce po pravi paši keršanskiga življenja modro
 voditi.

Da je to res, se lahko prepričamo. — Povejte, kteri
 farmani so slabo v keršanskim nauku podučeni in maloprid-
 no živijo? Vi ne morete tajiti, da tisti, ki malokdaj v do-
 mačo cerkev pridejo, temuč kot zgubljene ovce vedno po
 drugih cerkvah hodijo, kteri se ločivši od svojiga pastirja
 po stranskih pašah letajo, in krog išejo, kar doma imajo. —
 Jaz ne pravim, da po družih cerkvah skerbni duhovniki
 svetih resnic prav ne razkladajo, pa oni jih razlagajo svojim
 ovcam, in vi jih ne razumite; oni le svojim vernim govore,
 in vi malo duhovniga dobička odnesete; ja vi jih tudi več-
 krat ne poslušate, ker večidel le zvonaj cerkve postajate,
 in kadar oni popoldne keršanski nauk učijo, se vi po kerč-
 mah okoli klatite in pa še drugim pregreham služite. —
 Volk pride, vas popade in razterga, ker nimate pri sebi
 svojiga pastirja, da bi vas varoval. — Vidite, kteri za svo-
 jim pastirjem ne hodite, svojo strašno nesrečo. Oh, koliko
 belih lilij, nedolžnih devic se je s lepim jutram v drugo faro
 podalo, ki so prišle potem vse zapeljane in nesrečne po
 noči domu!

— Moji kristjani! ker sveta mati cerkev želi in zavkaže;
 ker našimu dušnimu dobičku streže, da mi pridgè in keršanske
 nauke pri svojih domačih pastirjih poslušamo, ali ni to naša

dolžnost? Pa kolikokrat vi to zamudite! kolikokrat je ob nedelah vaša domača cerkev skorej prazna! Vi se po družih cerkvah gnedete in svojo zanemarate. Vaš domači pastir je cel teden mislil in se trudil, v nedelo dober koš kruha svetiga nebeškiga nauka vam podeliti, in kadar ga lomi, ravno tistih ni pričujočih, kateri so ga nar bolj potrebni, kateri od duhovne lakote že obnemagujejo. Oh, kako je to za-nj žalostno! kako on zdihuje! Pa vedite, da on bo scer za vas pred naj vikšim pastirjem Jezusam Kristusam odgovor dati moral, vender ne bo zamolčal, take pred sodnikom tožiti, in oni si bodo večno pogubo svojih duš sami pripisali. — Moje priserčne ovčice, ktere mi je sam Jezus izročil, vas prosim, bodite mi zveste; vas zarotim, ne ločite se od čede te fare, temuč hodite v svojo domačo cerkev k svojim duhovnim pastirjem, svete pride in keršanske navke poslušat, da spolnite svojo dolžnost.

2. Kristjani so dolžni v domačo cerkvo k sveti maši hoditi.

a. Sveta mati katolška cerkev tudi to želi in zavkaže.

V starih časih je občno službo božjo, ktera je razlaganje svetiga pisma in pa nekervavo daritev svete maše obsegla, sam škof — od dvojih duhovnikov podperan — vodil. Kdor je od te občne službe božje proč ostal, so ga odločenca imeli. — Ko so se zavoljo pomnoženiga števila pravovernih po mestih in deželah cerkve postavile, so fajmoštri (in kaplani) po tih cerkvah s svojimi odmejenimi kristjani posebej službo božjo opravljali in jim sveto mašo brali, pa v znamenje jedinsti so jim škof iz svoje cerkve hostije poslali, s kterimi so sv. mašo brali in se obhajali. S tem se je kristjanom naznanilo, da, akoravno v pesebnej cerkvi sveto mašo slišijo, vender morajo v duhu se s svojim škofam skleniti, kateri je njih prvi pastir.

Pa cerkev je tudi glasno postavo dala vsim kristjanam v domačo cerkvo k sveti maši hoditi. — Med drugimi takimi cerkvenimi zapovedmi berem, da zbor

Nanetenski od leta 656 vkaže fajmoštram vsako nedelo, preden se služba božja začne, po svojih cerkvenih služabnikih po celi cerkvi pregledati, ali se je morde kdo iz druge fare med domače farmane vstevilil, in če taciga najde, naj mu iz cerkve pot pokaže in v njegovo farno cerkvo pošlje. — Jaz ne bom govoril, da enakih misel je tudi sveti Tridentinski zbor, kteriga besede sim že opomnil; tudi molčim, da clo deželске postave so na moji strani; samo terdim, kdor brez resničniga vzroka po družih cerkvah k sv. maši hodi, svoji dolžnosti vmanjka, in cerkvenim zapovedim ne zadosti.

b. V domačo cerkvo k sveti maši hoditi je pa tudi dušna korist kristjanov. — Po zapovedi papeža Benedikta štirnajstiga od leta 1744 je slehern fajmošter dolžen, vsako nedelo in zapovedani praznik za svoje farmane sveto mašo brati. Domači fajmošter tedaj pri daritvi svete maše vse svoje pravoverne ovce v spomin vzame, njih dušne in telesne potrebe Bogu vse milosti priporoči, in nebeški blagoslov nad nje sprosi. Jelite, tista nevbogljiva ovca, ktera dobro ve, da njeni skerbni pastir jo v svojih molitvah in pri sveti maši v spominu ima, pa se nalaš od čede loči, in po drugih cerkvah leta, kakor da bi za svojiga pastirja ne marala, njegove molitve zaničevala, in svojiga serca noče z pobožnostjo svojiga fajmoštra skleniti, bo vredna božjiga blagoslova? Jelite na ponižno prošnjo svojiga pastirja, kteriga glasu pa ona noče slišati, njo bo pravični Bog časno in večno blagodaril? Dvojim. Če so po vnebohodu Jezusa vsi njegovi učenci ene misli vkupej ostali v molitvi s ženami vred in z Marijo Jezusovo materjo, djanj. apost. 1, 14.; če so vsi pervi kristjani vsaki dan v tempeljnu ene misli ostali, djanj. apost. 2, 46; če je sv. Pavl Efežanom priporočil, govorite med seboj v psalmih in hvaležnih pesmih, pojte in prepevajte Gospodu

v vaših sercah, Ef. 5, 19.; ali taki, kateri se prostovoljno ločijo od svetiga občestva domačih bratov, in se nepoklicani po ptujih cerkvah klatijo, in med druge čede mešajo, bodo službo božjo prav spodobno opravili?

Bogu sveto službo opravljati, hoče reči svoje serce Bogu darovati. Pa vi ne morete tajiti, da zunajne znamnja, ktere vas dabrot božjih spomnijo, so pripravni pripomočki naše serca za ljubezen božjo vnemati, in s pobožnim duham nas napolniti. Storite mi resnico, kje najdete več takih duhovnih opomb, ali v domači ali v ptuji cerkvi? V ptujih cerkvah, posebno pri cerkvanji, je taka gneča, da ljudi se kakor morski valovi poganjajo, da kaj mašnik pred oltarjam dela, ne vidijo, da pri nobenem delju svete maše ne pokleknejo. O kako slabo se sveta služba opravlja. Bog se po preroku Izaiju nad takimi shodi potoži, rekoč: „*Vaše mlade nedele, in vaše godove sovraži moja duša; meni so nadležni postali, naveličal sim se tiste terpeti.*“ Izai. 1, 13. V domači cerkvi pa imate lepi prostor. Tukej vas spomni kerstni kamen, pri katerim ste otroci božji postali, vas spomni sveta spovednica, pri kateri ste bili vaših lastnih grehov očisteni; vas spomni božja miza, pri kateri ste večkrat Jezusovo telo zavžili; vse vas tukej spomni velikih dobrot božjih, sveti ogenj božje ljubezni pri tih opombah vaše serca presune, in vaš duh se zamakne v nebeškiga Očeta, da ko vaše telesa pred Gospodovim oltarjem klečijo, so vaše misli pred nebeškim troznam trojediniga Boga. — In tako vi službo božjo spodobno opravljate.

Moji kristjani! spoznajte iz tega dolžnost v domačo cerkvo k sveti maši hoditi; saj tako sveta cerkev vkaže in to vam k vašimu zveličanju tekne. Prelepo vas prosim, moje ljubeznive ovčice, ktere je Jezus na križu s presveto rešno kervjo odkupil, in za ktere je nekervavo daritev sv. maše postavil, bodite svojimu Jezusu hvaležni, in pridite radi v svojo domačo cerkev, kadar vaš duhovni pastir ponavlja na oltarji, kar je Jezus na hribu Kalvarju doprinesel;

združite se v duhu s svojim fajmoštram, da bomo vsi vkupej ene misli, eniga serca, naše molitve pred nebeški tron pošiljali in po nekervavi daritvi svete maše, po Jezusu Kristusu, kateri se pri vsaki sveti maši svojimu nebeškemu Očetu za nas daruje, iz visokih nebes gnade in milosti prijemali. Vi pa, kateri k sveti maši priti ne morete, ali zavoljo telesnih bolezní, ali iz družih pametnih zaderžkov, ne pozabite, kjerkoli se znajdete, svojih molitev z našimi molitvami skleniti, in v namen, kteriga vaš fajmošter pred oltarjem ima, ponižno se vgoditi. Tako bomo vsi združeni Boga molili in hvalili, pa tudi on bo nam blagovoljno dal, kar bo za nas prav.

Kristjani so tedaj dolžni za svojim domačim pastirjem hoditi, takole: 1. da pridige in keršanske navke pri svojih domačih pastirjih poslušajo; 2. da v domačo cerkvo k sveti maši hodijo.

Predragi kristjani! Kakor sim vám razložil dolžnosti domače učenike poslušati, in v domačo cerkvo k sveti maši hoditi, in sim obilne duhovne koristi dokazal, ki iz zvestiga spolnenja teh dolžnosti zvirajo; tako vám tudi goreče priporočim, karkoli je mogoče, le domače duhovne pastirje si za spovednike izbrati. — Sveta mati katolška cerkev tudi to želi. V Tridentinskim zboru je ona te želje izrekla, ker je izustila, da vsak pravoverni kristjan naj se vsaj enkrat v letu svojih grehov pri lastnim duhovniku obtoži in po moči naloženo pokoro donesti skerbi. Seja 14, 8. In če pomislimo, kako prav je k tistimu duhovniku k spovedi iti, kateri naše okolšine pozna, in nam ložej pravo podučilo da; če presodimo, kako dobro je tistiga spovednika vedno imeti, kateri bo na smertni postelji nas obiskal, in kadar bo že strah pred smertjo nas obletal, in smertna bolezen našo pamet mešala, bo on nas ložej naših gréhov očistil, s svetimi zakramenti previdil, in nam srečno vmreti pomagal; pač spoznati moramo, da močno bi nam k našimu dušnimu zveličanju tek-

nilo, ko bi želje naše ljubeznive matere svete cerkve spolnili in le domače duhovnike si za svoje spovednike izbrali. Pa ker se v tej zadevi nič vsiliti ne da, jaz vam goreče priporočim; ako se v drugo cerkvo k spovedi podaste, izberite si spovednike po volji božji, kakoršnih je vam potreba, in prosite Boga, da dobre najdete. „Kakor svojih telesnih bolezni ne zaupamo vsakimu, na kteriga naletimo; temuč le njemu povemo, kteri nas ozdraviti zna“, uči sveti Bazili, „ravno tako se imamo tudi grehov svojih le takimu spovedati, ki nas zamore njih ozdraviti.“ Izberimo si takih spovednikov, ki nas ne poneso na svojih ramah pregrešne lehkote v pogubljenje, temuč nas popeljejo po sterminski stezi prave pokore v zveličanje.

Preserčni bratje! povejte mi, ali so bili tisti Judje pridni, kteri niso hotli Jezusa poslušati in za njim hoditi? — Prevzetni pismoučeni in hinavski farizeji so bili, in se niso nikoli poboljšali. Ali so tisti pridni kristjani, kteri svoje domače duhovne zaničujejo, jih ne poslušajo, in za njimi hoditi nočejo? — Brezujzdani grešniki so, kteri, čeravno po družih cerkvah zdravilo svojih bolnih duš išejo, nikoli se ne bodo poboljšali. — Moje ovčice! pogledajte svojo farno cerkev. — Tu sem ste bili prvi hip po vašim rojstvu prineseni, da je bil vam vrojeni madež izbrisan, in vaše imena so bile v bukve izvoljenih zapisane. Tu se je v prvi mladosti kruh svetiga evangelja lomil. Tu ste pervikrat pri spovedi bili, in pervikrat pri božji mizi živiga Jezusa prijeli. Tu se vam nebeške resnice vedno razlagajo in za vaše molitve opravljajo. Iz te cerkve, iz tega oltarja bo zadnjemu uro sam Jezus vas na vašo smertno posteljo obiskat prišel. Tu sem bodo vaše mertve trupla prinesene in za pogreb blagoslovlene. Tu se bojo za vaše duše, še potem, ko bo truplo v prah in pepel zibnilo, svete maše brale in molitve držale. In morebiti bo ravno ti vaš duhovni pastir, kteriga zdaj pred seboj vidite, za mnoge zmed vami pred Gospodovim oltarjem na božjo milost klical. O tedaj, da bo ne-

beški Oče njegove molitve milo sprejel in vam usmiljenje skazal, bodite vi svojemu pastirju pokorne in vbogljive ovčice, segnimo si dans eden drugimu v roke, da z druženo močjo hočemo svoje večno zveličanje opravljati. Amen.

TRETJA NEDELA PO VELIKI NOČI.

Evangelj; Še malo, in me ne bote vidili. Janez. XVI.
16 — 22.

OD DVOJNIGA VZROKA NAŠIGA ŽALOVANJA NA TEM SVETU.

Mili Jezus je svoje učence preserčno ljubil. Ta ljubezen ga je nagnila, da se jim je dal pri zadnji večerji sam sebe zavžiti. Po večerji pa, ker je dobro vedel, kaj ga veliki petek čaka, vzame — kot ljubezniv Oče od svojih otrok — od svojih učencov slovo, in še enkrat pred svojo smertjo jim prelep ogovor derži. — Sveti Janez je nam ti Jezusov ogovor v 14. 15. 16. 17. poglavju svojiga evangelja zapisal. In sveta mati katoliška cerkev nam vkaže zaporedama pet nedelj Jezusov ogovor premišljevat; zato rej bomo do prve nedele po binkoštih Jezusove besede brali, ktere je bil pri tisti priložnosti izustil.

Za današnje nedelo je nam sveta cerkev odkazala besede Jezusove premisliti, s kterimi je učencam naznanil, da jih bo nekej časa zapustil, ter jim je rekel: *Še malo, in me več ne bote vidili, in spet malo, in me bote vidili; ker grem k Očetu.* Jezus je hotel reči svojim učencam, da tri dni ga ne bodo vidili, ker bo terpel in vmerl; pa spet ga bodo vidili, ker bo po svojim od smerti vstajenji še štirideset dni pri njih ostal. — Še več. — Jim je hotel reči, da po štiridesetih dneh, ko bo šel k Očetu v nebesa, ga s telesnimi očmi ne bodo vidili; pa ker bodo tudi učenci kmalo za njim prišli, ga bodo spet v večnim veselju vidili. — Učenci ga niso za-

stopili, in so se med seboj popraševali, kaj bi te besede pomenile. Jezus pa, ko je spoznal, da ga mislijo vprašati za pomen besed, še doloži: „*resnično, resnično vam povem, da bote jokali in žalovali, svet pa se bo veselil; vi bote žalostni, pa vaša žalost se bo v veselje spreobrnila.*“ In jim da priliko: Žena je žalostna, kadar je na porodu; je pa porodila, pozabi vso britkost od veselja, da je človek rojen na svet. Tudi vi ste žalostni, ker od vas grem, pa kadar bote mene spet vidili, se bo vaše serce veselilo, in vašiga veselja vam ne bo nihče vzel. — Tako je ljubeznivi Jezus svojim učencam pri ločenji od njih kratko žalost naznanil, pa po tej kratkej žalosti jim visoko večno veselje obljubil.

Dragi kristjani! joka in žalosti vidimo obilno na svetu, pa ne vem, ali bi se ljudem, ki jih vidimo jokati in žalovati, smelo tako veselje obljubiti, kakoršno je Jezus žalostnim učencam obljubil; zakaj oni iz čisto družih vzrokov od Jezusovih učencov žalujejo. — Da bi nepotrebne solze med kristjani vstavil, in le svetimu žalovanju se vdati vas pregovoril, sim namenil, dans razložiti *dva vzroka našiga žalovanja na tim svetu.* — Poslušajte.

Ti svet mi imenujemo hišo terpljenja in težkih zoper-
nost; zemlji pravimo dolina solz, sterno cesto križov, in s
ternjem in robido prepletено pot; naše življenje na tem
svetu pa pripodobimo tesnimu popotovanju o hudim vremenu,
puhli ladji na nemirnim morju, silnimu jetništvu v ptuji de-
želi i. t. d. Če so te prilike resnične in ti izreki pravični,
velja, da na tem svetu praviga veselja ni, in če ga išemo,
ga nikjer ne najdemo. Ako pa na svetu žalost išemo, jo
obilno povsod srečamo. Pa vender nima vsaka posvetna
britkost našiga serca oplasiti, v žalost in jok nas vpeljati;
zakaj vsako posvetno žalovanje ni pravično in nam ne ko-
ristno, — torej le nespametno. — Če pri sveti veri vse reči
tega sveta na tajnko pregledamo, in naše pričujoče življenje

prav presodimo, najdemo le dva pravična vzroka, ktera nam na tem svetu žalovati velita:

1. Pervi vzrok našiga žalovanja na tem svetu je tile:
ker vidimo tukej s tolikimi grehi Boga žaliti.

Iz svetiga evangelja vemo, ko je Jezus cvetno nedelo iz Betanije v Jeruzalem jezdil čez oljsko goro, in je od ondi lepo mesto zagledal, se je med tim, ko so ga množice v velikim slovesu sprejele, in nevtegama čast in slavo mu prepevale, nad Jeruzalemam zjokal, rekoč: Da bi bilo spoznalo tudi ti, in zlasti ti svoj dan, kar je tvoj mir. Zdaj pa je skrito pred tvojimi očmi. Luk. 19, 41—42. — Pa zakaj se je Jezus nad mestam zjokal? On se je zjokal zato, ker je vso hudobijo Jeruzalemčanov dobro poznal, in njih ostudne pregrehe, s kterimi so nehvaležno Boga žalili, pred očmi vidil; on se je zjokal zato, ker tisto mesto, v kterim je pravi Bog edini tempelj imel, in je bilo izvoljeno, rešenje vsim narodam sveta donesti, je bilo postalo staniše strašnih hudobnežov in terdovratnih nepokornežov, ki so se vsim božjim sklepam in svetim zapovedim serdito zoperstavili, in obljubljeniga Mesija, kteri je v Jezusu že med njimi stal, niso hotli spodobno sprejeti. Zato je Jezus mestu zažugal: „Prišli bodo dnevi nad te, in tvoji sovražniki te bodo obdali in stiskali od vsih strani. In bodo v tla pomandrali tebe in tvoje otroke v tebi, in ne bodo pustili v tebi kamna na kamnu, zato, ko nisi spoznalo časa svojiga obiskanja.“ Luk. 19, 43 — 44.

Kar se je tisti čas v Jeruzalemu godilo, ali se ne godi še današnje dni po svetu? Kakor so pregrešni Jeruzalemčani neskončno dobriga Boga žalili in se ljubeznivimu rešeniku Jezusu Kristusu zoperstavili, ali ne žalijo še sadanji čas malopridni grešniki našiga miliga nebeškiga Očeta in se priserčnimu rešeniku zoperstavijo, ter Jezusov presveti nauk sramotijo in njegovo sveto cerkvo zaničujejo? Poglejmo po svetu. — Jaz zdaj molčim od tistih naših nesrečnih bratov, kteri v temi nevere sedijo, in jih le pomilujem, ka-

dar v narodov popisovanji od njih malikovanja berem, ter serčno želim, naj bi jim luč svetiga evangelja zasvetila; tudi le malo pravim od krivovercov, kateri ediniga Boga scer poznajo, pa le take verske resnice verujejo, ktere se jim zljubijo, in akoravno imajo večidel lepo priložnost svoje verske zmote spoznati, vender svoje glave v duhovni slepoti živé, in sveto katolško cerkvo, Jezusovo nevesto, satansko zaničujejo; oni s svojim življenjem nebeškiga Očeta močno žalijo, da vsaka božja duša bi se mogla na tem zjokati; sveta cerkev vedno za njih spreobrnjenje moli in posebno vsaki petek svoj mili glas za nje do nebes dvigne, pa veliko jih pri vsim terdovratnih ostane in pred sodnikom izgovora ne bodo imeli; govorim pa odkritoserčno od katolčanov in njih malopridniga življenja. Presodimo, s kolikimi grehi oni neskončno dobriga Boga žalijo. Vihar malopridnosti je vstal, in kristjane žuga vtopiti v strašno globoko morje njih neštevilnih grehov; množica posvetnežev se je zmed kristjanov zbrala, oni so oči od nebes preč obernili in na svetu zadovoljnost išejo; oni se imenujejo prijatelji ljudstva in obetujejo vse osrečiti, ki se jim pridružijo; po vaseh, terjih in mestih letajo kot rjovečilevi in šuntajo lahkoverno derhal zoper božje, cerkvene in deželске postave; iz pekla so bandero prinesli, na njo besedo „*edinost, enakost, bratovšina*“ zapisali, in koderkoli jo nosijo, preklinajo Boga in sveto cerkvo, pridgajo puntanje zoper cesarja in njegove služabnike, obrekujejo papeža in černijo duhovne. O joj! ali nimamo vzroka nad takimi hudebneži jokati? ali bi bogaboječa duša ne žalovala, ker vidi vse svete postave zaničevati in Boga tako pregrešno žaliti? — —

Pa kaj bom od takih nadalje govoril? Hvala Bogu, da so že vkroteni. Želim, da bi se tudi prav spokorili in nikdar več tako pregrešno ne obnoreli. — Poglejmo, ali tudi med nami najdemo grešnike, kateri so našiga objokanja potrebni. Jaz vse pobožne kristjane spoštujem, pa mi ne bote zamerili, če terdim, da grehov je med nami obilno.

Presodimo tri prve zapovedi božje, ktere naše dolžnosti do Boga obsežejo. Kaj najdemo? Najdemo med nami prazne vere, vere v neumno copernijo, nespametne vraže, ktere so zoper prvo božjo zapoved. Mi slišimo po naših sosešinah hudobno preklinjevanje, satansko rotnje, in malopridno izdajanje, s katerim se božjemu imenu nečast dela in našim bližnim, sosebno otrokam, pohujšanje daja. Mi vidimo Gospodove dneve nespoštovati, vidimo službo božjo slabo opravljati, vidimo, da ravno nedele so dnevi, v kterih se nar več greha stori. Kdo bi se nad tim ne zjokal? Prav ima Gospod Bog se pritožiti, rekoč: *Če sim jaz vaš Gospod, kje je pa moja čast?* — Presodimo sedem družih zapoved božjih, ktere naše dolžnosti do bližniga obsežejo. Kaj najdemo? Najdemo po družinah nehvaležno nepokornost mlajših do stariših, zapazimo ostudno nečistost in prekleto prešestvo, najdemo peklenško pohujšanje, slišimo od pogostih tatvin in krivičnih goljufij, slišimo od gerdih laži, od nekeršanskiga opravljenja in strupeniga obrekovanja. O joj, moji kristjani! ali se s takim življenjem Bogu služi? Ali tako zahvalo Bogu damo, da je nas k pravi veri poklical in nam dal spoznati, da smo vsi na svetu bratje in sestre med seboj in njegovi otroci? Oj grešniki! jaz vas obžalujem, pa tudi vam rečem: Vedite, da strašno se bo nebeški Bog maševal nad prederznimi zaničevavci svojih zapoved. Jezus Kristus je zapovedi svojiga Očeta poterdil in jih še le bolj na tanko izjasnil, vaši učeniiki vam te zapovedi skerbno razkladajo, in pravijo: kdor samo eno zapoved prelomi, se je vsih kriviga storil; vi pa ne jenjate od svoje hudobije in vsak dan eno ali drugo prelomite ter Boga žalite. Premislite svojo prihodno nesrečo, in povejte, ali se vam v sercu milo ne stori, kadar sveta cerkev za vaše spreobernenje prosi, kadar modri pridgarji goreče vas svarijo, kadar brumne duše nad vašimi grehi jočejo in serčno žalujejo, da vi dobriga nebeškiga Boga žalite? — Kaj hočem reči pa od zaničevavcov cerkvenih zapoved, kteri na poste nič ne der-

žijo, temuč svojimu mesu sužni tje v en dan živé brez kaj porajtati na serčno opominovanje naše premile matere svete cerkve? kaj hočem reči od prekletih zapeljivcov, kterim ni dosti, da sami Boga žalijo, temuč kakor krivi preroki v ovčji koži okoli hodijo, druge motijo in greh delati jih učijo? kaj hočem povedati od vsih lenuhov, kterim se besedo božjo poslušati merzi in vsak navk zametujejo? kaj od nespoštovavcov svetih zakramentov? O kristjani! če imate v svojih očih še kako milo solzo, ti so je potrebni, žalujte nad takimi vašimi brati, zjokajte se vi, ker se oni nočejo jokati.

Sveto Terezijo, to čisto dušo, so eniga dne našli, se v milih solzah topiti. Vprašana, zakaj da se joka, je odgovorila: „Jokam se čez tri misli, ktere moje serce kakor bodeči terni prebadajo. Jaz mislim, *da je en Bog, ena smert, in ena duša; eden Bog*, ako tega razžalim, nimam nikogar več h komur bi se zamogla obrniti; *ena smert*, ktera, enkrat slabo storjena, se drugokrat več popraviti ne da; *ena duša*, ktera enkrat zgubljena — je za vselej in vekomaj zgubljena. *Eden Bog, ena smert, ena duša* — in vi hočete, da bi jaz ne jokala.“ Tako je govorila sveta Terezija. In mi? Oh da bi si vsi to k sercu vzeli, da bi prav premislili te tri reči, pač bi se morali spreobrniti in od razžalenja božjiga odstopiti! — Pa ker se grešniki nočejo poboljšati in svoje hudobne malopridnosti zapustiti, žalujte čez nje vi pravični kristjani in jokajte, da oni tako močno nebeškiga Boga, našiga priserčniga Očeta žalijo. To je prvi vzrok našiga žalovanja na svetu.

2. Drugi vzrok našiga žalovanja na tim svetu je tile: *ker smo tukej od Boga odločeni.*

Kakor je po današnjim svetim evangelji učence serčna žalost napadla, ker jim je Jezus naznanil, da za nekej časa se bo od njih ločil, in so žalovali enako otrokam, ki od dobriega očeta in ljubeznive matere slovo jemljejo; kakor joka mlada nevesta, kadar ljubimu ženinu, kteriga nemila osoda v druge kraje kliče, roko zadnokrat poda; in kakor popotnik

kadar ima domovino zapustiti, iz visokiga hriba še enkrat se milo oberne in s solznimi očmi hribce in dolince pregleda, po katerih je svoje mlade leta brezskerbno cvetlice tergal: taka ja še večji žalost kmalo serce bogaboječiga človeka presune, kadar svoje oči do nebes povzdigne in se spomni nebeškiga prijetniga veselja; zakaj ne le, da on v tim silnim jetništvu veliko terpi, da je prisilen z razujzdanimi hudobneži goreče se za čast božjo boriti, da ima z lastnim životam silno opraviti, naj bi ga v berzdi deržal in duši podvergel, temuč on tudi ve, da v nebesih mu je sedež perpravljjen, pa ga še ne more posesti, in ve, da v nebeškim Jeruzalemu bo v družbo izvoljenih prištet, pa se ji še ne more všteviliti, on ljubi svojiga Boga in ve, da ga bo tam gori od obličja do obličja gledal in vžival, pa je še od njega odločen, — njegovo serčno hrepenjenje ni še spolnjeno, in to mu žalost dela.

Sveti Ignaci, mučenec, Antijohenski škof, je iz celiga serca Boga ljubil. Neverni cesar Trajan, kateri je kristjane silno preganjal, je dal tudi sv. Ignacja zvezati in ga je zapovedal v Rim odpeljati, da bo tam od zverin rastergan. Ignacja je to prav veselilo, samo to je prosil, da bi ga zveri precej stergale, naj bi prej v nebesa prišel. Na potu v Rim je pa zvedel, da kristjani v Rimu mislijo pri cesarju za-nj prositi, da bi ga ne dal vmoriti. Kaj stori? Kadar v Smirno pride, se vsede in piše do Rimljanov, ter jih lepo prosi, naj bi za-nj ne prosili; zakaj on že težko čaka Boga v nebesih gledati, ljubiti in vživati. „Moji priserčni bratje!“ tako on piše, „lepo vas prosim, ne branite mi v smert iti, temuč zahvalite z menoj Jezusa, da me hoče jutre pri sebi v nebesih imeti; jaz vedno slišim glas v sebi: Pridi k Očetu. — Ne maram za jed; moja jed je telo Jezusovo. Ne maram za pitje; moje pitje je kerv Jezusova.“ — Tako je sveti Ignaci želel vmreti, tako pobožne duše želijo, ti svet zapustiti, da bi se grehu vmaknile in z Bogam se sklenile.

Vem dobro, da posvetni otroci tega ne zastopijo; zakaj bi oni žalovali, da so še na tem svetu in od Boga odločeni. Oni so v svet zaljubljeni in nobeniga žarka božje ljubezni v sercu ne občutijo, oni na tej zemlji zadovoljnost iščejo, vse misli in želje na ti svet navezujejo, in bi se ne vedili vtolažiti, ko bi jim kdo čas odhoda iz tega sveta naznanil. Reveži! oni ne zastopijo, kaj se pravi Boga poželeti, oni ne vedo, da tukej ni praviga stanovanja, in ne spoznajo, da stvarnik je samimu človeku obraz nakviško obrnil, naj bi le proti nebesam gledal in le nebeško domovino iskal. Kdor ničernost sveta pozna, in Boga prav ljubi, živo v sercu čuti, kakošen velik vzrok ima žalovati, *da je on od Boga ločen*. To je občutil sveti Pavl, zato pravi: „*Jaz se želim raziti in pri Kristusu biti.*“ To je očutil tudi sveti Avguštin, zato pravi: „O srečna dežela! kdo bi ne imel po tebi gorečih želj?“ — in v drugim kraji pravi: „V tim življenji se imaš zapušeniga in žalostniga deržati, če si tudi s posvetno srečo blagodarjen; zakaj želje in hrepenenje po večni sreči prihodniga življenja ti stori pričujoče stanovanje nevoljno in žalostno. Žaluj, kakor vsaka pobožna duša žalovati mora, ker se od nebes odločeno vidi, ktere so edini cilj in konec naših misel in želj.“

Obrišite si tedaj svoje solze, moji kristjani! v kterih se vi topite zavolj posvetnih nesreč in zopernost, in podajte se ponižno v voljo božjo; prepustite se božji previdnosti, ktera vse prav modro vlada, čeravno ne zastopimo; zaupajmo, da mili Oče nebeški nas ne bo zapustil, temuč kakor za hudim vremenam svitlo sonce zableši, za nesrečo pride sreča, za terplenjem nastopi veselje, in Bog nam obilno vse prestane zopernosti poplača. — Žalujmo pa in jokajmo na svetu samo iz dveh vzrokov, namreč: 1. ker vidimo s tolikimi grehi Boga žaliti; 2. ker smo tukej od Boga odločeni. To žalovanje bo nam k zveličanji haznilo.

Predragi kristjani! Resnično vsi grešniki sveta so obžalovanja potrebni, in mi se moramo skerbno varovati, da ž njimi vred v dereči vertinec greha ne zabredemo. Naša visoka dolžnost je takim priseženim sovražnikom božjim srečno se zoperstaviti in povsod se za božjo čast pognati; naša dolžnost je take hudobneže v bratovski ljubezni posvariti, spomnivši se besed sv. Jakoba, ker pravi: „*Bratje moji! ako kdo zmed vas zajde od resnice, in ga kdo verne; najve, da, kdor grešnika verne od njegove krive poti, bo rešil njegovo dušo od smerti in pokril veliko število grehov.*“ Jak. 5, 19—20. Če pa mi tega storiti nezamoremo, pa molimo za grešnike, in podperajmo tiste možé, kateri se s poboljšanjem grešnikov pečajo, ali pa kakor misijonarji med neverniki sveti Jezusov evangelj pridgajo.

Od misijonarjev veselno novico vam povem: Kakor veste, da evropejski duhovni že od več let sem po Ameriki sveto katolško vero z takim pridom učijo, da je tam že blizo 22 škofij postavljenih; tako se je pred 2 letoma sveti misijon ustanovil za spreobernenje nevernih zamorcov v srednji Afriki pod imenam „*Mariiniga društva.*“ Duhovni oče Ignaci Knobleher, rojen Krajnec, od svetiga Kancijana na Dolen-skim doma, že z drugimi misijonarji vred, med kterimi je več Krajncov, skerbno tistim našim nesrečnim bratom, kateri so do zdaj v černi temi nevere sedeli in gerdo malikovanje vganjali, sveti evangelj oznanuje. Pa delo je težko in postroškov velikih goreči misijonarji k temu vpotrebujejo. Zamorci namreč z ljudmi kot pri nas s živino kupčujejo. Dobroserčni misijonarji tedaj po tergih mlade fantiče in deklince vkupljujejo, ktere po tim v sveti veri podučé, jih kersté in kadar odrastejo, bodo misijonarjem pomagali, druge zamorske nevernike preobračati. Misijonarji milo na nas gledajo, ter nas prosijo, da bi jim mi pomagali sveto delo srečno dognati. Oni sami sebe in neverne zamorce našim molitvam priporočujejo, in za milošino nas nagovarjajo, s katero bi mi zamogli zmerej več naših tako nesrečnih bratov

in sester iz rok neusmiljenih lakomnežov odkupiti in v pridne kristjane spreobertiti.

Priserčni moji bratje! kdo ima med vami tako terdovratno serce, da bi ga žalostna osoda nevernih zamorcov ne omečila? saj so tudi oni z rešno Jezusovo kervjo odkupljene duše. Vas povabim tedaj vse k *Mariinimu društvu za spreobertenje zamorcov* pristopiti. — Vsak družnik plača na letu 1 gold. srebra, in zmoli na dan „*Oče naš in češena si Marija*“, ter doloži besede: „*Marija, nebes kraljica, prosi za nesrečne zamorce, da bi z nami vred vredni bili obljub Kristusovih.*“ — Tako bote prav za božjo čast skerbeli, — nar boljše pa za vaše zveličanje. Vi se bote odpustikov vdeležili; tisti naši ljubeznivi bratje bodo na unim kraju morja za vas molili; in kadar čas pozemljiškiga žalovanja preteče, bote Jezusa vidili, in vaše serce se bo veselilo, in vašiga veselja vam ne bo nihče vzel. Amen.

ČETERTA NEDELA PO VELIKI NOČI.

Evangelj: Grem k njemu, kateri me je poslal. Janez. XVI. 5-14.

OD TERDNIGA ZAUPA V BOŽJO POMOČ.

Sveta mati katolška cerkev nam dans spet veli, pomisliti nekatere besede iz tistiga slovečiga pogovora, ki ga je milil Jezus pri zadnej večerji s svojimi učenci imel, in si v serce vcepiti večne resnice, ktere smo v svetim evangelji brali. — V tim pogovoru je bil ljubeznivi Jezus ravno poprej učencam povedal, kolikanj preganjanja da bodo morali prestati; da Judje jih bodo namreč po njegovim odhodu iz shodnie izobčili; in da vsak, ki jih bo vmoril, bo clo mislil Bogu službo storiti, ker ne poznajo ne Očeta ne mene. —

Kmalo je Jezus vidil, da zavoljo njegovega odhoda in napovedaniga terpljenja je učence serčna žalost napolnila; zato jih tolaži, ter jim obljubi pomoč iz nebes poslati, rekoč: „Za vas je dobro, da jaz grem; zakaj ako ne grem, Troštar ne bo k vam prišel; ako pa grem, ga bom vam poslal.“

Troštar sveti Duh, kteriga je pri tej priložnosti Jezus svojim učencam obljubil v pomoč poslati, jim je iz dvojniga vzroka potreben bil: *pervič*: da bi bil človeške serca ogrel, greha jih očistil, in pa jih naklonil sveti evangelj, kteriga so imeli učenci oznanovati, urno sprejeti; naj bi tako ljudje večnej pogubi in satanski oblasti odšli; *drugič*: da bi bil učence razsvetil, kteri so še zmerej le posvetno mislili in pozemliško kraljestvo pričakovali; naj bi oni Jezusov nauk prav zastopili, vsih resnic, ktere so kadarkoli iz Jezusovih ust slišali, se spomnili, in tako zmožni postali, dolžnostim izročeni učilstva. — Tako sveti Evangelj.

Moji kristjani! kakor je učence žalost napolnila, kadar so se morali od priserčniga učenika ločiti, kakor jih je strah pred prihodnim terpljenjem napadel; tako delajo mnogotere skerbi za veliko prihodnost žalost in strah človeškemu sercu, žalost in strah delajo človeku posvetne stiske, v kterih si pomagati ne vë, in nepoznana večnost, iz ktere ni vekomej rešenja. Jezus je svoje učence tolažil, in svetiga Duha jim poslati obljubil, s čigar pomočjo so oni pozemliški tek srečno dokončali in nebeško krono dosegli. — Tudi jaz dans vam hladno mazilo za vaše žalostne serca ponudim, ker vas spomnim *božje pomoči*, in vas zagotovim, da mili nebeški Oče svoje pomoči nam ne odtegne, če ga ponižno za njo prosimo, in da z božjo pomočjo bomo v tim življenji vse zopernosti srečno premagali, in neskončno veselo večnost dosegli. — Zatorej bom vam govoril *od zaupa v božjo pomoč*. — Poslušajte. —

Blagor človeku, kteri v zopernih stiskah, ki v tej dolini solz človeškemu duhu pogosto britkost delajo, dobriga

prijatela najde, da mu svoje žalostno serce odpre in terpljenje potoži. Kako lahko mu postane v sercu, zdi se mu, da je težko breme žalosti od sebe odvalil, in prijatelju ga na ramo zadel. On poterdi besede bistroumniga pevca, kateri pravi: „*Če žalost serce ti topi, — Poiši prijatela si, — In žalost mu svojo povej; — Vesel boš spet kakor poprej.*“ — Pa še le bolj blagor človeku, kateri v svojih silnih potrebah tako miliga prijatela ima, da ne le pri praznim pomilovanji ostane, temuč nesrečo stiskaniga brata, kakor svojo lastno občuti, in vse si prizadene, iz potreb ga rešiti in mu dobroserčno pomagati.

Pa, o joj, kje so na svetu taki prijateli? Jih ne vidim. Prijateli sveta nas veči del le s smerzlimi besedami tolažijo, pa pomagati nam nočejo, in ko bi tudi pomagati nam hotli, večkrat nam pomagati ne zamorejo. Zato pravi sveti Vincenc: „*Nikar se veliko ne zanašajte na prijaznost in pomoč ljudi; zakaj ne zamorejo nam prav pomagati.*“ Vsi mogočniki tega sveta nas večkrat ne zamorejo rešiti iz naših težav; ker pod naj večji blišečnostjo zvonajne mogočnosti ste skrite resnična šebkost in znotrajna nezmožnost, da, kadar se oni drugim pomagati ustijo, sami še veči pomoči potrebujejo.

Le eden nam povsod in vselej pomagati zamore in hoče, ako stanovitno vanj zaupamo in ponižno v pomoč ga kličemo. Ti eden je — naš vsegamogočni in nar dobrotljivši Bog. On je naš mili Oče in mi smo njegovi priserčni otroci, on svoje pomoči nam nikoli ne odreče.

Ker jaz dans želim vaše zaupe v božjo pomoč vterditi, bom moral vam dokazati, da Bog nam pomaga v dušnih in telesnih potrebah. Pa predolgo bi moj ogovor terpel; zatorej hočem vas samo spomniti, kako se pomoč božja nam v naših telesnih potrebah slovesno spričuje. In ker so telesne potrebe, v katerih mi v božjo pomoč terdno zaupati smemo, tako mnogotere, da, ko bi jaz vsakimu svoje nasteti hotel, bi mu moral pri rojstvu začeti, in vsaki hip njegoviga življenja do zadniga trenutka, o katerim se mu je

duša od telesa ločila, neprenehoma šteti, saj od zibelce do groba slehern človek na telesu neštevilne potrebe občuti; pa jaz tega ne zamorem, temuč da svoj ogovor zastopno razdelim, vse telesne potrebe sledniga človeka v treh besedah sklenem. Te tri besede pa so: *preganjanje, boleznj, lakota*; in vam dokazati želim, da v vseh stiskah, ktere v pozemljiškem preganjanju nas zadevajo, ktere v telesnih boleznih nam britkost delajo, in ktere nam huda lakota vpelja, moramo v božjo pomoč terdno zaupati, in rešenje nedvomljivo pričakovati.

1. *V pozemljiškem preganjenju moramo v božjo pomoč zaupati.*

Redko najdeš človeka, da bi na svetu nasprotnikov ne imel, kteri ga sovražno preganjajo in pozemljiško življenje mu grenčijo. Sam počlovečeni Sin božji je britkost posvetniga preganjanja občutil, ko so mu prevzetni pismoučeni in hinavski farizeji povsod zaderge stavili, in miru ne dali, dokler ga niso na sramotni križ raspeli. Jezusovi učenci so preganjanje prestajali, kakor jim je bil pri zadnej večerji učenik odkritoserčno napovedal. Zgodbe vsih časov nas zagotovijo, kar nam lastna skušnja spričuje, da svete besede, „*kdor hoče pobožno živeti, mora preganjanje terpeti*“, so resnične, in da prav je imel sveti Job, ker je rekel: „*Človekovo življenje na svetu je vojskovanje*.“ Job. 7, 1.

Ker torej človeka na svetu vedno preganjanje terpinči, kam se hoče obrniti, takim britkim stiskam se nekoliko ogniti? kje hoče zoper svoje prisežene sovražnike, ki ga serdito preganjajo in neusmileno končati mislijo, pomoči iskati? v kteriga sme zaupati, da se bo njega usmilil, prijazno roko mu podal, v brambo ga sprejel, sovražnikov ga rešil, in njegove nasprotnike vsramotil? — Ni družiga tako zvestiga pomočnika, kakor je vsegamogočni in neskončno dobri Bog. On sam nam zamore pomagati, da bomo zoper vse svoje sovražnike terdno stali in vse preganjanje sveta voljno prestali. O veselje, naš zvesti pomagavec je vsega-

Domači ogovori. 16

mogočni Bog, in če je Bog z nami, kdo bo zoper nas! Ves naš zaup je v Bogu vterjen, in on nam hoče vselej pomagati!

Te vesele resnice vas prepričati, bi jaz imel obilno izrekov iz svetiga pisma, in neštevilnih izgledov iz življenja bogoljubnih ljudi, pa vse druge opustim in samiga Davida opomnim, čigar zaup v božjo pomoč ni bil nikoli prazen. — Od tiste dobe, od kar se je po Jeruzalemu prepevalo: „*Savl je tavžent sovražnikov pobil, David pa deset tavžent,*“ 1. kralj. 18, 7., se je Savloviga serca, kateri je poprej Davida prijazno ljubil, zavid polastil, on je začel mladiga Davida sovražno preganjati in ga je hotel vmoriti, pa božja roka je Davida varovala, ker je on zvesto Bogu služil. — Ko je nekdanj pobožni David pred kraljem Savlam, kteriga je bila dušna žalost pogospodarila, z modrimi persti soglasne arfne strune preberal, Savla razveseliti, popade kralj nagloma sulico Davida prebosti, pa z božjo pomočjo se David o pravim času vmakne in neranjen zbeži. Savl pošlje stražo v Davidovo hišo, ga vkaže vjeti in k sebi pripeljati, naj bi ga on vmoril. Mihol, Davidova supruga ga pa z božjo pomočjo skoz okno iz hiše spusti in David zdrav vteče. 1. kralj. 19. Tako je Bog Davidu pomagal, pred sovražniki ga varoval, in ga vodil, da je po nesrečni smerti Savla Izraelski kralj izvoljen bil. Pa David je tudi terdno v Boga zaupal, le z božjo pomočjo se je v dvoboj z velikanom Goliatam podal, in ga premagal, in njegove pesmi, ktere je v čast božjo složil, so polne zaupa v božjo pomoč. On pravi: „*K tebi, o Gospod, povzdignem svojo dušo, moj Bog, v tebe zaupam in ne bom osramoten, in moji sovražniki se ne bodo nad menoj posmehovali, zakaj nobeden, ki v tebe zaupa, ne bo osramoten.*“ Ps. 24, 1—2.

Glejte, moji kristjani, pri kom imate v svojem preganjanju pomoči iskati, učite se od Davida, kterimu se morate pripročiti, kadar vam vaši nasprotniki silo delajo. Tisti vsigamogočni Bog, kateri je po bogaboječi Juditi Izraelske

otroke Holofernove silnosti rešil, tudi vas ne bo zapustil in vašim sovražnikom čez dal; tisti dobri Bog, kateri je po angelju svetiga Petra iz ječe za roko peljal, in Herodove grozovitnosti oprostil, bo tudi vam zoper vaše preganjavce pomagal; tisti vsmileni Oče nebeški, kateri je čisto Susano pred dvema sivoglavnima ostudnežama obvaroval, in jo pred sodniki kriviga obdolženja opravičil, bo tudi vam, ako terdno vanj zaupate in ponižno v pomoč ga kličete, svojo vsega-mogočno roko podal, in kadar bote v naj veči stiski pred vašimi nasprotniki, bo on tako čudovitno vam pomagal, da bote spoznali: *„kako resnično je on pomočnik o pravih času.“*

Moj prijatelj, ki imaš v tvojim bližnim sosedu svojiga priseženiga vkljubvavca, da te on z strupenim jezikam vedno čerini, obrekuje, preklinja, preganja in ti škodo dela, dvigni svoje oči proti nebesam, in prosi Očeta vse ljubezni, naj bi ti pomagal tega svojiga nasprotneža z pravo keršansko ljubeznijo premagati, ga vkrotiti in spreoberniti. Ti sivoglavni starček, ki milo zdihuješ, da te tvoj nehvaležni sin, kterimu si lepo premoženje zapustil, tako gerdo ima, in v hiši, v kateri si bil poprej ti sam gospodar, te iz eniga koticčka vedno v drugi preganja, oberni svoje solzne oči do Boga in prosi ga za pomoč, naj bi ti voljno vse to preganjanje prestati mogel, pa ne pozabi nehvaležnemu sinu vse odpustiti in za njegovo spreobernenje moliti. Ti žalostna mati, ki te vidim pred svojo terdovratno nevesto milo jokati, ker te ta spaka čez hišni prag potiska, in od hiše ti slovo daja, v katero je ona pred nekaj dnevi kruha beračit prišla, in si jo ti dobroserčna pohčerala, obriši solzice, zaupaj v pomoč božjo, nebeški Oče te z preganjanjem poljubi, pa bo že vse prav vpeljal. Ja vi vsi moji priserčni bratje, ki tukaj na svetu preganjanje terpite, in se pred nevihto sovražnikov tresete, bodite potroštani, vaši sovražniki bodo z božjo pomočjo že vkroteni in ponižani, pa molite za-nje, da bi jih milost božja ne zaver gla, kakor je bila Faraona, ki je

Izraelske otroke v Egiptu silno stiskal, neusmileno zaver-gla. — Vi pa malopridneži, kateri ste vso keršansko ljubezen iz serca odpravili, in svoje brate s piko in jezo preganjate, trepetajte pred vsegamogočno roko božjo, in vedite, da kakor je Savi nesrečni konc storil, kakor je Holofernež v pijanosti glavo zgubil, kakor je Herod svojo grozovitnost drago plačal, bote tudi vi oestro plačali pravici božji zavoljo svoje neusmilnosti, preganjanja in sovražtva. Bog vas scer še terpi na svetu, pa zdihovanje stiskanih serc, katerim vi britkost delate, do nebes vpije za božjo maševanje, kot je nekdej nedolžna Abelnova kerv vpila; serd božji se bo nad vami razlil, in v večni ogenj vas pogreznil, iz kteriga bote samo eno kaplico božje milosti prosili, kakor je evangeljski bogatin Abrahama prosil, naj bi mu po vbogim Lacarju kaplico merzle vode posljal si goreči jezik ohladit, pa ne bo več časa, in med tim, ko se bojo od vas nekdej preganjane duše v nebeškim veselji radovale, bote vi nepotroštani v večnim pogubljenji strašne muke terpeli.)

2. *V telesnih boleznih moramo v božjo pomoč zaupati.*

Druge zopernosti, ktere Adamovim otrokam veliko britkost delajo, in silno jih stiskajo, so telesne bolezni. Jaz tukej ne bom vsih boleznen našteval, ki se človeka polastiti vtegnejo, ker se jih ne upam rašteti, in tudi ne tajim, da večkrat si človek skoz nevkretno življenje sam bolezni napelje, zato vsaciga prijazno svarim, naj skerbi za ti dragi zaklad svojega života; pa tudi vi mi bote dovolili, da samogolten vžitek prepovedaniga sada je človeški rod vsim boleznim podvergel, in da bolezni hudo stiskajo, one človeka samimu sebe nedležniga in tega življenja nevoljniga storijo, da on večkrat sam sebi smert želi, ker si pomagati ne zna, in tudi drugi mu prav pomagati ne vedo. V kteriga bi tedaj mi v boleznih zaupati imeli? kdo bi nam v teh silnih stiskah pomagati hotel in zamogel? — Sam Bog.

Mili Bog je že zoper bolezni iz zemlje zdravila vstvaril, in nekterim ljudem, ki jih zdravnike imenujemo, bistro-

umnost blagodaril, moč zdravil sposnati in boleznim ozdraviti. Zato nam Bog veli o pravih časih boleznosti zdravnika poklicati, prepisanih zdravil se prav poslužiti, in po svetu zdravnikom se zadržati, ker pravi: „*Spoštuj zdravnika zavoljo potrebe; zakaj Najviši je njega vstvaril.*“ Sir. 38, 1. — Pa pri vsim tim mi nimamo vsega zaupa ne v zdravila in tudi ne v zdravnike postaviti, ampak v samiga Boga, kateri reči tako vlada, da zdravnik prave zdravila predpiše, in da zdravila od stvarnika jim vdano moč opravijo. Zato sveti Duh opominja: „*Sin, ne zapusti sam sebe v svoji bolezni, ampak prosi Gospoda, in on te bo ozdravil.*“ Sir. 38, 9. Ja resnično, le Gospod Bog je pravi zdravnik, on je Gospod boleznim in zdravja, brez njegove pripomoči nam nobeden ni pomagati v stanu, „*on rani in celi, on vdari in njegova roka bo zdravje dala*“ pravi sv. Job. O priserčna tolažba, ki nam iz te resnice v serce kaplja! Kadar mi v težkih boleznim na postelji zdihujemo, zapušeni od vsih prijateljev, kadar že vsa zdravniška modrost nam več pomagati ne zamore, imamo še v nebesih pomočnika, imamo najdobrotljivšiga Boga, kateri naše prošnje blagovoljno vsliši in telesnih boleznim nas ozdravi.

Da pa mili Bog bolnika, kateri vanj zaupa, ne zapusti brez pomoči, hočem slednim vam pokazati. Beremo v četrteh bukvah kraljev, da kralj Ecekija je na bolni postelji ležal in mu je bilo vmreti. Sveti prerok Izaija ga pride obiskat in mu naznani Gospodovo voljo, rekoč mu: Kralj! to govori Gospod Bog: naroči za tvojo hišo, vmerl boš in ne več živel. Kralj — to slišati — postane žalosten, oberne svoj obraz v steno moli prav ponižno, in prosi Boga za zdravje. In je silno jokal. Izaija gre med tem preč. Pa ko mej je v sredo dvoriša prišel, kar mu Gospod Bog, kateri je Ecekijevo motitev vslišal, vkaže se k kralju verniti. Prerok vboga, stopi vdругič pred bolniga kralja in mu tako govori: Kralj! Gospod Bog je tvojo molitev milo vslišal,

glej, ozdravil boš, tretji dan pojdi v tempelj Gospodov, in še petnajst let boš živel. 4. kralj. 20. Tako se je zgodilo.

Moji kristjani! glejte pomoč božjo v bolezni. Učite se od kralja Ecekija v Boga prav zaupati. Poslužite se praviga zdravila, kakor ga vam modri in zvedeni možje predpišejo, pa bodite terdno prepričani, da le Bog vam zamore prav pomagati in bo vam tudi pomagal, če je k vašimu dušnimu zveličanju; pa globoko v serce si besede svetiga Avguščina vtisnite, kateri pravi: „*Boljši je skoz bolexen v zveličanje iti, kakor zdrav vekomaj pogubljen biti.*“ Zaupajte v božjo pomoč, pa v svojih boleznih vedno pred očmi imejte sveto Lidvino, ktera je osem in trideset let nar hujši bolečine terpela, in vselej hvalila Boga, da ji je nebesa služiti dal, in vdajte se ponižno v božjo voljo; *zakaj terptjenje sedajnega časa ni veliko proti prihodni časti, ktera se bo nad nami razodela.*“ Rim. 8, 18.

Pa, joj meni kaj vidim? Vidim nektere zmed današnjih kristjanov, kateri se v boleznih močno hudujejo, na smertni postelji hudobno preklinjajo, in nad svojimi varhi in postrežniki se grešno jezijo. Take jaz prosim, naj pomislijo, da kmalo vtegnejo pred sodnika nepripravljeni stopiti. Vidim druge, da so v boleznih polni praznih ver in neumnih vraž; vidim kako malo ali nič v Boga ne zaupajo, pametnih zdravil se ne poslužijo; temuč nespametne, coperniske, in malikovavske pripomočke išejo, zgubljeno zdravje zopet doseči. Oni okoli letajo od eniga vražnika do družiga, od eniga praznoverca do družiga, nosijo srajce in druge oblačila bolnikov pred oltarje malikov, in kličejo take vkuppej, kateri od zdravništva nič ne vedo, pa so se s coperniški deli hudiču podpisali, naj bi se pri postelji bolnika pačili in svoje zarotenje nad bolniki vganjali. Nesrečneži! Vem iz svetiga evangelja, da Jezus je bolnike čudovitno ozdravljaj, pa vem tudi dobro, da je le take ozdravil, kateri so terdniga zaupa v Jezusa bili. Ker pa taki vražniki v Boga prav ne zaupajo, se jim strašne besede priležejo: „*preklet človek, kateri v*

človeka zaupa.“ Bolnikom pa, kateri kaj taciga dopustijo, se bo godilo, kar se je kralju Ohociju že zgodilo: Ti kralj je bil namreč skoz okno svojiga večerjališa padel in se hudo potolkel. Pošlje vprašati malika Belcebuba v Akaron, ali bo še ozdravil. Poslanca na poti sreča prerok Elija, in ker mu je bil že pravi Bog razodel, kam da gredo, jim reče: Ali ni več praviga Boga v Izraelu, da greste malika za zdravje kralja vprašat. Pojdite in vernite se h kralju, in povejte mu: Tako govori Bog: ker si v Belcebuba zaupal, boš zares vmerl. 4. kralj. 1. In tako se je zgodilo, — kralj Ohocija je vmerl.)

3. *V lakoti moramo v božjo pomoč zaupati.*

Tretja stiska ljudi na svetu je slaba letinja, je vbožstvo, je lakota. Zares hudo je za kmeta, kateri je v potu svojiga obraza na njivi kopal, oral in sejal, pa nima kaj žeti; žalostno je, da njegov vinograd je pridno obdelal, pa grojzda vender ne donese; serce ga boli, da je sadno drevje sadil in gleštal, pa sadu ne pridela. On hodi s pobitim sercam po polji, ogleduje s solznimi očmi svoje nograde, premišljuje, kako bo dolžne davke plačal, in milo zdihuje; se spomni svoje revne družine, in ne vè, kako jo bo preživel; misli na svoje priserčne otročiče, kako ga bodo milo petrebniga kruha prosili, in ker ve, da jim ga ne bo mogel podariti, ga serčna žalost popade, solze mu oči napolnijo, — on joka. — O žalostni oče! jaz tebi tvojih solz ne zamerim, ker vem, kako težko očetovimu sercu dé, kadar okoli sebe lačne otroke vidi, pa jim pomagati ne zamore, ker poznam, kakšina žalost gospodarja davi, kadar v hiši mili jok vboge družine sliši, pa potrebniga živeža jim nima podeliti; vender, moj prijatelj, vtolaži se, poglej ptice neba, one ne sejejo, in ne žanjejo, in ne spravljajo v žitnico, pa Oče nebeški jih živi. Ali ni človek veliko več kakor one? Zaupaj, da neskončno dobri Bog, kateri vè, česar ti in tvoja družina in vsi ljudje na svetu potrebujejo, ne bo nobeniga zapustil, ki ga v pomoč kliče; vcepi si v žalostno serce besede svetiga Franciška

Salezijana, kateri pravi: „Kadar kdo vse svoje misli v Boga oberne, in se le vanj zanaša, zraven si pa perzadeva mu zvesto služiti, Bog zvesto za-nj skerbi, in veči ko je njegovo zaupanje v Boga, bolj Bog za-nj skerbi, in ni mu treba se bati, da Bog bo nehal za-nj skerbeti; zakaj njegova ljubezen je neskončno velika do tistih, kateri vanj terdno zaupajo.“
Zatorej moji kristjani, služite zvesto Bogu, delajte pridno, in skerbite za vsakdanji živež, pa ne pozabite, kar vam sveti Vincenc govori, rekoč: „V velikih potrebah in težavah je čaz pokazati, da zares v Boga zaupamo. Verujte meni, da trije delavci več storé, kadar Bog pomaga, kakor deset drugih; in pomaga vselej, kadar nam človeške pripomočke odvzeme.“

Kako resnično da mili Bog v nar večih potrebah pomaga, imamo v svetim pismu in v cerkvenih listih neštevilno izgledov. In jaz tukej ne bom pravil, kako je Gospod Bog ob času hudobniga Izraelskiga kralja Ahaba, ko ni bilo dežja tri leta in šest mescov, svetiga preroka Elija s živežem pri-skerbel, ker mu je po krockarji k potoku Karitu vsak dan zjutrej in zvečer kruha in mesa pošiljal, kakor v keršanskih časih svetimu Paulu pušavniku; ne bom govoril, kako je po Habakuku svetimu preroku Danijelu v babilonski levnjak iz daljne dežele kosilo donesil, kakor v keršanskih časih sinu svete Genovefe po neki košuti v berlog mleko; tudi nočem opomniti, ko je Gospod Bog v pušavi Izraelce preredit, ko jim je vsak dan iz nebes sladko mano dežil; temuč hočem vam samo povedati, kako čudovitno da je nebeški Oče Agaro in njeniga Sina Izmaela v pušavi preskerbel: Gospod Bog je nekdej vkazal Abrahamu deklo Agaro z njenim sinam od hiše odpraviti, ker ni bilo v hiši miru. Abraham tedaj neko jutro vstane, vzame kruha in meh vode, zadene Agari na ramo in ji da od hiše slovo. Agar z svojim sinam gre proč, in hodi po pušavi Berrabé. Vodo sta bila že vso popila, in ker v pušavi ni bilo studenca sta veliko žejo terpela. Posebno je pa sin Izmael zavoljo žeje tako omedlel, da že

vmira. Agar popusti sina pod nekim drevesam in gre proč, da bi ga vmirati ne vidila. Vsa žalostna se je eden strelaj dalječ vsedla in milo jokala. Kar na enkrat jo angelj iz nebes kliče rekoč: Agar! Gospod Bog je tvoje solze vidil in glas tvojiga sina vslišal, vstani, pojdi k otroku. Ona gre, in ko k otroku pride, zagleda studenc vode, okrepča otroka in ga smerti reši. 1. Moz. buk. 21.

Moji kristjani, glejte pomoč božjo v potrebi. Prav je imel sveti Karl Boromej, da je nekdaj svojimu hišniku, kateri se je pri njem pritožil, da nima clo nič denarjev in da ne ve, kako bo zamogel družini potrebniga živeža dati, odgovoril rekoč: „zaupaj v Boga, on bo gotovo pomagal.“ Prav je imel sveti Ambrož, da je učil, rekoč: „Kadar smo v kaki nevarnosti, če je tudi velika, ne smemo obupati in serca zgubiti; temuč moramo močno na Gospoda se zanašati; zakaj veči ko je nevarnost, veči je tudi pomoč tistiga, ki se imenuje: *pomočnik o pravim času v težavi*.“ O terdni zaup v božjo pomoč! ti si hladno mazilo skerbi polniga serca, ti si močna palica v pozemliškim življenju; ti podperaš reveža, kateri si od hiše do hiše kruha berači, ti tolažiš stiskane in zapušene sirote; na palico terdniga zaupa v božjo pomoč oslonjen stoji vmedeni kmet na koncu svoje njive in obilno pridelkov veselo pričakuje, pod brambo zaupa v božjo pomoč se brez skerbi znojni orač po obdelanim polju v hladno senco bližniga drevesa vsede, ne težijo ga kervavi žulji njegovih rok, in sladko počiva. O trikrat srečni, kateri prav v božjo pomoč zaupajo! Zato moji dragi poslušavci! kadar ob enim poletnim dnevu na enkrat sonce se skrije, in črni oblaki čez merzle pečine priplavajo in čez naše njive, na kateri bogato žito rumeni, in čez naše goričice, ktere žlahtne tertice venčajo, se strašnih vremenov nevihta potegne, blisk za bliskam se kroži, grom za gromam buči, tako da živina iz paše se vmakne, da pastirčika groza obide, da nedolžni otročiči po hišah se tresejo in vpijejo rekoč: mati! molimo, toča bo; takrat je čas pokazati, da le v božjo pomoč

zaupate, pokličite vkupej svojo družino, pokleknite pred miliga Jezusa, kateri sam ima v oblasti oblake in vremena, povzdignite svoje roke proti nebesam molite svoje navadne molitvice in recite s ponižnim srcem: „*V tebe, nebeški Bog, mi terdno zaupamo,*“ in, če bo njegova sveta volja, bo vaše polje tudi ovaroval.

Pa kaj se mi pri taki nevarni stiski pred oči postavi? O gerda malovera keršenih ljudi! vidim nektere kristjane tudi pri tej priložnosti polne ajdovskih vraž in coperniskih praznover; vidim, da kadar bi imeli svoje terdno zaupanje v božjo pomoč nar bolj očitno skazati, se od praviga Boga odvernejo, in tako spačeno, tako neumno, tako hudobno se obnašajo, da bi jih pametni človek za neznaboge deržal. Sem stopite vi, kateri se ustite, da znate toči braniti, sem vi, kateri jim verujete. Vi lažnivi preroki in njih nasledniki, trepetajte, vi ste od nebeškiga Boga prekleti. Vem dobro, da molitev pravičniga oblake predere, ali vi zapeljivci lahko-vernežev niste pravični, vaše pačenje zoper oblake, v kterih vsegamogočni Bog svoje veličastvo oznanuje, je od katoliške cerkve ojstro grajeno in vaše vražne znamenja nobene moči nimajo, kakor da božjo jezo še le bolj nadražijo. Žalujte vsi pravoverni kristjani nad takimi hudobneži in prosite jim luč praviga razsvetljenja od svetiga Duha, ne dajte se od tacih slepariti, temuč stojte terdni v zaupu na božjo pomoč.

Tako tedaj imamo v vsih telesnih potrebah in stiskah le v Boga zaupati: 1. V posvetnim preganjanji; 2. v telesnih boleznih; 3. v hudi lakoti le iz nebes pomoči pričakovati.

Predragi kristjani! Milo je bilo gledati, ko so v srednim veku o priložnosti križovojsk neštevilni keršanski križniki z rudečim križem na plečih v jutrovo deželo potovali, sveto mesto Jeruzalem iz silnih rok nevernih Turkov rešit. Hude boje s sovražniki, neznanne bolezni, pekočo vročino in gladivno lakoto so morali prestajati, preden so k svetimu grobu prišli.

Posebno pa se jim je v veliki Antijohii slabo godilo. Turk jih je devet mescov v tim mestu obležene deržal. Strašen glad jih je terpinčil, tako da nekteri so novo pokopane trupla mahomedanskih merličov jedli, drugi pa so k Turkam prestopili, samo da so jesti dobili. Na enkrat pa je prišla pomoč. Neki francozki mašnik, z imenam Peter, pripoveduje, da sveti apostelj Andrej se mu je trikrat zaporedama v spanji prikazal, in mu razodel, da v Antijohenski cerkvi svetiga Petra je pred prednim oltarjem una sulica pokopana, z ktero je bil rimski vojšak Jezusa na hribi Kalvarji desno stran prebodel. To naj izkoplejo in bodo Turke premagali. Križniki sulico izkoplejo, vdarijo na sovražnika, ga zmagajo, gredo proti Jeruzalemu, in sveto mesto osvojijo.

Ta sulica je pripodoba terdniga zaupa v božjo pomoč. — Kakor so križniki z pomočjo te svete sulice vse premagali in v sveto Jeruzalemsko mesto prišli; bomo tudi mi v tim življenji, v tim popotvanji proti nebeškemu Jeruzalemu vse težave, zopernosti, stiske in revšine prestali; bomo hudi boj z svojimi sovražniki, z svojim životam, in s stoterimi drugimi, s sulico terdniga zaupa v božjo pomoč premagali in srečno v nebeški Jeruzalem prišli.

Priserčni bratje! Položite dans svojo obljubo v moje roke, da hočete terdno v Boga zaupati; če bo tudi zemla pokala, in se bodo lačni brezdni pred vami odperali, če se bodo hribi posipali in vse bo vas končati žugalo, da bote v božjo pomoč svoje zaupe stavili. Položite dans svojo obljubo v moje roke, da bote tudi svojim otrokam goreče priporočevali le v Boga zaupati. Ti bo naj koristniš nauk, ki ga jim dati zamorete. Da jim bote na smertni postelji, kadar bodo zadnokrat okoli vas jokali, nebesa z trepetejočo roko pokazali in jim rekli: „Moji otročiči! vas scer zapustim, pa nebeški Oče vas ne bo nikoli zapustil, v njegovo pomoč terdno zaupajte.“ Ta bo nar veči erbšina, ktero jim bote zapustili. Ja naš vsigamogočni, neskončno dobri Bog! vsi

hočemo v tebe terdno zaupati, ker dobro vemo, da kdorkoli je v tebe zaupal, ni nikoli zastonj zaupal. Amen.

PETA NEDELA PO VELIKI NOČI.

Evangelj: Jezus učencam molitev priporoči. Janez. XVI.
23—30.

OD PETERIH VZROKOV DOLŽNE MOLITVE.

Milo je bilo ljubezniviga Jezusa pri zadnej večerji vsred svojih učencov viditi in lepe besede poslušati, s kterimi je od njih slovo jemal. Britke solze so se apostelnam po licih vderale, in globoko vtolaženi so priserčniga učenika gledali. Jezus njih žalost vidi, v serce se mu smilijo, jih serčno tolaži in jim goreče priporoči molitev, ktera ima biti odsihdob vezilo med učenci in Očetam, in Jezusam, rekoč: „*ako bote Očeta kaj prosili v mojim imenu, vam bo dal. — Prosite, in bote prejeli, da bo vaše veselje dopolnjeno.*“

Jezus je svoje učence že pred dvema letama na oljski gori moliti učil; Luk. 9, 1. pa, ker so oni Jezusa le posvetniga kralja mislili, ga niso prav zastopili, kakor tudi drugih Jezusovih nauk ne, ktere jim je moral vedno le v prilikah praviti: zatorej tudi niso še nič prav — v Jezusovim imenu — molili; in to jim je očital, rekoč: „*Do zdaj niste še nič prosili v mojim imenu.*“ Dans jim je pa obljubil, da pride ura — kadar jih bo sveti Duh razsvetil — ob kateri bodo vse od Jezusa slišane resnice prav razumeli in ne več prilik potrebovali; takrat ga bodo prav spoznali, da je namreč od Boga Očeta izšel, na svet prišel človeški rod rešit, da je spet svet zapustil in k Očetu se vernil; takrat bodo prav — v njegovim imenu — molili, in nebeški Oče bo blagovoljno njih molitve vslišal, ker jih zato ljubi, da so v njegoviga Sina verovali. To slišati, so se učenci oglasili, in mu rekli:

da ga prav zastopijo in terdno vanj verujejo. — Tako sveti evangelj.

Sveta mati katolška cerkev nam današnjo nedelo te svete besede iz Jezusoviga miloserčniga ogovora pri zadnej večerji zato premisliti veli, ker je *križov teden* nastopil, v katerim sveta cerkev vse svoje otročiče povabi, v svete procesije se všteviliti in s združenimi molitvami Očeta vse milosti, v kteriga terdno zaupamo, v *Jezusovim imenu* prositi, naj bi nam vse dobro blagodaril, kar je nam za dušo in telo potrebno. — Temu blagimu namenu naše skerbne matere tudi jaz ne smem vmanjkati; zatorej serčno želim, vam sveto molitev priporočiti in mislim tako svojo dolžnost spolniti, da bom vam *petero vzrokov dolžne molitve* razložil. — Poslušajte.

Človek, edina pametna stvar na svetu, je scer postavljen čez vse druge vstvarjene reči gospodariti, in pooblasten v svojo korist in potrebo se jih poslužiti; pa tudi on je svojimu stvarniku popolnoma podveržen, kteriga je dolžen kot svojiga vsegamogočniga Gospoda visoko častiti, in za vse od njega prejete dobrote lepo se mu zahvaliti. — Človek živi na svetu pa še v družbi z drugimi ljudmi, s kterimi ga po božji zapovedi bratovska ljubezen veže, kterim je dolžen pomagati, in kakor sam sebe jih božji milosti priporočevati, ter nebeškiga blagoslova jim neprenehama prositi. — Iz te dvojne zaveze človeka — z Bogam in svojimi zravenbrati — iztekajo resnični vzroki, zavoljo kterih je slehern človek moliti dolžen, in so tile:

1. Mi smo dolžni moliti, da Boga po dolžnosti častimo.

Naš vsegamogočni Gospod Bog je vse časti in slave vreden, on ima v sebi vse popolnamosti, vse imenitne in in žlahne lastnosti so v Njem vkupej zbrane. Od njegoviga veličanstva govori nebo in zemlja, njegova čast se razlega od kraja do konca sveta, pred njegov prestol v nebeškim svetišču Kerubini in Serafini na svoje obraze padajo in s vso

družbo čistih nebeških duhov ga vedno časte s soglasnim prepevanjem: *Svet, svet, svet je vsegamogočni Bog, kateri je bil, in kateri je, in kateri bo prišel. Amen, hvala in slava, in modrost in zahvala, čast in krepost in moč Bogu našimu od vekomaj do vekomaj Amen.*“ Skriv. zarod. 4, 8. in 7, 12. — Mi pa smo vbogi červiči, smo prah in pepel, in popolnoma le od njega visimo, zato smo njegovo božjo imenitnost spoznati — ga častiti — dolžni, in njemu se ponižno podvreči. — Tako nas uči naša nezmožnost. —

Ako se mi dolžne čutimo človeka že na zemlji čislati, kateri se pred drugimi z lepimi lastnosti, z modrostjo, pobožnostjo, poštenostjo i. t. d. obnaša, pač smo neizrečeno bolj dolžni svojega Gospod Boga, kateri je zvirk vse popolnamosti, biser vse modrosti, zaklad vse milosti, kateri je svetost vse svetosti, z vso močjo svojiga serca častiti. — Tako nam naša pamet pravi. —

Kadar niso hotli trije Izraelski mladenči Ananija, Aca-rija in Mizaël zlato podobo častiti, ktero je babilonski kralj Nabuhodonozor postavil, jih je serditi prevzetnež v sedemkrat močnej ko poprej zakurjeno peč vreči vokal. Oni so se v sredi plamena prehajali, ter Boga hvalili in Gospoda častili; ja vse stvari so povabili Boga častiti, rekoč: *Častite Gospoda vse Gospodove dela, hvalite in čez vse ga vekomaj povzdiguje.* Dan. 3. Ali nismo tudi mi dolžni našiga Boga častiti in tudi vse druge stvari povabiti k božjemu počese-nju? Pač mi to dolžnost vživo spoznamo, in molitvi se odreči ne moremo, zakaj molitev je lestica, po kateri človek v duhu do nebes stopi, svoje serce pred božji tron položi, med angelje in svetnike se vdruži, ter z njimi vred ga časti in slavo mu prepeva. — Glejte prvi vzrok dolžne molitve, kateri se pravi *božja častitev.*

2. Mi smo dolžni moliti, da Boga za prejete gnade in do-brote zahvalimo.

Ako mi s svojim spominam nazaj v pretečene čase gre-mo, najdemo neštivilo dobrot, s kterimi je mili Bog nas od

perviga hipa življenja do sedajne minute blagodaril. — Človek, kdo te je vstvaril? kdo te je že v žibelki preskerbel? kdo te je ves čas tvojiga življenja do današnjiga dne preživel? — Ali ne sam nebeški Oče? — Molčim kolikanj nesreč te je Bog rešil, molčim pred kakšnimi težkimi boleznimi te ohranil; samo rečem, da sonce ni očeta obsijalo, kateri bi s svojim otrokam tako dobro ravnal, kakor z nami ravna nebeški Oče, samo rečem, da s toliki dobrotami je nas blagodaril, da jeziku prešteti in pameti zapopasti ni mogoče.

Kaj pa hočem reči, če na dušne gnade pogledam? Jaz čudopolniga veselja stermim. Kteriga med nami bi tisto težko rešenje od večniga pogubljenja, katero je milostljivi Bog po svojim edinorojenim Sinu vsim vbogim Adamovim otrokam priskerbel, v sercu hvaležno ne zagrelo? Tisti presveti nauki, katere je Jezus od svojiga Očeta iz nebes doli prinesel, in ki jih vedno po svojih namestnikih nam razklada, ali niso zgolj dobrote božje, ali niso predragi darovi ljubezniviga Očeta? Tisti presveti zakramenti, katere je Jezus Kristus k našimu zveličanju postavil, ali niso sedem vrelcov, iz katerih nam gnada božja in dušno življenje živo vre? — Če vse to premislimo, in božje dobrote in gnade presodimo, katere smo iz bogate roke neskončno dobriga Boga že prejeli, pač bi morali v svojem sercu veliko hvaležnost do nebeškiga Očeta čutiti, pač bi morali z kraljevim prerokam zavpiti, rekoč: „Moja duša hvali Gospoda, in vse, kar je v meni, hvali njegovo sveto ime. Hvali Gospoda moja duša, in nikar ne pozabi vsih njegovih dobrot.“ Ps. 102, 1—2.

Dober otrok se svojimu očetu za vsaki dar lepo zahvali, in to očeta veseli. Tudi mi se moramo nebeškemu Očetu za vse nam podelene dobrote in gnade tako zahvaliti, da radi molimo; zakaj molitev hvaležniga serca je tisto kadilo, katero je sveti Janez v skrivnim razodenju vidil, da je neki angelj v zlati kadilnici na nebeški oltar položil, in kteriga dim se je pred Boga valil. Skriv zarod. 8. — Glejte drugi vzrok dolžne molitve, kateri se pravi *hvalitev*.

2. *Mi smo dolžni moliti, da Bogu za vse nam potrebne dušne in telesne darove prosimo.*

Poglejmo okoli sebe, in vidili bomo naše pričujoče potrebe; pogledajmo v prihodne čase, in potreba se nam kaže dušnih in telesnih darov. Pa kdo bo nam vselej pomagati zamogel? Noben drugi kakor sam Bog. On je in bo vedno v stanu s teslenimi dobrotami nas obdariti in z vsim potrebnim nas preskerbeti; on je in bo vselej zmožen nam dušnih zakladov ponuditi, in vsih sovražnikov, kateri nas silno zalezujejo in hudo se hrupinijo, nas v nesrečni greh zapeljati, milosérčno nas oteti. Pod njegovo vsigamogčno brambo se nimamo ničesar bati, njegova bogata roka bo našo dušo in telo s vsim potrebnim preskerbela.

Da bo pa neskončno dober Bog zmirej za nas skerbel, moramo moliti in ga ponižno za dušne in telesne darove prositi. Tako sam Jezus vkaže, rekoč: „*prosite in se vam bo dalo; išite, in bote najdlji; terkajte, in se vam bo odperlo. Zakaj slehern, kateri prosi, prejme; in kdor iše, najde; in kdor terka, se mu bo odperlo.*“ Luk. 11, 9—11. In v današnjim svetim evangelji Jezus te besede ponovi. — „*Molitev je nebeški ključ, pravi sveti Avguštín. Molitev gre gor in božje usmiljenje dol. Naj je ravno nizka zemlja, nebesa pa visoke, vender Bog človeka vsliši, ako le dobro vest ima.*“ „*Kdor zna prav moliti, tudi ve prav živeti*“, pravi sv. Bonaventura. „*Ako molitev opustiš*“, govori sv. Krizostom, „*sam sebi ravno to narediš, kar ribi, da jo iz vode potegneš. Kakor je voda ribi za življenje potrebna, ravno tako tebi molitev.*“ — Glejte tretji vzrok dolžne molitve, kateri pravimo *prositev*.

(Vem dobro, da nekteri modrijani današnjih časov zoper prositev mnogotero govorijo, in lahkovérne sleparno motijo. Njih dokazila zoper molitev so tako zarobljene, da omenjenja niso vredne. Mi dobro vemo, da Bogu so naše potrebe že znane, in ne vpotrebuje, da bi mu jih mi pravili; pa tudi taki posvetni modrijani naj vedo, da vsak človek se je pred

svojim stvarnikam ponižati dolžen, in da molitev je nar očitniši znamnje prave ponižnosti: tudi vemo, da nebeški Bog je neskončno dobri Oče, kateri svoje otroke priserčno ljubi, in vse dobro jim da; pa tudi oni naj pomislijo, da kakor pozemljiški oče tistiga otroka pred drugimi ljubi, in bolj obilno ga obdaruje, kateri mu je zvesteji in pokornejši od drugih, in vse po očetovi volji stori; tako nebeški Oče nekatere darove le tistimu človeku podeli, ki ga zanje prosi. Zraven tega prinese molitev človeku tako tolažbo in žalostno serce tako razveseli, da, ko biti človeku molitev odvzel, si ga popolnoma nesrečniga storil, in mi najdemo, da vsi narodi sveta, naj so ravno v velikih verskih zmotah živeli, so skoz vse dobe molitev visoko čislali in jo zvesto opravljali. Kar so vedno vsi narodi visoko spoštovali, kdo bo zdaj nam to kratil? To je pregrešna prederznost! Molimo moji bratji, radi in ponižno in stanovitno molimo, in se bomo kmalo prepričali, da molitev veliko premore, *da kar bomo Očeta v Jezuzovim imenu prosili, nam bo dal.*

4. Mi smo dolžni moliti, da Boga za odpušanje svojih grehov prosimo.

Na svetu ni bolj nesrečniga človeka, kakor je grešnik. On je podoben revnimu popotniku, kateri je pravo cesto zgubil, in po visocih sterminah hodi, kjer bi se mu lahko pod vsako stopnjo spolznilo, in bi se v globočino pogreznil, iz ktere bi mu ne bilo več rešenja; (on je v taki nevarnosti, kakor Damoklez, kteriga je bil Sirakuzanski kralj Dijoniz na kosilo povabil in ga k mizi na tak sedež posadil, da mu je na šebko nit navezan ojster meč nad glavo visel, in se je vedno bal, da bi se nit ne vtergala in meč ga smertno v glavo ne vbodel. — Kaj ne, da ti zgubljeni človek bi se srečniga štel, ko bi prijatela najdel, kateri bi mu nazaj na pravo pot pomagal? kaj ne, da grešnik, kterimu ojster meč nesrečne smerti vedno na vratu visi, bi se veselil, ko bi besednika imel, kateri bi ga zamogel s razžalanim kraljem spet sprijazniti in meč večno nesrečne smerti od njega odver-

niti? Mislim da. — In glejte tak serčen prijatelj, tak mili besednik je — molitev. Zgrevaniga in ponižniga serca Boga ne zaverže, temuč kakor je nekdanj colnarja v tempeljnu vslišal, kateri je molil rekoč: *Bog, bodi milostljiv meni grešniku,*“ bo tudi vsaciga grešnika milostljivo sprejel, kateri se s terdnim sklepam se poboljšati k njemu oberne in v pomoč ga kliče. — Presodi grešnik, ali si dolžen moliti. Grešniki smo pa vsi!!

Pa tudi ti nedolžna duša, ki po tim zapeljivim svetu okoli hodiš in svoje svete čednosti v slabih posodah nosiš, goreče moli, da te dušni sovražniki ne premotijo; moli, ker te sv. Avguštín uči, da molitev je podpora svetih čednost; moli, ker ti sam Jezus veli: *„čujte in molite, da v skušnjave ne padete. Duh je scer voljan, pa meso je slabo.“* Mat. 26, 41. — To je četerti vzrok dolžne molitve.

5. Mi smo dolžni moliti, da za vse našimu bližnimu potrebne pomoči prosimo.

Vsi na svetu smo med seboj bratje in sestre, in otroci nebeškiga Očeta; vsi smo udje ediniga života, kteriga glava je Jezus Kristus; torej smo po keršanski ljubezni dolžni eden za drugiga moliti. *„Molite eden za drugiga, da bote izveličani“* pravi sveti Jakob 5, 16.

Po tej keršanski zavezi smo dolžni za sveto katoliško cerkvo moliti, da bi jo mili Bog pred preganjanjem očitnih in skrivnih sovražnikov shranil in vedno bolj rasti ji pomagal; smo dolžni za vidijočiga poglavarja svete cerkve — rimskiga papeža, za vse škofe in druge duhovne moliti, naj bi jim nebeški Bog pripomagal, njih težke dolžnosti zvesto spolniti, svete Jezusove navke prav razkladati in nas modro voditi. Od te dolžnosti nas prvi kristjani previzajo, kateri so za svetiga Petra molili, kadar je bil v ječo zapert, in kmalo ga je angelj rešil. Djanj. apost. 12, 1—11. — Moliti smo dolžni za cesarja in druge deželske gosposke, naj bi mirno pokojno živeli v pebožnosti in čistosti, nas prav vladali in slehernimu pravico storili. To vkaže sveti

Pavl, ker tako govori: *prosim narpoprej, da se prošnje, molitve, priporočevanja, zahvaljenja za vse ljudi derže: za kralja in za vso gosposčino, naj bi mi mirno in pokojno življenje v vsej brunnosti in čistosti peljali; zakaj to je prav in prijetno pred Bogam našim Zveličarjem. 1. Tim. 2, 1—3.*

— Starši so dolžni za otroke, otroci za starše moliti. Za svoje prijatele in sovražnike imamo moliti. Ja tudi za nevernike smo dolžni moliti, naj bi pravo vero spoznali in v naročje edino zveličanske cerkve se podali; česar nas sama cerkev uči, ktera veliki petek za vse nevernike moli.

Pa še nektere brate in sestre imamo, kateri si sami sebi nič več pomagati ne zamorejo. Ti so naši ranjci, katerih duše v težkih vicah zdihujejo. Oni milo od nas pomoči pričakujejo in našim molitvam se priporočujejo. O kristjani! kdo bo tako neusmilena serca, da bi jim pomoč odrekel? Molitev pa vernim dušam v vicah veliko pomaga, kakor uči sveti Duh, da „sveta in dobra je misel za mertve moliti, da bi bili od grehov rešeni.“ 2. Mak. 12, 46. — Glejte peti vzrok dolžne molitev. —

Tako tedaj smo iz peterih vzrokov moliti dolžni, namreč:

1. da bi Boga po dolžnosti častili;
2. da Boga za prejete gnade in dobrote zahvalimo,
3. da ga za vse nam potrebne dušne in telesne dari prosimo;
4. da ga za odpušanje naših grehov prosimo;
5. da ga za vse našimu bližnemu potrebne pomoči prosimo.

Predragi kristjani! Sveto veselje bogoljubno serce presune, kadar ob nedeljah vidimo, kako se pravoverni od vsih krajev bližajo, in v domačo cerkev hitijo. V hišo molitve stopivši se na pragu z blagoslovljeno vodo poškropijo vse posvete misli odgnati, pošteno pred gospodov oltar pokleknejo, presveto rešno Telo počastijo in ponižno moliti

se perpravijo. Zdaj mili glas žagradniga zvončiča zabrenči in gospodov namestnik stopi mašno oblečen pred oltar. On se v imenu svete Trojice pokriža in nekervavo daritev svete Maše opravljati začne, kar se vse ljudstvo z ginečo pobožnostjo z mašnikom v duhu sklene, svoje serce k Bogu povzdigne in soglasno zapoje: *Pred stolam tvoje milosti o Bog te molimo.* — O blagi pogled! tukej se nebesa z zemljo vežejo. Sam včlovečeni Jezus stopi v sredi svojih angeljov med kristjane, in v podobi beliga kruha se jim pokaže, kakor da bi jim hotel reči: Moje ljubeznive ovčice! vaše molitve jaz blagoslovim in moj žegen vam dam. O srečni hip. Bog in človek se vidita, eden drugimu svoje serce pokažeta eden k drugimu svoje roke stegneta! Bog je pred človekam in človek je pred Bogam! O prijetna združba! In vse to skoz molitev. Ja resnično „*bolj prijeten je en dan v gospodovim svetišu od jesar družih. Bolje je v božji hiši ponižan biti, kakor v taborih grešnikov prevzetno gospodariti.*“ Ps. 83. 10—11. — Ali pa kadar se sveta procesija napravi in s svetim križam pred seboj v lepi rajdi pravoverni kristjani po polju gredo z združenimi molitvami nebeškiga blagoslova prosit, in se svetnikom ponižno priporočujejo, naj bi njih molitve pred nebeškim Očetam dobroserčno podperali in angelje nagovarjajo, naj bi njih pomanjkljivim prošnjam pred božjim tronam svoje močnejši besede priložili; ah kteriga serce bi se pri tim veselim svetim opravilu ne omečilo! Vsi svetniki in angelji iz visokih nebes na te keršanske množice radno gledajo, in po versti nosijo serčne molitve tih bogaboječih ljudi pred blešeči sedež presvete Trojice, in kot juterna rosa milost božja na vse doli kaplja. — Ali pa kadar v domači hiši bogaboječji gospodar vso svojo ljubo družino vkupej pokliče, vsred svojih nedolžnih otročičov pred britko martro lepo poklekne, in vsi svoje roke proti nebesam povzdignejo, domačo službo božjo opravljajo ter ponižno molijo; ah povejte, ali ste v hiši že kaj lepšiga vidili? Angelji varhi nevidama pri njih klečijo, in molitve ne-

dolžnih otrok in pobožnih staršev v zlato posodo naberajo, ktere kmalo pred nebeški trón nesejo, in iz nebes nazaj srečo v hišo prinesejo. — Glejte kaj nam molitev da.

Pa, o moj Bog, serce me boli, če premislim, kako nemarno nekteri kristjani to visoko dolžnost moliti opravljajo. Vem za take hiše, v kterih se je lepa navada domačo službo božjo opravljati in večerno in zjutranjo molitev z družino deržati, že kdaj opustila. Tam zdaj huda kletvina dolžno molitev nadomestuje, pa tudi je družina vsa razujzdana in roka božja jih očitno tepe. Poznam take ljudi, kterim merzi vsaka očitna služba božja in od popoldanskih motitev o gospodevih dnevih nočejo nič vediti. Vem clo za take, kteri se še ne spomnijo več, zakaj sveta mati katoliška cerkev vsak dan zjutraj, opoldne in zvečer zvoniti pusti; oni se posmehujejo, kadar se drugi ponižno odkrijejo, ter v hvaležen spomin včlovečenja Jezusa Kristusa po dolžnosti molijo. Oj hudobneži! rečem vsim, ki so molitev opustili, vi strašni nehvaležniki božje dobrote vživete, pa na dobrotnika se ne smislite; kadar vas kakšina nesreča zadene, se hudujete in jezite, pa vam ne pade v glavo, da ste nesrečo sami sebi vpeljali, ker moliti nočete. Pa vedite, da prišel bo čas, o kterim bi radi molili, pa ne bote mogli. In to se bo, če ne poprej na smertni postelji godilo. Takrat vaše molitve ne bodo več všlišane. — — —

Priserčni bratje! Vemo iz svetiga evangelja, da Jezus je pogostama molil, da cele noči je v molitvi prečul, da goreče je svojim učencam molitev priporočil. O tedaj tudi jaz vam molitev lepo priporočim. Vsaka juterna zarja naj nas v molitvi posdravi, in vsako večerno sonce naj nas v molitvi zapusti. Vsako naše delo naj bo v molitvi začeto, in v molitvi dobro končano: *Molimo brez prenehanja.*

Sveti križov teden je nastopil. — Naše dušne in telesne potrebe so silno velike. — Pridite obilno k svetim procesijam. — Mi hočemo s združenimi molitvami Boga prositi, da bi nas pred vsimi zlobami ohranil, da bi sveti

žegen svoje bogate roke čez naše polja razlil, da bi nam o pravim času sonca gorkiga in dežja potrebniga dal. In kakor se bo milo petje soglasnih zvonov nakviško povzdigvalo, bo tudi glas našiga vpitja k nebesam hitel. Oče nebeški bo nam vse dal, kar ga bomo v presvetim Jezusovim imenu prosili, in naše veselje bo dopolnjeno. Amen.

ŠESTA NEDELA PO VELIKI NOČI.

Evangelj: Kadar pride učenik. Janez XV. 26 — 27; in XVI. 1 — 4.

OD PERPRAVLJANJA NA PRIHOD SVETIGA DUHA.

Že četertokrat beremo po nedelskih evangelih svete besede, ktere je mili Jezus pri zadnji večerji svojim učencam govoril. Vselej smo slišali, da jih je serčno tolažil in Tolažnika svetiga Duha jim poslati obljuboval. Od tega govori tudi v današnjim svetim evangelji. —

Dve resnici ste kratki zapopadek današnjiga Jezusoviga ogovora: *pervič:* Jezus učencam razloži, da sveti Duh je Učenik, kteri jih bo vse resnice učil, in ž njimi vred od njegoviga nauka pričeval, da sveti Duh izhaja od Očeta in od Sina, torej je tretja božja oseba: *drugič:* Jezus učencam preganjanje napove, ktero bodo morali zavoljo njega preterpeti, in iz tega vzroka jim vse naprej pravi, da kadar bodo vse to prestajali, se ne bodo pohujšali spomnivši se, da jim je že pravil. — Tako sveti evangelj. —

Kadar je Jezus na oljski gori v nebesa šel, je učencam rekel, da bi v Jeruzalemu ostali, in čakali na prihod obljubljeniga svetiga Duha. Jezusovi zapovedi pokorni učenci gredo iz oljske gore v Jeruzalem, se zaprejo v samotni

hram in v molitvi se s ženami vred in Marijo Jezusovo materjo na prihod svetiga Duha perpravljajo. djan. apost. 1, 14.

Ljubeznivi kristjani! tudi nam je sveti Duh močno potreben, da bi nas s svojimi imenitnimi dari blagodaril, da bi v našim sercu gorečo ljubezen do Boga in do bližniga vžgal, da bi našo oslABLJENO pamet okrepečal in temno zastopnost razjasnil, da bi nas učil Jezusov presveti nauk prav spoznati in po njem živeti, da bi nas tolažil v vsih zopernih okoljšinah in žalostnih dogodbah.

Kakor so se učenci na prihod svetiga Duha perpravljali, mislim, da bi bilo tudi nam potrebno na vredno prejemanje svetiga Duha, našiga učenika, pomočnika in Troštarja se kaj perpraviti. — Ker se ravno zdaj visoki god binkoštné nedele bliža, v kateri sveta katolška cerkev slovesni spomin prihoda svetiga Duha nad Jezusove učence veselo obhaja, in se z gorečimi molitvami darovniku vsih dobrot priporočuje, želim vas podučiti, *kako se moramo na prihod svetiga Duha perpraviti.* — Poslušajte.

„Vsak nar boljši davk in vsak dar je od zgorej doli, in pride od Očeta luči, pri katerim ni spreobernenja in tudi ne sence kakošniga preobračanja,“ govori sveti Jakob. Pa človek se mora, vsak imeniten dar prav prejeti, dobro perpraviti. To je volja božja. — Ko je bil Bog sklenil Izraelovim otrokam na hribu Sinaju svoje zapovedi dati, jim je po Mojzesu vkažal, tri dni se perpravljati na vredno prejemanje deset božjih zapovedi. Gotovo tedaj je tudi nam zavkazano na prihod svetiga Duha se keršansko perpravljati, in, ker si sveti Duh stanovanje le v nedolžnih, ponižnih in pobožnih sercih izbera, je naša visoka dolžnost, da mu naše serca v snažen tempelj posvetimo.

Pervo perpravljanje na prihod svetiga Duha obstoji torej v tem:

1. da svojo vest vsih grehov očistimo, in serce pregrešnih želj oprostimo.

Sveti Duh je nas pervikrat pri svetim kerstu posvetil. — Kadar smo bili po Jezusovim zasluženji z vodo in besedo božjo vrojeniga greha (in vsih drugih grehov, ko bi jih bili pred kerstam storili) očišeni, je sveti Duh s posvečavno gnado nas napolnil, je nas sebi v prijeten tempelj posvetil, v našim sercu si je stanovanje izbral, mi smo postali otroci božji in dediči nebeškiga kraljestva, kakor nas uči sv. Pavl, rekoč: „*Sam duh našimu duhu spričuje, da smo otroci, ako smo otroci smo tudi erbi.*“ Rim. 3, 16 — 17. „*Ne veste, da ste tempelj božji, in Duh božji v vas prebiva.*“ 1. Kor. 3, 16. — Pa sv. Duh je nas še le po tem napolnil, kadar je bil nam vrojeni greh že izbrisan. Tudi le tolikanj časa v nas prebiva, dokler čisto vest ohranimo in nedolžno serce obderžimo. Kadar pa mi kerstne obljube prelomimo in greh storimo, nas sveti Duh ne zapusti in satan pogospodari, po učilu svetiga Janeza, ker pravi: „*Kdor greh stori, je iz hudiča, zakaj hudič od začetka greši.*“ 1. Jan. 3, 8.

Vidite, kakor neizrečeno nesrečen je človek v grehu! on je brez posvečujoče gnade, brez pravice za nebeško kraljestvo, brez svetiga Duha; zakaj *sveti Duh nima združbe z greham, ravno tako ne, kot svetloba s temo*“ uči sveti Pavl. Kam se hoče grešnik obrniti? kako se greha oprostiti? se hudičeve sužnosti oteti, in s svetim Duham se spet sprijazniti. O neskončna milost ljudomiliga Jezusa! On je nas učil, kaj imamo storiti, da svojih grehov odpušanje zadobimo in zgubljeno pravico do nebeškiga kraljestva zopet prejmemo in s svetim Duham se sprijaznimo. On je nam pravo spokorenje prepisal, in zakrament svete pokore postavil v odpušanje po kersti storjenih grehov.

Sveti Duh nas pri sveti pokori posveti. — Kadar se zgrevani grešnik svojih grehov pred božjim namestnikom čisto spove in resnično voljo se poboljšati in pravo pokoro delati ima, ga spovednik, kterimu je Jezus oblast dal, grehe odpušati, ker mu je rekel: „*Kar boš razvezal na zemlji, bo tudi v nebesih razvezano,*“ Mat. 18, 18., grehov odveže, in

pri tej priči je hudičevih verig in peklenške sužnosti oprosten, sveti Duh ga s posvečavno gnado božjo napolni, on postane spet otrok božji in deležnik nebeškiga kraljestva. Tega nas sveti Janez uči, ker pravi: „*Če se svojih grehov spovemo, je Bog zvest in pravičen, da nam naše grehe odpusti, in nas vse hudobe očisti.*“ 1. Jan. 1, 9. — Glejte tedaj, kako rešnično da je nam potrebno na prihod svetiga Duha se tako perpraviti, da v zakramentu svete pokore svojo vest vsih grehov operemo in serce pregrešnih želj oprostimo; zakaj če v grehah ležimo, darov svetiga Duha deležni ne bomo.

Sveta mati katolška cerkev, ktera za dušno življenje svojih otrok neprehamo skerbi, je tudi polna matrne želje, da bi se pravoverni kristjani s pravo pokoro in s presvetim obhajilam na prihod svetiga Duha perpravili. Ona je v nekterih časih kristjanam zaukazovala, trikrat v letu k spovedi in obhajilu iti, namreč: o božiči, veliki noči in binkoštih, in še dandanašnji zavkaže vsim, kteri hočejo zakrament svete birme prejeti in so že pri pameti, prej pri spovedi grehov se očistiti in tako se vredno na prihod sv. Duha perpraviti; ja sveta katolška cerkev ojestro prepove, kaki sveti zakrament živih prejeti, preden se ni pametni in tega zmožni človek v sveti pokori svojih grehov očistil.

Moji kristjani! vas povabim, kteri ste nesrečni bili, in po velikonočni spovedi zopet v grehe padli, pridite zgrevani k spovedi; prebližajte se prestolu milosti božje, da boste svojo vest grehov očistili, in v svoje serca gnado božjo vpeljali, tako boste svetimu Duhu v sebi ozalšan tempelj napravili, on bo prišel in s svojimi darmi pri vas blagovolno stanoval.

Pravo perpravljanje na prihod svetiga Duha obstoji v tem:

2. da z našimi bližnimi lepo edinost in sveti mir naredimo.

Sveti Duh je Bog pokoja in miru, lepe edinosti in zastopnosti, prijaznosti in ljubezni; torej le v mirnih in ljubezni polnih srcih rad prebiva. Zato je Jezus pri zadni večerji, preden je svojim učencam svetiga Duha posljati obljubil, goreče jim sveto ljubezen priporočil in bratovsko prijaznost na serce vložil, rekoč: „*Leto je moja zapoved, da se med seboj ljubite, kakor sim jaz vas ljubil,*“ Jan. 15, 12. In po svojim častitljivim vstajanji kadar se je na večer učencam prikazal, jih je poprej dvakrat serčno pozdravil, rekoč: „*Mir vam bodi,*“ po tem še le je v nje dihnil in jim rekel: „*prejmite svetiga Duha.*“ Jan. 20, 19—23. On je svojim učencam očitno na znanje dal, da v miru in ljubezni imajo med seboj živeti, ako se hočejo pomoči svetiga Duha vredne storiti. Učenci so to dobro zastopili, zatorej so se na prihod svetiga Duha tako pripravljali, da so „*vsì ene misli vkupej ostali.*“ In tudi po tem, ko so bili svetiga Duha že prejeli, so bili vsi le „*eno serce in eden duh.*“ Oni so celimu svetu pričevali, da so resnično učenci ljubezniviga Jezusa.

Pa ne le aposteljni in učenci Jezusovi, ampak tudi prvi kristjani so v taki lepi edinosti in ljubezni, v takim miru in pokoju med seboj živeli, da se je nad njimi pravi sad keršanske vere in njih serce presunivši moč svetiga Duha vidila, in da clo neznabogi so se nad tim čudili, kakor nam sveti Justin mučenec pove. — Kje pa dan današnji med kristjani lepa edinstvo stanuje, sveta ljubezen prebiva, in keršanski mir gospodari, ktere je mili Jezus tako pogosto priporočeval, ktere sveti Duh v človeške serca vsaja? O žalostni časi keršanstva! Švignite iz mirnih grobov prvi kristjani, in presodite življenje današnjih ljudi, vi se morate čuditi, da se ti ljudje kristjani imenujejo, ker v zadržanju nič kristjanskiga ne kažejo. Ja resnično, ko bi eden prvih kristjanov med današnje kristjane stopil, on bi ne mogel soditi, ali so tile pravoverci ali nejeverci; tako malo naše dela nas za kristjane razodevajo; tako malo mi Jezu-

sove zapovedi od keršanske ljubezni in bratovskega miru deržimo; tako očitno pa spričujemo, da svetiga Duha v sebi nimamo.

Ljubeznivi kristjani! Ali nismo vsi med seboj bratje in sestre, in otroci ediniga nebeškiga Očeta? ali nismo vsi z rešno kervjo našiga sobrata Jezusa Kristusa dragó od večniga pogubljenja odkupeni? Ali nismo vsi pri svetim kerstu z edinim svetim Duham zapečateni? O zakaj mi eden družiga preganjamo? zakaj eden družiga sovražimo? saj sami sebe v našem bratu, v naši sestri preganjamo in sovražimo. Dajmo slovo vsimu prepiru in kregu; izkoreninimo iz serca vso jezo in sovražtvo, in odrecimo se vsimu zavidu in nemiru. Če tega ne storimo, sveti Duh ne bo k nam prišel; zakaj kakor bučele, pravi neki sveti mož, se ne podajo v tiste kraje, kjer se pokanje in streljanje glasi; tako tudi sveti Duh nad tiste kristjane ne pride, ki v sovražtvu živijo, in v tiste hiše ne stopi, v katerih kreg, prepir in boj terpi. Vsadimo v svoje serce pravo keršansko ljubezen, vpeljimo v svoje hiše lepo zastopnost in naredimo s svojimi bližnimi prijazni mir, tako bo sveti Duh k nam prišel in pri nas prebival.

Pravo perpravljanje na prihod svetiga Duha obstoji

3. v goreči molitvi.

„Oče nebeški bo dal dobriga Duha tim, kteriga ga za-nj prosijo,“ Luk. 11, 13., uči Jezus. Sveti Duh je nam k zveličanju po vsem potreben, torej prositi moramo Očeta, da bi ga nam posljal. — Sveti Duh nam take darove blagodari, ktere mi po besedah svetiga pisma le skoz molitev zadobimo: On nam da modrosti, in sveti Jakob govori: „ako kdo zmed vami modrosti potrebuje, naj prosi Boga, kteri vam obilno da, in nikomur ne oponaša, in bo njemu dana“; Jak. 1, 5. Sveti Duh naše žalostno serce tolaži, in sveti Jakob pravi: „Je kdo med vami žalosten? Naj moli: Je dobre volje? Naj poje.“ Jak. 5, 13. Vse dobre, lepe in zveličanske čednosti prid ejo

le od svetiga Duha, „molitev pa je prva podpora svetih čednost“ uči sveti Avguštin. Glejte, da smo dolžni z molitvijo se na prihod svetiga Duha perpravljati.

V tim so nam aposteljni lep izgled. Oni so se deset dni po Jezusovim vnebohodu v molitvi na prijetje svetiga Duha perpravljali, kakor beremo v djanju aposteljnov. In tudi poznej, kodarkoli so hodili, so se v gorečih molitvah svetimu Duhu za pomoč priporočevali, in le v molitvah drugim svetiga Duha sprosil. Tako vemo, da, kadar so od svetiga Filipa podučeni Samarijani besedo božjo sprejeli in v Jezusovim imenu keršeni bili, sta prišla iz Jeruzalema aposteljna Peter in Janez svetiga Duha jim dat. Ona sta nar poprej za vse keršene serčno molila, po tem še le nad nje roke položila, in vsi so prijeli svetiga Duha. Djanj. ap. 8. — Izgledu aposteljnov sledi sveta katoliška cerkev. Ona se v pobožnih molitvah vedno svetimu Duhu priporočuje in vse svoje pravoverne otroke opominja, svoje molitve z njenimi skleniti, da bi s združenimi prošnjami od Očeta vse milosti pomoč svetiga Duha zoper vse dušne in telesne sovražnike sprosil. Kdo bi tedaj svojih molitev z cerkvenimi ne združil in po izgledu aposteljnov na prihod svetiga Duha se ne perpravljal?

Berem v misijonopisu iz srednje Afrike sledečo milo povestnico: Naš domorodec gosp. misijonar Knobler je bil nekoliko zamorskih otrok nakupil, in jih je v pravi veri učil. Že so toliko svetih resnic znali, da jih je v god vsih svetnikov leta 1848 kerstiti sklenil. Na večer pred praznikam, ko je že vse potihnilo, in ura spanja prišla, gre naš domorodec v spavnico zamorskih otročičev, pogledat ali je vse v redu, ali že otroci spijo. Tihama vrata odpre, pa kaj vidi? — Vsi nekeršeni zamorčiki na tleh klečijo, in roke nakviško deržijo. Jih praša, kaj delajo. Mu odgovoré: Molimo k Materi božji, naj bi za nas prosila, da bi mi juterni dan doživeli, kateri bo nas kristjane naredil. — Moji kristjani!

učite se od tih zamorčkov, kako se imate na prihod svetiga Duha perpravljati. Oni so molili, dan dočakati, da bi bili kristjani postali. Molimo tudi mi, ki smo po zgolj milosti božji že kristjani, in ponižno svetiga Duha prosimo, naj bi nas s svojimi presvetimi dari blagodaril, da bi tudi mi dan našiga zveličanja stanovitni v božji gnadi dočakati mogli.

V tem tedaj obstoji pravo perpraljanje na prihod svetiga Duha, namreč: 1. da svojo vest vsih grehov očistimo, in serce pregrešnih želj oprostimo; 2. da s svojimi bližnimi lepo edinstvo in sveti mir naredimo; 3. da se v goreči molitvi svetimu Duhu priporočimo.

Predragi kristjani! Ne najdem zadosti ginečih besed vam na serce vložiti in prav živo priporočiti pravo perpravljanje na prihod svetiga Duha. — Kakor je bil Učenik in Troštar sveti Duh aposteljnami in učencem Jezusovim potreben, je tudi nam potreben. Mi živimo v dobi strašnih verskih zmot, zvite zapeljivosti in peklenkiga hudodelstva; mi živimo v časih, o katerih sta božji strah in keršanska ljubezen iz človeškiga serca zginila; mi živimo v letih, v katerih so mir, edinstvo in prijaznost človeški rod zapustili; mi živimo v takih dnevih, v katerih se zemlja nad človeškimi malopridnostmi grozi, in polita s keršeno kervjo iz pretečeniga puntanja narodov se stavi, navadni sad roditi ljudem v potrebni živež. Kaj bo prihodnost še porodila, ne vemo; pa, če se Adamovi otroci ne bojo k Bogu nazaj obrnili, kteriga so tako hudo zapustili, še le hujši nevihte se na nebu kažejo, še le ojstreji bo bozja pravična roka zagrešeni svet štrafovala. Pa naj se zgodi božja volja. Mi hočemo samo to Boga vedno prositi, da bi nas ne pogubil, in svetiga Duha nam v pozemljiškem terpljenju za učenika in troštartja poslal.

Priserčni bratje! Išimo pred vsim božje kraljestve in njegove pravice, išimo prijaznosti in ljubezni božje, in

perpravimo se vredno svetiga Duha prejeti, kakor so ga učenci Jezusovi prejeli; po tem pa naj le pridejo čez nas vse posvetne prikazni, mi se jim bomo terdno vstaviti zamogli, kakor so se jim vstavili učenci. Sveti Duh bo nam pomočnik; on bo nas v žalosti tolažil, v dvombah razsvetlil, v nevednosti podučil, in v našem sercu bo sveti ogenj božje ljubezni ohranil, da bomo s čistim telesam Bogu služili in z očiščenim sercam Bogu večno dopadli. Amen.

KAZALO PERVIGA DELA.

	Stran.
Perva adventna nedela.	
Od družiga Jezusoviga prihoda	1
Druga adventna nedela.	
Od odlašanja spreobrnjenja	10
Tretja adventna nedela.	
Od dušne škode smertinga greha	19
Četerta adventna nedela.	
Od perpravljanja na Jezusovo rojstvo	28
Nedela pred novim letam:	
<u>Trije izgledi na poti v srečno večnost</u>	35
Nedela pred razglašenjem Gospodovim.	
<u>Trije pripomočki življenje poboljšati</u>	43
Perva nedela po razglašenji Gospodovim.	
Nauk iz svetiga evangelja	51
Druga nedela po razglašenji Gospodovim.	
Od perpravljanja na sveti zakon	59
Tretja nedela po razglašenji Gospodovim.	
Od lastnost svete katolske vere	68
Četerta nedela po razglašenji Gospodovim.	
Zakaj nas Bog s stiskami obiskuje?	77
Peta nedela po razglašenji Gospodovim.	
Zakaj Bog grešnike na svetu terpi?	86
Šesta nedela po razglašenji Gospodovim.	
<u>Kaj pomeni prva evangeljska prilika</u>	95

Perva predpostna nedela.

Od dvojniga opravila se zveličati 104

Druga predpostna nedela. Zakaj beseda božja pri današnjih kristjanih le malo
sada obredi? . . . . . 114**Tretja predpostna nedela.**

Od grešnikove hudobije 125

Perva nedela v postu.

Od hudičevih skušnjav in kako jih premagati 136

Druga nedela v postu.

Kdo je Jezus Kristus? 146

Tretja nedela v postu.

Maria Magdalena 158

Četerta nedela v postu.

Kaj nam da nebeški kruh? 170

Peta nedela v postu.

Od božje milosti do grešnika 180

Šesta nedela v postu.

Od ponavljanja starih grehov 193

Velikočna nedela.

Od našiga duhovniga vstajanja 202

Perva nedela po veliki noči.

Od trojniga miru pobožniga človeka 211

Druga nedela po veliki noči.

Kristjani so dolžni za svojim domačim pastirjem 219

Tretja nedela po veliki noči.

Od dvojniga vzroka našiga žalovanja na tim sveti 229

Četerta nedela po veliki noči.

Od terdniga zaupa v božjo pomoč 238

Peta nedela po veliki noči.

Od peterih vzrokov dožne molitve 252

Šesta nedela po veliki noči.

Od perpravljanja na prihod svetiga Duha 262

252.8

